

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"A haunting, heartbreaking, and ultimately inspirational love story."
—InTouch Weekly on The Last Letter*

REBECCA YARROS

GREAT AND PRECIOUS THINGS

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SON MEKTUP İÇİN ÖVGÜ
REBECCA YARROS TARAFINDAN

"Yarros'un romanı derinden hissedilen ve duygusal açıdan incelikli bir çağdaş
aşk romanı..."

-Kirkus Reviews, yıldızlı eleştiri

"Yarros'un güzel ve sürükleyici kalemi sayesinde okuyucular bu göz yaşartıcı
romandaki her derin kalp kırıklığını ve her coşkulu aşk anını hissedecekler.
romantizm."

-Publishers Weekly, yıldızlı inceleme

"*Son Mektup* unutulmaz, yürek parçalayıcı ve nihayetinde ilham verici bir aşk
hikâyesi."

-InTouch Weekly

"Bu hikayenin olmadığı bir dünya hayal edemiyorum."

-Hypable

"Çarpıcı, duygusal bir aşk romanı. *Son Mektup*'u okunacaklar listenizin en
başına koyun!"

-Jill Shalvis, NYT çoksatan yazarı

"Bu hikâye beni başından kadar etkisi altına aldı. *Son Mektup* dokunaklı,
içten ve *son* derece sürükleyici. Bayıldım!"

-Mia Sheridan, NYT çoksatan yazarı

"*Son Mektup* bir aşk romanından çok daha fazlası. Travma ve sadakatle
kurulan bağların gücünün kanıtı. Anneliğin ve ailenin öneminin bir keşfi.
Ama hepsinden önemlisi, bir hayatta kalma, affetme ve koşulsuz sevginin
iyileştirici gücünün hikâyesi."

-Helena Hunting, NYT çoksatan yazarı

G R E A T A N D R E C I O U S T H I N G S

REBECCA YARRIS

İçindekiler

[Telif Hakkı İthafı](#)
[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Bölüm](#)
[ÜçüncüDördüncüB](#)
[eşinci](#)
[AltıncıYedinci](#)
[Sekizinci](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onuncu Onbirinci](#)
[Oniki](#)
[OnüçüncüOndördü](#)
[ncüOnbeşinci](#)
[Onyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Bir Yirmi](#)
[İki Yirmi Yirmi Bölüm](#)
[Üç Bölüm Dört Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz Beş](#)
[Bölüm Bölüm Yedi](#)
[Bölüm Altı Sekiz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

Son Mektup
İki Randevu Kuralı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2020 Rebecca Yarros'a aittir.

Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

John Steinbeck'in EAST OF EDEN adlı eserinden alıntı(lar), telif hakkı © 1952 John Steinbeck'e aittir; telif hakkı © 1980 Elaine Steinbeck, Thom Steinbeck ve John Steinbeck IV tarafından yenilenmiştir. Penguin Random House LLC'nin bir bölümü olan Penguin Publishing Group'un bir baskısı olan Viking Books'un izniyle kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Entangled Publishing, LLC
10940 S Parker Rd
Süit 327
Parker, CO 80134

rights@entangledpublishing.com
www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Amara, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır. Liz

Pelletier tarafından düzenlenmiştir
Kapak tasarımı Bree Archer
Kapak görselleri
Anatoli Styf/Shutterstock
Anthony Berenyi/ Shutterstock
Michael Lane/Gettyimages İç
mekan görselleri
DeCe_X/Gettyimages
Heather Howland tarafından iç
tasarım

Baskı ISBN 978-1-64063-816-7
e-kitap ISBN 978-1-64063-817-4

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci
Baskı Şubat 2020

AMARA

REBECCA YARROS TARAFINDAN DA

UÇUŞ & ZAFER SERİSİ

Tam Ölçüler Gözler
Gökyüzüne Verilenin
Ötesinde Çevrildi
Kutsal Toprak

DÖNEKLER SERİSİ

Wilder
Nova
Rebel

REBECCA YARROS'UN DİĞER KİTAPLARI

Son Mektup

*Babama,
Elleri düşmeme asla izin vermez.
Seni seviyorum baba.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Camden

Olmayan oksijeni aramak için derin bir nefes aldığım da ciğerlerim yandı ve parmaklarım altı yıl önce attığım sigarayı tutmak için kaşındı. Yükseklik bana bunu her seferinde yapıyordu - en azından nefes alma kısmını.

Sigara içme arzusu mu? Bu, 649 nüfuslu Alba, Colorado'dan geliyordu. Ya da yaklaşık bir mil geride geçtiğim tabela öyle diyordu. Yine de, ben doğmadan önce güncellenmemiş bir tabelaya güvenecek değildim - ki bu benim memleketimde olağan bir durumdu.

Ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmemişti, zaten kasabanın amacı da buydu. Asfalt yolların hemen ötesindeki Alba, Colorado'nun en iyi korunmuş hayalet kasabasıydı ve yazın sokaklarına akın eden turistler küçük kasabayı kış boyunca canlı tutuyordu.

Ellerimi öğleden sonra güneşine ve tepemdeki karla kaplı zirvelere doğru uzatıp Kuzey Carolina'dan gelirken çok uzun süre sıkışık tuttuğum kaslarım a yeniden hayat vermeye çalıştıkça benzin pompasının üzerindeki toplam para artıyordu. Mart esintisinin ısıırığı yorgunluğumu kesiyor ve açıkta kalan tenimdeki buzlu parmaklarını memnuniyetle karşılıyordum. Burada, on bin feet yükseklikte kesinlikle tişört havası yoktu.

Bir soluk dikkatimi çekti ve bir dakika önce cipimin arkasına yanaşan minibüse doğru döndüm. Yüzüne büyük gelen güneş gözlükleri ve kabarık bir kışlık mont giyen bir sarışın, sanki biri çıkış sırasında duraklatmış gibi, bir ayağı betonda, diğeri aracın içinde aval aval bakıyordu.

Kollarımı indirdim ve gömleğim tekrar yerine kayarak, şüphesiz gözüne çarpan mürekkepli karın şeridini örttü.

Başını hızla salladı ve gaz pompalamaya başladı.

En azından haç işareti yapıp geri çekilmedi.

Ya son on yıl içinde Alba'ya taşınmıştı ya da orduya katıldığımdan beri itibarım biraz yumuşamıştı. Belki de halkı benim hakkımdaki her şeyi unutmuştu.

Depomu doldurmayı bitirdim ve bir içecek almak için küçük markete girdim. Babamın buzdolabında ne olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Kapı arkamdan kapanırken bir dizi zil sesi duydum ve tezgâha yaslanmış yaşlı adama başımla selam verdim. Görünüşe göre benzin istasyonu hâlâ Bay Williamson'a aitti. Gür gümüş kaşları hızlı bir gülümsemeyle kalktı. Sonra iki kez baktı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken hem kaşları hem de gülümsemesi düştü. Ve sonra gözleri tanıyarak kısıldı.

Görünüşe göre o temsilci hayatta ve iyi durumda.

Az sayıdaki sudan hızlıca birkaç şişe seçtim ve tezgâha taşıdım.

Yaşlı adam şişeleri sıralarken gözleri ellerimle şişeler arasında gidip geliyordu, sanki onları çalacakmışım gibi. Pek çok şey olmuşum ama hırsız bunlardan biri değildi.

Çanlar tekrar çaldı ve Williamson gözle görülür bir şekilde rahatladı. "İyi günler, Teğmen Hall," diyerek en yeni patronunu selamladı.

Harika.

Bakmaya zahmet etmedim. O inatçı, yaşlı, yargılayıcı iş parçası benden nefret ediyordu-

"Vay anasını. Cam?"

Rozet takan Tim Hall değil, oğlu Gideon'du.

Gid'in ağzı açık kalmış, açık kahverengi gözleri şoktan büyümüştü. Bu, Xander'ın birinci sınıfın sonbaharında bizi kızların soyunma odasına ittiği zamanki ifadesine benzer bir ifadeydi. Ağabeyime bu yıldırma girişimi için doğru dürüst teşekkür etmenin bir yolunu asla bulamamıştım; Xander'ın bu kadar alçalacağına kimse inanmazdı. Ne de olsa o iyi bir evlattı.

"Polis memurlarının üniformayla yemin etmeleri gerektiğini sanmıyordum." Ona hızlıca göz attım. Babasının aksine, Gid hâlâ kemerinin üzerinde bir göbek taşımak için fazla zayıftı.

"Askerlerin aksine mi?" diye karşı çıktı.

"Aslında bu bize bonus puan kazandırır ve ayrıca artık üniforma giymiyorum." On yedi gündür üniformalı değildim. "Baban rozetini çaldığını biliyor mu?"

"Artık mı? Senin..." İç çekti. "Kahretsin, hiçbir şeyim yok!" Onun kahkahası benimkini serbest bıraktı. "Seni görmek güzel!" Beni sert bir şekilde kucakladı, rozeti göğsüme saplandı.

"Sen de." Ayrıldığımızda sııttım. "Aslında, gördüğüme sevindiğim tek kişi sen olabilirsin."

"Oh, ama. Bay Williamson burada değil mi?" Gid omzumun üzerinden baktı ve Williamson'ın yüzünde gördüğü ifade karşısında irkildi. "Tamam, belki o değildir."

"Beni hiçbir zaman gerçekten önemsemedi." Omuz silktim, beni duyabildiğinin farkındaydım.

"Buraya son gelişinde birini şu pencereden atmıştın." Gid çoktan değiştirilmiş olan camı işaret etti. "Dostum, bu ne kadar zaman önceydi? Dört yıl mı?"

"Altı," diye cevap verdim otomatik olarak. O geceyle ilgili hatırladığım birkaç şey arasında tarih hâlâ çok netti.

"Altı. Doğru." Gideon'un ifadesi değişti - en son neden Alba'da olduğumu hatırladığına şüphe yoktu.

Sullivan'ın cenazesi.

Keder yükselip ciğerlerimde kalan oksijeni de çalmakla tehdit etti ama Sully'yi toprağa verdiğimizden beri milyonuncu kez onu yendim.

Tanrım, kahkahalarını hala duyabiliyorum-

"Bu suların parasını ödeyecek misin, Camden?" Bay Williamson sordu.

"Evet efendim," diye cevap verdim, araya girdiği için minnettar oldum ve işlemi bitirmek için tezgâha döndüm. Williamson'ın ses tonum karşısında yüzünde beliren şaşkınlığı ya da çantayı alıp kenara çekilirken ona teşekkür edişimi kaçırmadım.

"Bu şey seni öldürecek," dedim Gideon'a altılı gazoz alırken.

"Sen ve Julie, dostum," diye mırıldandı banka kartını uzatırken nefesinin altından. "Bir erkek huzur içinde içemez mi?"

Komikti. Bu, geçen ay boyunca gülümsediğimden daha fazlaydı. "Julie ve çocuklar nasıl?"

"Beni içmeye itiyor." Gazozunu havaya kaldırdı. "Hayır, gerçekten, harikalar. Julie artık bir hemşire, sosyal medya dünyasına katılmış olsaydın bunu bilirdin."

"Hayır, teşekkür . Ne anlamı var ki?"

Gideon Bay Williamson'a teşekkür etti ve dışarı çıktık. "Ne anlamı var ki? Ne bileyim işte. En iyi arkadaşınla iletişimde kalmak için mi?"

"Hayır, bu yüzden e-postalarımız var. Sosyal medya hayatlarını karşılaştırma ihtiyacı duyan insanlar içindir. Evlerini, tatillerini, başarılarını. Elimde megafonla ön verandamda durup akşam yemeğinde ne yediğimi yayınlamak için de bir neden göremiyorum."

"Yemekten bahsetmişken, şehirde ne kadar kalacaksın?" diye sordu benim cipimle onun solmuş ekip arabası arasında durduğumuzda. "Julie'nin seni ağırlamaktan mutluluk duyacağını biliyorum."

,"" diye yanıtladım kelimeleri boğulmadan önce.

Gözlerini kırptırdı.

"Evet, benim de bunu sindirmem biraz zaman alıyor." Alba'nın arasında uyuduğu dağlara baktım. Bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiğim dağlara.

"Çıktın mı? Kariyer yapacağını ." Ben de öyle. Yas tutacak başka bir şey daha.

"Memur Malone?" diye cızırtılı bir kadın sesi telsizden seslendi. "Marilyn Lakewood hâlâ merkeze telefon ediyor mu? Kaç yaşında, yetmiş mi?"

"Yetmiş yedi," diye düzeltti Gideon. "Ve sen sormadan söyleyeyim, Scott Malone yirmi beş yaşında ve tam bir baş belası."

"Belediye başkanının çocuğundan ne bekliyordun ki?"

"Belediye Başkanı'nın çocuğu mu? En son ne zaman konuştun-"

"Memur Malone?" Marilyn tekrarladı, kızgınlığı sesini daha da yükseltmişti.

"Buna ihtiyacın var mı?" Omzundaki telsizi işaret ettim.

"Malone'un buna bakması gerek," diye mırıldandı başını sallayarak. "Muhtemelen Genevieve Dawson yine Livingston'ların kedisi bahçesinde diye sızlanıyordur. Eğer durum ciddiye Marilyn beni arar. Şimdi beni bilgilendir. Buraya ne zaman geldin? Temelli mi döndün? Yani buraya geri mi taşındınız? Şeytan'ın yeri dediğin yere-"

"Xander aradı." Buraya bir daha dönmeyeceğime yemin etmemin bir başka nedenini daha hatırlatmasına fırsat vermeden yarı doğruyu söyleyerek sözünü kestim. "Altı yıl geçtiği için cevap verdim."

"Baban," dedi Gideon usulca.

"Benim babam."

sessiz bir anlayış anı geçti. "Gideon Hall!" Marilyn telsizden bağırdı.

"Teğmen," diye fısıldadı cevap vermeden önce gökyüzüne. "Evet, Marilyn?"

"Harika Çocuk telefona cevap vermediğine göre, Dorothy Powers Arthur Daniels'ı yine kaybetmiş gibi görünüyor. Uykusundan uyandığında Arthur gitmişti."

Midem bulandı ve bakışlarım dağa doğru kaydı. Xander'ın anlattığına göre, babam haftada birkaç kez evdeki bakıcısından ayrılırmış ama evden fazla uzaklaşmazmış. Dorothy Powers'ın babamdan daha yaşlı olması ve muhtemelen kendi hemşiresine ihtiyaç duyması da işe yaramamıştı.

"Yola çıkıyorum. Her zamanki arayıcıları çağır." Gideon gözüne takıldı, sonra elini telsizden çekti.

"Babam." Ne kadar uzağa gitmiş olabilir?

"Bu ay ikinci kez." Dudakları düzleşti. "Dört çeker almak için karakola gidiyorum. Senin evine kruvazörle gidemem."

"Sadece benimle atla. Seni yukarı çıkaracağım," diye tekliften çok emir verdim, beklemek istemiyordum. Jeep'im kaldırılmıştı ve devasa lastikleri, V-8 motoru ve kıyamette hayatta kalmak için fazlasıyla yeterli dört çeker kabiliyeti vardı. Yılın bu zamanında babama giden yol bile o kadar kötü değildi.

Kabul etti ve bir dakika sonra Gold Creek Drive'a girdik.

kasabanın ana arteri olarak hizmet veriyordu - durak lambalarına gerek yoktu ama kar motosikletleri isteğe bağlıydı.

"Ne zamandır yoksun?"

"Altı yıl." Ona bir bakış attım. Az önce buna cevap vermemiş miydim?

"Hayır, bugünden bahsediyorum. Evden ne zaman çıktınız? Dorothy uyanık mıydı?"

Baban mıydı?" Çoktan cep telefonunu karıştırmaya başlamıştı.

"Keşke size zaman çizelgesi konusunda yardımcı olabilseydim ama henüz eve gitmedim." Dört kapılı Rubicon'un arka koltuğunu işaret ettim.

"Gerçekten kasabaya yeni mi geldin?" İki bin millik yolculukta bana eşlik eden tek şey olan çantalara ve kutulara baktı.

Alba'daki ellili yıllardan kalma son binayı geçerken "Evet," diye cevap verdim. Rowan Deresi'nin otuz ayağını kaplayan köprüyü geçtik ve karla dolu kaldırım sona ererek Alba'yı canlı tutan zaman kapsülüne girişimizi işaret etti. "Benzin almanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Birisi bana bir keresinde dolu bir depoyla polislerden kaçmanın daha kolay olduğunu söylemişti."

Sol tarafımda ana cadde açılıyordu. Metal çatılı ahşap binalar, önümüzdeki birkaç ay içinde turistlerle dolacak olan toprak yolun her iki yanında sıralanmıştı ve hepsi de gerçek bir 1890'ların eski batı maden kasabasını deneyimlemek istiyordu.

"Birileri . Ayrıca, lütfen beni peşinden koşturma. Bu şey tam bir canavar. Julie'ye mükemmel doğum günü hediyesini bulduğumu söylemek zorunda kalabilirim."

"Merdivenle çıkarsan tabii." Koruma için ayrılan ödeneğin tükendiği Hamilton'un yerinden döndük. Kar, gölgede, çatılarını, pencerelerini ya da duvarlarını çoktan kaybetmiş yapıların üzerine yığılmıştı.

"Kapa çeneni. Hepimiz 1.80 boyunda değiliz."

"Her şey genetikte var. En azından babamın fark edilmesini kolaylaştıracaktır." "Onu bulmak kolaydı ama Cam... Oldukça kötüleşti," dedi Gideon.

Rose Rowan Yolu'na girip yüksekliğe tırmanmaya başladığımızda. "Onu son birkaç kez gördüğümde ya kim olduğumu bilmiyordu ya da beni babası sanıyordu."

Ellerim direksiyonun üzerinde esnedi. "Xander sınırına ulaştı. Bana buraya dönmemi yoksa babamın Buena'daki bir eve gönderileceğini söyledi.

Vista, bu da babamın 'annen bu evde öldü, ben de öleceğim' sözünü boşa çıkarır."

"Bu düşünceni unutma." Telefonu yüzüne doğru tuttu. "Merhaba, Bayan Powers. Evet, ben Gideon." Burnunun hemen üstündeki deriyi ovuşturarak durakladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Biliyorum. Onu bulacağız ve elimizde birkaç arama görevlisi var- Oh, öyle mi? Güzel. Bu yardımcı olacaktır. Yaklaşık dört dakika uzaklıktayız."

Babamın arazisine doğru son dönüşü yaptım ve koşullara lanet ettim. İlkbahar akışları bu yolda her zaman zor olmuştur ama yıllardır bakım yapılmamış gibi görünüyordu. Karın altında olduğuna şüphe olmayan kaymayı onarmak kolaydı ama şu anda yolun sağ tarafını yiyip bitiren mini nehrin açtığı derin, kanyon benzeri çukurları onarmak için biraz çaba sarf etmek gerekecekti.

Afganistan'da ya da asla bulunmamam gereken diğer yerlerde daha boktan yollar görmediğimden değil, ama burası benim lanet olası araba yolumdu.

Ben durup cipi dört tekerlekten çekişe aldığımda Gideon telefonu kapattı.

"Dorothy her gün buraya nasıl çıkıyor?" Tırmanmaya başladığımızda sordum. Jeep arkadaki kutuları sarsacak kadar güçlü bir şekilde sallandı ve gölgeli, buzlu bir virajı dönerken Gideon takla çubuğuna dayandı. Bu nokta her zaman en son eriyen yer olurdu.

"Bradley arazisinden geçiyor. Yargıcın yollarını asfalt ve temiz biliyorsunuz."

Arazi bizimkine bitişikti, ancak on dakika daha ekleyecekti ve ben gezme havasında değildim... ya da Bradleys.

Tanrım, dünyada benden kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeye hakkı olan biri varsa, o da-

Dikiz aynasında mavi bir ışık dikkatimi çekti.

Gideon arkasına baktı. "Xander," dedi, dile getirmediğim soruma cevap vererek. "Bu onun kamyoneti."

"Bu eğlenceli olacak."

"Eve hoş geldin mi?" diye .

Son dönemeci dönüp açıklığa geldiğimizde onu açıkça görmezden geldim. Son on yılda sadece bir kez geri dönmüştüm ama bu manzarayı neredeyse her gece rüyamda görmüştüm.

Batmakta olan güneş, içinde büyüdüğüm iki katlı yapının pencerelerinden yansıyarak, hemen arkasında yükselen çıplak tepenin heybetiyle eşleşen pitoresk bir ışıkla boyuyordu.

Babam her zaman ailesini orman yangınlarının o kadar büyük bir tehdit oluşturmadığı ağaç sınırında yetiştirmenin daha güvenli olduğu şakasını yapardı.

Şahsen, herhangi bir şeyin büyümesi için neredeyse yeterli oksijenin olmadığı sınırdan yaşamaktan sapkın bir zevk aldığını düşünüyordum.

Cipi park ettim, motoru durdurdum ve arkamda yere düşmüş olan paltomu aldım.

Xander yanıma yanaştığında cipten inmiştım ve siyah North Face'imi giyip fermuarını çekmiştım, keşke Kevlar'ım olsaydı. Onunla ya da babamla yüzleşmektense kurşunlardan kaçmayı tercih ederdim.

"Ben... ah... burada olmayacağım," dedi Gideon beni bahçede bırakmadan önce beceriksizce. Xander'ın arabasının kapısının açılıp kapanmasıyla aynı anda evin kapısının açılıp kapandığını duydum.

Cılalı, yepyeni kamyonunun önüne geldi ve aniden durdu, elleri paltosunun fermuarının ortasında durakladı.

İyi, kötü ve en kötüsüyle bir ömür boyu süren anılar bana saldırdı. Hemen hemen bu sırayla.

Bir elini Ken bebekleri andıran sarı saçlarında ve nefesini içine çekti. "Camden."

"Alexander." Şapkamın kenarını şekillendirdim.

Sanırım ikimizin de gergin anları vardı.

Pek değişmemişti. Aynı mavi gözler. Aynı zayıf yapı. Hala babamın dünyaya açık genetik hediyesi. Hala her yönden benim zıttım.

Kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi başını salladı ve ailemizi hayal kırıklığına uğrattığım her yolu tekrarlamak yerine, arabanın çürümüş granitini geçti ve kollarını bana doladı.

"Eve dönmene çok sevindim."

Sözleri herhangi bir hakaretin yapabileceğinden daha derin bir kesik attı. Üstesinden gelebileceğim bir hakaretti, buna hazırlıklıyım.

Ama geri çekilmesi, gevşemiş kollarımı sıkması ve bana gülümsemesi - sıkı dudakları ve çatık kaşları, artık yapamayacağımı hissettiğim duygularla savaşıması- karşı savunma oluşturabileceğim bir şey değildi.

Güldü, sesi altı yıllık yokluğun yoğunluğunu taşıyordu. "Kocaman olmuşsun. Sizi neyle besliyorlar Delta çocukları? Ve bu nedir?" Geri çekilirken hafif sakalımı işaret etti.

"Yeşil Bereli, Delta değil," diye düzelttim onu on yıllık şakayla ve midem bulanırken zoraki bir gülümsemeyle.

"Evet, evet. Benim gibi hiç aksiyon görmemiş adamlar aradaki farkı asla anlayamaz." Gözleri yüz hatlarımın üzerinde gezindi, sanki ben ortadan kaybolmadan önce onları ezberlemeye çalışıyordu... yine. "Tanrım, Cam. Ben sadece..."

Midemdeki çukur derinleşip pişmanlık ve suçlulukla dolu bir uçuşuma dönüşürken bulantı da artıyordu.

Bembeyaz dişleri ve daha önce hiç yaşamadığım bir mutlulukla gülümsedi. "Evde olduğun için çok mutluyum."

"Bunu sen söyledin." Kusacaktım. Bana nasıl bu kadar iyi davranabilirdi?

"Evet, bu doğru." Beni omzumdan alkışladı. "Gidip babamı bulmaya ne dersin?"

"Çok endişeli görünüyorsun."

"Öyleyim, ama adımları unuttuğu her seferde, arazide hiç kaybolmadı. Sadece sıcaklıklar düşmeden onu bulmamız gerekiyor."

Başımı salladım ve o da eve doğru döndü. Hava şu anda yirmilerin üzerindeydi ama güneşin çekilmesinden bir saat sonra tek haneli rakamlara ulaşacaktık.

"Bu arada cipin güzelmiş. Sana çok yakışmış," diye omzunun üzerinden seslendi.

Burnumdan nefes üstüne nefes çekerken gözlerim kapandı ve safranın boğazımdan aşağı kaymasını diledim. Sanki bedenim bu duyguları fiziksel olarak kaldıramıyordu.

Tabii ki beni affetti. Elbette beni kollarını açarak karşıladı. Elbette gözlerinde kötülük yoktu, sadece açık, çiğ bir sevgi vardı. Tüm kusurlarımla beni patlatmasına gerek yoktu. Her zaman bir örnek olarak yaşıdı,

Sadece o olarak asla onunla boy ölçüşemeyeceğimi bana her şekilde gösterdi.

Tam kendimi kontrol altına almıştım ki geri döndü.

"İyi misin?" Sesi endişeyle kısıldı.

"Evet," diye yalan söyledim. Çünkü bu benim iyi olduğum şeylerden biriydi. "Yükseklik mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Yeterince su içtiğinden emin ol," diye hatırlattı, ben onay verene kadar kaşlarını kaldırdı ve sonra ön verandaya çıkan merdivenlere yöneldi.

Xander'da gördüğüm ilk kusurla ikiye ayrılmış bir kaş.

-Onu son gördüğümde orada olmayan bir yara izi. İnce, kısa bir yara iziydi ve öğle yemeğimi araba yoluna kusma isteğime karşı koymamı sağlıyordu.

Onu Bay Williamson'ın penceresinden attığımda oraya koyduğum yara izi.

Xander merdivenleri yarılammıştı ki ön kapı hızla açıldı ve Gideon koşarak evden çıktı.

"Silahı var!" diye bağırdı.

Xander dondu kaldı, Gideon'un merdivenlerden bana doğru koşmasını izlemek için döndü. "Özür dilerim?" Gidi bakışlarımla kıstırdım, bu saçma sapan cümleyi düzeltmesini umuyordum.

Açıklama.

"Tüfeği var! Dorothy az önce söyledi. Bradley tarafından gelen birkaç arama ekibimiz var." Gid yanımdan geçerken omzundaki telsizle konuşmaya başlamıştı bile.

"Babamın tüfeğe nasıl erişimi var?" Xander'a homurdandım.

"I..." Başını iki yana salladı. "Hepsini kasaya kilitlediğimi sanıyordum. Anahtarı ve her şeyi saklamıştım."

"Çamaşır odasında mı?" Dorothy elinde tanıdık, solmuş bir yumuşatıcı şişesiyle verandaya doğru yürürken sordu. Görünüşe göre zaman Bayan Powers'la işinin bittiğine karar vermişti, çünkü gittiğimden bu yana geçen on yılda hiç değişmemişti. Saçları aynı tonda

Aynı çene hizasında kesilmiş gümüş. Hatta aynı yeşil kışlık paltoyu giymişti.

"Evet, tam yukarıda-" Xander içini çekti, gözleri kayarak kapandı. "Kullanmayı reddettiği yumuşatıcının hemen üstünde."

"Giriş holünde bulduğum bu yumuşatıcı mı?" diye sordu, ona müthiş bir "anne" bakışı atarak.

"olabilir." Çenesinde bir kas esnedi.

"Bana cephaneyi ayrı sakladığını söyle." *Bana en azından üç yıllık hizmetinizden bu kadarını hatırladığınızı söyleyin.*

Xander'ın yüzü kızardı. Müthiş.

"Birini öldürmeden önce onu bulalım." Topuklarımın üzerinde döndüm ve cipe doğru ilerledim. İşin tuhafı, silahlar konusunda duygusal buluşmalarda olduğumdan daha rahattım.

Paltomu bıraktım, cipe tırmandım ve ülkeler arası yolculuk için tavana sabitlediğim yük taşıyıcının kilidini açtım. Sahip olduğum hemen hemen her şeyi satmak o an için mantıklı bir seçim gibi görünmüştü ama incelemeye vaktim olmayan nedenlerden dolayı birkaç şeyi elimde tutmuştum.

"Ne yapacağız?" Xander bana bakarak sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Aradığım şeyi buldum ve taşıyıcıyı kapattım. Sonra yere atladım ve gözleri farlarımdan daha büyük olan Xander'ın önüne indim.

İki kamyon ve APD daha yola çıktı ve park etti.

"Yani..." Xander, Gideon'la konuşurlarken yeni gelenlere baktı ve sonra bana dönerken sesini alçalttı. "Ne yapacağız şimdi? Tüfek onda ve zamanın yaklaşık yüzde yetmiş beşinde kim olduğumu bilmiyor."

Ceketimin fermuarını çekmeden ve botlarımı bağlamadan önce bu durum için giyinirken göğsüme rahatlatıcı bir ağırlık yerleşti. "Babamı bulmaya gideriz diye düşündüm."

Torpedo gözümü karıştırdım, hızlıca farımı ve el fenerimi aldım, sonra onları ceplerime doldurdum, sadece satranç taşının kaybolmaması için sürücülük el kitabımın yanındaki küçük beyaz oniks fili sokacak kadar uzun süre durakladım. Muhtemelen bir saat daha iyi ışık vardı, ama eğer

yanılmıştı, babamın sahip olduğu yüz dönümlük araziye kaplamak için bundan daha fazlası gerekecekti ve bu da arazide kalsaydı.

"Sence de bu işi Gideon ve polisin halletmesine izin vermemiz gerekmez mi?" Xander sessizce sordu.

Gideon'un Alba Polis Departmanı'nı oluşturan diğer dört memurla birlikte durduğu yere baktım. Hepsinin tabancaları bellerindeydi. Birkaç bakıştan daha fazlasına maruz kalmıştım. Onları suçlayamazdım. Bu adamlardan en az üçü bana bir keresinde kelepçe takmıştı.

"Yani, silahlı adamların kendi silahı olan babamızı bulmalarına izin mi vereceğim?" Xander'ın cevabını beklemeden arazinin kuzey kısmına doğru döndüm.

"Bekle!" Xander dirseğimi kavradı ve ben de gerildim, bana uyardıktan dokunduğu için onu dövmemem gerektiğini kendime en az bir düzine kez hatırlattım.

"Bırak beni."

Ses tonum ona ulaşmış olmalı, çünkü elini bıraktı. "Kurallar var, Cam. Yönetmelikler. Bu tür olaylarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar. bir şey. İhtiyacımız olan son şey senin kontrolden çıkman."

Ah, işte buradaydı, Xander'ın yaşça benden yirmi beş ay önde olmasının ona emir verme hakkı verdiğini düşündüğünde kullandığı tereyağı bıçağı yumuşaklığındaki küçümseme. İstediklerini elde etmek için asla hızlı ve temiz bir kesim yapmazdı. Siz sürtünmeden dolayı itiraz edemeyecek hale gelene kadar o hafif tırtıklı kenarıyla keserdi.

Ben daha doğrudan kasap bıçağı yaklaşımını tercih ettim.

"Sen ve senin kuralların. Bana o tüfeği onlara doğrulttuğunda tetiği çekmeyeceklerini mi söylüyorsun?"

Xander alay etti. "ama, çocuklar işte."

"Babamın hayatını, telsizine cevap verme zahmetine girmeyen ve konuşmaya başladıklarından beri silahının kılıfını en az dört kez açmış olan yirmi beş yaşındaki kabadayıya yatırmaya hazır mısınız? Bahse girmiyorum. Nerede olduğunu biliyorum ve onlardan önce oraya varacağım."

Xander'ın kafası Gideon'un düzenlediği küçük toplantıya doğru kaydı ve ben de dağdaki otların arasına girer kaybolacağını bildiğim belli belirsiz izleri takip etmeye başladım. Nereye gittiğini anlamak için fazlasıyla yeterliydi. Yüksekliğe bir lanet mırıldandım. Alışmam sadece birkaç günümü alacaktı ama birkaç günüm de yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Gideon seslendi.

"Babamızı bulmak için!" Xander kendinden emin bir şekilde cevap verdi. Onun bu gösterişli tavrına gözlerimi devirdim ama devam ettim.

Çabucak yetişti, karın çoktan erimiş olduğu bölgelerden geçerken yanımda adım atmaya başladı. Adımlarımız eşitti. Her zaman öyleydi. Boylarımız eşitti, ama ben ondan kırk kilo daha kaslıydım.

İzler kaybolurken, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi. "Evet." Bakışlarım araziye tarıyor, babamın ne yaptığına dair bir işaret arıyordu.

Bu taraftan gel.

"Cidden, nerede olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

"O yumuşatıcı şişesi ne zamandır onda?" Ayaklarımın altındaki granit çtırdarken sordum. En azından kar yağmıyordu.

"Yıllar." Xander omuz silkti.

"Doğru. En az on yıl. Paula Bradley o yıl hastalandığında onu getirmişti, hatırladın mı? Çamaşırlara yardım etmeye çalışmıştı."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Mükemmel bir hafızayla lanetlendim." Arazinin Sullivan'ın gömülü olduğu kısmına doğru döndüm. "İnan bana, unutmayı çok istediğim şeyler var. Neden kullanmadığını hatırlıyor musun?" Bir yamacı tırmandık ve ağaç hattına doğru geri dönmeye başladık, karla kaplı bir bölümden geçerken zirveyi sağımızda tuttuk.

"Bayan Bradley'nin getirdiğini zar zor hatırlıyorum."

"Kullanmasına izin vermedi ama atmayı da reddetti," diye hatırlatmaya çalıştım.

Xander bana anlamsız bir bakış fırlattı.

"Lavanta kokulu," dedim kendi soruma cevap vererek.

Xander nefesini içine çekti. "Anne."

"Anne," diye onayladım ağaç sınırına ulaşp çamların arasından yürümeye başladığımızda. Gölgede sıcaklık rahatsız edici bir seviyeye düştü.

"Ama o arazinin diğer ucunda gömülü-"

"Onu özlediğinde gittiği yer orası değil. Onu özlediğini asla kabul etmez." Bunu itiraf etmek zayıflığını açıklamakla eşdeğerdi ve Arthur Daniels'ın zayıflıktan başka bir özelliği yoktu.

"Vadide."

"Evet."

Arazinin bu şeridini kaplayan bir parmak orman boyunca ilerledik ve çok iyi bildiğim bir açıklığa çıktık.

Görünür hale geldiğinde nefesimin altında küfrettim. "Olamaz," diye fısıldadı Xander.

Oh hayır bunu tam olarak karşılamadı. Kalbim atışın ortasında durdu, sonra çarptı ve sistemime adrenalin pompaladı.

Babam yaklaşık otuz metre solumuzda, açıklığın ortasında duruyordu, tüfeğini bir daha asla görmemeyi umduğum kişiye doğrultmuştu.

Bu çerçeveyi, kestane rengi kalın saç örgüsünü, burnunda hafif bir şişlik olan profilini nerede olsa tanırdım. Çocukken kındığı gün de oradaydım. Onu o madenden çıkaran bendim.

Yaklaşık on beş metre önümüzde ellerini açmış duruyordu ama göğsüne doğrultulmuş çift namlulu orak makinesinden geri çekilmiyordu. Geri çekilmek onun doğasında yoktu ve onun azmi her zaman ilgimi çekmiş olsa da, şu anda onun aptal inatçı çizgisine lanet ediyordum.

Willow Bradley kendini vurduracaktı.

Sullivan'ın Willow'u.

Bana yardım etmelisin, Sully. Xander'ın anlamayacağını bildiğim için bu düşünceyi söylemek yerine gönderdim.

"Arkasından gelene kadar ağaçların arasından yürü. Sana işaret verdiğim anda silahı ondan uzaklaştır," diye fısıldadım Xander'a,

Tartışmaya hiç yer bırakmadan.

"Ne sinyali?"

"Güven bana, anlayacaksın."

"Seni tanımayacak. Seni vuracak," diye tısladı.

"Onun yerine ben daha iyiyim." Ölüm beni hiç korkutmamıştı. Kendimi bildim bileli kedi fare oyunu oynuyorduk ve bir gün ben kaybedecektim. Bu kadar basitti.

Eğer bugün ölürsem, olsun.

Ben taşındım.

İKİNCİ BÖLÜM

Söğüt

Düşün, Willow. Düşün.

Bu Bay Daniels'dı. Onu tüm hayatım boyunca tanıyordum. Alzheimer olsun ya da olmasın, beni gerçekten vurmasına imkan yoktu, değil mi?

Ancak rahatsız edici bir faktör vardı: Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Oh, ve göğsüme doğrultulmuş bir tüfeği vardı. Bu da rahatsız ediciydi.

"Bay Daniels," diye tekrar denedim, sesimi yumuşak tutarak. "Benim. Willow. Yan dairede oturuyorum, hatırladınız mı?" Eğer bir mil ötede oturduğunuzu düşünürseniz.

Esinti saçlarımın bir tutamını yüzüme savurdu ama şapkamın altına sokmaya cesaret edemedim. Güneş dakikalar önce batmıştı ve hava kararmaya başlamıştı. Ya beni göremiyorsa?

"Sessiz ol!" diye bağırdı, tüfeği sallayarak. Gözleri geniş ve vahşiydi ama şeytani değildi. Beni ya da onu buraya getiren koşulları tanımıyordu.

Tepki olarak nefesim kesildi, kalbim boğazıma fırladı. Ya tetiği çektiyse? Ya bir daha ittirdiğinde patlarsa? Daniels'ların evinden yarım mil ve ailemin evinin de dörtte üç yukarısındaydık. Cep telefonum cebimdeydi ama ona uzanırsam beni vuracağını hissediyordum. Bu mesafeden, beni hastaneye götüremeden ölmüş olurdum... tabii beni bulurlarsa.

En azından şu anda dışarıda başka arama ekipleri vardı. Silah sesini duyduklarında gelirlerdi.

"Burada pumalar var, biliyorsun," diye tersledi.

On beş yıl önce tam da bu alanda karısını parçalayan gibi.

"Ne yapıyorsunuz burada? İzinsiz giriyorsunuz!"

İzinsiz girme konusunu tartışmaya zahmet etmedim, çünkü teknik olarak izinsiz girmiştım. Ama Dorothy panik içinde aramıştı ve ben de geçen ay birkaç kez yaptığım gibi hemen Bay Daniels'ı aramaya çıkmıştım. Silah... İşte bu beklenmedik bir şeydi.

"Pumalar olduğunu biliyorum," dedim ona sesimde hafif bir titremeyle. "Eğer bir tanesiyle karşılaşırsam ne yapmam gerektiğini bana sen öğrettin." Sullivan ve beni ders için bir kenara çektiğinde yedi yaşındaydım. Doğal olarak Cam puma rolünü oynamış, Alexander da sessiz bir yargıyla beni izlemişti.

Cam. Aklımdan her geçtiğinde, mevcut tehlikeye rağmen, göğsüm her zamanki fiziksel ağrıyla gerildi. Belki de tehlike yüzünden.

"Seni tanımıyorum! Yalan söylemeyi kes! Burada ne arıyorsun? Neden benim topraklarımdasın? Çık dışarı!" Silahı bana doğru doğrulttu.

"Tamam," dedim başımı sallayarak ve bir adım geri çekildim.

"Kıpırdamayı kes!" diye bağırdı, sesi telaşla yükseliyordu. "Konuşma!"

Hemen durdum. Olayın içine gittikçe daha fazla kayıyordu ve zihnim beni vurabileceği ihtimaliyle savaşmayı bıraktı, kaslarım felç edici bir kabullenişle kilitlendi.

Sol tarafımdaki hareket gözüme çarptı ve başımı bir santim kadar çevirdiğimde sadece birkaç kol boyu ötemde, elleri havada, avuç içleri dışarıda yaklaşan bir adam şekli gördüm. Kimdi o? Nereden gelmişti?

Beyzbol şapkasının altından yüzünü seçemiyordum ama iriydi, Bay Daniels'la benim arama girdiğinde 1.80'lik cüssemi gölgede bırakıyordu. Sırtının genişliği tüm görüşümü engelliyordu.

Onu tanımıyordum -ki genellikle Bay Daniels'ı aramaya gelenlerin sadece bir düzine kadar olduğunu düşünürsek bu garipti- ama kendini tutuşunda tanıdık bir şeyler vardı; duruşu boyun eğdiğini belli ediyordu ama enerjisi yüzde yüz saldırganlık hissi veriyordu. Bu adamın kendisine doğrultulmuş dolu silahtan daha tehlikeli olduğu gibi son derece mantıksız bir izlenime kapılmıştım. En azından dolu olduğunu varsaydım. Eğer dolu değilse, en azından daha sonra Charity'ye anlatacağım çok da komik olmayan bir hikaye olurdu.

Babamın kız kardeşimi aceleci olmakla suçlamasına rağmen, Charity'nin üzerine hiç tüfek doğrultulmamıştı.

"Bu da ne böyle? Siz de kimsiniz? Kaç kişisiniz?" Bay Daniels panik içinde sordu. Önümdeki omuzlar sanki hazırlanmış gibi kalktı- "Hayır, konuşma! Hepsi yalan! Siz iddia atlayıcılarının hepsi yalanlarla dolu!"

Bu hikaye çok çabuk değişti.

Adam arkasına uzandı, elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Kişisel alanımın ihlali, bize doğrultulmuş tüfekle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmasa da gerildim. Kolu bir mengene gibiydi, beni sıradan bir güçle olduğum yere kilitliyordu. Tıpkı birinci sınıftaki gibi... Kendimi hemen kestim. *İmkânı yok.*

"Dikkatli ol," dedim yabancıya usulca. "Alzheimer hastası. Ne yaptığını bilmiyor."

Beni sırtına doğru daha sıkı çekti ve sırtım vadiye değil de ağaçlara dönük olsun diye küçük hareketlerle yer değiştirmeye başladığında nane ve çam kokusu burnuma doldu. Tanrım, bu koku... Biliyordum.

Bay Daniels'a alçak sesle ve yavaşça, "Biz sadece yürüyüşçüyüz," dedi.

Kesinlik bir çığ gibi üzerime düşerek ciğerlerimdeki nefesi kesti. Anı selinin içinde yüzerken gözlerim ve umutsuzca şu anda halüsinasyon gören kişinin ben olmadığımı umdum.

"Cam," diye fısıldadım, ceketini avuçlarken alnımı sırtına yasladım.

"İyi misin Willow?" diye sordu, o kadar yumuşak bir sesle ki, göğsünden gelen derin sesini hissetmesem halüsinasyon teorisine inanacaktım.

Başımı salladım, paltosunun kumaşı tenime yumuşak bir şekilde değişiyordu. Belki de Bay Daniels tetiği çoktan çekmişti. Belki de darbeyi hiç hissetmemiştim. Belki de beni anında öldürmüştü. Cam'in varlığının tek mantıklı açıklaması buydu.

Çünkü Camden Daniels, Alba'ya geri dönmesinin tek yolunun buraya gömülmek olduğuna yemin etmişti. Ama kendini çok gerçek hissediyordu. Çok katı. Tam olarak kokuyordu

Hatırladığım gibi. Ve eğer gerçekten ölmüş olsaydım, Sullivan'ın kolları beni sarmış olmaz mıydı? Cam'in değil. Asla Cam olamazdı. Benim için olamazdı.

Bizi babasından uzaklaştırırken Cam'in neredeyse fark edilmeyen liderliğini takip ettim.

Cam burada olamazdı. Yıllardır buraya gelmemiştir. Ve kesinlikle bir kurşunu durduramazdı. Ama yine de içimi bir güven duygusu kapladı. Dünyanın geri kalanının onu bir tehdit olarak görmesi hiç önemli değildi-Cam, ününün son zerresine kadar hak etse bile her zaman benim beklenmedik sığınağım olmuştu. Hayatım boyunca onlara ait olduğum için beni korumuştur.

Daniels'ın çocuklarının peşine takılan kız.

Üç erkek kardeşi savaşa gittiğinde geride kalan saf genç. Eve sadece ikisi döndüğünde paramparça olan kadın.

Cam şu anda burada olabilir ama tek bir yanlış adımda ikimiz de Sullivan'ın yanına gömülürdük.

"Kımıldama yoksa ateş ederim!" Bay Daniels bağırdı ve Cam itaat etti.
"Ceplerinizi boşaltın! Benden çalmasan iyi edersin!"

"Gitmene izin vereceğim ve yavaşça ormana geri dönmeni ve sonra da buradan defolup gitmeni istiyorum," diye yumuşak bir sesle emretti Cam.

Uzaktan Bay Daniels'ın telaşlı mırıldanmalarını belli belirsiz
duydum. "Seni burada bırakamam," diye itiraz ettim.

"Hayatında bir kez olsun beni dinle, Pika. Seni kurtarmaya çalışıyorum. Alexander babamın arkasından geliyor ve yardım yolda, ama senin gitmen gerek."

Bu lakap boğazımı öyle bir yumru ile sıktı ki . "Seni tanımıyor, Cam. Ateş edecek. Seni görmeyeli altı yıl oldu. Beni bile tanımıyor ve ben onu neredeyse her gün görüyorum."

"Beni hatırlayacaktır."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm, ta ki bana bir tüfek doğrultana kadar, seni inatçı aptal."

"O da neydi?" diye fısıldadı. "Bir gıcırtı duyduğumu sandım, ama

Palto susturmuş olmalı."

Başka bir durumda olsa intikam almak için onu çimdiklerdim. "Seni hatırlamayacak," diye karşı çıktım, "ve sen sadece onu kızdıracaksın Ona kim olduğunuzu hatırlatmaya çalıştığınızda daha da fazla."

Bay Daniels'ın mırıldanmaları tekrar bağırmaya başlayana kadar daha da yükseldi. "Sizi izinsiz girenler, benim olanı çalmaya çalışıyorsunuz! Onu alamazsınız! Alamazsınız..."

Cam'in kalp atışları sakinleştirici bir şekilde ritmik, nefes alışları derin ve düzgündü. Arthur Daniels'ı bizzat görmemiş olsaydım, bize doğrultulmuş bir silah olduğunu asla düşünmezdim.

"Onu alamazsın!"

Bir el silah sesi duyuldu ve kuşlar arkamdaki ormana dağıldı. Dondum kaldım, Cam'in ceketini sıkıca kavradım.

Elini sırtımın alt kısmına doğru uzattı.

"Cam!" Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle fısıldadım. Eğer yaralıysa - eğer sadece gömülmek için geri döndüyse... Bir Daniels çocuğunu daha gömmeye dayanamazdım. Etrafına bakmak için eğildim ama Cam'in tutuşu sıkılaşıp beni sıkıca arkasına hapsetti.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi aynı sessizlikle. "Gökyüzüne nişan aldı."

"Sanırım en azından dolu olduğunu biliyoruz." Kalbim kaburgalarımın çarptı, korku dilimi acı, metalik bir tatla kapladı.

"Umut bulmanın yolu."

Dudaklarımın bir köşesi hafifçe kalktı.

"Fıçıda bir tane daha var. Ne dediğimi unutma. Yavaşça ormana doğru dönün."

"Hayır," diye karşı çıktım.

"Evet," diye karşılık verdi ve eli sırtımdan kayboldu. "Şimdi, Willow."

Damarlarımda buz dalgalanıyordu.

Öne doğru bir adım attı ve ben de ceketinin kumaşının avuçlarımın arasından kaymasına izin vererek beni Cam'den birkaç santim uzakta bıraktım.

"Baba," diye seslendi Cam. "Bana güzel bir kıza asla silah doğrultmamamı söylediğine yemin edebilirim."

Felç olmuş bir halde durmuş, Cam'in sanki babası göğsüne silah dayamamış gibi ilerleyişini izliyordum.

"Ne?" Bay Daniels seslendi. "Ben senin... Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

Ses tonunda bir yumuşama vardı. Cam ona ulaşabilirse, ikisi de bunu atlatabilirdi. Ama bunun gerçekleşme ihtimali o kadar küçüktü ki, neredeyse bahsetmeye bile değmezdi.

"Benim, baba. Camden. Willow'u vurmaya hazır gibiydin, ben de araya gireyim dedim. Willow'a zarar vermek istemezsin, değil mi? Küçük Willow'a? Komşumuza?"

"Willow? Kim..."

Camden yürüdükçe babası daha çok görünür oldu. Hareket etmem, ormana geri dönmem gerekiyordu, böylece her şey boşa gitmemiş olacaktı ama onu burada babasıyla tek başına yüzleşmesi için bırakma fikri akıl almazdı.

Sullivan yalnızdı. Ona ulaşamadım. Onu tutamadım. Saçlarını son bir kez gözlerinden çekemedi.

Cam'i terk etmiyordum.

"Hadi baba. Silahını indir. Eve geri döneceğiz ve sana annemin yaptığı gibi tavuk pişireceğim, tamam mı?" Cam kollarını iki yana açmış, avuç içleri babasına dönüktü.

"Toprağımdan defol! Onu alamazsın!"

Bir el daha ateş edildi ve Cam'in bedeni geriye doğru uçup mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* tarlaya düşerken çığlık attım.

"Hayır!" Engebeli zeminde Cam'in kıştan kalma kahverengi çimlerin üzerinde yattığı yere doğru koşarken inkâr boğazımdan yırtıldı.

"Willow!" Xander babasının arkasından bağırdı, tüfeği çoktan kavramıştı.

"911'i arayın!" Dizlerim Cam'in yanındaki acımasız zemine çarparken üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmadım. Onu dağdan aşağı nasıl indirecektik? Buraya bir helikopter inebilir miydi?

Ceketi parçalanmış, minik tüyler göğsünün her tarafına saçılmıştı.

rüzgarda uçup gidiyor.

Ama kırmızı değillerdi. Henüz değillerdi. çimenler de öyle, değil mi? Ama zaten çok karanlıktı.

Paltosuna uzandım ama sırtı kamburlaştı ve acılı yüzünü taradım -Tanrım, bu yüzü özlemiştim- sonra hiç düşünmeden avuçlarımın arasına aldım. Çevre birimlerimdeki hareketler bana diğer arayıcıların geldiğini söyledi. Çok geç kalmıştım. Çok geç. Her zaman çok geç.

"Buradayım," dedim ona, beni bütünüyle yutacak kadar karanlık gözlere bakarak. "Bunu halledeceğiz," diye söz verdim hiç hakkım yokken, abartılı bir baş sallama ve titrek bir gülümsemeyle ses tonuma iyimserlik katmaya çalıştım. "Yardım geliyor."

Bir türlü alamadığı nefesi almak için çırpınırken gözleri irileşmişti, bakışları çerçevemden aşağıya ve beyaz önlüğümün üzerine düşüp çılgınca ararken korkusu hissediliyordu.

"Ben iyiyim. Vurulmadım. Sen vuruldun," diye güvence verdim. Aptal. Sanki bu onu rahatlatmış gibi. "Ne kadar kötü olduğunu görmem gerek."

Elleri aramızda uzandı, paltosunu karıştırdı.

Ellerini nazikçe yolumdan çekerek geri sıçradım. "Bırak beni."

O iyi. Bir şeyi yok. Bir şeyi yok. Onu da alamazsın. Anlıyor musun? Sullivan'ı aldın. Cam'i alamazsın.

İlk hava akışı içeri girerken Cam'in ciğerleri hırıldadı. Gözlerim onunkilere kaydı, onları zaten bana bakarken buldum, daha fazla hava almak için çabalarken kaşları hafifçe çatılmıştı.

Paltosunun fermuarını uzun bir çekişle açtım ve altında yatan şeye karşı kendimi çelikleştirdim.

"Tanrım, Cam!" Gideon dizlerini Cam'in diğer tarafına vururken küfretti.

"Arthur onu vurdu." Titreyen ellerim ceketini açtı ve bir Saçmaların isabet ettiği yerde dokumayı parçalayan birkaç delik bulunan koyu renkli kumaştan geniş bir alan. Kan neredeydi? "Çok karanlık! Göremiyorum!"

"Ben. İyiyim," diye zorlukla nefes aldı Cam.

Gideon el fenerini yakarken bir *klik* sesi duyuldu.

"Kapa çeneni," diye emrettim. "Aptal adam ne zaman ne olduğunu bile söyleyemiyor-"

Işık Cam'in göğsünde parladı ve karanlık gökyüzünde yalnız bir takımyıldızı gibi küçük parlak metal parçalarından geri yansıdı. "Bekle. Ne?"

"Orospu çocuğu!" Gideon güldü, omzunun üzerinden bakarken nefes nefese el fenerini sallıyordu. "O iyi!"

"Ben.. Dedim ki. Ben iyiyim," diye homurdandı Cam.

"Nasıl? Vurulmuşsun..." Ve kurşunları görebiliyordum. Tüm mantıksal düşüncelere meydan okuyarak parmağımı küçük bir deliğe daldırdım ve soğuk metalin geri bastırıldığını hissettim. Parmaklarımın Cam'in sert -çok sert- göğsünde gezinmesine izin verdim.

"Pika, dur." Cam elimi tuttu, sonra düzleştirdi ve avucumu göğsünün doğal olmayan sert yüzeyine bastırdı. "Ben iyiyim. Sadece nefesim kesildi." Elimi bıraktı ve omzunun üstündeki bir klipsi ve yan tarafındaki diğerini çözdü. Velcro yırtıldı. Dev bir parça... *Bu da ne böyle?*

"Güzelmış. Bu ne kadar değerli?" Gideon, Cam'in Black Flag tişörtünü açıkta bırakarak yana düşen bir zırh parçasını başıyla işaret ederek sordu.

Çok temiz, çok beyaz, çok sağlam tişörtü.

Gözlerimi kırıştırdım, sonra tekrar kırıştırdım, beynimi gözlerimin doğruyu söylediğine ve bunun çaresizlikten uydurduğum bir şey olmadığına ikna ettim. Kurşun deliği yoktu. Kan da yoktu. Hasar yoktu.

"Bu bir dört," dedi Cam, sesi tam gücüne kavuşmuştu. Elini göğsünde ve karnında gezdirdi, sonra rahat bir nefes alarak başını yere bıraktı.

"Güzelmış. Yanında mı taşıyorsun?"

Cam alaycı bir sırıtışla, "Bütün eşyalarını arabanda bulundurmanın tuhaf bir yanı var," diye cevap verdi.

"Babanın seni rastgele vurmasına hazır mısın?" Gid alay etti. "Onun gibi bir şey." Cam ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu.

"İyisin." Topuklarımın üzerine oturarak geriye doğru sallanırken popom yürüyüş botlarımın acımasız tabanlarına çarptı. Arkamdaki sesler beyaz gürültü olarak kaydedildi, Cam'in vurulmadığı, kanamadığı ya da ölmediği gerçeği dışında her şey kafamda uğulduyordu.

"İyi olduğumu söyledim zaten." Tişörtünü geri çekti ve vücuduna baktı.

Yaka. "Muhtemelen kötü bir çürüğüm olacak, ama görmek için çok karanlık."

Solumdan bir ses, "Burada olman iyi oldu diyorum," dedi. "O silahı ondan uzaklaştırma şeklin... kahramancaydı, Xander."

Çavuş Acosta Xander'ın sırtını sıvazlayarak görüş alanına girdi. İkisi de aynı yaşıydı ama Acosta tabancasıyla Xander'ın Arthur'un tüfeğini tuttuğundan çok daha rahat görünüyordu.

"Hayır, ben bir şey yapmadım," diye karşı çıktı Xander, Cam'in göz hizasına inerek. "En ağır darbeyi Cam aldı. İyi misin?" diye sordu vücut zırhına bir göz attıktan sonra.

Cam başını salladı ve ayağa kalktı.

"Evet, eğer babanı onu vurması için kızdırmak anlamına geliyorsa." Acosta güldü ve tırnaklarını avuç içlerini ısırdı.

Acosta'ya Cam'in büyük ihtimalle hayatımı kurtardığını söylemek için ağzımı açtım ama Cam'in başını bana doğru hızlıca sallamasıyla ağzımı kapattım. Her zaman başkalarının onun hakkında en kötü şeyleri düşünmesine izin vermekten memnun olmuştu ve sanırım hiçbir şey değişmemişti.

"Hadi onu eve götürelim," dedi Cam kimseye belli etmeden, yeleğini tekrar yerine takıp önüne bakarak. Ses tonu büyürken sık sık duyduğum bir tondu; konuşmayı kesiyor, ona duygusal olarak dokunma şansı olan her şeyden uzaklaştığını belli ediyordu.

Tehlike geçtikten sonra, açgözlülükle onun görüntüsünü içime çektim. Daha iriydi - elbette daha uzun değil, ama daha kalın, daha sertti - ve aynı şey varlığı için de . On yıl önce Alba'yı terk ettiğinde eksik olan bir yanı vardı ve her zaman koruduğu o aşılmaz duvarları aşmak daha da imkânsız geliyordu. Ama gözleri, onu son gördüğümde benim gözlerimde yankılanan aynı kederi taşıyordu.

O ve Xander ileriye doğru yürüdüler ve Art, Yüzbaşı Hall'un yanında durup hızlı bir saha muayenesi yaparken, babalarıyla neler olup bittiğini tartışmak için durakladılar. Bay Daniels sanki durumu açıklamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyordu.

Bayan Daniels'ın ölümü çok trajik olmuştu. Gömmek için yürek parçalayıcı

Sullivan dokuz yıl sonra. Ancak Arthur Daniels'ı son iki yıldır izlemek, her seferinde ondan bir parçayı gömmek gibiydi ve bu işkence gibiydi.

"Seni kasabada pek göremiyorum, Willow. Hâlâ boyalarla mı oynuyorsun?" Robbie Acosta, Gideon Daniels kardeşlere katılırken bana sırtarak sordu.

"Hâlâ burada senin işini gerektirecek kadar suç işlendiğini mi iddia ediyorsun?" Karşılık verdim, sesim sakarin tatlılığındaydı. Grafik tasarım işim beni maddi olarak rahatlatıyordu ama kimse bunu dikkate almıyordu. İnsanların gündeme getirmek istedikleri şey her zaman resim yapmak ya da yapmamaktı.

Sanırım kendi kabuklarını incelemektense benim kabuklarımı karıştırmak onlar için daha eğlenceliydi.

"Whoa." Robbie ellerini tutukluymuş gibi havaya kaldırdı, tıpkı Cam'in önümdeki tarlada belirdeğinde yaptığı gibi. "Pençelerini indir Willow. Sadece takılıyorum."

"Evet. Havamda değilim." Odağımı tamamen Cam'in sırtında tuttum. Çok tanıdık bir ağırlık göğsümü işgal etti. Eve ne zaman gelmişti? Burada ne kadar kalacaktı? Bu sefer neyi -daha doğrusu kimi- kıracaktı?

"Daha fazla dışarı çıkmalısın, özellikle de sosyal olduğun tek zaman demanslı ve dolu bir silahı olan bir adamsa," dedi Robbie, ensesini ovuştururken sesi lisede hiç duymadığım kadar tiz çıkıyordu. "Belki seni yemeğe götürebilirim?"

"Özür dilerim?" Başımı gerçek bir şaşkınlıkla yana eğerek sordum. "Beni yemeğe götürmek ister misin?"

"Evet." Utangaç bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Sen... benden hoşlanmıyorsun," dedim yavaşça, başımı sallayarak.

Her zaman balo kraliçelerini, yani ortaokulda makyajlarını mükemmelleştirmiş kızları tercih ederdi. Okula gittiğimiz Buena Vista'da stil sahibi olan ve Instagram'da paylaşan kızları. Yirmi beş yaşındaydım ve kişisel bir Instagram hesabım bile yoktu... ya da Robbie'ye karşı herhangi bir ilgilim.

"Yani, sen bekarsın. Ben de bekarım. Mantıklı, değil mi?"

"Elbette, eğer insanlar nesli tükenmekte olan bir tür olsaydı ya da bir şey." I

Gözlerini kaçırdığında küstahça söylediğim sözlerden hemen pişman oldum. "Alba'nın dışında da bir hayat olduğunu biliyorsun Robbie. Artık büyüdün diye kasaba sınırları içinde birileriyle çıkmak zorunda değilsin."

"Doğru," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. "Oh adamım, bahse girerim henüz hazır değilsindir, ha? Kahretsin, bu çok aptalca bir hareketti."

"Ne, Art Daniels bana silah çektikten sonra bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Hayır, demek istediğim, belki de henüz biriyle çıkmaya hazır değilsindir..." Kaşları kalktı.

Ciddiyim.

"Oh. Ben iyiyim, gerçekten. Sullivan'ı özlemediğimden değil ama altı yıl oldu." Zaman küçük kasabalarda daha yavaş ilerliyordu sanırım. Üniversitede geçirdiğim yıllarda kalbimi iyileştirmiştım ama buradaki herkes sanki onu geçen hafta gömmüşüz gibi davranıyordu.

Sanırım hala travma geçirmem gerekiyordu.

"Doğru. Aferin sana, güçlü duruyorsun," dedi başını sallayıp sırtımı sıvazladıktan sonra ağaç hattının kenarındaki gruptan gelen bir çağrıya cevap verdi.

Kim olduklarını anlamak için çok karanlıktı ama bahse girerim babam hariç olağan şüphelilerdi. Babam burada olsaydı, çılgına dönerdi.

Xander Bay Daniels'a doğru yöneldi ve ben de kendimi daha önce milyonlarca kez olduğu gibi Cam'in yanına çekilmiş buldum.

"Burada hâlâ inanamıyorum," dedim, sonra daha iyi düşündüm.

Ağız, filtreyi çalıştır.

"Ben de öyle." Gözleri Xander ve babasına kilitlenmişti. "Burada ne yapıyordunuz?" diye tersledi.

"Babanı arıyorum." Ses tonuna sinirlendim. "Onu bulduğun kesin."

"Her zaman aramaya yardım ederim.

Büyütülecek bir değil." Çenesindeki bir kas kıpırdadı.

"Peki sana kaç kez silah çekti?" Bakışları yavaşça benimkilere kaydı ve karanlık bir anda her zamankinden daha büyük bir nimet haline geldi. O gözlerde kızgın olduğunu anlamama yetecek kadar şey gördüm.

"Asla. Ve eminim Xander silahları kilitleyecek ve bu bir daha olmayacak."
Cam alay etti. "Evet, tamam. Seni vurabilirdi."

"Seni vurdu." Zırhlı yeleğini dürttüm.

Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti ve neredeyse zafer çığlıkları atacaktım.

Bay Daniels, Gideon'un engebeli arazide kendisine yardım etmesi için uzattığı kolu silkerken Cam, "Gitmeye hazır gibi görünüyor," dedi. Babası yaklaşırken, "Hâlâ her zamanki gibi inatçı," diye mırıldandı.

"Genlerinde var , yoksa seni hatırlamayacağı konusunda uyardığımı hatırlamıyor musun?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak alay ettim. Cam acıyı gülünecek bir şeye dönüştürebildiğinde her zaman daha başarılı olurdu. Ama bu öyle değildi.

"Onu hatırlıyor musun?" Bay Daniels onun yerine Cam'in tam önünde durarak cevap verdi. Oğlundan sadece birkaç santim kısaydı ama onu hayattan daha büyük yapan bir duruşu vardı. "Seni ben vurdum."

"Sen yaptın." Cam sağ yumruğunu sıkmak dışında hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Sanırım bu da değişmemiştii.

"Art," dedi Kaptan Hall Bay Daniels'ın omzuna vururken. "Bu karanlıkta görebiliyor musun bilmiyorum ama bu-"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye öfkelenildi Bay Daniels.

Kendimi zihinsel olarak bu bunama döneminin bize ne hediye edeceğine hazırladım.

Bay Daniels ters ters bakarken Cam bir kaşını kaldırdı.

"Sullivan'ımı öldüren orospu çocuğu bu."

Refleks olarak Cam'e kolumu değdirecek kadar yaklaştığımda nefes nefese kaldım. Gösterdiği tepkiye bakılırsa bir heykel de olabilirdi. "Bay Daniels-"

"Neden burada olduğunu bilmiyorum ama hemen dışarı çıkabilirsin." Sözümü kesti ve altı yıldır görmediği oğlunu etkili bir şekilde başından savdı.

Sonra Cam'e sırtını döndü ve yanında Yüzbaşı Hall olduğu halde ağaçlara doğru yürüdü.

"Cam," diye seslendi Xander usulca. Cam'in gözlerinde ne gördüyse başını salladı ve babasını takip ederek uzaklaştı.

"Çok özür dilerim. Ne dediğini bilmiyorum," diye fısıldadım boğazımı tıkayan yumrunun etrafından.

"Elbette öyle. Ve haklı." Beni doğruca liseye geri götüren boş gözlü bir sırtışla bana baktı. Tek bir bakışıyla aramıza -herhangi biriyle aramıza- milyonlarca kilometre mesafe koymayı her zaman başarmıştı. "Beni hatırlayacağını söylemiştim."

Ailesine doğru yürüdü.

"Cam!" Onu biraz daha burada tutabilmek için umutsuzca bağırdım - beni korumak için babasının silahının önüne atlayan Camden'ı. Ama soğuk, hiç umursamayan Camden'a dönüşümü çoktan başlamıştı.

"Evine git, Willow."

Ve şimdi
tamamlandı.

Ağaçların arasında kayboluşunu izledim ve onu takip etme dürtüsüyle savaştım. Yıllar boyunca aptalca hayaller kurmama izin verdiğim pastoral eve dönüş buraya kadarmış.

Ama o buradaydı. Evindeydi.

Ve umutsuzca nedenini bilmek istiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Camden

Birisi Sullivan'ın ölümünden ya da benim bu olaydaki rolümden bahsetmeden önce bir ya da iki gün bile dayanabileceğimi düşünmek saflıktı.

Babamın yanında yaklaşık yirmi dakika kalmıştım ve o beni çoktan vurmuş ve kardeş katilliğiyle suçlamıştı. Evine hoş geldin.

Eve doğru yürürken sessizlik bana eşlik etti, el fenerlerimiz ve kafa lambalarımız yol boyunca sallanıyordu. Acosta Willow'u eve bıraktığı için on bir kişiydik.

Willow. O boku kafamda kapattım. Hayır, oraya gitmiyorum.

Tanrım, ama adımı fısıldadığında ve daha yakına eğildiğinde sesindeki rahatlama... Benden nefret etmiyordu. Nefretini, mutlak tiksintisini hak ediyordum ama onun yerine bana son altı yıl hiç yaşanmamış gibi güvenmişti.

"Sanırım şu anda akli başına gelmeye oldukça yakın," dedi Gideon yanıma gelirken. "Gidip onunla konuşabilirsin."

"Sanırım vadide akli başına gelmeye oldukça yakındı ve hayır, teşekkür ederim. Yukarıda Xander'la gayet iyi gidiyor." Şu anda bir bahar ev sahipliği yapan üç metrelik hendekten atladım. Her şey ne kadar da kolay aklıma gelmişti, kas hafızası ışığın yetersiz kaldığı yerlerde bana yol gösteriyordu. Keşke babamın peşinden yola çıkmadan önce Avs şapkamı kulaklarımı kapatan bir şapkayla değiştirmeyi hatırlasaydım.

"Gerçekten vuracağını mı düşünüyorsun-" Gideon homurdandı, sonra da sesini duyunca irkildi. "Tanrım, dur bakalım. Hâlâ yarı dağ geçisisin, değil mi?" Oflayıp pufladı, yetişmek için koşmaya başladı.

"Hayır, beni o anda tanısaydı vuracağını sanmıyorum," diye cevapladım onun sorusunu -ve benimkini. "Yine de bunu kesinlikle düşünürdüm. Eminim bunu birkaç kez kafasında canlandırmıştır."

O ise tamamen aklı başındaydı."

"Ne eve dönüş ama," diye mırıldandı Gideon, açıklığın karşısındaki ev görüldüğünde.

"Neden bu kadar uzun süre uzak kaldım sanıyorsun?"

"Seni görür görmez vuracağını bildiğin için mi?" Omzunu bana çarptı ve bir milisaniye için gerildim. Gid'den tanıdık bir hareketti ama artık kimse doğrudan bir davet olmadan bana bu kadar yaklaşmıyordu.

"Onun gibi bir şey." Gözlerim kuzeye, sanki karanlık ve ormanlık sırtı yararak Sullivan'ın annem ve Cal Amca'nın yanında dinlendiği küçük kavak korusuna doğru kaydı.

". Hey, her zaman benimle APD'de çalışabilirsin!" Loş ışıktaki dişleri parlıyordu.

"Son kontrol ettiğimde, küçük kasabamızda zaten beş kişiydiniz ve benim adım Hall değil, bu yüzden benim ilerleme şansım neredeyse sıfır."

Gideon sahte öksürükler arasında, "Dick," diye mırıldandı.

"Asla başka bir şeymiş gibi davranmadım." Belki popüler değildim. Belki de seilmeyen çocuktum. Kötü çocuk. Kara koyun. Xander'ın sinir bozucu mükemmelliğiyle kıyaslandığında ne kadar klişe varsa hepsi vardı. Bunu umursamayı yirmi yıl önce bırakmış ve basitçe kabullenmeye karar vermiştim. Umursamamanın bir gücü vardı.

Eskiden annemin sabahlarını geçirdiği bahçelere geldiğimizde evin ışıkları pencerelerden parlıyordu. Bir zamanlar yemyeşil olan bitkilerin hepsi yok olmuş, sadece bir önceki yıldan kalan çürümüş tohumlardan yetişen gönüllüler olarak hayatta kalmış ya da dağ otları tarafından istila edilmişti.

Babam ağaç sınırına bu kadar yakın bahçe yapmanın aptallık olduğunu söylemişti. Annem gözlerini devirmiş ve yine de yapmıştı.

Evin yan tarafını döndük ve dış cephe kaplamasının soyulduğu yerleri not ettim. Oluklar sarkmış ve drenaj sistemi darmadağınktı, eğer drenaj ağızlarından başlayan küçük kanyonlar bir gösterge ise.

Dorothy ön verandada babamla buluştu ve ikisi evin içinde kaybolurken, Kaptan Hall ve Xander merdivenlerin dibinde konuştular.

Cipime yaklaşıırken Gideon, "Bu hiç hoş görünmüyor," dedi.

Yolcu tarafını açtım ve tişörtüme kadar soyundum, zırlı yeleş koltuğa atarken sıcaklığın ısırmasına aldırmadım. Kişisel teçizatımı saklamaya karar verdiğimde, bunun nedeni açıklanamaz bir bağılık duygusuydu, lanet şeyi hâlâ kullanmam gerektiğini düşündüğüm için değil.

Xander'a doğru giderken harap olmuş paltomu giydim.

Kaptan Hall kardeşime, "Bu bir daha olamaz," diye nasihat edince hemen sinirlerim gerildi.

"Bulamayacak. Anahtarın yerini bulacağını hiç . En içten özürlerimi kabul edin." Xander'ın ağzı sert bir çizgiye oturmuştu, bu da bir otorite figürünün önünde olabileceği kadar üzgün olduğu anlamına geliyordu.

Gideon babasının yanında yerini alırken ben de onun yanında yerimi aldım.

"Yaptığın şeye saygı duyuyorum Alexander. Gerçekten saygı duyuyorum." Verandanın ışığı yüzünün yarısını gölgeleyip onu eski batılı bir kötü adam gibi göstermeseydi alnı endişeli bir ifadeyle buruşacaktı.

Adamın cidden kovboy şapkasını çıkarması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Xander. "Şimdi gidip bizimkini kontrol edeceğiz-" "Ama onu o destekli yaşam tesisine yerleştirmenin zamanı geldi.

Buena Vista'da," diye araya girdi Yüzbaşı Hall, beni her zaman talep ettiğinin tam tersine yönlendiren o ahlaki açıdan üstün sesiyle.

"Ben de bu yüzden buradayım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Seni görmek de güzel Camden. Gerçekten öyle. Sen her şeyi mahvederken buralar çok sıkıcı oluyordu. Babana bakmak hakkında ne biliyorsun? Burada ne kadar ? Her nerede yaşıyorsan oraya döndüğünde ne olacak?"

Gideon yutkundu, bakışları babasıyla benim aramda gidip geliyordu ama bir zamanlar yaptığı gibi hareket etmedi ya da tepki vermedi. Sanırım bazı şeyler değişmişti.

"İzinli değilim. Temelli olarak buradayım. Xander aradı, ben de geldim." *Bu yüzden cipimi tıka basa doldurdum, ahmak.*

"Tamam, dneli beş dakika oldu ve baban seni vurdu. Kulağa tek başına yaşaması gerekiyormuş gibi mi geliyor?" Kaşları kalktı ve biraz ne eğildi.

Bu gözdağı sağmalığı on yıldır üzerimde işe yaramamıştı ve şimdi de yaramayacağı kesindi. Ama bir tepki vermem için benimle alay etmesine de izin vermeyecektim.

"Xander'ın eve gelmeme ihtiyaı varmış gibi geldi ve ben de geldim. Babam için daha güvenli hale getirecek bazı değişiklikler yapacağız ve bunu bir aile olarak yapacağız. Arama ekibine tahmin ettiğinizden daha çok minnettarız. Onu eve getirmemize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Gözleri kısıldı.

"dinle, evlat. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Ben senin oğlun değilim." Sesim, parmağımı tetikten uzak tutmam gereken anlar için ayırdığım o ölümcül, sakın küçük boşluğa düştü. "Ve haklısın. Ben bilmiyorum ama Xander biliyor. şimdi bize izin verirsen, içeri gireceğiz. Gid, seni bırakmamı ister misin?"

"Evet, sorun değil. Kaptan, hadi buradan gidelim."

Xander'ın yanımda olduğundan emin olduktan sonra verandanın merdivenlerini çıkmaya başladım. "Camden," diye seslendi Yüzbaşı Hall.

İkimiz de döndük.

"Bana bir iyilik yap ve buradayken kendini beladan uzak tut. Bir başkasının pencereden atıldığını görmekten nefret ediyorum."

Xander kaskatı kesildi.

Kariyerimde daha az adam ldrmştm. Daha iyilerini de. Yorumu istediği etkiyi yaratmıştı; öfke kaslarıma yayılmış, patlamaya hazırđı.

Xander bir elini omzuma koyarken, "Size iyi geceler, Yüzbaşı," dedi, tüfeği hl diğer eliyle tutuyordu.

Tabii ki o pislığı yatıştırdı. Elbette olması gereken yere, her şeyin güvenli olduğu ve herkesin rolünü bildiği yere geri çekildi.

Xander'ın yeri barış yapmaktı. Benimki her zaman savaş getirmek olmuştu. Hall, "Yapacağım, Başkan Daniels," diye karşılık verdi.

Düşmesini engellemek için çenemi sıktım.

İki Halls bize farklı anlamlara gelen baş selamları verdiler ve ciplerine bindiler.

Orada sessizce durduk, omuz omuza, bizim için aynı şeyi asla yapmamış olan adamı koruyan isteksiz nöbetçiler gibi. Birkaç dakika sonra, arama ekipleri ve polis dağıldığında, garaj yolunda tanımadığım sadece bir araba vardı.

"Demek Başkan Daniels, ha?" Merdivenlerin geri kalanını tırmanmak için döndüğümüzde kardeşime sordum.

Omuz silkti.

"Ciddi misin? Politikacı olacak kadar sahtekâr ya da güce aç değilsin. Güven bana, ben de payıma düşeni aldım."

"Başkanlık hırsı olmadan da hizmet etmek mümkün, biliyorsunuz. Ben bulunduğum yerden memnunum. Ve burası hareketli bir metropol de değil." Gözlerini devirdi ve ön kapıyı açtı.

"Yaza kadar." Duraksadım, bakışlarım ayaklarımın altındaki paspasa kaydı. Bir daha asla geçmemeye yemin etmişim.

"Evet, ortaya çıkan fazladan elli bin kişi işleri zorlaştırıyor, ancak bu gelir yılın geri kalanında kasabanın çalışmasını sağlıyor, bu yüzden buna eşit bir ticaret diyebilirim. Şimdi, içeri gelmeyi mi düşünüyordun yoksa verandada mı uyuyacaktın?"

Asla Alba'ya geri dönmeyeceğim.

Hizmetten asla çıkamayacağım.

Babamın beni suçlamasını bir daha asla dinlemeyeceğim.

Willow Bradley'i bir daha asla görmeyeceğim.

Kendime verdiğim son sözü bozmakla kıyaslandığında, bu eşiği aşmak çocuk oyuncağıydı.

Sağduyum beni durduramadan içeri girdim. Ne de olsa eve girmezsem babama nasıl yardım edebilirdim ki?

Girişte durup büyüdüğüm evin etrafındaki değişiklikleri incelerken Xander kapıyı arkamdan kapattı. Yuva. Annem hayattayken bir taneydi. Yavaş yavaş, bu duygu evden çekilip gitmişti.

Üst kattaki banyodaki yavaş sızıntıdan damlayan su gibi. Hepimizin dikkati başka şeylere o kadar dalmıştı ki elimize bir İngiliz anahtarı alamamıştık. Sevgi, tamamen ilgisizlikten kontrolsüz bıraktığımız sabit bir damlamayla akıp gitmişti.

Sullivan önemsemişti.

Sullivan ölmüş ve bu ceset evin son halsiz kalp atışlarını da beraberinde götürmüştü.

"Bunu kasaya geri koyacağım." Xander tüfeği işaret etti.

"Anahtar hala onda mı?"

"Biz açıklıktan ayrıldıktan sonra teslim etti. Biliyorsun, artık zamanın sadece yüzde ellisinde akli başında. Gerçekten kendindeyken gidip onunla konuşmalısın."

"Doğru." Çünkü gerçek o bir şeftaliydi.

Xander merdivenleri hızla çıktı ve sahanlıkta gözden kayboldu.

Ayakkabılarımı alışkanlıktan dolayı çıkardım ve duvara dayadım.

Siz çocuklar dağın yarısında iz sürmekte ısrar ederken bu yerleri nasıl temiz tutabilirim?

Gözlerim koridorun hemen aşağısında, parkeden asla temizleyemediğimiz kan lekesini saklayan halıya takılmadan önce bu anıya gülümsedim. Babamın oturduğu yer, puma onu alt etikten sonra annem kan kaybından ölürken ona sarılmıştı. Onunla kalması, hayat kurdukları yerde ölmesine izin vermesi için yalvarmıştı.

Kadının isteklerine saygı duymuş ve onu eve taşıırken hayatta kalmasının bir mucize olduğunu, dağdan inip hastaneye ulaşamayacağını söylemişti.

O haklıydı.

"Aman Tanrım. Camden mı? Bu gerçekten sen misin?"

Ayağa kalktım ve Willow'un annesi Hope Bradley'nin bana aval aval baktığını görmek için koridora yöneldim.

Benden nefret etme izni olan bir kişi daha. Harika.

Dudağı titredi, gözleri sulandı ve sonra hızla bana doğru yürürken ön kapıyı aramıza sokmamak için her şeyimi verdim.

"Sen..." Başını salladı ve bana sulu bir gülümseme verdi. "Tam hatırladığım gibi görünüyorsun. Şehirde olduğunu bilmiyordum!"

Ellerimi ceplerime sokarak, "Daha bugün geldim," dedim. "Vay canına! Willow biliyor mu? Eminim seni görmeyi çok isterdi."

Ela gözlerindeki o şefkat -tıpkı Willow'un ki gibi- neredeyse beni mahvediyordu. Annemin en iyi arkadaşı olmasının bir nedeni vardı.

"Evet, aslında onu yaklaşık bir saat önce gördüm." Xander'ın üst kata çıkması neden bu kadar uzun sürmüştü?

"Oh güzel! Art yürüyüşe çıktığında her zaman ilk atlayan yardım eden olur." Ceketimi incelerken kaşlarının arasındaki deri çatıldı. Saçmaların açtığı deliklerden beyaz tüyler çıkmıştı. "Neye bulaştın sen Cam?"

Dorothy koridoru geçip mutfığa doğru ilerlerken, "Hope, bir saniye içinde gitmeye hazır olacağım," diye seslendi.

"Onu eve bırakıyorum," diye açıkladı Bayan Bradley. "Ayrıca, Art'ın ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmamı ya da Xander'a biraz mola verdirmemi sağlıyor. Burada olmana çok sevindim! Ne kadar kalacaksın?"

"Temelli döndüm." Kelimelerin tadı dilimde acı limon gibi kaldı.

Ellerini kavuşturdu. "Gerçekten mi? Bütün hafta boyunca duyduğum en iyi şey bu!" Gözleri tekrar paltoma kayd ve başını salladı. "Yine de yeni bir palto alman gerekebilir."

"Ben hazırım," dedi Dorothy mutfaktan çıkarken. "Cam, babana akşam ilaçlarını verdim. Xander bu gece kendi evinde uyuyabilsin diye sen Art'ın odasında yatabilir misin? O çocuk iliklerine kadar yıprandı. Oh, tüm bunlardan sonra nasıl hissediyorsun...?" Sanki bu eve gelmeyeli yıllar olmamış gibi davranıyordu, sanki ben konuşmanın ortasında ayrılmışım da o tekrar toparlıyormuş gibi.

"Bütün bunlar ne?" Hope sordu.

"Çocuk kızınızı kurtarmak için kendini vurdurdu; en azından Art bana öyle söyledi." Dorothy kapının yanındaki askılıktan paltosunu almak için ikimizin yanından geçti.

"Vuruldu mu?" Ceketimdeki bir deliğe odaklandı. "Ya Willow?"

Panik içindeki bakışları tekrar benimkilere kaydđ.

"O iyi," diye ona güvence verdim. Kabul edilebilir tek sonuç buydu.

Xander merdivenlerden inerken, "Çünkü sen oradaydın," diye yorum yaptı.

Harika, şimdi de ortaya çıkmayı seçti. Ona bir bakış attım ama bu kardeşimin çenesini kapatmasına engel olmadı.

"Cam tam girdi, silah göğsüne olsa bile." Xander gururlu bir ebeveyn gibi gülümsedi.

Cehennemdeydim. Cehennemdeydim. Hope'u tanıyorsam, içimi görürdü.

"Sen adım attın... Onun bir..." Hope hızla gözlerini kırptırdı ve babam koridora çıkınca oturma odasına doğru döndü. "Kızıma silah mı doğrulttun?"

Xander, "Pençeler dışarıda," diye mırıldandı.

"Çünkü çeneni kapalı," diye karşılık verdim.

"Sanki sabaha kadar bütün kasaba öğrenmeyecekmiş gibi," diye alay etti.

"Burada ne halt ediyorsun?" Babam parmağını bana doğru uzatarak bağırdı.

"Willow'uma silah mı doğrulttun?" Hope, babasının yüzüne doğru yaklaşarak tekrarladı.

"Willow olduğunu bilmiyordum ve en içten özürlerimi kabul et," dedi ona sessizce, sonra da her zamanki gibi zehrini bana yöneltti. "Kendini açıkla."

"Baba, ben Camden. Hatırladın mı? Daha önce bizimle birlikte vadideydi. Şimdi evde," dedi Xander yavaşça, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi... ya da zamanın yüzde ellisinde kim olduğunu hatırlayamayan bir adamla.

"Onun kim olduğunu biliyorum Alexander. Neden benim evimdesin, Camden?"

Hope nefesini tuttu ve geri adım attı.

"Sana yardım etmek için buradayım," dedim ona mümkün olan en sakin sesimle, tıpkı görevlerde yaptığım gibi vücudumdaki tüm duyguları toplayıp bir kutuya tıkarak.

"Sen mi? Bir daha kapımın önünü karartmamaya yemin eden çocuk mu? O çocuk.

can sıkıntısından yatakhaneyi yakan çocuk mu? Son on yılda buraya sadece kardeşini gömmek için gelmiş olan çocuk mu? Yardım etmek için mi buradasın?"

O zamanki çocuk olsaydım ağlardım.

Benim büyüdüğüm ergen ona küfreder ve çekip giderdi.

Şimdi olduğum adam orada durdu ve onu kabul etti çünkü sonunda bunu yapacak kadar güçlüydüm.

"Baba!" Xander öne doğru bir adım atarak tersledi. "Kes şunu! Ne dediğinin farkında değilsin."

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum. Sullivan'ın burada olmamasının nedeni o. Kızının" - Hope'a baktı - "on dokuz yaşındayken hayatının aşkını gömmesinin nedeni o. Her şeyin boka sarmasının nedeni o."

"Art, bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Hope .

"Sullivan'ı öldüren emri o verdi."

Babamın buz mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim kesildi.

Bunu inkar edemezdim.

Gerçek olduğu zaman değil.

"Bilmiyordum-" Ben başladım.

"Onu sen öldürttün! Benim çatımın altında uyuyamazsın. Burada istenmiyorsun. Çık dışarı."

Midem kurşuna döndü ve yere düştü. "Baba! Hayır!"

Xander bağırdı.

Babamın gözlerinde sıfır merhamet vardı, sıfır bağışlama ve fikrini değiştirme ihtimali sıfırdı... ama buraya gelmemi isteyen oydu. Hatırlamıyor muydu?

Siktir et. Her şeyin canı cehenneme. Asla dinlemeyecekti. Xander'ın ona göstermeyeceğine söz verdiği raporu okuduğu anda kararını vermişti.

Arkamı döndüm ve evin kapısının arkamdan çarpmasına izin vererek dışarı çıktım. Yola çıktığımda ayaklarıma taşlar battı. Kahretsin. Botlarımı içeride unutmuşum. Her neyse. Jeep'te on çift daha vardı. Bir otel bulurdum-

"Cam!" Cipe ulaştığımda Xander bağırdı.

İçeri girdim ama ben daha kapıyı kapatamadan o kapıyı açtı. Uzattığı parmaklarından bir dizi anahtar şingirdadı, ama gözlerimi önümde tuttum, gözlerindeki kaçınılmaz acımayı görmeyi reddettim.

"Benim evime git. Bunların hepsi . Söz veriyorum."

Annesinin cenazesinden altı ay sonra evin havası değişmediğinde de aynı sözü vermişti. Xander'ın iyimserliği, boku yutmayı kolaylaştırmak için kendine söylediği dev bir yalanlar yığınıydı.

"Hayır," diye cevap verdim. Belediye Başkanı Daniels'ın evinde olmak, onun mükemmel hayatına pisliğimi bulaştırmak isteyeceğim son yerdi. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum.

"," diye yalvardı. "HBO'm var." "Fazla televizyon izlemiyorum."

"Hâlâ çok inatçısın," diye mırıldandı, cebini karıştırıp başka bir anahtar seti çıkardı, bu seferkinin seksenler tarzı bir Broncos aygırı vardı. "O zaman en azından Cal Amca'nın evine git. Yani, teknik olarak sana bıraktı, yani senin evin."

Cal Amca. yaslayabildiğim tek kişi. Her zaman yüzeyimin altında kaynayan öfkeyi anlayan tek adam

Xander anahtarları salladı. "Hadi ama. Otele gitme. Buradaki turistik yerlerin hiçbirisi henüz açık değil ve Buena Vista'ya arabayla kırk beş dakika sürer. Orada elektrik hâlâ çalışıyor ve su akıyor. Her ay kontrol ediyorum. Toz falan almadım, Four Seasons da değil ama senin. Benim için yap, lütfen. Gidişini izleyemem ve geri dönüp dönmeyeceğini görmek için altı yıl daha bekleyemem."

"Tanrı aşkına, eyaletten ayrılmıyorum. Sadece babamın evini," diye söz verdim. Geçen sefer ayrıldığımda geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Sesindeki o endişe dokunuşu için onu , bu yüzden anahtarları aldım ve rahatlatarak iç çekti.

"Yarın seni kontrol edeceğim."

"Ben iyi olacağım. Sen iyi olacak mısın?" Eve dönmemi işaret ettim. "İhtiyacın olduğunu biliyorum"

bir mola."

"Babamın akli başına gelince bir tane alacağım." Ha. Sanki öyle bir şey olacaktı gibi.

"Bak." Sesi yumuşadı. "Hepimiz Sullivan'ı senin öldürmediğini biliyoruz. Babam sadece..." Başını iki yana salladı.

"Emri ben verdim. Tetiği ben de çekmiş olabilirim," dedim sessizce, ön verandaya bakarak. Ekibimiz ateş altındaki bir muharebe karakolunu desteklemek için çağırılmıştı ve helikopterimiz inmeyi başardığında kıyamet kopmuştu. Bana hangi askerler müsaitse onlarla birlikte savunmadaki bir yarığa doğru gitmem emredilmişti.

"Emirleri ilettiniz. Hepsi bu kadar."

"Karakolun en yoğun ateş alan tarafını takviye etmesi için bir manga lideri seçtim," diye düzelttim onu. "O çavuş takımını aldı ve tam da bunu yaptı." O müfrezeden geriye kalanları ortadan ikiye bölmüştük. Sağındaki başçavuşu seçebilirdim. Onun yerine solumdakini seçtim ve askerleriyle birlikte duvara yöneldim. "Sullivan o takımdaydı."

"Bunu bilmiyordun." Başını sertçe salladı. "Nasıl bilebilirdiniz ki? Raporu okudum. Onu böyle bir karmaşa içinde görmenize imkân yoktu."

Sully'yi fark ettiğimde artık çok geçti. Ellerim direksiyona sıkıca yapıştı. Benden üç metre ötede vurulmuştu.

Sağdaki adamı seçmiş olsaydım, Sullivan hayatta olacaktı. Babamın dinlemeyi bıraktığı yer orasıydı.

"Buradan çıkmam gerek."

"Arka kapı hâlâ açık," dedi. Cevap vermeyeceğimi anlayınca inatçılığımla ilgili bir şeyler mırıldandı ve kapıyı kapattı.

O uzaklaşana kadar bekledim, sonra motoru çalıştırdım. Alba'ya geri dönmek yerine, solmakta olan toprak yolu batıya doğru takip ettim, Jeep'i dört tekerlekten çekişe aldım ve bir sonraki tepeye tırmanıp kuzeye dönene kadar birkaç dakika boyunca Bradley mülk sınırının kenarından geçtim.

Açık, paslı kapıdan sürünerek geçtim ve Cal Amca'nın arazisine girdim.

Sanırım ödediğim emlak vergilerine göre artık gerçekten benimdi. Yine de hâlâ onunmuş gibi hissediyordum. Sullivan'dan bir yıl önce ölmüştü ve ben de babamdan daha çok sevdiğim adamı gömemeden tekrar göreve gönderilmiştim.

Birkaç dakika sonra arabayı park ettim.

Gün ışığında, sırtın aşağısındaki kaplıcalardan geriye kalan kalıntıları ve onların altındaki terk edilmiş Rose Rowan Madeni'nin ucunu görebilecektim. Ama farlarımın aydınlattığı manzaraya bakılırsa, belki de karanlık olması iyi bir şeydi.

Çevre düzenlemesi tek katlı geniş evi aşırı büyötmüştü ve çatıda o kadar çok kiremit eksikti ki, gerçek olmaktan çok bir öneri gibi görünüyordu. Cal Amca istediğı gibi odalar eklemiş, eve çocukken hep sevdiğim simetrik olmayan, eklektik bir hava vermişti. Artık bir yetişkin olduğuma göre, bu sadece onarılması gereken bir ton çatı olduğü anlamına geliyordu. Tek umudum güneş panellerinin daha iyi durumda olmasıydı.

Evet, çok büyük bir iş olacaktı ama en azından vücut zırhıyla uyumak zorunda kalmayacaktım. Aynı şey içinde büyüdüğüm ev için söylenemezdi.

Cipten inip ön kapıya yöneldim ve verandada durakladım. Başparmağımla Cal Amca'nın şakayla karışık adresini söylediğı dik taş kazıdığı işaretlerin tozunu aldım.

"Elba," diye tekrarlardım, ailemizden hiç kimsenin üzerinde durmadığı bu şakaya gülerek başımı salladım. Napolyon'un adası.

Sanırım artık gerçekten sürgün edilmiştim.

Benimle konuşmazsa babamın benden istediğı tek şeyi nasıl başarabilirdim ki?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Söğüt

Cep telefonum ön kapıdan giriş için bir uyarı verdi ve otomatik olarak bir video klip oynamaya başladı. Dinlemekte olduğum BANNERS albümünü etkili bir şekilde susturarak kulaklığımı boynuma yaslamak için aşağı çektim ve ekranda en iyi arkadaşımı gördüm, bir taşıyıcı kahve tepsi ve evimin anahtarıyla hokkabazlık yapıyordu.

Bir saat sonra Vaughn Holding'in bu projesi bitmiş olacaktı ama içimden bir ses büyük bir gecikme yaşayacağımı söylüyordu. Thea hiçbir zaman sebepsiz yere gelmezdi ve o sebebin Cam olduğuna dair içimde bir şüphe vardı.

"Willow?" Thea seslendi.

"Ofiste!" Üretkenliğime zihinsel olarak veda ettim ve kulaklıklarımı cam masanın üzerine koydum.

"İşte " Bana sabah güneşinden daha parlak bir gülümseme ve Alba Perks'ten bir fincan kahve verdi.

Kahve için teşekkür ettim, sonra çikolatalı mochedan bir yudum aldım ve neden bu kadar erken geldiğini öğrenmek için bekledim. Yoga stüdyosuna dokuzdan önce gitmeyi severdi, sezon dışında bile.

"Evde olmanı umuyordum." Kaşları açık mavi gözlerinin üzerinde yükseldi. "Ha! Salı günü sabah sekiz buçuk, yani çalışıyorum. Başka nerede

"Sence ben olabilir miyim?" Bir yudum aldım ve mochanın tadını çıkardım, konuyu ona getirmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Oh, bilmiyorum... Daniels'ların yerinde mi?" diye sordu sahte bir masumiyetle, fincanının kapağındaki buharı üfleyerek.

Hiç de uzun değil.

"Tamam, ne duydun?" Poposunu masamın üzerine bıraktığında sandalyemde geriye yaslandım. Dedikodu, üniversitedeyken özlediğim bir şey değildi ama Thea, Rutgers'da her gün özlemini çektiğim biriydi.

"Jacob'ı anaokuluna bıraktığımı ve diğer annelerden bazılarının dağa çıkmadan önce benzin istasyonuna uğrayan çok seksi, çok dövme, çok Daniels görünümlü bir adamla ilgili birkaç etkileyici hikayesi olduğunu biliyorum. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?" Başını eğerken mavi gözleri parlıyordu.

"Kimin benzin almak için uğradığını nereden bileyim?"

"Oh, hadi ama. Julie Hall hastaneye gitmeden önce Sawyer'ı bırakıyordu ve dedi ki-"

Cep telefonum başka bir giriş olduğunu haber verdi ve hızlıca baktığımda annemin içeri girdiğini gördüm.

Evden çalışacaksın dediler. Eğlenceli ve verimli olacağını söylediler.

"Anne! Sınırlar!" Koridordan seslendim.

"Thea! Seni görmek ne güzel." Annem yorumumu görmezden geldi, neşeli sırtışı omurgamda uyarı sinyalleri gönderiyordu. Şimdi neyin peşindeydi?

"Anne, cidden mi? Hani 'anahtar sadece acil durumlar içindir' diye konuşmuştuk?" Geçen yıl geri taşınmak annemin her şeye burnunu sokan doğasını kesinlikle zorlamıştı ama bunu sevgisinden yaptığını biliyordum. Üzerinde titreyeceği biri olduğunda kendini iyi hissediyordu ve son zamanlarda o kişi bendim.

"İşini böldüğümde çok huysuzlanıyorsun, ben de seni rahatsız etmeden önce içeri girip burada olup olmadığına bakayım dedim."

Bu ifadedeki mantıksızlığa on metrelik bir sopayla bile dokunmuyordum. "Doğru. Anne, ne oldu? Evde olup olmadığını öğrenmek için buraya kadar gelmediğini biliyorum. Bunu bir telefonla da yapabilirdin."

Omzundaki aşırı doldurulmuş kanvas çantayı kaydırды. "Kızımı görmek istemek suç mu? Yani, dört yıldır yoktun ve hala geri dönmene alışmaya çalışıyordum gibi hissediyorum. İki kızımın da tekrar evde olmasını seviyorum." Ses tonu o kadar abartılıydı ki neredeyse şurup gibi tatlılığından boğulacaktım. "Ama birinizden bir iyilik istiyorum."

"İkimiz de Charity'nin uyuduğunu biliyoruz, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı!" Gülerек talep ettim. Ablamın Rose'u okula bıraktıktan sonra yatağına döndüğüne şüphe yoktu. Barın hemen üstünde oturduğu için genellikle kapanış vardiyesinde çalışırdı.

Annem de bana gülümseyerek karşılık verdi ve çantayı ofisimdeki mor koltuğun üzerine koydu. Sevgiyle Outpost adını verdiğim yeri satın aldığım da, tüm duvarları ve ahşap işleri beyaza boyamış, ruh halim değiştiğinde kolayca değiştirebileceğim parlak renklerle dekore etmişim. Sanat okulu bana renklerin ruh halini nasıl etkilediğini anlamamı sağlamıştı ve Sullivan'ı kaybettikten sonra... çok fazla renge ihtiyacım vardı. Şimdi, sadece ufak tefek şeylerle yetiniyordum.

"Haklısın, Charity'nin hâlâ uyuduğunu ikimiz de biliyoruz, bu yüzden Camden'a benim için birkaç şey götürebileceğini düşünüyordum."

"Ha! Bildiğini biliyordum!" Thea masamdan atladı ve monitörümün sallanmasına neden oldu.

İlk yılımda kazandığımdan daha pahalıya mal olan ekipmanı sabitledim ve monitörümün yanında duran oniks kaleye bakarak iç çektim. Bu küçük satranç taşı tüm elektronik aletlerimden daha değerliydi.

"Evet, biliyordum," dedim Thea'ya. "Neden kendin üstünden geçmiyorsun anne?"

Daniels'ların evi senin evine benimkinden çok daha yakın."

Bu sabah uyandığımdan beri Cam'i düşünmeyi erteliyordum. Ertelemekten kastım, aklıma geldiğinde bunu kabullenmeyi reddetmekti... ki bu da yaklaşık her dakika oluyordu. Plan harika işliyordu.

bir şey gelmiyordu. On yıl önce gitmişti. Bazı düşünceleri, bazı duyguları gündeme getirmesi kaçınılmazdı.

"Çünkü Daniels'larda değil. Cal'ın evinde. Orası artık Cal'in değil. Onun, biliyorsun," diye bitirdi annem başını sallayarak.

"Cal'ın evinde mi?" Sessizce sordum. Çocukken orada her zaman daha rahat etmişti -hepimiz öyleydik- ama orası henüz yaşanacak kadar temizlenmiş değildi.

"Art... Senin de bildiğin gibi dün gece zor biriydi." Annem bana öyle bir bakış fırlattı ki, vadide olanlardan haberdar olduğunu anladım.

Tanrım, Cam eve yeni gelmişti ve Art onu kapı dışarı mı etmişti? Cal'de kalmasının tek açıklaması buydu. Gözlerim ofisimin doğuya bakan büyük takıldı.

Kalbim sanki bensiz yolculuk etmek için zorlanıyormuş gibi kaburgalarımın çarptı. Eğer Cal'ın evindeyse, bu evlerimiz arasında sadece bir mil olduğu anlamına geliyordu. On yıl boyunca binlerce kilometre uzaktaydı -bazen yarım dünya- ve şimdi hızlı bir yürüyüşle ziyaret edebilecek kadar yakındı.

Cesaret edebilseydim... ki tabii ki asla yapmadım. Çünkü ben bir aptaldım, mazoşist değil.

"Willow?" Annem beni düşüncelerimden uyandırdı. Hep buradasın ama hiç bulunmuyorsun. Çocukken dalıp gittiğimde babam sevgiyle böyle derdi. Artık bir yetişkin olduğum için aynı niteliği o kadar da büyüleyici bulmuyordu.

"Özür dilerim," diye alışkanlığımdan dolayı özür diledim. "Peki neden ona kendin götürmüyorsun?"

Annem irkildi. "Şey, botlarını tuttum- Uzun hikaye ama her şey olduğunda oradaydım, bu yüzden beni görünce biraz utanabileceğini düşündüm."

"Beni gördüğüne sevinmenin aksine mi?" Başımı öne eğdim. "Bana katlanamadığını biliyorsun." Cam'in benden nefret etmesi tüm Alba'da en kötü saklanan sırdı ve biz hızlı dedikodularla tanınırdık. Sully'yle birlikteyken bile Cam, temel eğitime gitmeden önceki son aylarda varlığıma zar zor tahammül etmişti ve o zaman da bariz bir baskı altındaydı.

Her zaman böyle olmamıştı ama sonumuzun böyle olduğu kesindi.

"Doğru, işte bu yüzden senin için dolu bir silahın önüne geçti."

Annem azarladı. Evet, dün gece ona bilgi vermediğim için kızgındı. "Ne yaptın?" Thea bağırdı, ses çıplak duvarlarda yankılandı.

"Sakin ol," diye mırıldandım. "Kurşun geçirmez yelek giymişti." Bilmediğimden değil. Kurşunların göğsüne girdiğini düşündüğümde... Bir daha asla böyle hissetmek istemedim. Ne hissettiğime gelince, onu da incelemek için duraklamıyordum.

Annem, "Kafasında değil, yapmadı," diye karşılık verdi.

"Kimin silahı vardı?" Şimdi Thea bana ters ters bakıyordu.

"Arthur Daniels," diye açıkladı annem. "Merak etme-Xander onu kilitledi. Ama o çocuk senin için hayatını tehlikeye atmışken bana senden nefret ettiğini söyleyemezsin."

Aklım onun nane ve am kokusuna gitti. Kolunu belime dolamıştı. Hem babası onu vurmadan önce hem de vurduktan sonra bana gitmemi emretme şekli. Hâlâ yürüyen bir çelişki olduğunu bilmek güzeldi.

İçimi çektim ve başımı sandalyemin yüksek arkalığına yasladım. Camden hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da varlığımdan kesinlikle nefret edebileceğı ama asla öylece durup incinmemi izlemeyeceğıydi.

"Ben asla nefret demedim. Bunu sizi sevdiği için yaptığına şüphe yok. Hep sevdi. Ve eminim Sullivan öldüğü için garip bir sorumluluk duygusu hissediyordur."

Hem annem hem de Thea her zamanki gibi gözlerini kaçırdı.

"Onun adını söyleyebilirim. Sen de söyleyebilirsin. Bu beni zaten olduğundan daha fazla incitmez." Elbette, kaybı hâlâ acıtiyordu ama eskisi gibi değıl. O ilk yıl, göğsümde emici bir yara açmıştı. Nefes alamıyordum, uyuyamıyordum. Önümüzdeki birkaç dakikayı göremiyordum.

Artık hava değıştiğinde ağrıyan, yeniden yapılanmış bir diz gibiydi. Koşullar uygun olduğunda her an yeniden alevlenebileceğini biliyordum ama beni sadece nadir anlarda tüketiyordu. Kendimi yıllar önce toparlamıştım. Ne yazık ki Alba'nın hiçbir iyleştiğı mesajını almamıştı. Bana hâlâ her an bir gözyaşı birikintisine dönüşebilecekmişim gibi davranıyorlardı.

"Biliyoruz," dedi annem hüzünlü bir gülümsemeyle. "Biz sadece... endişeleniyoruz."

Thea'nın dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı ve başını salladı. Sully kocasının en iyi arkadaşıydı ve Pat de en az benim kadar mücadele etmişti.

Ama kimse Camden gibi acı çekmemişti. Camden'ın Sullivan'ın başına gelenler yüzünden geri dönölmez bir şekilde yıkıldığını cenazeye bir bakışta anlamıştım.

"Yani botları çantada mı?" Odayı ele geçirmekle tehdit eden keder tsunamisinden uzak durmak için bizi konuya geri döndürdüm.

"Evet. Evet. Ve ihtiyacı olabilecek birkaç şey daha. Onları da getirebilir misiniz? Gerçekten minnettar olurum. İkinizin pek anlaşımadığınızı biliyorum ama eskiden kesinlikle anlaşırdınız."

Dostum, bana bir zamanlar bir kadınla birlikte olduğumu hatırlatmayı çok severdi.

Daniels erkekleri kalçada. Özellikle Cam.

"Ben sadece..." Ben sessiz kalınca devam etti. "Benim olmadığını biliyorum ama Lillian burada olsaydı..." Devam edemeyerek başını salladı.

"Ben alırım," diye kabul ettim, bunun onu ve belki kendimi de rahatlatacağını biliyordum. "Acele edersem saat ona kadar dönüp bu işi bitirebilirim."

"Oh, stüdyoya gitmem gerek!" Thea sanki saati yeni fark etmiş gibi sarsıldı. "Saat onda hazırlanmam gereken bir dersim var."

"İşler iyi mi?" Annem sordu.

Alba'da yeni bir şeye başlamak her zaman bir riskti. Elbette, sezon -Yaz ayları şelale gibi akan bir iş hacmine sahipti, ancak ilkbaharda yeniden bir damlama başlamadan önce sonbahar yavaş, kış ise düpedüz ölü geçiyordu. Genç nesillerin ayrılmaya devam etmesinin bir nedeni de buydu.

"Fena değil! Mount Princeton'daki küçük tatil köyüyle ortaklık kurduk, bu yüzden bize iş gönderiyorlar. Bugün bir gelin partisi var!" Thea heyecanla sözlerini tamamladı.

Annemin ifadesi sadece benim yakalayabileceğim şekilde değişti. Yıllar içinde çabucak kamufle etmeyi öğrendiği bir acıydı bu, ama yine de oradaydı.

Bazı , Sullivan'ı kaybetmek onun için benden daha zor olmuştu. Sevgiğim, hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım adamı kaybetmiştim.

Hem kendisini hem de Lillian'ı içinde görebileceği bir torun sahibi olma hayalini kaybetmişti. Bu, en iyi arkadaşını yeniden kaybetmek gibiydi ve benim geleceğim olarak gördüğü şeyin yasını tutmakla birleşmişti.

Bunu küçük kasabamızda her zaman görüyordum - keşke hayaleti. Ebeveynlerin çocukları için hayal ettikleri gelecekler buralarda çok zor ölürdü ve onları toprağa vermek bir ömür boyunca binlerce hazırlıksız cenaze töreni gerektirirdi. Geçmiş gömülebilirdi ve sonunda sizi özgür bırakırdı. Asla gerçekleşmeyecek gelecekler için umutlar ve hayaller? İşte o enayiler gerçek hayaletlerdi.

Annem gözlerini kırıştırarak en son gömüldüğü yerden kurtuldu.

"Bu harika, Thea. Seninle gurur duyuyorum. Seni geçirmeme ne dersin? Jacob'ın nasıl bana söyleyebilirsin. Onun tatlı halini görmeye bayılıyorum.

şehirdeki küçük yüz."

Thea kabul etti, sonra bana sıkıca sarıldı. "Ara beni. Ciddiyim. Her şeyi bilmek istiyorum." Geri çekildi ve bana lisedeyken dolap kapılarının etrafında attığı bakışın aynısını attı.

"Söz veriyorum."

"Willow, Cam'in işine yarayabileceğini düşündüğün bir şey varsa, neden onu da aynı anda götürmüyorsun?" Annem ima etti. "Temelli döndüğünü söylüyor, o yüzden buna ihtiyacı olabilir."

Yüzüm sıcaklıkla doldu.

"Evet. Hemen ilgileneceğim. Sonra görüşürüz." Zorla gülümsedim ve onları ön kapıdan çıkardım.

Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra meşe ağacına yaslandım ve normal bir günde normal bir insan gibi nefes almak için elimden geleni yaptım.

Ya hemen bir sonuca varırsa? Ya kendimi bir yığın alaya ve o soğuk, zalim bakışlara maruz bırakırsam? Annem boş yatak odamda ne sakladığımı çok iyi biliyordu, bu yüzden sırrımı Cam'e yanlışlıkla ağzından kaçırmadan önce teslim etmem daha iyi olmaz mıydı? Yapmak üzere olduğum şeyden daha utanç verici tek şey, onun ortaya çıkıp bunu kendisinin talep etmesi olurdu.

Bunu şimdi kendimi daha fazla aşağılanmaktan kurtarmak için yapıyordum... aptalca onu görmek istediğim için değil. Doğru ya.

Çıplak ayaklarım küçük evimin güneşten ısınmış parkelerini geçerek açık konseptli oturma, yemek ve mutfak alanını, ardından ofisimi geçti ve sadece biri dolu olan iki yatak odasına doğru ilerledi.

Annem ve babam Outpost'u üniversiteye gitmemeye karar verdiğim yaz inşa ettiler. O yaz evde kalıp Sullivan'ın görevden dönmesini beklemeye karar vermiştim. Burada pansiyonlar çok büyüktü ama ailelerin tatil yapabileceği küçük evler daha da büyüktü. Annem kiralama işinin ona göre olmadığına karar vermeden önce birkaç yıllığına vermişlerdi ve artık benim evimdi. Üç yüz kırk sekiz ipotek ödemesi daha yaparsam benim olacaktı.

Boş yatak odasını açtım ve içindekilere bakıp iç çektim.

"Korkaklığı bırak," diye kendime nasihat ettim.

Sonra ayakkabılarımı giydim, saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve işe koyuldum.

Yarım saat sonra cipim Cal'ın evine giden karla kaplı toprak yolun son kısmını da tırmanmıştı. Camden'ın siyah cipi garaj yolunda park halinde duruyordu, lastikleri ve boyasının alt kısmı çamur içindeydi.

Arabamı park edip kontağı kapattım ve daha hazır olmadan kendimi onun ön kapısını çalarken buldum.

Kapıyı açmadan önce sadece bir dakika geçti. Gerçekten de gittiği zamankinden daha iriydi; bunu dün aklıma getirmemiştim. Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım beni korkutacak şekilde cüceleşmişti.

Camden dikkatsizce sarf ettiği birkaç kelimeyle beni duygusal olarak yaralayabilirdi ama onun yanında yüzde 100 güvendedim ve her zaman da öyle olmuşum. İşin tuhafı, muhtemelen Alba'da bunu söyleyebilecek tek kişi bendim.

"Ne istiyorsun Willow? İzciyi çalıştırmaya çalışıyordum." Sesi, uzattığı kirli sakalından daha kabaydı.

Bu, ağır kaslı vücudunu saran beyaz gömleğindeki yağ izlerini ve kalçalarında günahkâr bir şekilde asılı duran kot pantolonunu açıklıyordu.

Bu kadar yeter. Bu Cam.

"Sana birkaç şey getirmek istedim," dedim omzuma astığım çantayı göstererek. "Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Başını geri çekilerek içeri girmeme izin vermeden önce o karanlık gözlerde bir an için bir tartışma titreşti.

Ev tıpkı hatırladığım gibiydi - çalıştığı yerden eve yaptığı ziyaretler arasında onu inşa eden adama eklektik bir saygı duruşu. Girişteki pürüzsüz parke, geri kazanılmış ahşap kirişler arasında çerçevelenmiş egzotik sanat eserlerinin yer aldığı sıcak boyalı duvarlara açılıyordu.

Etrafıma bakarken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ne?" Cam sordu.

"Hiçbir şey" demek onu sinirlendirecekti, bu yüzden rastlantısal durumum hakkında dürüst davrandım.

düşünceler.

"Cal'in tüm bu geri kazanılmış ahşap trendinin yıllar ötesinde olduğunu düşünüyordum. Şu anda en üst düzey hipster olabilirdi."

Bana göz kırptı ve boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Bilirsiniz, hipsterlar her şeyi havalı olmadan önce yaptıkları için?" Şakamın garipliğini hafifletmeyi umarak ekledim.

Olmadı.

"Doğru." Beklentiyle bana baktı ve ben de boğazımı temizledim.

"Annem bunu istedi." Çantaya uzanmayınca ayakkabılarımı çıkardım, devasa bedeninin etrafından dolaştım ve mutfığa yöneldim. Bu eve neredeyse Cam'in çocukluğu kadar sık gelmiştim, yani en azından yolumu biliyordum. Çok sevilen el yapımı masaya ulaştığımda çantayı yere bıraktım ve içindekileri boşalttım.

Ev yapımı kurabiyeler masaya saldırmaya başladı, ardından annemin küçük bir ordu beklediğini düşündüren miktarlarda kekler ve muzlu ekmekler geldi.

Ayakkabılarını yere koymadan önce, "Sanırım dün gece yemek pişirmiş," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce botlara kaydı.

Aramızdaki gerginlik o kadar fazlaydı ki çamaşırlarımı bile asabilirdim. Sadece ne düşündüğünü merak etmekten beni çıldırttığı zaman konuşmasından nefret ediyordum. Beni nasıl etkileyeceğini her zaman çok iyi bilmesinden nefret ediyordum. Ben sık sık aklımdan geçenleri ağzımdan geçirirken onun aklından neler geçtiğini merak etmeme neden olmasından nefret ediyordum.

"Yani burada mı kalıyorsun?" Mutfağın tanıdık hatlarını görmek için bakışlarımı ayırarak sordum. Yer yer tozluydu, özellikle de etrafımızdaki dağları özenle seçilmiş granit parçalarıyla tasvir eden, elle döşenmiş backsplash'in çatlaklarında.

"Öyle görünüyor. Annene benim için teşekkür ettiğini söyle."

Sert cevabı duymazdan geldim ve avucumu taş işçiliğinin üzerinde gezdirdim. "Bu parçayı her zaman sevmişimdir."

", çünkü sen yaptın."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Bunu hatırlamış mıydı? Geçen yaz neredeyse hiç ortalıkta yoktu.

"Sadece yardım ettim."

Omuz silktim. "Sen nasıl istersen."

"Teşekkür ederim. Dün için. Hayatımı kurtardın." Cevap vermesini umarak her cümle arasında durakladım. "Söylentilere göre burada kalacaktıydın."

"Ne zamandan beri söylentileri dinliyorsun?"

"Bunlar doğru mu?" Eğer o benim sorumu görmezden geliyorsa, ben de onunkini görmezden geliyordum.

"Evet, burada kalacağım." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve dikkatimi bileklerinden kısa kollarına kadar tenini süsleyen mürekkebe çekti.

Sol ön kolu, dirseğinin hemen üzerinde bir gölet oluşturan kıvrımlı bir dereyi koruyan çam ve kavak ağaçlarından oluşan bir sahneyi tutuyordu - tanıdığım bir gölet. Kaplıcalar, ailelerimize ait olan ama artık bizim olan arazinin sınırında yer alıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, her zaman yaptığı gibi. Çoğu insan kafamın içinde yaşamama izin vermekle yetinir ya da beni konuşmaya geri döndürmeye çalışırdı. Cam her zaman düşüncelerimi serbest bırakırdı ve ben de ona izin verirdim, genellikle hemen ardından benimle alay etse bile.

Belki de mazoşisttim.

"Her zaman gittiğini ve bir daha arkana bakmadığını düşünmüşümdür." Parmağım hafifçe kaplıcaların ana hatlarını çizdi, teni benimkinin altında pürüzsüz ve sıcaktı, sonra çocukken üzerinden atladığımız terk edilmiş yapının mürekkeple çizilmiş resminde durakladı. "Ama bizi de yanında götürdün." Çizimi nereden bulmuştu? Benim olduğunu fark etmiş miydi?

Kokusu bana çarptı ve ona ne kadar yakın olduğumu, aslında ona dokunduğumu fark ettim. Geri çekildim ve yanaklarımın kulaklarıma kadar ısındığını hissettim.

Hiçbir şey söylemedi, hatta hareket bile etmedi. Hayır, tuğladan bir duvar gibi orada öylece durdu, o okunmaz gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama en azından benimle dalga geçmiyordu.

"Neyse, birkaç şey daha getirdim. Onları arabadan alıp yola çıkabilirim."

"Onları taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Arabamdaki her şeyi görebileceği düşüncesi beni bir çıkış yolu aramaya itti. "Oh, hayır. Sen Scout'a geri dön. Sadece bir iki kutu. Halledemeyeceğim bir şey değil. İşim bitince kendim çıkarım."

Gözleri hafifçe kısıldı ama sonunda başını salladı. "Tamam, sen . Fikrini değiştirirsen garajda olacağım."

Evin doğu tarafına açılan garaja doğru yöneldi ve ben de ayakkabılarımı giyip ön kapıdan çıktım. Garaj kapısı açık olsa bile, içeri taşımak üzere olduğum koleksiyonu göremezdi.

Tatlı, berrak hava ciğerlerimi doldurdu ve içeriden gelen tezat, evin havalandırılmaya ve iyice temizlenmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark etmemi sağladı. Burada biri yaşamayalı ne kadar olmuştu? Sullivan ölmeden önceydi.

Arabamdan giriş holüne kadar defalarca gittim, kutuları önce duvara dayadım, sonra da getirdiğim her şeyi taşıyana kadar üst üste koydum.

Büyükbaba saati çaldı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O saati çok severdim. Cal bana nasıl kurulacağını göstermeden önce *Almanya'da yapıldığını* söylemişti.

Ayaklarım beni girişten evin en sevdiğim odasına taşıdı.

-Kütüphane. Boyumdan uzun pencerelerden içeri ışık girerken havada tozlar parıldıyordu. Kitaplar duvarlara dizilmiş, yığınlar ve düzensiz sıralar halinde tavana doğru uzanıyordu. Bir renk cümbüşüydü, ciltsiz ve deri, ama toz zemini kaplasa da raflara ya da köşedeki boş satranç tahtasına değmiyordu.

Camden evde sadece bir gece kalmıştı ve Cal öldüğünde Sullivan'la birlikte kitapları ve mobilyaları örtmek için kestiğimiz çarşafları çoktan indirmiştik. Sullivan'la geçirdiğimiz o gün, askere gitmesine çok az bir zaman kala, aklımdan bir anı olmalıydı.

Ellerimi dikenlere götüren şey buydu, ama değildi.

Ben köşede Cal'ın her zaman benim için bıraktığı küçük şövale üzerinde resim yaparken Cam'in sesi daha hafif ve daha yüksekti, yüksek sesle okuyordu. Ellerim meşguldü ve zihnim sessizdi; başkalarının hikâyeleri ve Cam'in sesiyle doluydu.

Cam'in beni bulduğu gibi raftan bir başlık aldım, çok renkli, vurgulanmış bölümleri not ettim.

"Özür dilerim, dikkatim dağıldı," dedim ona, burnumu kırıstırarak.

"Anlıyorum." Odanın etrafına baktı ve onun da benimle aynı şeyleri hatırlayıp hatırlamadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Botları yerde ağırlaşarak yanıma geldi ve ben de dolayı utandım. "Kusura bakmayın, son yüklemenden sonra ayakkabılarımı çıkarmayı unuttum."

Homurdandı. "Bu ailelerimizin kuralı. Benim değil, eğer anlayamıyorsan." Kitabı elimden aldı ve yerine koymayıp kapağını okumak için çevirerek beni şaşırttı. "*Cennetin Doğusu*. İyi seçim."

"Steinbeck," diye yorum yaptım.

"Öyle yazıyor." Ağzının kenarını hafifçe kaldırdı. "'Korkunç bir güzellik olsa bile, gerçekte daha fazla güzellik vardır.'" Alıntı dudaklarından kolayca döküldü.

"Kitaplar konusunda her zaman iyi bir hafızan olmuştur." Bu hafif bir ifadeydi. Çoğu insanın göz ucuyla bakıp bir daha düşünmediği satırları ve ayrıntıları hatırlayabiliyordu.

"En sevdiklerimden biri. Ayrıca kitaplar kolaydır," dedi omuz silkerek. "Gerçekleri tam anlamıyla siyah ve beyaz olarak ortaya koyuyorlar. Muhtemelen babam bu yüzden onları hiç sevmezdi. hikayelerini uydurmayı tercih ederdi, böylece zaten inandığı şeylere uyarlardı."

"İnsanlar daha sert," diye not ettim. "Gerçekten iyi misin? Yani, seni vurdu." Dün gecedен beri aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Yağmur gibi." Kendini beğenmiş bir sırıtişla tişörtünü kaldırdı ve yanlarından başlayıp göğsünü kaplayan dövmelere doğru alçalıp yükselen kilometrelerce uzunluktaki karın kaslarını ortaya çıkardı. Ortada, göğüs kaslarının hemen altındaki deri, bir dizi koyu mor çürüklerle dolu canlı bir kırmızıydı. "Gördünüz mü?"

"Cam," diye fısıldadım, bir adım daha yaklaşıarak.

Geri çekildi ve sırtışını ve gömleğini bıraktı. "Burada sorun yok."

Kütüphaneden çıkarken arkasından "Fiziksel olarak senin için endişelenmiyordum," diye mırıldandım ama alacağım tek yanıtın bu olacağını biliyordum. Cam kan kaybından ölse bile iyi olduğunu söylerdi.

"Vay anasını, kaç kutu getirdin?" diye sordu girişte yürürken.

Lanet olsun. Şimdiye kadar gitmiş olmalıydım. Babasının ne yaptığını fark ettiğini görmek istemedim. Benim ne yaptığımı.

"Birkaç tane." O rastgele bir kutuyu açarken ben de girişe doğru ilerledim.

"Bu benim futbol formam."

Elim kapı kolundayken durakladım. Çok yaklaşmışım.

"Evet," dedim sessizce. Aptallığıma lanet ederek onu izlemek için döndüm.

Kutuyu karıştırırken kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Kupalarım, ayağım-" Başını kaldırdı ve gözleri benimkileri buldu. "Bu benim yatak odamdan."

Başımı salladım.

"Ama..." Başını iki yana salladı. "Ama Xander babamın her şeyi kutulayıp attığını söyledi..." Daldı gitti.

"Sullivan öldükten sonra," diye onun yerine ben

bitirdim. "Biliyor muydun?" Şimdi başını sallayan oydu.

"Xander o gece aradı ve babanın ne yaptığını anlattı. Çöplerle birlikte dışarı çıkmak için hepsini arabanın dibinde bıraktığını söyledi." Kutulara odaklandım, gözlerimi her zaman uzun süre tutamayacağım kadar yoğun olan bakışlarımdan ayırdım. "Kimse görmesin diye gece yarısını biraz geçene kadar bekledim, sonra arabayı sürdüm ve hepsini aldım."

"Hepsini aldın."

"Hepsi bu kadar gibi görünmüyor mu?" Bu aşağılayıcı anın sona ermesi için buradan çıkma ihtiyacıyla göğsüm sıkıştı.

"Willow."

Başımı salladım ve kapıyı açtım.

büyük bir avuç içi belirdi, kapıyı kapattı ve beni kafese kapattı.

Bir tarafa.

"Willow, bana bak."

Yavaşça gözlerimi gömleğinden yukarı, boğazının esnek hatlarına ve dudaklarının yanından geçirdim, ta ki karanlık gözlerini üzerimde bulana kadar. O gözler beni her zaman mahvetmişti. Onu iyi tanımayan insanlar bu gözlerle ruhsuz derdi ve ben de gözlerimi devirip ne düşünürlerse düşünsünler derdim. Bu gözler o kadar doluydu ki, daha açık renklere yer yoktu, zaten göstermesine asla izin vermediği her duyguyla doymuştu.

"Bunu neden yaptın? Eşyalarımı kurtarmak için gecenin bir yarısı yataktan mı kalkacaksın? İkimizin de babasına karşı mı geldin?"

"Çünkü Sullivan bunu senin için yapardı."

Geri çekildi, ağzının gerilmesinden belli olan bir acı titremesi vardı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda, sesi alçak ve derindi.

Başımı salladım, sonra kapıyı açıp arabama doğru çekildim ve Cam'i kutulanmış, reddedilmiş çocukluğuyla girişte bıraktım.

Cam'e hiç yalan söylememiştim, bir kez bile. O gözler üzerimdeyken hiç becerikli olmamıştım. Ve şimdi de yapmadım...gerçekten. Ona her iki gerçeğin de en kolayını verdim.

Evet, Sullivan bunu onun için yapardı. O böyle biriydi.

Ama bunu sadece Sullivan için yapmamıştım. Camden'ın asla kabul etmeyeceği gerçek için ailemin evinden gizlice çıkmış ve arabamı son kutusuna kadar doldurmuştum.

Sullivan bunu Cam için yapmış olabilir ama en kötü anlarımızda bile Camden bunu benim için yapardı.

Cam'in neden burada olduğunu hâlâ bilmediğimi fark ettiğimde neredeyse eve varmıştım. Ama eğer buralarda takılıyorsa, duygularımı kendime saklayamazsam güvenli küçük varlığım bir kar küresi gibi sarsılacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Camden

"Oluklar," diye mırıldandım ve kelimeyi yanımda getirdiğim deftere yazdım. "Siding." Son yirmi dakikadır babamın evinin önünde duruyor, evin ihtiyacı olan şeylerin bir listesini yapıyor ve dürüst olmam gerekirse kapıyı çalmayı erteliyordum.

Beni kovmasının üzerinden kırk sekiz saatten az bir süre geçmişti. Ama burada olmak için kendime kurduğum hayattan vazgeçmişim, bu da bir şeyler yapmak istiyorsam yaralarımı tam olarak saramayacağım anlamına geliyordu.

"Ön basamaklardaki tırabzanları değiştirin." Listeye bir madde daha.

Ön kapı gıcırdadı ve parmaklarım son kelimedede durakladı.

"Hayatımda çok şey gördüm," dedi Dorothy verandadan, basamakların dibinde durduğum yere yaklaşırken ayak sesleri ağırlaşmıştı. "Ama bu kadar büyük bir adamın bu kadar küçük bir defterin arkasına saklanmaya çalıştığını hiç görmemiştim."

"Saklanmak değil," diye düzelttim sözümü bitirirken. "Sadece kaçınıyorum."

"Uh-huh." Kollarını kavuşturdu ve bana bilmiş bir bakış attı. "Bakıyorum ayakkabılarını geri almışsın."

"Ben yaptım." Willow sağ olsun. Onun sayesinde ayakkabılarımdan daha fazlasına sahiptim. "Neden içeri gelmiyorsun? Eminim listen için çok şey bulacaksın." "Beni kovdu."

"Ve yine de buradasın."

Dorothy Powers'la daha önce hiç karşılaşmamıştım ve içimden bir ses bugünün bunun gerçekleşeceği gün olmadığını söylüyordu.

"Onu üzmem istemiyorum," diye itiraf ettim. "Eve yardım etmek için geldim, onu kızdırmak için değil."

"Bugün kim olduğundan emin değil, o yüzden burada olmanızı umursayacağını sanmıyorum. Ayrıca bugün Çarşamba, yani Walter Robinson içeride onu meşgul ediyor. Şimdi, bu eve gir." Bana el sallayarak merdivenlerden yukarı çıkardı.

Sekiz yaşımdaymışım gibi.

Ben gittim.

"Walt nasıl?" Beni ön kapıdan içeri sokarken sordum.

"İnatçı, dik kafalı ve gürültücü."

"Yani temelde aynı." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve bu sefer hatırlayacağıma dair kendime söz vererek duvara dizdim.

"İnsanlar iyi bir sebep olmadan değişmeye meyilli değildir ve Tanrı Walter'a asla bir sebep vermedi, bu kesin. Ayrıca hâlâ eskisi kadar yakışıklı, bu da pek adil görünmüyor. Şimdi sana içecek bir şeyler alalım ve biraz sohbet edelim."

Dorothy'yi ilk adımlarımı attığım koridorda takip ettim, Xander ve Sullivan'ın son sınıf resimlerinin koridorda asılı olduğunu fark edince duraksadım.

Benimkinin asılı olduğu yerde daha koyu renkli boyadan çerçeve büyüklüğünde bir dikdörtgen vardı. Nereye gittiğini merak etmeme gerek yoktu. Bugün erken saatlerde, Willow'un şeytan çıkarma ayininden kurtardığı kutulardan birinde, annemin ilk saç tutamımı, dişimi ve diğer her şeyi sakladığı bebek kutumla birlikte bulmuştum.

Onu zorlayan ben olmadığım sürece hayatında tek bir kuralı bile çiğnemeyen Willow, çocukluğumu yıkımdan kurtarmıştı. Bu düşünceyle birlikte göğsümde küçük bir kıvılcım çaktı ve hemen onu kapatıp kendimden olabildiğince uzağa ittim. Willow o kadar dokunulmazdı ki, dokunulmazlar listesine bile girmedi. O düşünülemezler listesindeydi.

Ve yine de, buradaydım... düşünüyordum.

"Peki, geliyor musun?" Dorothy mutfaktan sordu.

"Evet, hanımefendi." Walter'ın gürültülü kahkahasını duyduğum koridordan oturma odasına baktım, sonra mutfığa doğru ilerledim.

Annemin kiraz rengi dolapları güneş ışığından yer yer solmuş, astığı elmalı duvar kâğıdının köşeleri soyulmuştu ama bunun dışında tamamen aynı görünüyordu.

"Kahve?" Dorothy, masanın altındaki dumanı tüten cezveyi işaret ederek

eski kahve makinesi.

"Hayır, teşekkür ederim." Duvara en yakın sandalyeyi çektim ve masaya oturdum.

"Keyfin bilir." Kendine bir fincan doldurdu ve karşıma oturdu. "Babanla ve silahıyla orada olanlar talihsizdi."

"Bu hafif kalır." Defterimi masanın üzerine koydum ve yirmi yıl önce annemin oje çıkarıcısını döktüğüm ahşap üzerindeki bitmemiş lekeyi kapattım.

"Üzgün olduğumu söyledim ama babanın yaptığı ya da söylediği her uygunsuz şey için özür dileseydim asla susmazdım." Omuz silkti, sonra yudumladı.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. "Hatırladığımdan daha komiksin."

"Ben hep böyle komiktim. Hiçbir zaman bunu takdir edecek kadar olgun olmadın."

"Birçok şeyin değerini bilecek kadar olgun değildim." İtiraf etmek kolaydı çünkü davranışlarımla onu asla incitmemiştim. Bunu babama söyleme şansım var mıydı? Xander'a? Willow'a? Henüz o kadar olgun değildim.

Dorothy'nin kaşları havaya kalktı. "Ve şimdi yardım etmek için evdesin." "Ediyorum."

Yavaşça başını salladı ve dirseklerimi masadan kaldırmama neden olacak şekilde beni değerlendirdi. "Tamam o zaman."

Göğsümdeki gerginlik çözüldü, taşıdığımı fark etmediğim bir yük hafifledi.

"Bana neye ihtiyacı olduğunu söyle." Kalemi tıkladım ve defteri yeni bir sayfaya açtım. "Ne yapabilirim ve ne yapmama izin vermiyor."

Dorothy gülümsedi ve başladı.

Bir gece hemşiresine ihtiyacı vardı, çünkü her an beni kovup kovmayacağı belli değildi ve Xander kendi evinde uyumayı hak ediyordu. Gündüzleri idare edebilirdi ama boşluğu doldurması için birini tutmak da iyi bir fikirdi.

Yutkundum, babamın 24 saat bakıma ihtiyacı olduğunu fark ettim.

"Xander'a Dr. Sanderson'dan bir isim listesi verdim, ama onların

çok pahalıydı."

Kalemimi bırakıp Dorothy'ye baktım. Yanlış söylemiş olmalıydı.

"Biliyorum." Bana el salladı.

Babam son on yılda harcama çılgınlığı yapmadıysa, bunu karşılayamama ihtimali sıfırdı. Ailemizin mali değerini ve bu değer in azalmaması için nasıl sorumlu bir şekilde harcama yapacağımızı bilerek büyüdük.

"Xander'la konuşacağım," dedim başımı sallayarak.

Dorothy devam etti ve benim küçük listem artık o kadar da küçük değildi.

"Xander elinden geleni yapıyor," diye beni temin etti. "O çocuk bir aziz."

"Elbette öyle." Suçluluk duygusu mideme bir kaya gibi oturdu ama başımı sallamayı başardım.

Alexander'ın azizliği benim için yeni bir şey değildi.

Walter'ın ve babamın sesleri yaklaştığında onun son tavsiyesini yazmayı henüz bitirmiştım.

"Teşekkür ederim," dedim Dorothy'ye, hızla ayağa kalkarak.

"Walter'ın kaşları tuzlu biberli saç çizgisine doğru kalktı. "Evine hoş geldin," dedi usulca, elime uzanarak. Dorothy haklıydı -Walter fazla yaşlanmamıştı. Koyu teni, gözlerinin kenarlarındaki gülme çizgileri dışında kırışmamıştı ve kahverengi gözlerinde hâlâ hazır bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim elini sıkarak. Çıkışla benim aramda durdu ve mutfak penceresini iyi bir seçenek gibi gösterdi, eğer aşağıdaki zemine otuz fitlik bir düşüş olmasaydı. Lanet olası bodrum katı.

"İyi görünüyor, değil mi Walt?" Babam en iyi arkadaşının sırtını sıvazlayarak sordu.

İkimiz de dönüp şok içinde ona baktık.

Babam bakışlarımı tutarken sırtışı daha da genişledi. "Bu kadar başarılı olmak için de çok gençsin. Kesinlikle gurur duyulacak bir adam."

"Öyle," diye kabul etti Walt.

Nefesim durdu, sanki havanın herhangi bir kısmını içime çekmem bu anı küçük bir balon gibi patlatacakmış gibi.

"Seni burada gördüğüme çok şaşırdım," diye devam etti babam.

"Bir şeye ihtiyacın var mı diye uğradım," dedim dikkatlice.

Gülümsemesi yumuşadı. "Ne kadar iyi bir çocuk. Dorothy, Rich'in üniversiteden döndüğünü neden bana söylemedin?"

Göğsümden sönmüş bir balon gibi hava fışkırdı. Rich benden on yaş büyüktü ve Alba'nın tek oto kaporta dükkanının sahibiydi. Bu da babamın kim olduğumu bilmediği gibi, hangi yılda olduğumu da bilmediği anlamına geliyordu.

"Art," diye başladı Walter, ses tonu düşerek.

Onunla göz göze geldim ve başımı salladım. Buna değmezdi. Walter'ın omuzları çöktü ama başını salladı.

"Çocuğun neyin peşinde olduğunu asla tam olarak bilemiyorum." Dorothy babama doğru yürürken sırtımı sıvazladı. "Şimdi eve gidiyor."

İşareti alarak defteri aldım ve kapıya yöneldim. Zaten şu anda babama sesli mesajı soramazdım. Akli başında olmasına ve benden nefret etmemesine ihtiyacım vardı. Şu anda ikisini de kabul edebilirdim.

Babam bana sıcak bir gülümsemeyle, "Seni görmek gerçekten çok güzel," dedi.

O milisaniye için, gerçekten benimle konuşuyormuş gibi davranmama izin verdim.

Beni özlediğini ve eve dönmemi istediğini söyledi. "Seni de."

Hızla dışarı çıktım, ayakkabılarımı aldım ve verandaya çıkardım, giymek için basamaklara oturdum. İkincisini giymeyi bitirdiğimde kapı açıldı ve arkamdan kapandı.

Walter yanıma oturup kollarını elbise pantolonunun dizlerine dayarken, "Zor olmuş olmalı," dedi.

"Hangi kısmı? Kim olduğumu bilmemesi mi? Yoksa beni gördüğüne sevinmesi mi?" Araba yolunun üzerinden dağların görüldüğü çam ağaçlarının arasına baktım. "Her şey yolunda."

Bana baktı ve içini çekti. "Biliyor musun, bence yetişkin adamlar olmamızın bir önemi yok. Her zaman babamızın kabulünü, onayını arayan bir yanımız var. Bunu fark etmesek ya da bununla mücadele etmesek bile, gelmediğinde yine de acı verir."

"Bundan uzun zaman önce vazgeçtim,
Walt." "Yine de burada olmana sevindim
Cam."

"Bu da sizden biri yapar."

"Art da mutlu. Sadece bunu her zaman gösteremiyor."

"Dünden önceki gün beni tam anlamıyla vurdu." Göğsüm cehennem gibi ağrıyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, peki..." Gözleri benimkilerle buluştu. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyim yok."

"Sorun yok." Ayağa kalktım ve rüzgârla birlikte havadaki serinliğin tadını çıkardım. "Bana az önce davrandığı gibi davranmasını tercih ederim. Kurşunlardan kaçmazsam ona daha çok yardım edebilirim."

"Yalan söylemeyeceğim, bugünlerde ya çok iyi ya da hiç iyi değil. Buraya geldiğim zamanın yarısında kim olduğumu biliyor ama az önce gördüğünüz gibi hangi yılda olduğumuzu karıştırabiliyor."

"Peki ya diğer yarısı?"

"O günler daha zor. On yıl önce bana Arthur Daniels'ın erken başlangıçlı Alzheimer yüzünden aklını kaybedeceğini söyleseydiniz, size dağdan gülerdim. Onun kadar inatçı ve iradeli değil."

Bu son on yılda inanamayacağım çok şey oldu. Sullivan'ı kaybetmek bu listenin başındaydı.

"Simon nasıl?" Aynı anda hem görgü kurallarını hatırlamaya hem de konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Walt sıırttı. "O çocuk başka bir şey. Şu anda Buena Vista'da aile avukatlığı yapıyor."

"Bu harika. Gurur duyacağın çok şey var." Hatırladığım kadarıyla Simon her zaman açık sözlü biri olmuştu.

"Sen de öyle, Cam. Ciddiyim. Buraya geri dönmek çok zor oldu."

Başımı salladım ve not defterimi kaldırdım. "Sanırım bununla ben ilgileneceğim. Ya da en azından ne yapmama izin verirse."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Babanın ya da Alexander'ın sorduğunu sanmıyorum."

"Cal'ın evinde iyiyim. Ya da sanırım artık Cal'ın değil. Benim evim." Her zaman bundan daha fazla bir ev gibi hissetmediğinden değil, ama Cal orada olmadan garipti.

"Tamam, eğer fikrini değiştirirsen ya da işe ihtiyacın olursa,

Bana haber ver yeter. Bu şehre geri dönmek her zaman kolay olmuyor. İnanın bana, biliyorum." Ayağa kalktı ve başparmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarına soktu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim." Oldukça iyi bir birikimim vardı, bu yüzden henüz endişelenmiyordum. Ama Alba'nın iyi insanların Walter'ın bana Rowan Inn'de iş teklif etmesini desteklemeyeceklerini bildiğimden, Alba'daki en büyük otel olduğu için bunu takdir ettim. Ayrıca buralarda bir inşaat mühendisi için çok fazla açık iş yoktu.

"Sen de önümüzdeki hafta Tarih Derneği'nin toplantısına gelmelisin," diye ısrar etti. "Gençken hiç ilgilenmediğini biliyorum ve elbette Alexander babamın oyunu kullanıyor ama hiçbir şey Alba'ya senin buralı olduğunu bir Tarih toplantısına katılmaktan daha iyi hatırlatamaz. Sadece bir fikir."

Xander babamın oyunu mu kullandı? Başka neyle ?

Ağzımı açarak risk alıyordum ama Walter babamın en iyi arkadaşıydı ve çocukluklarından beri öyleydi, yani eninde sonunda öğrenecekti.

"Xander babamın tıbbi bakımına da nezaret ediyor mu?"

Kaşlarının arasındaki deri büzüldü. "Evet. Tıbbi vekaletnamesi onda. Neden?"

"Sadece araziye tanımaya çalışıyorum. Ayrıca birkaç sorum var." Başparmağım defterimin kanvas sırtına sürtündü.

"Alexander onu tüm randevularına götürüyor, ama artık evde olduğunuza göre, eminim bu görevi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyacaktır. Zamanını boşaltabilir. Evdesin, değil mi? Temelli mi?"

"Öyle görünüyor. Beni istese de istemese de burada olmazsam ona gerçekten yardım edemem."

"Yeterince adil." Gömleğimin kollarını yukarı ittiğim için dirseklerime kadar çıplak kalan dövmeli kollarıma baktı. "Bir tavsiyen var mı?"

Cevap vermedim, vermek zorunda da değildim. Ben istemesem bile Walter bana verecekti.

"Baban ya da amcan bile olmadığımı biliyorum, ama benim ne düşündüğümü gibi davranalım. Beladan uzak dur, Camden." Eğer sesi

çok yumuşak, alay ederdim.

Kaslarım gerildi ama o devam ederken bakışlarını üzerimden ayırmadım.

"Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum, gençken olduğun kişi yüzünden değil, o umursamaz çocuk büyüyüp ailesi çağırdığında geri gelen bir adama dönüştüğü için. En son buraya geldiğinde olanları göz önüne alırsak, neye bulaştığını biliyordun ve bu da senin karakterini, yani şu anda kim olduğunu gösteriyor. Ama kasabadaki bazı insanlar, özellikle de Hall isimli olanlar, sana adil davranmayacaklar. Bu sabah Earl's'te söyledikleri bir gösterge ise, on yıl önce biriktirdiğiniz her işareti hala sayıyor. Seni hapse atmak ya da dışarı atmak için ilk nedeni arıyor."

İçimdeki ergen bunu yüzüne vurmak ve ona kendi işine bakmasını söylemek istese de uyarı garip bir şekilde dokunaklıydı.

"Hâlâ Earl'de mi buluşuyorsunuz?" O eski berber dükkânı, Ivy's Salon'dan daha fazla dedikoduya maruz kalmıştı.

"Buralarda hiçbir şeyin değişmediğini fark etmedin mi?" Sırıttı.

"Evet, anlamaya başlıyorum." Merdivenlerden inmeye başladım ve cipin kaputuna ulaştığımda döndüm. "Ve teşekkür ederim. Uyarın için minnettarım."

Kaşları bir parça kalktı. "Rica ederim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Sadece kefaletimi ödemek zorunda bırakma, tamam mı?" Dudakları başarısız bir surat asma çabasıyla yukarı kıvrıldı.

"Hey, bu sadece bir kez oldu. Zamanı da sayarsan iki kez."

"Sayıyorum. Herkesin var. Seni görmek güzel, Camden."

Dudaklarım bir çizgi halinde sıkıştı ve başımı salladım. Sonra da oradan defolup gittim.

...

Birkaç gün sonra Alba'nın tek barı olan Mother Lode'da arka köşedeki masada otururken Xander'a, "'Hadi bir araya gelelim' dediğimde bunun bu gece ya da barda olması gerektiğini kastetmemiştim," dedim. "Bugün Cumartesi gecesi. Eminim küçük kardeşinle takılmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır."

Xander koltuğunda arkasına yaslandı ve kravatını gevşetti, takım elbisesinin ceketi çoktan sandalyenin arkasına sarkmıştı. "Seni yıllardır görmedim. Tabii ki seninle bir hafta içinde iki kez akşam yemeği yeme fırsatını kaçırmayacağım."

"Bigg's'e atlayabilirdin," diye teklif ettim. "Dostum, o hamburgerleri özlemişim."

"İstersen onları yarın da alabiliriz. Artık bir zaman çizgisi üzerinde değiliz, değil mi?"

"Doğru." Çünkü bu küçük anakronizm parçasından asla ayrılmayacaktım. "Barda takılabileceğinizden emin misiniz Sayın Başkan?" Köşeden dışarı baktım ve en az yirmi kişinin bize bakıyormuş gibi görünmemek için ellerinden geleni yaptıklarını fark ettim.

Bu insanlardan biri de bakışlarını saklamaya zahmet etmeyen Tim Hall'du. En azından müzik kutusu seksenli yılların rock müziklerini çalıyor ve barı, sözlerimizin dedikodu malzemesi olmaması için yeterince gürültülü tutuyordu.

Xander güldü ve gözleri daha da fazla üzerine çekti. "New York Belediye Başkanı değilim ya. Ayrıca, bu beni ulaşılabilir kılıyor. En azından ben kendime böyle söylüyorum."

Başımı salladım. "Doğuştan politikacı."

"Sen doğduğundan beri barışı koruyorum, neden bunu profesyonelce yapmayayım?" Mikro birasının bulunduğu şişeyi yudumladı. "Yüksekliğe alışmayı mı bekliyorsun?" Suyumu işaret etti. "Hayır." Bardağımyı döndürürken buzun hareketini izledim. "Ben içmiyorum artık."

Xander'ın gözleri büyüdü. "Ne zamandan beri?" "Sullivan'ı gömdüğümüz günden beri."

İrkildi ve şişeyi masanın üzerine koydu. "Çünkü..."

"Çünkü içtiğimde kötü şeyler oluyor ve dürüst olmak gerekirse, insanları öldürmekte kontrolümü kaybetmeyecek kadar iyiyim. Bak sana ne yaptım." Kaşımı ovuşturdum ve ağzı gerildi. "Sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söylemedim. Ne kadar üzgün olduğumu." Yara izini her gördüğümde kendimi nasıl da hasta hissediyordum.

"Hayır. Bu senin hatan değildi." Xander başını salladı ve öne doğru eğilerek gürültülü barda konuşmamızı gizli tuttu. "Seni yakaladım."

Omuz. Afganistan'da ne kadar berbat durumda olduğunu biliyordum. Daha iyi biliyordum. Tepki gösterdin. Bu benim suçum. Senin değil."

"Benzin istasyonunun atıştırmalık reyonunda Oscar Hudgens'ın ağzını burnunu kırıyordum. Beni durdurdun ve ben de seni lanet olası bir pencereden aşağı attım." Bardağımı sıkıca kavradım. "Yaptığım hatayı mazur görme."

"Oscar bunu hak etti." Omuz silkti ve sesini alçalttı. "Sully gittiğinden beri Willow'un yanına taşınmakla ilgili söylediklerini duydum."

Rahatlatıcı derecede tanıdık olduğu kadar rahatsız edici de olan öfke bir an için çenemi kilitledi ve Oscar'ın barda bir koltukta oturduğunu fark ederek burnumdan bir nefes çektim. Bunca yıl sonra bile kafasını barın tepesine vurmak istiyordum. Yıllar öncesinin aksine, öfkemi nasıl kontrol edeceğimi öğrenmiştim... çoğunlukla.

Willow, uğruna çuvalladığım tek kadındı. O gece de ilk kez olmamıştı.

"Duracağımı sanmıyorum," diye itiraf ettim ve beyzbol şapkamı gözlerimi görebileceği şekilde geriye doğru çevirdim. Ciddi olduğumu anlasın diye.

"Biliyorum." Küçük tırnağı biranın etiketinin altına girdi. "Buranın artık Charity'ye ait olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Konuyu değiştirdiğim için şükrederek, " , " diye cevap verdim.

Başıyla bara doğru işaret etti, ben de sola doğru eğildim ve güzel bir esmerin garson kızla konuştuğunu gördüm.

"Yargıç Noah Bradley'nin kızının buranın sahibi olacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Kalp krizi mi geçirdi?"

"Hayır," diye yanıtladı Xander. "Gerçi onunla pek konuşmuyor. Sanırım Rose doğduğundan beri konuşmuyor. Her şey ben oldu. Ahlaki üstünlüğü elinde tuttuğunu hissettiğinde nasıl davrandığını bilirsin."

"Kızları -ve torunu- lanetlensin, sanırım," diye mırıldandım. Charity'nin hamilelik haberi, ben temel eğitim için ayrılmadan hemen önce kasabayı bir pala gibi parçalamış, halkı Charity ve Noah Takımı olarak ikiye bölmüştü. Kimse hem lise aşkını hem de doğmamış çocuğunu birkaç yıllığına terk etmiş olan Gabe'in yanında yer almadı.

Parmaklarım birbirine sürtündü, sanki hala o küçük oniks kaleyi yuvarlıyorlarmış gibi.

O gece Willow'un pencere kenarına bırakmışım, kaçırmamasın diye. Sullivan varken bana ihtiyacı olduğundan değil. Çok daha iyi durumdaydı.

"Babalar." Xander birasını devirerek iç çekti.

"Babalardan bahsetmişken," diye söze girdim, ancak garsonumuz iki yumurta ve pastırma siparişi getirdiğinde durakladım.

Xander benden yaklaşık beş yaş küçük görünen genç kadına, "Teşekkürler Jenny," dedi.

Bana ürkek bir bakış fırlattı ve ben de ona teşekkür ettim, bu da bana utangaç bir gülümseme kazandırdı.

"Bir ilişkin mi var?" Kız kalçalarını sallayarak uzaklaşırken Xander sordu.

"Hayır," dedim yumurtalarımı tuzlayarak. Kahretsin, akşam yemeği için kahvaltıyı seviyordum. "Olacak gibi de görünmüyor. Ya sen?"

Yumurtalarına gülümsedi. "Sayılır. Tatil köyünün aşağısında yaşıyor. Henüz ciddi bir şey yok ama. Babalardan mı bahsediyordun?" Ağzına bir lokma attı.

Konu değiştirici olağanüstü.

"Evet, bu kulağa çok sıra dışı gelecek ama babamın ileri düzey direktifleri hakkında sizinle ne kadar konuştuğunu merak ediyorum."

Xander çiğnemenin ortasında durakladı ve sonra yutkunarak bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani bana bir DNR sordu." İşte oradaydı, ahşap masanın parlak yüzeyine kusulmuştu, aramızda bir fil kadar ağır duruyordu.

"Diriltmeyin emri mi?" "Evet."

"senin kim olduğunu bilmediğini söylediğini sanıyordum." Kaşları çatıldı.

"Aslında yaklaşık bir ay önce bana sesli mesaj bıraktı."

Xander yemeğini bırakarak dik oturdu. "Sana sesli mesaj bırakmış."

"O yaptı. Dürüst olmak gerekirse, beni buraya getiren de buydu. Eve gelip sana yardım etmek için çok gecikmiş değildim ama ilk kez beni çağırdı.

altı yıl."

Yüz ifadesi değişmedi. Bir kası bile kıpırdamadı. "Ve senden DNR istedi. Sesli mesajla."

Pantolonumun arka cebinden cep telefonumu çıkardım ve sesli mesajlarıma doğru ilerledim. Sonra kayıtlı mesaja dokunup hoparlörü açtım ve mesaj çalarken aramıza girdim.

"Camden. Ben baban. Artık nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bunu söylemek benim için kolay değil ama geri dönmelisin. Alexander bunalmış durumda. Benim için, kasaba için o kadar çok şey üstleniyor ki... Onu tanıyorsun. Her geçen gün kendimi daha çok kaybediyorum ve bu onu aşağı çekiyor. Kardeşinin sana ihtiyacı var. O çok iyi ama çok inatçı. Dünyayı siyah ve beyaz olarak görüyor, griler yok. Senin gibi değil. DNR istiyorum, Camden. Alexander bunun ölmeye hazır olduğum anlamına geldiğini düşünüyor ve konu bu değil. Tanrı istediği sürece yaşamaya devam edeceğim, ama eğer beni eve, annene, Sullivan'a çağırırsa, o zaman olağanüstü önlemlerle burada tutulmak istemiyorum. Bu seçimi yapmayı hak ediyorum. Alexander'ın dinleyeceği tek kişi sensin ve-"

Sesli mesaj sona erdi.

Xander gözlerini kırıştırdı ve telefonumu eline aldı, şüphesiz mesajın ikinci kısmını arıyordu.

Bana geri verirken, "Hepsi bu kadar," dedim.

"O yapamaz..." Xander duraksadı ve başını salladı. "Ne dair hiçbir fikri yok. Muhtemelen o mesajda aklı başında bile değildir." Yumurtalarına geri döndü.

"DNR istiyor. Var mı?" Öne doğru eğilerek sordum. Xander, "Hayır, öyle değil," diye tersledi. "Oğlumuzu gömmek istediğimi mi sanıyorsun? Babam mı? O elli sekiz yaşında."

Kahretsin. Bu iş düşündüğümünden çok daha zor olacaktı. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Elbette." Çatalını salladı. "Birkaç kez geçerken, ama her zaman depresyundayken oldu ve babamızın kendini öldürmesine yardım etmeyeceğim." Çatalı bana doğru salladı.

"İstediği şey bu değil." Sesimi olabildiğince düz tuttum ve yanaklarındaki rengin yükselişini izledim.

"Yeterince yakın."

"Öyle olsa bile, bunu isteyen o. Bu onun hayatı. Onun bedeni. Onun kararı. Tıbbi vekaletinin sende olması, bunu onun için yasal olarak yapabilecek tek kişinin sen olduğu anlamına geliyor." Xander babasının açıkça istediği şeye nasıl karşı çıkabilirdi?

"Doğru. Ben istiyorum. Ben de hayır diyorum Camden. DNR almayacak."

"Bu nasıl senin seçimin oluyor?" Ses tonuma bir gerginlik karıştı.

"Çünkü babam o lanet imzaladığı anda bunu benim seçmemi istedi." Çatal tabağına çarptı. "Bak, eve döndüğün için gerçekten çok mutluyum. Seni özledim ve sana ihtiyacımız var. Ama kasabaya geldikten bir hafta sonra sırf sesli mesajın var diye babamızı öldürmemi söylersen lanetlenirim. Bıraktığında akli başında mıydı, onu bile bilmiyorsun."

"Ben öyle demedim." Siyah ve beyaz, çizgiler çizilmişti, tıpkı babamın belirttiği gibi.

"Kesinlikle öyle görünüyor." Çene kası esnedi.

Orduda geçirdiğim on yıl bana ne zaman geri çekilmem ve yeniden toparlanmam gerektiğini öğretmişti. Bu kesinlikle o andı. "Sadece babamın isteklerini yerine getirmek istiyorum," dedim usulca. "Bu konuyu kapatalım."

"Ben sadece ona iyi günlerinin değer olduğunu göstermeye çalışıyorum. Ona teşhis konulalı sadece iki yıl oldu ve neler olup bittiğini anlayacak kadar akli başında olduğu günler onun için yıkıcı oluyor. Hâlâ uğraşıyor. İkimiz de öyle."

Ben değil miydim? Belki de küçük kardeşimizi bir kutu içinde eve getirdiğimde bu hakkı kaybetmiştim.

Ağzımı meşgul etmek için yemeye başladım ve Xander da takip etti.

Birkaç dakika sonra Willow içeri girdi. Paltosunu çıkarıp barın arkasındaki kız kardeşine fırlattı ve ben de çiğnemeyi bıraktım. Nefes almayı bıraktım. Düşünmeyi bıraktım.

Uzun kollu pembe gömleği üst kısmındaki her kıvrımı sararken, kot pantolonu alt kısmındaki işi biraz fazla iyi yapıyordu. Saçları dökülüyordu.

Sırtından aşığı yumuşak dalgalar halinde iniyor, maundan kehribara kadar her renk o hareket ettikçe ışığı yakalıyordu.

Tamam, belki de aklımı kaçıırıyordum, onun lanet saçlarını fark ediyordum. Ama ellerim parmaklarımı içine gömmek, avuçlarımin etrafına dolamak ve onu daha da yakınırna çekmek için kaşıınıyordu.

Ve o gülümseme.

Bakışlarımı tabağıma geri çevirdim. *Onun hakkında böyle düşünme.* Kendimi tersleyebilseydim, terslerdim. Kendime onu altırnda hayal etmememi söylemek bir şeydi, zihnimin işbirliği yapmasını sağlamak ise bambaşka bir şeydi.

Tanrı aşkına, bu Willow'du. Ayaklar altında büyüyen Willow. Yazlarını evlerimizin arasındaki kaplıcalarda yüzerek geçiren Willow. Girdiğim ilk kavgayı kazandıktan sonra on iki yaşındaki hırpalanmış yüzüme buz tutan Willow. Şımarık bir pislik gibi ona sataşan Scott Malone ile benim arama girerek kavgayı durdurmaya çalışmıştı. Aynı Willow, bir yıl sonra, annemin öldüğü gece, ağladığımı duyduğunda parmaklarını benimkilerle birleştirerek onun katında uyumama izin vermişti.

On yedi yaşına bastığı yaz küçük kardeşime aşık olan Willow.

Tek bir gerçek diğer tüm ayrıntıları gölgede bırakıyordu: O Sullivan'ındı.

"Tarih Derneğı toplantısına gelmeyi düşünüyor musun? Senin fikirlerinden ve uzmanlığından faydalanabiliriz," dedi Xander sessizliği bozarak.

"Ne zaman size yardımcı olabilecek bir uzmanlığım oldu ki?" Ben de karşı çıktım.

"Sen inşaat mühendisisin, değil mi?"

"Diplomam öyle diyor." Bana bir ton gerçek dünya deneyimi kazandıran konuşlandırmalar ve operasyonlar arasında tamamlamam sekiz yılını alan diploma.

"O zaman Alba'daki en işe yarar adam sensin." Birasını bir tür selam verir gibi bana doğru eğdi. "Fark ettin mi bilmiyorum ama biz

tam olarak kurallara uygun olmayan birkaç bina var." Durakladı. "Bilirsiniz, 1880'lerde inşa edildikleri için?"

Willow bara oturdu ve Oscar Hudgens taburesinde o kadar geriye yaslanmıştı ki yerçekiminin bana yardım edebileceğini düşündüm.

"Cam?" Xander seslendi.

"Evet." Dikkatimi tekrar kardeşime yönelttim. "Orada olacağım." "Güzel. Bakın, Jonathan Young az önce ." Bana doğru başını salladı. başka bir masa. "Bana bir saniye izin verir misin? Konsey oylamasında onun yardımına ihtiyacım var."

Başımı salladım. Ya da öyle bir şey. Oscar tökezleyerek bar taburesinden kalkıp Willow'a doğru giderken Alexander gözden kayboldu.

Kafam itiraz edemedi ayaklarım beni barın karşısına geçirdi.

"Hey, Charity, mükemmel ağabeyim hesabı ödemeye çalışmadan önce hesabı alabilir miyim?" Willow'un yanındaki boş tabureye eğilerek sordum.

"Cam! Sen olduğunu sanmıştım! Elbette, Jenny'yi almam için bana bir saniye verin." Charity bana parlak bir gülümseme sundu.

"Teşekkürler."

Garsonumuzu bulmaya gitti ve ben de zaten beni izlemekte olan Willow'a döndüm.

Müzik kutusundaki parça değişirken onun sessiz ve sorgulayan bakışlarını üzerimde tuttum.

"Willow Bradley," diye mırıldandı Oscar. "Çok güzel görünüyorsun- Vay canına.

Cam?" Oscar'ın kelimeleri birbirine karıştı.

Döndüm, içimi bir acıma dalgası kapladı. Bok gibi görünüyordu.

"Evdesin." Bana doğru sallandı.

"Görünüşe göre."

"Güzel." Kendisi gibi sarhoş biri için şaşırtıcı derecede hızlı gelen yumruğun arkasına ağırlığını vererek savurdu.

Onu durdurabilirdim. Onun yerine, yumruğunun temas etmesine izin verdim.

ALTINCI BÖLÜM

Söğüt

Oscar savrulunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Cam'in kafası yana kaydı.

Yumruğun yüzle buluştuğu o donuk *gümbürtü*, bir daha asla duymak istemediğim bir sestti. İronik bir şekilde, bu sesi sadece Camden Daniels'ın varlığında duymuştum.

Ama genellikle Cam darbeleri alan değil, darbeleri veren kişiydi.

"Bunu yapmak için altı yıldır bekliyordum," diye bağırdı Oscar, parmağını Cam'e doğru uzatarak ve sallanarak.

"Ve muhtemelen bunu hak ettim," diye itiraf etti Cam duruşunu düzeltirken. "Ama bu sahip olduğun tek şey." Kan olup olmadığını görmek için yanağına dokunmadı. Sadece yan tarafına doğru adım atarak beni Oscar'dan uzaklaştırdı.

Figürler yükseldikçe sandalyeler parkeye çarparak gıcırdadı ve Tim Hall'un bize doğru hızla geldiğini gördüm, şüphesiz Cam'i tutuklamak için ilk bahaneyi arıyordu.

Ben ayağa kalktım ama Xander önce davrandı.

"Hey, yumruğu o atmadı bile." Xander Tim'in yolunu kesti.

"Öyle mi?" Oscar sordu ve ben de neler olduğunu görmek için hareketlendim. Cam'e bir yumruk daha savurdu ama kalabalığın nefesi kesilse de Cam, Oscar'ın yumruğunu yakaladı ve yumruğu yere düşmeden durdurdu.

Vay canına, Cam hızlıydı.

Oscar hâlâ aval aval bakarken Cam'in boştaki elini tuttum. "Benimle gel." Eğlenen bir sırıtışla bana baktı.

"Şimdi." Bakışlarımın her anlatmasına izin verdim.

Sırıtışı soldu ve onu barın önünden geçirip Mother Lode'un arka odasına sürüklerken beni takip etti, Charity'nin üstümüzdeki kata doğru başını salladığını fark edip ben de ona bir tane verdim. Şu anda Cam'in Tim Hall'un gözünden ve aklından uzak olması gerekiyordu.

Aşçı Marie'ye el salladım ama durmadım, Cam'i mutfak ve depo odalarından geçirerek Charity'nin evine giden merdivenlere ulaştık. Merdivenleri çıktıktan sonra dört haneli kodumla kapısını açtım ve Cam'i daireye sokup kapıyı arkamızdan kapattım.

"Rose yukarıda uyuyor, o yüzden gürültü yapma," diye uyardım onu. "Kim hala gürültü diyor ki?"

Ona bir kez daha ters ters baktım ve onu oturma odasından, yemek odasından geçirip mutfağa soktum. Mutfak masasını göstererek, "Otur," diye emrettim.

Oturdu.

Tamam, bu beni bir iki saniyeliğine sersemletmeye yetti. Camden'ın en son ne zaman istediğim bir şeyi yaptığını hatırlayamıyordum... muhtemelen hiç olmadığı için.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, o kara gözleriyle benimle alay ederek.

Döndüm, sonra Charity'nin dondurucusunu açtım ve Rose'un buz torbasını çıkardım. İnce kumaşlı, parıltılı yeleli, ince bir tek boynuzlu attı ve karnında bir buz torbası vardı. Dondurucunun kapağını kapattıktan sonra Cam'e döndüm ve yanağında beliren kızgın kırmızı lekeye bakarak irkildim.

Tek boynuzlu atı yüzünün yan yerleştirdiğimde Cam hiç şikâyet etmedi. "Şunu orada tut."

O da kabul etti. "O kadar da kötü değil. Döndüm, bu yüzden gücün çoğu sıyrıldı. Yüzüğü beni kesmedi bile."

"Nereden biliyorsun?" Oscar'ın sınıf yüzüğüyle Cam'in derisini kırmadığından emin olmak için tek boynuzlu atın bir köşesini kaldırarak sordum. "Aynaya bakmak için duraklamadın ya."

"Derimin ne zaman yarılabilecek kadar göğüs göğüse çarpıştım," diye cevap verdi can sıkıntısıyla.

"Bu rahatlatıcı," diye mırıldandım, haklı olduğunu fark ettim. Deri sağlandı. "Neden ona karşılık vermedin? Kimse seni bunun için suçlayamazdı." Tamam, bu bir yalandı. Eğer bir hata bulunacak olsaydı, Hall bunu Cam'de bulurdu. Oscar'ın önce vurması önemli değildi.

"Tim Hall'a beni şehirden kovması için bir sebep vermeyeceğim. Bu olacak

Beni fiziksel bir kavgaya kışkırtmak için Oscar'ın yumruk atmasından çok daha fazlası gerekir, özellikle de adam öldürme suçlamalarına karşı kendimi iyi hissetmediğim için."

Yüzünde şaka yaptığına dair bir ipucu aradım ama bulamadım. "Çıplak ellerinle bir adamı öldürebileceğini mi düşünüyorsun?"

Kaşları hafifçe kalktı. "Düşünme. Biliyorum. On yıl önce buradan ayrıldığımda olduğum çocuk değilim, Willow." Gözlerinde hem anlamaya can attığım hem de umutsuzca görmezden gelmek istediğim bir deneyim zenginliği vardı. Ben sanat okulunda güzellik hakkında bir şeyler öğrenirken, Cam savaştaydı.

"Bu çok açık. Benim tanıdığım Cam ilk yumruğu atar ve asla arkasına bakmazdı." Kaçınılmaz karmaşayı toplamak için geri kalanımızı bıraktı.

Elini benimkinin tek boynuzlu atta kaldığı yere götürdü. "Ben hâlâ senin tanıdığın Cam'im, sadece herkesin tanıdığı Cam değilim. Aynı Cam, daha iyi karar verme yetisine sahip."

Dokunuş kadar hızlı gerçekleşmişti ki, hayal edip etmediğimi merak ettim. Cam başını yana eğdi. "Rose uyandı."

"Ne? Nasıl-" Tabii ki, onun tuhaf ninja becerileri hakkındaki sorumu bitiremeden, dokuz yaşındaki yeğenim Taylor Swift pijama takımıyla mutfığa girdi.

"Willow Teyze?" diye sordu, iri kahverengi gözleri yeni uyandığı için fazla uyanıktı. Kestane rengi bukleleri de hâlâ mükemmel, pürüzsüz domuzcuklar halinde örülmüştü.

"Hey, Rosie. Gürültü yaptığımız için özür dilerim." Saate baktım ve sekiz buçuk olduğunu gördüm. Charity barı kontrol etmeden önce onu yatağına yatırmış olmalıydı.

Rosie'nin gözleri Cam'e kaydı, küçük bir şok ifadesi belirdi. "Ah! Merhaba! Sen kimsin?" diye sordu.

"Camden Daniels. Memnun oldum Rosie." Sesi yumuşadı, bu da beni yumuşattı.

"Sen de," diye cevap verdi, güvence için bana bakıyordu.

"Cam çocukluğumuzdan beri arkadaşım. Annen ve benim yan olarak büyüdü."

"Belediye Başkanı Daniels gibi mi?" Cam'e bir kez daha baktı.

"Evet, o benim ağabeyim," diye yanıtladı Cam.

"Oh. Ondan

hoşlanıyorum!"

"Herkes sever."

Rose'a kollarımı açarak, "Tek boynuzlu atını çok hızlı bir şekilde ödünç almamız gerekiyordu," dedim. Doğruca kollarıma girerek bana sıkıca sarıldı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Başının üstüne bir öpücük bırakmadan önce sordum.

"Hayır. Sadece kapı sesini duydum ve annem olduğunu düşündüm."

"aşağıda ama sanırım sadece işleri kontrol ediyor.

Bu gece çalışmıyor. Onu çağırmamı ister misin?"

Başını göğsüme doğru salladı. "Hayır, ben iyiyim. Seni seviyorum Willow Teyze." Beni daha da sert bir şekilde sıktı.

"Seni seviyorum Rose."

"Tek boynuzlu atını ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler," dedi Cam ona, buz torbasını yüzünden çekerek.

Rose'un burnu kırıktı. "ederim... ve muhtemelen onu tekrar takmalısın." Cesaretlendirmek için başını salladı. "Bu iz bırakacak," diye bitirdi sözlerini, Charity'ninkine o kadar benzeyen bir tonla ki gülmekten kendimi alamadım.

"Öyle yapacağım." Cam hemen tek boynuzlu atı yüzüne yerleştirdi.

Onu bıraktım ve odasına dönmeden önce Cam'e utangaç bir şekilde başını salladı.

"Charity buraya erkek getirmez, bu yüzden muhtemelen Rose'a hayatının şokunu yaşattın," dedim ona, tezgâha yaslanarak. "Gabe ziyaret için onu almaya geldiğinde bile Charity onu aşağıda bekletiyor. Onu suçladığımdan değil. Rose iki yaşına gelene kadar ortaya çıkmadı."

"Bir erkek getirdiğin için kızacak mı?"

"Sen erkek sayılmazsın." Omuz silktim, sonra yüzündeki yaralı ifadeye biraz güldüm. "Yani, sen... sensin. Sen bizim arkadaşımızsın, herhangi bir adam değilsin. Ayrıca, Charity seni getirmem için bana onay verdi." Gevezeliğimi durdurmayı umarak son kısmı aceleyle söyledim.

"Barı bu yüzden mi aldı, ha? Üstünde yaşasınlar diye mi?" diye sordu, gözleri yirmi yıllık buzdolabının üzerine bantlanmış elle çizilmiş resimlerin üzerinde geziniyordu.

"Aynen öyle. Büyükbabamızın vasiyetinden kalan mirası kullandı. Rose doğduğunda Charity ve babam pek konuşmuyorlardı. Bize izin verdiğinde annem ve ben ona destek olduk ama o kendi başına yapmak istedi. Biz bebek bakıcılığı yapardık ama o alarmı kurdu, kameraları cep telefonuna bağladı ve her şeyi yaptı, böylece Rose uyurken alt katı idare edebilecek ve günlerini onunla geçirebilecekti."

"Bunu anlıyorum," dedi mutfağın köşesindeki kameraya bakarak. "Bunu kendi başına yapma ihtiyacı duyuyorsun."

"Sen de en az onun inatçısın." Başımı salladım.

"Biz kara koyunları bilirsin. gittiği yolu reddettiğinizde, kendi yolunuzu çizmek zorunda kalırsınız."

"Buna böyle mi diyorsun?" Ellerimi tezgâha dayadım ve zıplayarak kenarına oturdum.

"Mirastan payına düşeni ne için kullandın?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek.

"Neden bu yolu reddettin?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak meydan okudum.

Bir süre beni izledi ve cevap verip vermeyeceğine karar verirken nefesimi tuttum, bacaklarımda gerginlik vardı. Benimle hangi yönlerini paylaşmak istediğine karar verdi.

Tanrı biliyordu ki beni tahmin etmeye devam etti, rollerimizi o kadar sık değiştirdi ki normumuzu asla bilemedim. Bunun beni dengesiz tutmak için mi yoksa gerçekten hiç bilmediği için mi olduğundan asla emin olamadım.

"Charity bunu aşk için yaptı. Önce Gabe için, sonra Rose için. Ama sen neden bu yolu reddettin?" Tekrar sordum.

"Yol beni reddetti," dedi sessizce. "O beni istemedi, ben de onu istememeye karar verdim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, zihnim bu felsefeyi uygulayabileceği her olası durumla yarışıyor ve kaç tane olduğunu merak ediyordum.

Bazen küçümsemesi özlemini maskeliyordu. "Şimdi de sen. Miras mı?"

"Sanat okuluna gittim. Sully öldükten yaklaşık altı ay sonra bunu fark ettim ve burada, Alba'da ne kadar beklediğimin bir önemi yoktu, eve dönmeyecekti." Göz temasını kestim. Cam bunu babamın yaptığı gibi bir ihanet olarak görür müydü? "Yani üç yılı dolduğunda birlikte üniversiteye gitmek için yaptığımız planların artık bir önemi yoktu. Onsuz geleceğimin nasıl olacağına dair düşüncelerimi gözden geçirmek ve kendime imkânsız bir soru sormak zorunda kaldım."

"Bu planın ne kadarı senin seçimlerini yansıtıyordu ve ne kadarı Sullivan'a aitti?" Cam'in sorusu bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi.

Kalbim çarpıyor, dilim ağırlaşıyor ve daha önce hiç söyleyemediğim kelimeleri söylemeye isteksizleşiyordum.

"Evet," diye itiraf ettim sonunda, kelime dudaklarımdan çıkarken altı yıllık suçluluk duygusunu da beraberinde götürüyordu. "Ve kolay bir ilişki uğruna kendimden ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi fark ettim. Ve bu kolaydı, yani Sullivan'la. Öyle olmadığını düşünmeni istemiyorum. Ya da onun bana karşı iyi olmadığını."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Tamam. Güzel." Parmaklarım hafifçe titreyerek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Çünkü mutluyduk ve sanırım ben de planımızı uygulayarak mutlu olabilirdim. Boulder'a gitmek. Sonra belki hukuk fakültesine. Sonra buraya dönmek. Mutlu olabilirdim..." diye inandırıcı olmayan bir fısıltıyla devam ettim.

"Sen, sen olmazdın." Beni izleyişi, özenle cilalanmış kaplamamın katmanlarını zımparaladı.

"Ya da belki de o gerçekten bendim ve burası her şeyin berbat olduğu alternatif gerçekliktir."

Ayağa kalktı ve odayı devasa gövdesinden daha fazlasıyla doldurdu. Cam, duvarların zapt edemeyeceği bir varlıktı. Hiçbir şeyin tutabileceğinden emin değildim.

"Kaplıca harabelerindeki duvar resimlerini yapan kız mutlu olamazdı. Belki memnun ama mutlu değil. Arada fark var, Willow. Ve Sullivan'ın eninde sonunda bunu göreceğini ve senin yine de sanat okuluna gideceğini düşünmek istiyorum."

Başımı salladım. "Sully hiçbir zaman ortalığı karıştırmak istemedi. Demek istediğim, eğer Alexander iyi çocuksa ve sen de asiysen, o zaman çatışmadan sadece var olmak isteyen oydu. Bu yüzden babamın planına uyacaktı. O kolay olandı ve onu sevmek çok kolaydı." Son yıllarda bunun doğru aşk olmadığını fark etmişim - sevdiğim kitaplardaki ve şarkılardaki tüketen, tutkulu, her şeyi kapsayan aşk. Ama bu gerçek asla dudaklarımdan çıkmayacaktı. Böyle bir şeyi itiraf etmeden önce içimde iltihaplanmasına ve çürümesine izin verirdim.

"Tüm bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı onu sevmek kolaydı," diye kabul etti Cam. "Ama bu, üniversiteye gitmek için neden mirasını kullanmak zorunda kaldığını açıklamıyor."

"Babam hala Sully'nin ölümünün şokunu yaşadığını düşünüyordu. Mantıksız davrandığımı ve onun mantıklı ve kabul edilebilir bir plan olarak gördüğü şeye karşı çıktığımı düşünüyordu. Gerçekte, son hayalimi kaybettikten sonra ilk hayalimi onurlandırmaya çalışıyordum. Sullivan olmadan kim olduğumu bulmaya çalışıyordum." *Ve sensiz*. Cam'i yıllar önce temel eğitime gönderilirken kaybetmediğimden değil. "Babam ödemeyi reddetti, ki sorun değildi. Sonuçta onun parası. Ama kararının ne olduğunu anladığımda - Charity üzerindeki kontrolünü kaybettiği için beni kontrol etme ihtiyacı - kendim ödedim."

"Kendi yolunu kendin çizdin." Yaklaştı ama beni sıkıştırmadı. "Dört yıl boyunca öyle yaptım. Öğrendim, yaşadım ve hatta çıktım. Alba'daki herkes bana inanır." Cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım. "Bu benden nefret ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Ne?"

"Hayatıma devam ettiğimi."

Kaşları çatıldı. "Hayır. Tabii ki hayır. Neden bir şey düşündün ki?" tezgâha yaslanmak için hareket etti ve göz temasını etkili bir şekilde kesti.

"Bir Noel'de ona söylediğimde Xander hayal kırıklığına uğramıştı. Gözlerindeki bakış... Sanki Sully'yi aldatmışım gibiydi. Ve dürüst olmak gerekirse, o ilk randevuda kendimi aldatmış gibi hissettim."

"Willow, ölmüş birini aldatamazsın." Bakışları

Zemin.

"Bunu artık biliyorum. Bunu gerçekten anlamam birkaç yılımı aldı ama sonunda anladım. Ama ne zaman tatil için eve gelsem, sanki ben yoluma devam ediyormuşum da kasaba devam etmiyormuş gibi hissediyordum. Ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Değişim kelimenin tam anlamıyla Alba'nın en büyük düşmanıdır. Bu kasabadaki insanlar ellerinden gelse beni hala dul siyahı giydirir, Sullivan için bir türbede ağlatırlardı."

"Ve yine de geri döndün."

"Burası benim evim." Ona bakmak için döndüm. "Senin de öyle olduğunu ekleyebilirim."

Neden?

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi ve yanağındaki buz torbasını kaydırdı.

"Eve geldim çünkü babam bana Xander'ın DNR vermediğini ve yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyen bir sesli mesaj bırakmıştı. Sonra beni vurdu, evden kovdu ve kim olduğumu unuttu - hepsi de kırk sekiz saat içinde oldu - bu yüzden hangisinde akli başındaydı emin değilim."

"Cam," diye fısıldadım. Yüzleştiği şeyin ağırlığı mideme bir çapa gibi çarptı. Babamı kaybetme ve bu konuda Charity ile kavga etme düşüncesi bile mide bulandırıcıydı.

"Ama sen geri dönmeyi seçtin... Neden? Yuva kurmak ve ne yapmak için? Alba'nın gözünde asla Aziz Sully ile boy ölçüşemeyecek bir adamla evlenmek için mi? Onların zaman çizelgesine göre yas tutmadığın ve beklediklerini yapmadığın için alay konusu olmak için mi? Onların senaryosunu mu takip edeceksin?"

"Ben de seninle aynı sebepten dolayı eve . Aile için. Ve insanlar değişir. Kasaba sadece uyum sağlamak zorunda kalacak."

"Kendini kandırma, Willow. Bu kasaba ölümler için var, yaşayanlar için değil. Genç kuşaklar buradan ayrıldıklarında, sadece cenazeler için geri dönüyorlar; ailelerinin ya da eninde sonunda kendilerinin cenazeleri için. Alba devasa bir anıt mezar, kelimenin tam anlamıyla, bırakmayı reddettiğimiz ölü şeyleri görmek için buraya akın eden turistler tarafından finanse ediliyor. Hepimiz serginin bir parçasıyız. Değişim ya da kabullenme bekliyorsanız, beklemeyin. Burada hayatta kalmak, değişmeme ve geçmişi koruma becerimize bağlı. Değişim ve ilerleme bu kasabayı öldürecek iki şeydir."

Sözleri derinlerde bir yere saplanıyordu; kabul etmeye hazır olmadığım bir

gerçeğe.

Teslim ol.

"Bu evimize bakmanın gerçekten dar bir yolu. Ve dediğin gibi bu bizim evimiz. Eğer siz değişebiliyorsanız, onlar da değişebilir."

"Mesele de bu zaten." Tezgâhı itti ve arkasını dönmeden önce aramıza birkaç adım mesafe koydu. "Artık kim olduğum önemli değil. Çok fazla yumruk atan, çok fazla kuralı çiğneyen ve Sullivan'ın ölümüne neden olan çocuktan başkası olmama izin vermeyecekler. Değişmeme izin vermiyorlar, tıpkı sana izin vermedikleri gibi. Bu bir kendini koruma meselesi. Bunu sen de biliyorsun, yoksa dağın tepesinde, meraklı gözlerden ve yargılayıcı ağızlardan uzakta, güvenli bir yerde yaşamazdın."

"Yani yalnız bir hayata mahkum olduğumu mu söylüyorsunuz? Eksantrik, yaşlı bir münzevi kadın olmaya mı? Çünkü tekrar aşık olacağım, Cam. Seveceğim, evleneceğim ve çocuk sahibi olacağım. Hepsini." Yanaklarıma sıcaklık yayılırken gözlerim kısıldı.

"Hayır, başka bir yerde daha mutlu olacağını söylüyorum, en azından erkeğinin Sullivan'ın gölgesinin ağırlığına dayanabilecek kadar güçlü olduğunu bilene kadar."

Alay ettim, tezgahıtan zıpladım ve ikimizin de pişman olacağı bir şey söylemeden önce kapıya doğru döndüm.

Eli koluma dolandı, gücü şaşırtıcı derecede yumuşaktı ama izlerimde durmama yetti. Onu silkeleyip atabilirdim, o kadar hafifti ama bunun yerine temasın tadını çıkardım.

"Yeterince güçlü olduğunu biliyorum, Pika. Ancak bu kasaba, senin yerine karar vermedikçe kalbini vermeye layık gördüğün kişiye karşı nazik davranmayacaktır. Ve ben senin bunu yapacağını sanmıyorum. Bir kez kasabanın karar vermesine izin verdin ve onu sevdiğini biliyorum, o da seni sevdi, ama dürüstçe Alba'nın senin için seçim yapmasına tekrar izin vereceğini söyleyebilir misin? Rahat sınırlarını bu kadar mı seviyorsun?"

Duruşum yumuşadı ve kolumu bıraktı. Haklıydı ve bu beni daha da kızdırdı. Sully'yi sevmek kolay olmuştu çünkü birbirimize uyuyorduk. Etrafımızdaki herkes tarafından desteklenmiş ve cesaretlendirilmiştik.

Tek boynuzlu atı mutfak tezgahının üzerine koydu. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Biri bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ben aşağıya iniyorum, umarım faturamı öderim ve eve giderim."

Yanımdan geçerken geniş sırtı görüş alanımı doldurdu.

Son on yılda kimsenin onunla ilgilenmemiş olması nasıl mümkün olabilirdi? "Tarih Derneği'ne gelmelisin," diye ağzımdan kaçırdım.

Durakladı ama dönmedi.

"Babana yardım etmek istiyorsan Alexander'a karşı gelmen gerekecek. Desteğe ihtiyacın olacak ve onlara kurucu bir ailenin oğlu olduğunu hatırlatmak çok yarayacaktır. Oyunu oynamak için sevmek zorunda değilsin."

"Bunu aklımda tutacağım."

Dışarı çıktı ve bir dakika geçmeden Charity mutfağa girdi.

"Camden'in keyfi yerinde," dedi ve dolaptan bir bardak, buzdolabından da elma suyu aldı. "Biraz ister misin?"

Başımı salladım. "Camden her zaman bir ruh hali içinde. herif." Ortanca Daniels'tan bahsederken sesim kesinlikle her zamanki sertliğinden yoksundu.

İçkisini doldururken omuzları kahkahalarla sarsıldı.

"Siz ikiniz nasıl bir araya gelmediniz?" diye sordum. "Birbirinize çok benziyorsunuz. Lisedeyken hep çıkacağınızı düşünmüştüm. İkiniz de özünde asisiniz." Charity'nin zamansız bir güzelliğe sahip olduğunu, benimse sevimli, belki de en iyi ihtimalle fena halde güzel olduğumu söylemeye gerek bile yok.

Bana birinci sınıf bir moronmuşum gibi baktı ve meyve suyunu yerine koydu. "Ciddi misin?" Meyve suyunu yudumladı ama bardağın üzerinden bana baktı.

"Ne? Bakması zor biri değil ve aynı yıl mezun olmuşsunuz." Bu mantıklı bir sonuçtu. Belki de bir kez birlikte olmuşlardı da benim haberim olmamıştı. Göğsümü ovuşturdum, bu düşünceyle ortaya çıkan ağrıyı dindirmeye çalıştım.

"Cam ateşliydi ve her nasılsa yaşlandıkça daha da ateşlendi. Şu kolları gördün mü? Ve Oscar'ın yumruğunu nasıl yakaladığını? Çok ateşli, küçük kardeşim."

Belki de sormamam gereken sorunun cevabını gerçekten istemiyordum. Ne de kız kardeşimin aptalca açtığım kapıdan içeri girdiğini görmek istiyordum. *Bencil olmayı bırak.*

"Evet, ben eve gidiyorum. Rosie'nin tek atını yıkamamı ister misin?" diye sordum.

"Anladım." Ayna gibi gözleri benim göstermek istediğimden daha fazlasını görüyordu. Ayaklarım beni kapıya götürdü, kız kardeşim de arkamdan.

"Seni seviyorum Kural Koyucu," dedi ve bana sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum Kural Tanımaz," diye cevap verdim ayrılmadan önce, babamın bize ilkokulda bu lakapları takarken büyüyünce kim olacağımızı bilip bilmediğini milyonuncu kez merak ediyordum.

Ve Cam haklıydı. Değişime ve ilerlemeye ihtiyacım vardı ama istediğim şey kuralların değişmesiydi. Bükülmek.

Tıpkı Charity gibi onları hep kırmıştı.

Charity kafasını kapıdan çıkardığında merdivenleri yarılamıştım. "Willow."

"Evet?" Neyi unuttuğumu merak ederek döndüm.

"Cam'le takılmamamın bir sebebi vardı. Sadece bir Bradley kızında gözü vardı ve o da ben değildim." Ses tonunda ya da ifadesinde hiç alay yoktu.

"Ne-Ne?" Kekeledim. Beklediğim cevap kesinlikle bu değildi.

"Bunu bir düşün. Onun yörüngesinde beş dakikadan fazla kalan tek kız sensin. Başka kızlara bakmış olabilir ama sadece seni gördü."

"Hayır. Bu değil..." Ama doğrudu. Sadece onun düşündüğü şekilde değil. "Beni kız kardeşi gibi görüyor." beni bu yüzden korumuştı. Scott Malone bana sataşmaya başladığında neden benimle otobüse kadar yürümüştü. Buena Vista'dan Alba'ya dönerken yarım saatlik yolculukta koridorun karşısına oturmasının nedeni buydu. Neden biz büyüyene kadar her şeyi yaptı ve sonra durdu.

"Çünkü sen neredeyse onun kız kardeşiydin. Ama kör olma Willow. Yıllarca sana baktı. Sadece sen onunla birlikte olduğunda durdu.

Sullivan."

Bu imkansızdı. "Hayır, yanılıyorsun. Cam, Sully ile çıkmaya başlamamızı hiç umursamadı. Zaten benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. O zamana kadar onu çok kızdırmıştım."

Gözlerini devirdi. "Tamam. Sen öyle diyorsan." "Söylüyorum!"

"Evet. Tamam. Yarın görüşürüz. İyi geceler!" Kapıyı kapattı ve beni aval aval merdivenleri çıkarken bıraktı.

"Yanılıyorsun," diye mırıldandım ama son sözü söylemiş olmak beni daha iyi hissettirmedi.

O kadar yanılıyordu ki komik bile değildi. Evimin garajına park ederken kendi kendime mırıldanarak eve dönüş yolum boyunca tereddüt ettim. Charity'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Cam geçen yıl acımasızca ilgisiz davranmıştı. Ne yaptığım umurunda bile değildi.

Masamdan oniks kaleyi aldım ve parmaklarımın arasında yuvarladım.

Yol beni reddetti. O beni istemedi, ben de onu istememeye karar verdim.

Yatmaya hazırlanırken önceki sözleri beynimde tekrar tekrar dolaşıyordu.

"Yanılıyorsun Charity," diye fısıldadım karanlığa. Öyle olmasını istediğim için değil, ona ihtiyacım olduğu için. Cam'in de ihtiyacı vardı.

Ama ya haklıysa?

YEDİNCİ BÖLÜM

Camden

Nefesimi tuttum ve kontak anahtarını çevirdim. Bir saniye kadar marş yaptı, sonra Scout'un motoru kükreyerek çalışmaya başladı.

"Evet!" Ayağa kalktım, yumruklarım zaferle gökyüzüne doğru kalktı.

1967 model International Harvester Scout, Cal Amca'nın sihirli dokunuşuna rağmen ben temel eğitim için ayrılmadan önce çalışmamıştı. Yeni bir alternatör, kayışlar, hortumlar ve inandığımdan emin olmadığım bir Tanrı'ya birkaç duadan fazlası gerekmişti ama artık çalışıyordu.

Elimi ön cam boyunca uzanan parmaklığa götürdüm ve kendi kendime başımı sallayarak bir anlık memnuniyetin tadını çıkardım. Tam bir haftadır Alba'daydım ve evi fırçalamayı, Scout'un ve kar motosikletinin yağını değiştirmeyi, çatı onarımını planlamayı ve yiyecek stoklamayı başarmıştım.

O zamandan beri... hiç bu kadar evcil olmamıştım.

Yine de, sadece bir hafta olmuştu ve Willow'u bir daha görmeyeceğime dair ettiğim yemini üç kez bozmuştum. Bugün kışımı evde tutmamın nedeni de buydu. Bu noktada, onu mutluluğuyla baş başa bırakmaya dair iyi niyetli yeminim, iyi niyetli bir öneriye dönüşüyordu.

Şimdi, keşke onu düşünmeyi bırakabilseydim, bu harika olurdu.

Scout'tan aşağı atladım, aküsünü şarj etmesi için açık havada koşmasına izin verdim. Bu da bana kontrol listemde sırada akülerin olduğunu hatırlattı.

Elektrik kulübesinin kapısı bir anlığına takıldı ama omzumla dürterek açılmasını sağladım. Garajın yanından küçük odaya adım attım ve ısıklı çaldım.

Görünüşe göre Cal Amca son birkaç yıldır *kıyamet günü hazırlığı* yapıyordu. En az yirmi güneş pili endüstriyel raflarında duruyordu ve hepsi de çatıdaki panellerden evin elektrik şebekesine bağlıydı. ÜÇ

jeneratörü bağlamadan evin yirmi dört saat çalışmasını sağlayabilirdi.

Yirmi beş kesinlikle kıyamet bileşik seviyesiydi: uzman.

Bu noktada, dereyi dizginlemeli ve bir mikro hidroelektrik sistemi kurmalıydı. O emiciler temiz ve verimliydi.

Arka cebimdeki cep telefonum çaldı. Ona uzandım, sonra Dorothy'nin adının çıktığını görünce açtım.

"Camden?"

"Merhaba, Dorothy. Dün bıraktığım evde bakım hizmeti verenlerin listesini aldın mı?" En yakın pilin üzerindeki tarihi kontrol ederek sordum.

"İçeri girmeye korktuğun için posta kutusuna bıraktığın mektuptan mı bahsediyorsun?"

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Evet, işte bu."

"Aradım ve Alexander'a ilettim. Dün ve önceki gün yaptığım gibi, iyi bir gün geçirip geçirmediğini sormamı istediniz."

Göğsümde bir baskı oluştu. "Ve bugün bir tane daha mı yaptırıyor?"

"Burada olduğunu biliyor ve geçen hafta seni kovduğunu hatırlıyor, o yüzden evet diyebilirim."

Sessizlik evlerimiz arasındaki yarım milden daha uzun sürdü.

"Camden Daniels, buraya geliyor musun?"

Gözlerim gökyüzüne doğru kayarken başım döndü. "Dün yaptığı gibi verandadan bana mı?"

"Muhtemelen."

Omuz silktiğini buradan bile görebiliyordum. "Tamam, birazdan orada olurum."

"Ona haber veririm."

"Kurşun geçirmez yeleğimi alayım."

Telefonu kapattım ve güneş pillerinin dokuz yıl öncesine ait olduğunu fark ettim. Bu da bana süreleri dolmadan önce aşağı yukarı altı yıl daha veriyordu.

"Sürgüne gerçekten hazırdın, değil mi Cal Amca?" Yüksek sesle sordum.

Başkalarına bel bağlamak seni bitirir, Cam. Hayatının her alanında kendine yeterli olmalısın.

On dört yaşımıdayken bana verdiği öğütler onun yerine cevap verdi.

Aceleyle bir duş aldıktan ve Scout'u garajın korumasına geri park ettikten sonra, Jeep'le babamın yanına gittim.

Rüzgâr yeniden hızlanmış, çam ağaçlarını sallamaya başlamıştı. Hava hareketleniyor olmalı. Kasabanın elektrik şebekesinde olmadığımız için bir puan.

Ağaçların arasından geçip babamın evinin önünde durdum ve cipi park ettim. Sonra iç çekerek üzerimdeki zırhı zihinsel olarak kuşandım ve kapıya yöneldim.

Daha merdivenleri çıkmamıştım ki babam ön kapıdan içeri daldı, üzerinde flanel bir gömlek ve kot pantolon vardı, saçları taralıydı ve parmağını bana doğru sallıyordu.

"Burada istenmiyorsun Camden. Bunu sana dün de söyledim."

İçgüdüsel siktir git tepkimi geri ittim ve son adımda durdum. "Yardım etmek için buradayım."

"Cehennemliksin! Yardım ettiğin her şeyi mahvediyorsun, bu yüzden istemezsem kusura bakma." Gözleri duygudan çılgına dönmüştü ama bunamamıştı.

"Biliyor musun, kim olduğumu bilmediğinde çok daha nazik oluyorsun." "Arazimden çıkmadan önce-"

"Ne yapmadan önce? Beni vurmada mı?" Ellerimi kaldırdım. "Bunu zaten bir kez yaptık, o yüzden biraz daha yaratıcı bir şey dene, olur mu?"

Gözleri pişmanlık diyemeyeceğim kadar zeki bir ifadeyle parıldadı. "Bak, baba. Sen istediğin için buradayım."

"Saçmalık," diye tükürdü. "Yardım isteyeceğim son kişi sensin."

Bu küçük hakareti asla düşünme yığınınna ittim ve ona alaycı bir gülümseme verdim. "Evet, yaptın. Belki de pislik yapmayı bıraktığında sana kanıtını veririm."

"Çekil. Defol. Benim. Arazimden."

"Tamam," diye kabul ettim ve cipe geri döndüm, giderken paltomun fermuarını çektim.

Ben bagaj kapağımı açana kadar o ön kapıyı çarpmıştı. "İnatçı herif," diye mırıldandım, kamp sandalyemi kaptım.

Cipin yanına kurulduktan sonra su şişem ve evden getirdiğim *Cennetin Doğusu*'nun kopyasıyla sandalyeye yerleştim. Çok sevdiğim sırtını kırdım ve Steinbeck'in iki dağ sırası arasında yaşamayı anlattığı kitabına daldım.

"Sana arazimden defolmanı söylemiştim!" Babam verandadan bağırdı, Dorothy kapı aralığından bakıyordu.

"Arazinizden çıktım," diye cevap verdim, kitabıma geri dönmüştüm bile. "Anlayamadım?"

"Mülkiyet araştırmasına göre, bu küçük arazi parçası Cal Amca'ya evine ulaşabilmesi için sattığınız irtifak hakkının bir parçası." Gözlerim önümdeki sayfadaki harfleri takip etti ama diğer tüm duyularım babama odaklanmışken hiçbir şey fark etmedim.

"Sen... O... Cehenneme git."

Kapının çarpmasını bekliyordum ama yine de irkilmeme neden oldu. Bir saat sonra Dorothy elinde dumanı tüten bir fincanla görüldü.

"Seni sıcak tutmak için. Sıcaklıklar yakında düşecek."

"Teşekkür ederim," dedim ve ikram edilen kahveyi aldım.

"O..." Parmaklarıyla kaşlarının arasındaki deriyi ovuşturdu.

"Bu o," diye teklif ettim. "Merak etme. Kendisinden daha inatçı olan tek adamın babasıdır."

Uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Xander evde bakım için ödeme yapmayacağını söyledi. Onu Buena Vista'daki eve götürmenin daha ucuz ve güvenli olduğunu, orada günün her saati bakım alabileceğini söyledi."

Lanet olsun, Xander'la her cephede savaşmak zorunda mıydım? "Onunla tekrar konuşacağım," diye söz verdim.

Başını salladı, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı ve bana öyle acıma dolu bir bakış attı ki neredeyse irkilecektim. "Keşke Art kalbinin bu yersiz nefretle dolmasına izin vermeseydi. Hiçbir zaman mükemmel olmadığını biliyorum Cam, ama bunu hak etmiyorsun."

Arazinin doğu ucuna, Sullivan'ın daha önce hiç görmediğim bir taşın altında yattığı yere doğru baktım. "Bunu hak ettim."

Kahve sıcak ve acıydı, aceleye getirilmiş sabahların anılarıyla doluydu

ve fermuarlı sırt çantaları.

"Teşekkür ederim," dedim ve içindekileri bitirdikten sonra bardağı ona geri verdim.

"Bir şey değil. Kendine gelecektir." Bana küçük bir baş selamı verdi, sonra eve geri döndü.

Bir saat daha geçene ve güneş Collegiates'in arkasına kayarak sayfalara gölgeler düşürene kadar kitabıma döndüm.

Sandalyemi toplayıp cipe yerleştirirken gözleri, tıpkı zamanın çoğunda olduğu gibi, benim üzerimdeydi.

"Yarın ondan sonraki gün de döneceğim," diye seslendim pencereden onu izlediği yere doğru. "Burada olmamın sebebi sensin ve yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Perde kapandı ve evin içinde mırıldandığına şüphe olmayan hakaretlere neredeyse gülecektim.

"Tüfeği almadığı sürece yok," diye mırıldandım.

...

Ertesi gün erkenden okuma seansıma başladım, babamın evinin önündeki araba yoluna kurulmadan önce kapıyı çalma zahmetine bile girmedim.

Ertesi gün ben de aynısını yaptım.

Çarşamba günü, daha rahat bir sandalye getirmeyi düşündüm.

Kitabımı açtıktan bir saat sonra babam verandanın önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu. Babamı görmek, bugün gerçekte kim olacağını bilmemek garip bir şeydi.

O merdivenlerden inerken kitabımı kucağıma koydum, ayak sesleri gıcırdayan ahşapta ağırlaşıyordu.

"Yardım etmeye geldin." Küçümseme her kelimeye yapışmıştı. "Geldim çünkü sen istedin."

Gözleri kısıldı. "Senden tam olarak ne konuda yardım istemiştin?"

Muhtemelen o mesajda akli başında bile değildi. İlk defa Xander'ın haklı olup olmadığını merak ettim.

"Ölüm."

Yüz hatlarında şok ifadesi belirdi ve içimden lanet okudum.

"Dorothy öğle yemeği hazırladı." Bu sözlerle birlikte eve geri döndü.

"Harika," diye mırıldandım, kitabı tekrar açtım.

"Eğer acıktıysan, buraya gel. Dışarıda yemek taşımak için çok yaşlı," diye seslendi verandadan.

Benimle gerçekten konuştuğundan emin olmak için gözlerim ona kaydı.

"Bütün gün beklemeyeceğim," diyerek sessiz soruma cevap verdi.

Kapıya.

Elimdeki ciltsiz kitabı kanvas sandalyeye bırakarak ayağa fırladım ve onu içeri kadar takip ettim.

"Çıkar şu lanet ayakkabılarını," diye emretti ve ben de Dorothy'nin öğle yemeğiyle masada oturup bizi şahin gibi izlediği mutfakta ona katılmadan önce bunu yaptım.

"Tavşan yemeği," diye inledi babam salatasının önüne otururken. Dorothy, "Bu senin için iyi," diye karşı çıktı.

"Teşekkür ederim," dedim yeşilliklerin üzerindeki ızgara tavuğu mideye indirmeden önce.

"Kanıtınız nedir?" Babam sordu. "Kanıtım var demiştin."

Sanırım lafı dolandırmıyorduk.

Çiğnemeye devam ederken telefonumu masanın üzerine koydum ve sesli mesajı açtım. Sonra çalarken onu izledim. Her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyordu. Tanrı korusun, nasıl hissettiğini kimsenin bilmesine izin vermezdi.

Mesaj sona erdi ve telefonumu cebime geri koydum. "Gerisi nerede?" diye sordu, gözleri benimkilere dikilmişti. "Hepsi bu kadar. Başka bir tane bırakmadın."

Yavaşça başını salladı, sonra dikkatini salatasına verdi ve çatalıyla peynir parçalarını ayırdı.

"Bunu gerçekten sormak istemiyorum ama Xander bir noktaya değindi," diye başladım.

"Bunu kardeşin için mi oynadın?" diye tersledi.

". şeyi sana çoktan verdiğini umuyordum." Tüm vücudum gerilmişti, sanki bir arabanın temizlenmiş tek yerinde dengede durmak zorundaymışım gibi.

mayın tarlası. Havaya hareket edecek hiçbir yer yoktu. "Sorunuzu sorun."

Dorothy kaşlarını kaldırdı ama tek kelime etmedi.

"Mesajı bıraktığınızı hatırlıyor musunuz? Bu... bunu gerçekten sen mi istiyorsun?" Çatalın sapı parmağımı ısırды, o kadar sert kavradım ki.

Babam beni inceledi, bakışları acımasız ve sertti. Sonra maruldan kaçınarak peyniri biraz daha sapladı. "Hayır. Bıraktığımı hatırlamıyorum."

Sandalyeme çöktüm. Gerçekten bunca yolu gelmiş miydim-?

"Ama bu doğru. Ben de bir tane istiyorum. Bunu ona bir süredir söylüyorum." Ağzına bir çatal dolusu attı ve çiğnemeye başladı.

"Xander'la tekrar konuşacağım." DNR konusunu ilk açtığımdan beri kardeşimin beni dondurduğundan bahsetmedim.

Duruşu yumuşadı. "Fikrini değiştirmeyecek. Xander bir kez haklı olduğunu düşünürse, her şey biter."

"Bu senin yapman gereken bir seçim. Onun değil." Xander'la savaşmanın ne anlama geleceğinin ağırlığı kalbime çöktü. "Eğer istediğın buysa, bunun için savaşacağım."

Alay etti. "Kasabayı ele geçirmek mi istiyorsun? Çünkü o bankta oturan Yargıç Bradley. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama senden nefret ediyor."

"Yumruk atma, baba." Zihnim koştururken salatamı kasenin etrafına ittim.

"Bana ihtiyacı olan hiçbir zaman sen olmadın," diye cevap verdi.

"Yargıç Bradley tüm kasabayı karşısına almış sayılmaz. O tek bir adam." Yanıyor olsam bile üzerime işemeye zahmet etmeyecek bir adam, ama yine de.

Dorothy, "Bu Kasım ayında görevde kalma oylaması yapılacak olan bir adam," diye belirtti. "Kamuoyunun görüşlerini dikkate alacaktır, bundan emin olabilirsiniz."

"Bu nasıl adil olur? O bir yargıç."

"Siyaset ne zamandan beri adil? Unutma, senin öz kardeşin belediye başkanı," diye karşılık verdi.

"Xander yozlaşmış biri değil," diye tersledi babam. "Bunu ima etmeyi aklından bile geçirme."

"Sakin ol, Art. Sadece Yargıç Bradley'nin mahkeme salonunun diğer tarafında Belediye Başkanı Daniels'ın olduğunu unutmayacağını söylüyorum."

Babam homurdandı. "Sanırım öyle." Bana baktı ve başını salladı. "Ne yazık ki Xander'ın dinleyeceği tek kişi sensin. Eğer zaten denediysen ve o da seni reddettiye, mahkemede dayak yemeden yapabileceğin pek bir şey yok demektir." Çatalı bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kafamdaki artı ve eksiler listesinin neredeyse tamamı eksiydi, ancak bir artının hepsine ağır basabileceğini biliyordum.

"Bana nedenlerini söyle. Sen... sen olduğun sürece onları duymak istiyorum." Kelimeleri yumuşak tuttum ama talepte hata yoktu.

"Eğer sorduğunuz buysa, kendimi kurtarmaya çalışmıyorum. Sadece kalmam gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum. Eğer Tanrı zihnimi alacaksa, bedenimin burada kalmasını kesinlikle istemiyorum. İsteyeceğim son şey, kim ve nerede olduğumu bilmeden uyanmak, boğazımda bir tüple hastane yatağında sıkışıp kalmak. Kimsenin bunu isteyeceği bir hayat hayal edemiyorum..."

Xander'ı almak... Babam haklıydı. Kasabayı karşıma almak demekti ve ben de pek hoş karşılanan mirasyedi bir evlat sayılmazdım. Yargıç Bradley benden nefret ediyordu, Xander muhtemelen Milton Sanders'ı zaten avukatı olarak tutuyordu ve kasabada başka avukat yoktu. Babasını hayatta tutmak için savaşan Alba'nın mükemmel sarışın belediye başkanına karşı, savaşta eve sadece babasını öldürmek için gelen kötü tohum olarak zaten olduğumdan daha büyük bir kötü adam olarak sınıflandırılacaktım.

Burada asla huzur bulamam.

Belki de bu benim kefaretimdi, korumayı başaramadığım birinin bedelini ödemek için uzun, savaş dolu bir hayat yaşamak.

"Ben yaparım," dedim babama bakarak. "Bunu mahkemeye götüreceğim. Kendi kaderini belirleme hakkın için mücadele edeceğim. Bu kadarını hak ediyorsun. Ama iki şey istiyorum."

Babamın kaşları düştü. "Tabii ki biliyorsun. Nedir onlar?"

"Önce ateşkes istiyorum." Her kelimeyi açık ve yavaş bir şekilde söyledim ki yanlış anlaması mümkün olmasın.

"Ateşkes."

"Kasabanın geri kalanıyla benim hakkımda aynı düşünceyi paylaştığının farkındayım. Ben aptal değilim. Ama şu andan itibaren bir ateşkesimiz var. Beni evden kovmayacaksınız. Bana sözlü olarak saldırmayacaksın ve kesinlikle beni bir daha vurmayacaksın."

"Ev..." Başını öne eğdi.

"Hâlâ Cal'ın evinde, kendi evimde kalıyorum. Zamanı geldi ve burada kalmamın işleri daha da zorlaştıracaklarını düşünüyorum."

Babam sözlerimi düşünerek yavaşça başını salladı. "Peki ya ikincisi?" Midem bulanıyordu ama bunun tek şansım olduğunu biliyordum.

"Sullivan'ı öldürttüğüm için benden nefret ediyorsun."

Babam kaskatı kesildi, gözleri acı ve öfkeyle doldu ama ben devam ettim.

"O gün neler olduğunu duymaya hiç istekli olmadın. Yaptığım seçimden ötesini değil."

Çenesindeki bir kas esnedi.

"Bu iş bittiğinde, sana istediğini verdiğimde beni dinleyeceksin. Belki de gerçeği öğrendikten sonra benden daha çok nefret edeceksin. Bu da göze almam gereken bir risk. En azından nefretinin gerçeklere dayandığını bileceğim." Altı yıldır Sullivan'ın ölümü hakkında en fazla konuştuğum şey buydu.

Babamdaki isyanı gördüm - yumruklarının kıvrılışını ve kontrol için mücadele ederken burun deliklerinin alevlenişini.

"Eğer siz geleceğinizi belirlemeyi hak ediyorsanız, ben de geçmişimi açıklamayı hak ediyorum."

Gözleri benimkilerle bir irade ve keder çatışması içinde buluştu ama sonunda başını salladı. "Peki. Ama bir uyarım var."

"Tabii ki biliyorsun." Kendi sözlerini ona karşı kullandım.

"Ateşkesimizi sürdüremeyeceğim günler ve anlar var. Bırak senin kim olduğunu, kim olduğumu bile hatırlayamıyorum. Ve öyle günler gelecek ki, seni tanısam bile, gördüğüm bu versiyonun sen olmayabilir." Gövdemi işaret etti.

"Tamam. Bunu halledebilirim." Artık kendisi olmadığını itiraf ederken içimi kaplayan ve boğazımı tıkayan hüznü beklemiyordum.

zamanın yüzde biri. Artık tamamen akli başında ya da güvenilir değil. Sadece sözünüz kadar iyi olduğunuzu vaaz eden adam artık sözünü tutamıyordu.

"O zaman anlaştık." Elini uzattı ve ben de sıktım. Kavrayışı her zamanki gibi sıkıydı ve her şey bir kalp atışında bitti.

"Peki bu şehirle savaşıma işine nereden başlayacaksın?" Salatama dönerek sordum.

Babam Dorothy'ye baktı, o da başını sallayarak gözlerini ovuşturdu. "Neden bana baktığını bilmiyorum Arthur Daniels. En son ne zaman herhangi bir konuda tavsiyemi dinlediğini hatırlamıyorum."

"Dorothy," diye kandırdı babam.

"Ne düşündüğümü zaten biliyorsun." "Tarih Derneği," diye tahmin etti.

Buradaki her yol o lanet organizasyona çıkıyor gibiydi. "Bu kasabaya kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırlatmanın en hızlı yolu bu. gelen. Otuz beş oy hakkı olan üyeden Alba'da yaşayan sadece beş kurucu var ve senin oğlun bunlardan birinden geliyor." Bana döndü. "Ama bu kasabanın temsil ettiği herkesten ve her şeyden nefret etmiyormuş gibi davranmaya başlamalısın."

"Bunu yapabilirim." Herkesten nefret etmiyordum. Sadece Alba'nın çoğundan.

"Ve bunları ört." Dövmelerimi işaret etti. "En az bir ay boyunca uzun kollu giyeceksin. Küçük çocukları korkutuyorsun."

Rose'u ve onun tek boynuzlu buz torbasını kullanırkenki mutlak korkusuzluğunu düşünerek güldüm. "Yani Ivy's'deki sabah ekibini gücendiriyorum."

Alay etti. "Dedikoducu yaşlı kadınların ve sabah saç rutininin gücünü hafife alma."

"Xander'ın zaten sizin oyunuzu kullandığını ve konsey koltuğunuzda oturduğunu biliyorken Tarih Derneği'ni kazanmamı tam olarak nasıl istiyorsunuz? Ayrıca, onlar zaten benden nefret ediyor." Xander ve ben, babam vefat edene kadar kendi oy hakkımıza sahip olamayacaktık ve o zaman bile tarihi bölgeye katkıda bulunacak hiçbir kişisel mülküm yoktu. Hepsi maden şirketine aitti.

Pencereden dışarı, evime ve ötesine uzanan tepeye bakarken gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Yatakhaneyi ateşe vermenin sana toplumda pek arkadaş kazandırmadığı kesin."

Çenem kilitlendi.

"Onlara yıllardır istedikleri bir şeyi vermek zorundasınız," diye yavaşça sözlerini tamamladı.

Dorothy'nin gözleri büyüdü. "Bunun çok tehlikeli olduğunu söylemiştin."

Babam omuz silkti. "Mülkün çoğunluğu için öyle. Ama burayı ilçedeki herkesten daha iyi tanıyorum ve ikinci sırada gelen tek kişi Camden."

Görüş açısını takip ettim ve kanın yüzümü terk ettiğini hissettim. "Ciddi olamazsın. Burası tam bir felaket."

"Öyle. Ama hiçbir zaman erişemedikleri tek mülk parçası bu ve bunu onlara verebilecek tek kişi sizsiniz. Bu onların turist tacındaki en önemli mücevher."

"Peki Xander bunu da engellerse? Asla gitmeyecek. Her zaman çok tehlikeli olduğunu söylerdi ve ikimiz de biliyoruz ki o yer onun ödünü . Her zaman korkuttu. Cal Amca'nın RR'deki hisseleri bana verilmiş olabilir ama seninkiler Xander'ın kontrolünde." Rose Rowan Madeni'nin kıvrımlarını ve dönemeçlerini avucunuzun içi gibi bilmediğiniz sürece gezinmek neredeyse tamamen imkânsızdı ve Xander bunu denemeye hiç zahmet etmemişti. Orası benim sığınağım olmuştu. Oyun alanım. Kaderi baştan çıkarmakla ilgili ilk deneyimim.

"Cal öldüğünde evrakları hiç okudun mu? Yoksa o senin için çok mu sıkıcıydı?" Babam meydan okudu. "Eve git ve lanet dosyayı oku, Camden. Sadece vasiyeti değil, maden şirketinin evraklarını da. Mülk satışları. Hepsini oku. Sonra da madeni kasabaya teklif et ve bana güven."

"Gerçekten madeni yeniden açmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, ama sizi tehlikeli bir baş belasından başka bir şey olarak görmelerinin tek yolu bu."

Kahretsin. Bu maden son otuz yıldır ziyaretçilere kapalıydı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Tahkimatların bazıları ellili yıllarda madenin son nefesini verdiği dönemden kalmaydı, ancak diğer yerlerde 1880'den kalma orijinal ahşaplar kullanılmıştı. Bir labirent gibiydi.

Çökmekte olan zeminler, göçükler, kötü hava ve Tanrı bilir neler.

"Burayı restore etmek için ne kadar para gerekeceğini biliyor musun?"

Dorothy gülümseyerek, "Bırakın ben halledeyim," dedi. "Devlet Tarih Fonu kurulundan bir telefon bekliyorum ve bazı şeyleri yeniden yönlendirebilirim."

"Bu delilik."

"Afganistan'da, Somali'de ve başka her yerde bir şeyler tasarlayıp inşa edebiliyorsun ama bunu kendi arka bahçende yapamayacağını mı düşünüyorsun?" Babam meydan okudu.

"Nerede olduğumu bilmediğini sanıyordum."

Gözleri kısıldı. "Yapacak mısın, yapmayacak mısın? Çünkü Xander'ın beni her an huzurevine göndermesini bekliyorum."

Ama sonra aklıma geldi. Madeni açarak bir taşla iki kuş vurabilirdim.

"Ben yaparım."

Saatler sonra, Cal Amca'nın tüm belgelerini okumayı bitirdiğimde, tüylerim diken diken oldu.

Kasaba, sunmak üzere olduğum şey için beni sevebilirdi, ama kardeşime yapmak üzere olduğum şey için benden kolayca nefret edebilirlerdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Söğüt

"Her yıl karamelli mısır için dilekçe veriyoruz ve siz her yıl bunu Halverson'lara veriyorsunuz," diyordu Peter Mayville ahşap kürsüde, kudretli Alba Tarih Derneği Konseyi'ne karşı. Kasaba meclisi kasabanın yönetimiyle ilgileniyor olabilirdi, ama asıl güç Tarih Kurumu Meclisi' elindeydi.

Dernek toplantıları genellikle ayda bir yapıldı, ancak sezonun açılmasına sadece yedi hafta kala toplantılar haftada bir yapılmaya başlandı. Kışı burada geçirmeyen aileler de açılış hafta sonuna hazırlanmak için geri döndükçe katılım da hızla arttı. Modern Alba'nın çok amaçlı binası sayılabilecek Belediye Binası, kapasitesini zorlayan yaklaşık yüz kişi nedeniyle hızla ısınıyordu.

Bu odadaki herkes ya hayalet şehirde bir binaya sahipti - sivil ya da ticari - bu da onlara toplumda bir oy hakkı veriyordu ya da gelirleri doğrudan turizm sezonunun getirdiği parayla bağlantılıydı.

Küçük kasaba Cuma gecelerini sevmek lazım.

"Şimdi, Peter, ne dediğini anlıyorum. Anlıyorum. Ama mesele bizim onlara karamelli mısırı vermemiz değil, onların bunu ellerinde tutması. Son elli yılda mükemmelleştirdikleri bu geleneği ellerinden almak haksızlık olur," diye cevap verdi Walter Robinson, konseyin oturduğu at nalı şeklindeki kürsünün ortasından okuma gözlüklerinin üzerinden bakarak.

Odanın arka tarafındaki katlanır sandalyemde kaykıldım ve bu haftanın gündemine göz attım. Toplantının yirmi dakikası geçmişti ve hâlâ oy veren üyelerin yaz iş planlarında değişiklik talep ettikleri üç numaralı maddeyle uğraşıyorduk. Neyse ki yanımda atıştırmalıklar vardı çünkü burası çok çabuk *Survivor*'a dönebilirdi ve pazarlama planı için yeni Alba logomu sunmak üzere yedinci maddeye yetişmem gerekiyordu.

Thea yanımda, "Her yıl bundan yakınıyor," diye mırıldandı. "Aş artık bunu Peter ve pamuk şeker makinenle mutlu ol, Tanrı aşkına," diye seslendi.

Simidim yanlış boruya düştü ve Thea ben öksürmeyi kesene kadar sırtıma vurdu.

Babam mikrofonuna, "Bayan Lambert, araya yorum katmaktan kaçınabilirsiniz," dedi. Kurucu üyelere biri olarak, dedem öldüğünden beri konseydeki işgal ediyordu. Konseydeki beş koltuk kurucu ailelerin hayatta kalan en yaşlı üyelerine ayrılmıştı ve diğer dördü her yıl oy kullanan üyeler arasından seçiliyordu.

Temel olarak, kurucu aileler bir şey istediklerinde -ya da istemediklerinde- istediklerini elde ediyorlardı.

"Her yıl aynı şeyi istemeyi bırakırsa yorum yapmaktan kaçınacağım." Thea kollarını göğsünde kavuşturdu.

O bakışı biliyordum ve babam hiç mutlu değildi.

Walter ustabaşı koltuğunda öne doğru eğilerek, "Tamam, eğer konudan sapmazsak," dedi. "Peter, üzgünüm ama talebini reddetmek zorundayız. Hepimizin kapitalizme inandığını biliyorum, ancak sezon söz konusu olduğunda birbirimizle rekabet etmek bizim çıkarımıza değil ve bunu sen de biliyorsun. Bayan Halverson'ın yem dükkanını ayakta tutan şey karamelli mısır. Ayrıca, son baktığımda güneş kremi satmasına izin verilen tek satıcı sizsiniz. Bayan Halverson'a bir takas teklif etmek ister misin? Onun karamelli mısırına karşılık sizin güneş kreminiz?"

Peter, kayıt yapmak üzere kalemini kaldıran dernek sekreteri Mary Murphy'ye baktı. "Hayır." Hızla başını salladı. "Elimdekilerle mutluyum. Teşekkür ederim." Kağıt yığını ald ve üçüncü sıranın kenarına oturdu.

"Açgözlü pislik," diye fısıldadı Thea. "Eczanenin sahibi o. Sezon boyunca buradaki neredeyse herkesten daha fazla para kazanıyor."

"Annen restoranıyla iyi iş çıkarmıyor değil," diye hatırlattım ona. "Doğru, ama Jennifer'ın ucube karamelini almaya çalıştığını görmüyorsun. mısır."

"Haklısın." Yanımda getirdiğim not defterine bir şeyler ve bugün siparişini aldığım bir logo için bir fikir çizdim. İşler iyiydi ve uzaktan çalışabilmem daha da iyiydi.

James Hudgens kürsüye çıktı ve eski Alba itfaiye binası için hazırladığı yaz planındaki değişiklikleri anlattı. Bu adam Oscar gibi bir kıcı nasıl üretmişti, asla bilemeyeceğim.

Üzerinde çalıştığım tasarıma gölgelendirme eklerken yanımdaki koltukta bir ceset oturuyordu.

Thea dirseğiyle beni dürttü ve ben de ona ters ters bakarak irkildim.

Kaşlarını kaldırdı ve dikkatle diğer tarafımdaki koltuğa baktı.

"Gerçekten de Alba FD bira bardak altlıklarının satacağını mı düşünüyor?" Cam'in sesi içimde bir çığ gibi dalgalandı ve onu gördüğümünden bu yana geçen neredeyse bir hafta içinde oluşturmaya çalıştığım cılız savunmaları parçaladı. Saydığımın değil.

Derin bir nefes alarak kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama lanet şey beni dinlemiyordu. Görünüşe göre onu görmeden altı yıl geçirebilirdim ve iyi olabilirdim, ama altı gün beni bir ergene dönüştürdü. Harika, gerçekten de gün sayıyordum.

"James gibi adamlar için zor," dedim ona sessizce. "Ek fon yardımcı oluyor, ama biliyorsun ki kamu binalarının sahipleri fazla kazanmıyor."

"Ben onun ticaretini değil, sadece mallarını eleştiriyorum." Omuz silkti.

Ugh, profili sinir bozucu derecede kusurlu ve mükemmeldi. Bunu o da biliyordu. Kaşında bile kibirli bir kavis vardı. Sakalı çene çizgisini yumuşatacak şekilde kesilmişti ama başparmağını sakalının üzerinde gezdirmesinden yakında tıraş olacağını anlamıştım.

Bunu bilmekten nefret ediyordum.

Son on yılda daha çirkin olamaz mıydı? En azından saç çizgisi falan gerilemiş olamaz mı?

"Burada ne işin var senin?"

"Bana gelmemi söylediğini sanıyordum," diye cevap verdi, hâlâ ileriye odaklanmıştı. "Doğru. Peki beni en son ne zaman dinledin?"

"Görünüşe göre şu anda." Sırıttı.

Sanki ilkokula dönmüşüz gibi ona dil çıkarma isteğimle savaştım. İki hafta önce her şey çok düzenliydi, çok... güvenliydi. Hatta tahmin edilebilirdi. Alba'dan hoşlanmamın nedenleri Cam'in şehirde olmasıyla ortadan kalkmıştı.

"Nedir o?" Elinde bir zarf görerek sordum.

"Bunu bilmek bana, öğrenmek de sana düşer," diye cevap verdi şarkı söyler gibi bir sesle.

Görünüşe göre yaşıma uygun davranmakta zorlanan tek kişi ben değilmişim.

Babam, "Eğer bu son isteğimizse, o zaman bu sezon için tüm yaz iş planlarını nihai olarak girmeyi öneriyorum," dedi.

Cam'in çenesi sıkıştı.

"Aslında, Bayan Powers'ın daha sonra gündeme getireceği ve yaz planlarını etkileyebilecek bir konu olduğunu biliyorum, bu nedenle bu konuyu toplantının sonuna kadar açık tutmak istiyorum," dedi Mary Murphy konsey koltuğundan, parmakları tek tel incisini bükerken.

"Bayan Murphy şimdi oturuyor, ha?" Cam bariz olanı söyleyerek sordu.

"Yaklaşık beş yıl önce seçildi," diye yanıtladı Thea. "Seni görmek de güzel Cam."

"Sen de Thea. Patrick nasıl?" Öne doğru eğildi ve Thea'ya hızlı bir gülümseme sundu.

"Muhtemelen şu anda canı çok sıkılıyordur." Kocasının babamdan iki koltuk aşağıda oturduğu yeri işaret etti. "Babası vefat ettikten sonra geçen yıl konseye seçildi."

Cam'in gözleri Patrick'i aradı. "Vay canına, onu tanıyamadım." Gözlerindeki ışık söndü ve bakışlarını kucağındaki dosyaya indirdi.

"Eminim seni görmeyi çok ister," diye yalan söyledi Thea.

"Doğru. Nedense bundan şüpheliyim." Gömleğinin kollarını ön kollarına doğru itti, sonra iki kez düşünmüş gibi göründü ve geri çekti.

"Neden gerginsin?" Tyler Williamson kürsüye çıktığında sordum.

yeni iş tanıtmak için.

Sonunda bana baktı ve karnımda kelebekler uçuştı. *Tepki verme. Verme. Tepki verme. Tepki verme.* Vücudumla ilgili komik bir şey vardı: Cam yakınımdayken her zaman mantıklı beynime ihanet ederdi.

Dorothy Powers kürsüye çıkıp Arthur Daniels'ı onun boşalttığı koltuğun yanına bırakırken, "Sana sonra anlatırım," diye söz verdi.

"Xander'ı babanın koltuğunda görmek hâlâ tuhaf."

Xander sanki beni duymuş gibi kalabalığın içinde Cam'i gördü ve sahte bir gülümsemeye zorladı.

Cam ona iki parmağıyla el salladı ve hızla gözlerini kaçırdı. Şaşkınlığım, Art tekrar Cam'e bakıp ona hafifçe başını salladığında daha da arttı.

Ne haltlar dönüyordu?

"Bildiğiniz gibi..." Dorothy mikrofona doğru eğildi ve sesi salonda yankılandı. "Alba'dan biri kısa bir süre önce güzel şehrimize geri döndü. Camden Daniels'ın yaz planını sunmak istediğini söylemekten heyecan duyuyorum. Şimdi, önerdiği şey sezon sonuna kadar uygulanabilir olmayabilir-"

Göz kırptım. Kesinlikle duyduğumu sandığım şeyi duymamıştım.

"Saygılarımla, Bayan Powers, sizi burada durdurmama izin verin," diye araya girdi babam. "Sadece oy hakkı olan bir üye bir yaz planı önerebilir ve Art'ın hala mutlu bir şekilde bizimle olduğunu düşünürsek, Daniels ailesi Tarih Derneği'nde sadece bir oy hakkına sahip."

"Bir yaz planın mı var?" Cam'e tısladım, bana söylemediği için mantıksız bir şekilde aşağılandım. Bir yaz planının olması, onun sadece evde olmadığını... gerçekten kaldığını ima ediyordu. Kalbim önce tekledi, sonra hızlandı.

Cam beni görmezden geldi ama dosyasına daha sıkı sarıldı.

Konsey üyelerinin hepsinin dikkati Dorothy ve Cam arasında açık bir şok içinde gidip geldi.

"Saygılarımla," diye cevap verdi Dorothy, tatlı bir sakarinle, "Kurallarımızın farkındayım Bay Bradley. Son yirmi beş yıldır oy veren bir üyeyim. Hafızam beni yanıltmıyorsa, siz de son yirmi beş yıldır o koltukta oturuyorsunuz."

Yedi mi?"

Babamın ağızı buruştu ama açmadı. İyi ki artık evde yaşamıyordum, çünkü günlerce öfkeden deliye dönecekti.

Dorothy onu yatıştırmak için, "Haklısınız tabii," dedi, "ama şunlara bir göz atarsanız-" Elinde bir dosyayla kürsüye doğru yürüyen ve her konsey üyesine bir dizi kâğıt uzatmaya başlayan anneme başıyla işaret etti. "Cal Daniels vefat ettiğinde tüm mal varlığını yeğeni Camden'a bıraktığını göreceksiniz. Daniels'ın çocukları arasında bölüştürmemiş. Cam'i tek varisi olarak seçti, bu da onun üyelik koltuğunu devrediyor."

Konsey vızıldadı, onları duyamayalım diye mikrofonlarını kapattılar. İnsanlar Cam'e aval aval bakmak ya da ters ters bakmak için koltuklarında pervasızca döndüler.

"Milton?" Genevieve konsey koltuğundan sordu.

Simon'ın Buena Vista'da çalıştığını düşünürsek, Alba'nın tek avukatlığını yapan Milton Sanders ayağa kalktı ve kürsüye doğru ilerledi. Dorothy'nin belgelerini okurken elini gür kahverengi saçlarının arasında gezdirdi.

"Benden nefret ediyor," diye mırıldandı Cam.

"Bunun bir önemi yok. O Tarih Kurumu'nun avukatı," diye fısıldadım ve önümüzde oturan üç kadın bana ters ters baktı.

Bayan Rhodes arkasını dönmeden önce bana başını salladı. Bu hiç hoş değildi.

"Bu Alba. Bu önemli," diye sözlerini tamamladı Cam.

Gözlerim Cam'e doğru yönelenlerle buluştu ve kasaba halkımızın her birine, onlar başka tarafa bakana kadar baktı. Bu tür bir muameleyi hak etmiyordu.

Milton, "Aslında çocuğun bir koltuğu var gibi görünüyor," diye cevap verdi. Odadaki uğultu bir kükremeye dönüştü.

Babam, "Vasiyetlerimizde oy hakkı bırakamayız," diye karşı çıktı.

"Hayır, ama tüzüğümüzün yedinci bölüm, üçüncü paragrafı koltukların tanınmış ailevi varislerimize geçeceğini belirtiyor ve Cal'in vasiyeti Camden'ı tanınmış tek ailevi varisi olarak gösterecek şekilde kaleme alınmış." Milton omuz silkti.

"Ne yaptığını biliyordu," diye fısıldadım.

"Her zaman ." Cam gözlerini konseye kilitledi. "O zaman bu geçerli değil!" Genevieve ciyak ciyak bağırdı.

"Görünüşe göre Yargıç Bradley, Cal öldüğünde vasiyeti geçerli kabul etmiş, yani..." Milton başını kaldırıp yüzü domatese benzeyen babama baktı. Bunun utançtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığından emin değildim ama her iki durumda da adam kıpkırmızı olmuştu.

"Ama bu şartı yerine getirmiyor," diye araya girdi Pat konsey koltuğundan. "Üyeliğini kullanabilmesi için bir yıldır tam zamanlı olarak Alba'da ikamet ediyor olması gerekiyor."

Thea kollarını kavuşturdu. Pat evde azar işitecekti. Hepsi ona karşı mıydı?

Etrafımızdaki kafalar onaylarcasına başlarını salladı. Sanırım öyle.

"Normalde öyle olması gerekirdi, ancak beşinci paragraf, üyenin talep etmekte gecikmemesi koşuluyla, askerlik hizmetinden dönüşte ikamet şartından feragat edileceğini belirtiyor." Milton kalabalığa bakmak için döndü. "Camden? İkamet şartından feragat edilmesini mi istiyorsunuz?"

"Öyleyim." Cam ayağa kalktı ve daha önce onu göremeyen tüm gözleri üzerine çekti.

Milton konseye, "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Camden Daniels oy hakkı olan bir üyelik koltuğuna oturmaya hak kazandı," dedi. "Şu anda yirmi yedi oy hakkına sahip üyemiz ve dokuz konsey üyemiz var."

"Peki tarihi bölgeye dahil edilmesi için hangi kişisel mülkleri listeliyor?" Xander sordu.

Kalbim parçalandı. Xander gerçekten kardeşine karşı mı konuşuyordu? En kötü günlerimizde bile Charity'nin karşısında durmazdım.

Cam şaşırdığına dair tek bir işaret bile göstermedi. Xander'ın destek vermemesini mi bekliyordu?

Dorothy, "Buraya gel, Cam," diye ısrar ederek onu kaldırdı.

Cam başını dik tutarak orta koridora doğru yürüdü.

Thea, "Bu uzun zamandır katıldığım en iyi Tarih Derneği toplantısı," dedi.

dikkat çekti.

Bu, önümüzdeki üç kadının bakışlarını üzerimize çekmemize neden oldu ama Bayan Rhodes'un ona bakmadığını fark ettim. O asık suratını doğrudan bana yöneltti. "Ranzanın kendi malı olduğunu iddia edemez, değil mi?" dedi tıslayarak. "Sen o yangından zar zor sağ kurtuldun Willow Bradley. Bunu daha iyi bileceğini düşünürdüm."

Başını yargılayıcı bir şekilde sallayarak arkasını döndüğünde çenem gevşedi.

"O yapmadı-" diye başladım ama Thea elini bacağıma koydu. "Zahmet etme. Nasıl olsa istediklerini düşünecekler."

"Sorduğuna sevindim kardeşim," dedi Camden mikrofona. "Ana Cadde'deki Rose Rowan binasının sahibiyim. Cal burayı maden şirketinden satın aldı ve aynı vasiyetnamede bana bıraktı."

Kaslarım biraz daha gerilirse ikiye ayrılacaklardı. "Ciddi misin sen?" Babam sırtırken Xander sordu.

"Öyleyim," diye ısrar etti Cam. "Ve herhangi bir durumda olmasa da-" "Şu o binanın içinde bir metre kar var, Çünkü çatısı yok," diye devam etti Xander.

"Doğru ve tüzüğümüzün ikinci bölüm, dördüncü paragrafına göre, oyunu kullanmak isteyen bir mal sahibinin mülkünü Tarih Kurumu yararına değerlendirilmek üzere yenilemek için iki mevsimi vardır, ancak oy hakkı olan üye statüsünü hemen kullanabilir."

"Ne istesin ki zaten?" Bayan Rhodes tersledi. "Muhtemelen yakıp kül etmek istiyordur," dedi başka bir kadın. cevap verdi. "O çocuk bu kasabayı hiç umursamadı." Kimin söylediğine bakmaya zahmet etmedim, Cam'den gözümü kaçırmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekirdi.

Babam mikrofonuna, "Bir restorasyon uzmanına ihtiyacınız olduğunu ," diye seslendi. "Tarih Derneği onaylı bir uzman."

Kafa derim karıncalandı. Aman Tanrım. Bunu söylemek zorunda , değil mi?

Elbette-

Genevieve, "Ona yardım etmeye kesinlikle gönüllü değilim," diye ekledi.

burnunu havaya kaldırdı. "Bu kasabaya kendi payına düşen zararı verdin Camden ve Tarih Derneği'ni yıkabilmen için sana uzmanlığımı ödünç verecek değilim. Alba'yı ayakta tutan tek şey biziz."

Odadan bir anlaşma mırıltısı yükseldi.

Lanet olsun. Karmaşık olmayan küçük hayatımı seviyordum. Tarih Derneği logo ve benzeri şeyler tasarlamayı seviyordum ama vaktim olandan daha derine inmiyordum. Sınırlarımı seviyordum ve başka hiçbir şeye vermeyeceğime yemin ettiğim çocuk için hepsini yıkmak üzereymişim gibi bir his vardı içimde.

Ancak o umursamaz çocuk şimdi, ona izin vermek istemeyen bir kasabaya değiştiğini kanıtlamak için elinden geleni yapan bir adamdı.

"Sanırım bu her şeyi çözer," dedi babam. "Öyle değil mi Foreman?"

Walter'ın gözleri Cam'e bakarken ağırlaşmıştı. "Üzgünüm evlat, ama elinde dernek onaylı bir restorasyon uzmanı yoksa, bazı üyeler sadece inadına hareket ediyor olsalar bile, tüzüğe bağlıyım."

Babam sırtıttı.

Acımasız ve çirkindi ve içimde görmezden gelemeyeceğim kadar yüksek sesle bir şeyleri ateşledi.

Öfke yanaklarımı ısıtırken not defterim bir *gümbürtüyle* yere düştü.

"Ben yaparım," diye ağzımdan kaçırdım.

Gürültü seviyesi daha da artınca sandalyemin üzerine çıktım, iki parmağımı dudaklarımın arasına koydum ve tiz bir ıslık çaldım.

Ardından sessizlik geldi, bir sürü insan bana bakıyordu.

"Yapacağım dedim!" Buena Vista'daki herkesin bunu duyduğuna eminim.

"Willow Bradley, o sandalyeden in!" Babam bağırdı.

Alışkanlıktan dolayı yaptım. Sonra derin bir nefes aldım ve koridora yöneldim, Cam'in beklediği uğursuz yolda yürüdüm, o kadar yoğun bir odaklanmayla beni izliyordu ki neredeyse takılıp düşecektim.

Ona ulaştığımda "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Sen benim için bir kurşun yedin, ben de senin için bir kurşun yiyorum. Şimdi kenara çekil.

ve bana izin ver." Ona bakarken kararlılıđımı gizleme zahmetine girmedim. Kasabanın ne dūřındūđū ya da babamın ne kadar kızacađı kimin umurundaydı?

Tam Cam'in merhamet etmeyeceđini dūřındūđum anda kenara çekildi ve ben kūrsūye dođru yūrūrken yanımda durdu. Mikrofonu indirirken titriyordu.

"Ben onun restorasyon uzmanı olacađım." Tanrı'ya řūkūr sesim sinirlerimden çok daha dengeliydi. Beni zaten bir çocuk olarak görüyorlardı; ihtiyacım olan son řey de bir çocuk gibi davranmaktı.

"Willow, kalbinin doğru yerde olduğunu biliyoruz." Genevieve'in sesinden sempati damlıyordu. "Ne de olsa Camden Sullivan'ın kardeşi ve Sully adına ona yardım etmek zorunda hissettiğini biliyorum. Ama tatlım, sen nasıl restorasyon uzmanı olacaksın? Bilgisayarda bir şeyler çizmiyor musun? Bu pek tarihi bir şey değil canım."

Kararlılıđım çelikten titanyuma dōnūřtı.

"Bu Sullivan'la ilgili deđil. Bu Cam'le ilgili. Bundan da öte, dođru olanı yapmakla ilgili. Cam'in bir hakkı var ve sen sırf kūçūklük olsun diye bunu inkār etmeye çalışıyorsun." Tiksintiyle başımı salladım. "Geçen yıl ūlkenin en iyi beř sanat okulundan biri olan Rutgers'dan mezun oldum," dedim ve dikkatimi Walter'a çevirdim. Ustabaři olarak beni onaylama yetkisi ondaydı.

"Grafik tasarımda," diye araya girdi babam. "Aynı şey değil."

Masamdaki o kūçūk oniks kaleyi dūřındımdım. Komodinimin çekmecesinde sakladığımı atı. Sakladığımı diđer parçalar, yanımda bir erkek bedeninde duran çocuktan kalan tüm anılar.

"Çift anadal yaptım." Yūzū kızaran babama seslendim. "Evet, grafik tasarım diplomam var ama aynı zamanda Amerikan Batısı ūzerine uzmanlařmıř Sanat Restorasyonu ve Konservasyonu diplomam da var." Çūnkū kasabamızın ayakta kalmasını sađlamak için Genevieve'in yerine geçmem gereken gūnūn er ya da geç geleceđini biliyordum.

Bunun yirmi dakika değil, yirmi yıl sonra gerçekleşeceğini dūřındımdım. Genevieve sandalyesinin kollarını kavradı, sanki oraya atlayıp onu hiç ilgilenmediğim bir tahttan indirebilirmişim gibi.

"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?" Babam sesinin sakın ve sakın tonuna rağmen öfkelen-di. Diplomanın kendisine değildi. Beni bu rolle tanıştıran kişi kendisi olsaydı, memnuniyetini dile getirirdi. Kontrolü kaybetmeme ve Cam'i desteklememe kızmıştı.

Bana doğru birkaç santim ilerleyen Cam'in kolu omzuma değ-di ve damarlarımda küçük elektrik akımları yarattı.

"Baba, mezuniyet töreninde sahnede yürürken söylediler. Bu bir sır değildi. Annem filme falan çekmişti." Çünkü orada değildi, planını bozma cüretini gösterdiğim için hâlâ kin besliyordu.

Kalabalık mırıldandı ama ben dikkatimi babamdan ayırmadım.

"Kendi kızınızın Tarih Kurumu'na hizmet vermesini sorun etmeyeceğinizi varsayıyorum. Çenemi kapalı tutup kasabanın bunun acısını çekmesine izin vermem pek hayırseverlik olmaz." İyi ki evimi bu yıl almışım, yoksa bu gece muhtemelen Charity'nin kanepesinde uyuyor olacaktım. Eve geldiğimden beri kazandığım tüm iyi niyeti ne kadar da çabuk yok ettim.

Daha önce bir domatestiyse, şimdi patlamaya hazır dev bir bordo balonu.

"Uzmanlığınızı kabul ediyorum," dedi Walter ve nefesim rahatlayarak kesildi, duruşum Cam'inkine karşı yumuşadı. "Camden, Rose Rowan Madencilik Şirketi'nin binasını da senin tarihi binan olarak kabul ediyorum. Topluluğa hoş geldiniz."

Dorothy üzerime doğru eğilerek mikrofona, "Şimdi de yaz planı," dedi ve burnuma üzümlü saç spreyi kokusunu doldurdu.

Muharebe kazanıldı, şimdi savaşa devam. Her neyse.

"Şu anda ileri sürülemez." Tim Hall'un bakışları babamın bana doğru yönelen öfkeli bakışlarına kaydı. "O birinci sınıf, hatta birinci gün üyesi. İkinci yılına kadar bir plan sunamaz, tabii ki planını destekleyecek bir konsey üyesi olmadan. Kural kuraldır."

"İçinizden biri mutlaka sponsor olacaktır." Dorothy konseye kaşlarını kaldırdı. "Bana güvenin: ne teklif ettiğini bilmek istiyorsunuz."

İfadesini bu kadar yakından izlemeseydim, Cam'in Dorothy'ye başını hafifçe sallayışını kaçırabilirdim.

Walter kürsüde bir aşağı bir yukarı baktı. Ustabaşı olarak bir plana sponsor olamazdı ve Cam'in orada başka hangi desteğe güvenilebileceğinden emin değildim.

"Ben sponsor olacağım." Julie Hall öne doğru eğildi ve gözlerini kayınpederinin koltuğundan kaçırdı. Konseyin en genç üyesiydi, geçen yıl geçirdiği trafik kazasında annesinden koltuğu devralmıştı.

"İşte benim kızım!" Gideon ikinci sıradan bağırarak birkaç kahkaha atılmasına neden oldu.

"Nedir bu plan?" Walter başka itirazlar yükselmeden önce sordu.

Camden mikrofonu kaldırmak için üzerime eğildi ve ben de sola doğru kayarak podyumu ona verdim. Geri çekilmek için hamle yaptığımda Dorothy elini sırtıma koyarak beni durdurdu.

"Rose Rowan Madeni'ni turlara açmak istiyorum."

Yine o toplu nefes alış veriş vardı ve bu sefer benimki de buna dahildi. Rose Rowan Madeni, bu konseyin her zaman ağzının suyunu akıttığı bir mülktü ama Art ve Cal onu on yıllardır kapalı tutuyordu.

"Özür dilerim, evlat?" Walter gözlerini kocaman açarak açıklama istedi.

"Madeni turlara açmak istiyorum. Bu işe hemen başlayacağım ama bu yaz ziyaretçi göreceğini garanti edemem. Bir sonraki açılış muhtemelen daha doğru olur."

"Nasıl?" Babam havladı, Cam'e olan nefreti ile madenin yeniden açılmasını arzulaması arasında bocaladığı belliydi.

"Üzerinde 'açık' yazan dev bir tabelanın işimizi göreceğini düşünüyorum."

Harika. Buraya kadar gelmişti ama ağzı bütün planı mahvetti. Camden Daniels'ın son anda soğukkanlılığını kaybedip her şeyin boka sarmasına izin vermesi de cabası.

"Sorduğum şey bu değildi," diye karşılık verdi babam. "O maden darmadağınık ve ziyaretçi kabul edecek durumda değil. Hepimiz açılmasını istiyoruz, bu bir sır değil, ama bunu iyice düşündünüz mü? Bir mühendisle anlaştınız mı?"

Masada istediği bir şey olduğunda ses tonunun değişmesi komikti.

"Ben bir inşaat mőhendisiyim, yani bu konuda uzmanlığım yok değil. Afganistan'dan Somali'ye kadar çok daha bőyők projelerde çalıştım. Őniversite diplomam ve her şeyim var, őnkő őzgemiřler gőnőn sırası gibi gőrőnőyor. Eğer Birleşik Devletler hőkőmeti baraj, kőprő ve bina tasarlama ve inşa etme konusunda bana gőveniyorsa, siz de gővenmelisiniz."

"Ama para...?" John Royal sorguladı.

Dorothy, "Devlet Tarih Fonu bize uygun gőrdőđőmőz şekilde kullanmamız için iki yőz bin dolarlık bir hibe teklif etti," diye ekledi. "Bugőn bunu alacağımızı teyit ettim, ancak gőndemde ő sıra ileriye atlıyorum."

"Ama bu tőm bölge için!" Tim Hall hiddetlendi. "Peki ya tabakhanenin restorasyonu?"

En azından Tim tutarlıydı. Cam'in neye sahip olduğu umurunda değildi. Sadece gitmesini istiyordu.

"Rose Rowan'da turlar dőzenlemek yılda otuz bin ziyaretçi daha getirecek, seni inatçı aptal," diye tersledi Dorothy. "Bana bunu istemediğini mi sőylőyorsun? Buna ihtiyaımız yok mu? Sırf Camden Daniels'ı sevmediğin için Alba halkını cezalandırmak mı istiyorsun?"

Bu kez kalabalık mırıldanarak onayladı.

"Ben de madene yardım ederim," diye teklif ettim, durumu tersine çevirmeyi umarak. "şey, şimdi, ben kesinlikle-" diye araya girdi Genevieve.

Cam, "Willow'un teklifini kabul ediyorum," diyerek onun sőzőnő keşti.

Cam dőnőp konseyin her bir őyesine baktı ve sonunda kardeşine ulaştı.

"Ama madeni açma yetkiniz yok," dedi Xander, alnı kırışarak. "Kasabanın buna ihtiyaı olmadığından değil, ama ikimiz de biliyoruz ki orası son derece tehlikeli, zaten bu yőzden kapatılmıştı. Sorumluluğu bir dőřőnőn. Bir turist dolaşmaya ıkrsa, sadece adı hayalet kasaba olmaz. Őzgőnőm Cam, ama bunu yeterince gővenli yapamıyorsun. Babamın Rose'un yarısı için konuşuyorum.

Rowan Madencilik Şirketi, bunu yapmanıza vicdanım el vermiyor. Cal size Ana Cadde'deki binayı bırakmış olabilir ama maden şirketi ikimize ait."

Konseysteki her koltuk Xander'a, sanki gözlerini diktikleri şeker çubuğunu yalamış gibi bakmak için döndü.

"Turistlerimizin zarar görmesine izin veremeyiz. Bu kasabayı her şeyden daha hızlı öldürür," dedi ve diğer üyeler başlarını salladı. "Cam sadece birkaç haftadır evde. Bu, madenin neye ihtiyacı olduğunu değerlendirecek kadar bile uzun bir süre değil. Bize bu yolu açmaya istekli olduğu için çok heyecanlıyım ama bu gerçekten sezondan sonra halledilmesi gereken bir iş. Aceleyle ve şimdi değil."

Camden'in çenesi büküldü ve parmakları podyumu ısırarak eklemlerini beyazlattı. "O halde, madenin hem güvenliğini hem de mekanik restorasyonunu sağlamak için fazlasıyla nitelikli olmam iyi bir şey. Açılışa kadar belirlenen tur yolları tamamen güvenli olacak ve diğer tüm alanlar kapatılmış olacak. Maden şirketi adına konuşma yetkinliğime gelince, neden eklediğim Rose Rowan Madencilik Şirketi belgelerinin ilk sayfasını okumuyorsunuz?"

Tüm konsey üyeleri zımbalanmış sayfaları karıştırdı. "Şaka mı yapıyorsunuz?" Xander haykırdı.

"Korkarım hayır, ağabey. Maden şirketi son yetmiş yılda tek kuruş kazanmadığı için atlamak kolay oldu."

Xander başını salladı ve sayfayı tekrar tekrar okudu. "Ne yazıyor?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Cal Amca'nın şirketin çoğunluk sahibi olduğu yazıyor. Babamın oyunu kullanabilirsin ama ben hâlâ yüzde elli beşine sahibim ve madeni açalım derim." Cam ne gülümsedi ne de gözlerini kardeşinden kaçırdı.

Walter, "Bize biraz müsaade edin," dedi ve diğer konsey üyelerine işaret etti. Mikrofonlarını kapattılar ve kendi aralarında konuşmak üzere içeri doğru ilerlediler.

"Şu haline bak, kuralları çiğniyor ve kasabaya karşı geliyorsun," dedi Cam.

bana fısıldadı.

"Daha çok kuralları eğip bükmek gibi. Peki neden ortaya çıkıp madeni açmak istediğini söylemedin?" Cam'e sessizce sordum. "Seni bu duruma sokmak yerine hemen geri adım atarlardı."

"Madene koz olarak, Tarih Derneği'nde oy almaktan çok daha büyük bir şey için ihtiyacım var."

"Baban mı?"

Başını salladı. "Babam. Ve dürüst olmak gerekirse, geçmişim yüzünden beni değerli kulüplerine almazlarsa, madenin gelecekleri için ne anlama gelebileceğini hak etmediklerini düşündüm."

"Anladım."

"Diplomanızı bilmiyordum. En azından o kısmını. Benim tarafımı tuttuğun için teşekkür ederim." Başını eğdi ama yine de dikkatini konseyden ayırmadı.

"Her zaman," dedim aptal ağzımı durduramadan. "Her zaman değil," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tamam, haklısın. Ama şimdi alıyorum."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı.

"Bir değil." Haklıydı. Sullivan'la çıkmaya başladıktan sonra Cam'in değil, onun tarafını tutmuştum. Herkesin beklediği gibi dinamik değişti.

Konsey yeniden yerlerine oturmadan önce birkaç gergin an daha geçti. Geleneklerinin katı kalıplarını bir kez olsun kırmaları için dua ederken tırnaklarım avuçlarımda yarım ay şeklinde oyuk açıyordu. Hareket ettikleri sürece onları harekete geçiren şeyin açgözlülük olup olmaması umurumda bile değildi.

"Camden, konsey yaz planını değerlendirmeyi kabul etti. Yirmi dokuz Mart toplantısına kadar hem Rose Rowan Madeni hem de Rose Rowan binasının restorasyonu ile ilgili ayrıntılı planlara ihtiyacımız olacak, yani iki haftanız var. Her şey yolunda olduğu sürece maden üzerinde çalışmaya hemen başlamamanız için bir neden göremiyorum." Walter sırtıttı.

Şok ve sevinç sırayla beni ele geçirirken ellerimle ağzımı kapattım. Hafızamda ilk kez Alba kasabası Camden için tezahürat yapıyordu.

Daniels.

Madenin yeniden açılması onun temelli eve döndüğü anlamına geliyordu ve bu kalbimi hoplatırken gülümsememin de kırılmasına neden oldu. Duygularımı Camden ancak bu kadar uzun süre saklayabilirdim ve içimden bir ses onunla çalışmanın kaçınılmaz sonu hızlandıracağını söylüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Camden

"Daha iyi günler görmüş."

İç kısımdaki kazıkları incelediğim yerden kalktım ve Rose Rowan binasının kapısında duran kardeşimi görmek için arkamı döndüm. Willow'un, ağabeyimin buraya getirmek için geldiği boktan fırtınanın içine girmesine sadece yirmi dakika vardı.

"Bu Alba'nın sloganı olabilir," diye cevap verdim.

"Ve buradasın, beyaz şövalye gibi at sürüp hepimizi kurtarmaya hazırsın." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama yine de bana milyon dolarlık bir gülümseme verdi.

"Pek sayılmaz." Onun durduğu yere kadar on beş metreyi geçerken botlarımın altındaki kar çtırdadı. "Kasabanın durumu gayet iyi. Madeni açmak kasabayı canlandırabilir ama o kadar. Dürüst olmak gerekirse, bunu ilk senin olmana şaşırdım."

Dudakları yumuşamadan önce büzüştü. "Madencilik şirketinin yarısını sana devretmek şöyle dursun, seni buraya geri getirme şansımın bile olmadığını biliyordum. Bunu üstlenmeye istekli bir mühendis bulmaktan bahsetmiyorum bile. Orası tam bir sorumluluk kâbusu."

Maden şirketinin yarısından fazlası. Bunu söyleyeceğimden değil elbette. Açık bir yaraya tuz basılmasına ihtiyacı yoktu.

"Sizden payınızı devretmenizi istemiyorum. Ama bunu kabul etmen uzun bir yol kat etmeni sağlayacaktır, sence de öyle değil mi? En azından politik olarak senin için."

"Aradığınız şey bu mu? Siyasi nüfuz mu? Şimdi de aday olmak mı istiyorsun? Cam, bir dakikadır evdesin ve birdenbire babam, maden ve kasabanın ihtiyaçları söz konusu olduğunda en iyisini sen bilir oldun. Ne yapıyorsun?"

"Verdiğimiz sözü tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Elleri her kelimeyle birlikte sallanıyordu.

"Babama o evde ölebileceğini söyledik. Bana öyle bakma. Söyledik."

Soğuktan korunmak için ellerimi ceplerime soktum.

"Çocuktuk," dedi yavaşça. "Annem yeni ölmüştü. Sen kaç yaşındaydın? On iki mi?"

"Ve sen on dört yaşındaydın," diye hatırlattım ona.

"Ve babam sarhoştı!" Xander bağırdı, sonra derin bir nefes aldı, yüzü önce sola, sonra sağa döndü, şüphesiz patlamasının duyulup duyulmadığını kontrol ediyordu. Kimse dinlemiyordu tabii. Ana Cadde'nin bu bölümünde henüz restore edilmemiş en az altı terk edilmiş bina vardı ve restore edilen binalardan hiçbiri henüz açık değildi.

"Merak etme, burada yalnızız. Mükemmel olmak zorunda değilsin. Sadece gerçekçi ol. Evet, babam sarhoştı ama biz değildik. Kalbi kırılmıştı ve tıpkı onun gibi o evde öleceğini söyledi. Sonra bize döndü ve 'Yaşlandığımda bu evde ölebileceğime dair bana söz verin' dedi. Ve siz de söz verdiniz."

"Erken başlangıçlı Alzheimer'a yakalanacağını bilmiyorduk! Sullivan'ın öleceğini ya da senin on yıl boyunca eve gelmeyeceğini bilmiyorduk. Her şey değişir, Cam. Bunların madenle ne alakası var? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki Alba'da olanlar umurunda bile değil."

İçinde durduğum çatısız binayı, üst üste yığılmış ahşap duvarlardan kuzey duvarındaki son 140 yılda mucizevi bir şekilde ayakta kalmış cam panellere kadar inceledim.

"Burası benim evim. Burada olanları kesinlikle önemsiyorum. Ve evet, on yıldır yoktum ve bunun için beni yargılayabilirsiniz. Buna alışkırım. Babama, anneme ya da Sully'ye ne olacağını bilmiyorduk. Ama babamı evinde tutmak bizim elimizde. Ve bana çok pahalı olduğunu söylemeyin. İkimiz de babamın evde bakımı karşılayabileceğini biliyoruz."

"Babamın hesaplarını sıfıra indirmemi mi istiyorsun?" Xander inanmamakla kızmak arasında gidip geldi. "Hepsi bu kadar, farkındasın değil mi? O öldüğünde elimizde sadece maden şirketi ve arazi kalacak. Bu kadar. Babam

Orman Hizmetleri ile çalışmaya geri dönmek için tam olarak uygun."

"Bu onun parası. Eğer evde bakım hesaplarını sıfıra indirirse, o zaman bir bulmamız gerekecek. Lütfen bana onu bir eve yerleştirme gerekçenizin mirasınızı korumak olduğunu söylemeyin." Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı.

"O sadece elli sekiz yaşında. Kaç yıl için imza atacağımızı bilmiyorsun, ama hesaplarında evde bakım için otuz yılı daha olmadığı kesin, Cam. Peki ya miras? Senin için söylemesi kolay. Zaten senin olan bir eve geldin. Senin olan bir araziye. Bu bina senin. Zaten maden şirketinin yüzde elli beş hissesine ve Tarih Derneği'nde oy hakkı olan bir üyeliğe sahipsiniz."

"Sen lanet konseyde oturuyorsun!" Tersledim. "Oy vermem gerçekten umurunda mı?"

"Ben orada oturmuyorum. Babam oturuyor. Onun koltuğunda oturuyorum çünkü o aciz durumda ve sen de bunu biliyorsun. Peki öldüğünde ne olacak?"

"Cidden bana onun koltuğunu mu soruyorsun?" Alevler ciğerlerimi yaladı, pervasızca bir şeyler söylemek, Xander'ın yapabileceğimi bildiği ateşi solumak için dilimi gıdıkladı. "Konseyde kimin oturduğu umurunda mı sanıyorsun?"

"Şirketi ya da madeni önemsediyiğini düşünmüyordum ama işte buradasın." Deri eldivenli elleriyle kapı çerçevesini işaret etti.

"Bu binadayım çünkü önümüzdeki haftaya kadar konseye bir plan sunmam gerekiyor. Madeni yeniden açmanın tek yolu bu!" Bu bir amaç için bir araçtı.

"Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü sen yapmazsan babamın bakım masraflarını karşılayacak!" Doğrudan onu işaret ederek bağırdım.

Ağzı bir an için açık kaldı ve sonra kapandı. "Babamın bakım masraflarını karşılamak için madeni yeniden mi açıyorsunuz?"

Şimdi kesinlikle DNR meselesine geri dönmenin zamanı değildi. Xander bir politikacıydı ama ben son on yılımı savaşıarak ve altyapı inşa ederek geçirmiştım. Henüz elimi göstermiyordum. Henüz elimi göstermiyordum.

Bu konuda mantıklı bir konuşma yapacağına güveniyorum.

"Evet. Burada kontrol bende değil Xander. Her şey senin elinde. Babamın bakımını, mali durumunu, konsey üyeliğini ve hayatını kontrol ediyorsun. Eğer doğduğu ve annemizin öldüğü evde kalmasına izin vermemenin tek nedeni gerçekten paraysa, o zaman bu endişeni hafifletiyorum. Madenin turlardan getireceği para bunu fazlasıyla karşılayacaktır. Babama paranın sadece yüzde elli beşini verebilsem bile."

Son cümleyi duyunca irkildi.

"Sadece bir işe ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Gelire ihtiyacın vardı," diye sessizce itiraf etti. "Gelire mi ihtiyacın var? Son on yıldır askerlik maaşımın yarısını bile zar zor harcadım.

Yıllardır. Buraya gelmek için işimi bıraktım ve şimdiden farklı firmalardan, madenin sezon boyunca kazanabileceğinden çok daha fazla kazanan bir düzine teklif aldım. Sadece bir iş isteseydim, bu tekliflerden birini kabul eder ve bana verilen parayı keserdim. Buraya gerçekten son çare olarak geldiğimi mi düşünüyorsun?"

Parlak elbise ayakkabılarına baktı. Bahse girerim ayak parmakları donuyor olmalıydı ve bir parçam öyle olmasını umuyordu. "Bu düşünce aklıma geldi, evet. Burada olduğun için mutlu olmadığımdan değil."

"Bunu çok iyi gösteriyorsun."

İçini çekti, sabır için dua ediyormuş gibi başını kaldırdı. Belki de Tanrı hâlâ onu dinliyordu. Xander için iyi.

"Arkamdan iş çevirdin," dedi yumuşak bir sesle ve gözlerinde bir sızı yankılandı.

"Eve mi geliyorsun?" Açıklık getirdim. "Çünkü son beş yıldır benden Alba'ya dönmemi istiyordun. Hatta Sullivan'dan sonra gitmemi istedin."

"Hayır, madenle birlikte. Bana gelebilirdin. Bunu bir takım gibi ortaya koyabilirdik. Bunun yerine beni dışarıda bıraktınız ve ne planladığınızı bilmediğim için konseyin önünde beni aptal yerine koydunuz."

İçgüdüsel olarak, sadece işler istediği gibi gitmediği için kızgın olduğunu söyledim. Ama daha derinlerde olmalıydı, değil mi? Elbette, kendi imajını benimkinden çok daha fazla önemsiyordu, ama her şey onunla ilgili olamazdı.

itibar.

"Özür dilerim," dedim, doğruyu söylediğimi anlaması için sesime olabildiğince içtenlik katarak. "Nasıl tepki vereceğinden korkuyordum... yani, aynen öyle. Geçen geceki yemekten sonra, açık fikirli olacağına güvenmedim. Güvenmeliydim ve özür dilerim."

Garip bir an hareketsiz durdu, sonra nihayet başını salladı. "Seni dinlediğimi ve desteklediğimi düşünmek istedim. Ama belki de haklısın. Geçen gece babamla olanlar beni savunmaya geçirdi. Seni düşman olarak görmek istemiyorum Cam. Sen sahip olduğum tek kardeşsin."

Sola. Geriye kalan tek kardeşin benim.

"Düşmanın olmak istemiyorum. Asla. Ben sadece babam için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve eğer bu bazen seni kızdırmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu sorun etmemeliyim. Ama maden fikrini sana açmadığım için özür dilerim. Bu aptalca bir hareketti."

Başını iki yana salladı. "Son iki dakika içinde iki kez özür diledin. Bunu kaydetmeliydim, çünkü bu sözleri bir daha duyacağımı sanmıyorum."

Yarım bir gülümseme dudaklarımın kenarını kaldırdı. "Her şeyi berbat edebilirim ama bunu kabullenecek kadar da erkeğim."

"Eskiden öyle değildin."

"Eskiden pek çok şey değildim."

"Tamam," dedi yavaşça, sanki bir tür karara varmış gibi. "Babamla ve muhasebe işimi yürütmekle yeterince uğraşıyorum-"

"Bir de şu belediye başkanı meselesi var," diye ekledim.

"Sanırım ikimiz de Alba'yı yönetmenin tam zamanlı bir iş olmadığını biliyoruz. Mesele şu ki, benim ellerim dolu. Teknik olarak buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama maden için desteğime sahipsin. Hâlâ insanların ölümüne yol açabilecek boktan bir karar olduğunu düşünüyorum ama yeteneklerine güveniyorum. Sana güveniyorum. Bu yüzden ikimiz söz konusu olduğunda endişelerimi sık sık ve yüksek sesle dile getirsem de, konu konseye geldiğinde seni destekleyeceğim."

"Gerçekten mi?" Sesimi olabildiğince nötr tuttum, umudun ya da umutsuzluğun

inançsızlık tonu değiştirir.

"Gerçekten mi?" Omuz silkti. "Bunu neden yaptığını bilseydim, umarım en başından beri senin tarafında olurdum."

"Ama artık sen de varsın."

"Evet. Babam için evde bakım konusunu da konuşabiliriz. Bu hafta benim evimde yemek yiyelim. Sana elimdeki araştırmaları ve babamın mali durumunu gösteririm ve belki birlikte bir şeyler düşünebiliriz." Dudaklarının bastırılmış çizgisi bana sözlerinin anlatmadığını anlatıyordu; kontrolü bırakmak istemiyordu ama denemeye de hazırdı.

"Yemeği ben getiririm."

"Kulağa hoş geliyor. Seni bırakayım da işine dön..." Çocukluğumuzdakinden çok daha kötü durumda olan binaya şöyle bir göz gezdirdi.

"Benim dev enkazım," diye teklif ettim.

"Senin dev enkazın," diye kabul etti, sonra gülümsedi.

"Sonra görüşürüz." "Görüşürüz." Onu el sallayarak gönderdim.

Parlak mavi kamyonu maden binasının kapısız girişini geçtiğinde, Xander'la yaptığım konuşmayı kafamda yeniden canlandırırken zihinsel olarak tüm yapısal sorunları kataloglayarak incelememe geri döndüm.

Sullivan her şeyi zahmetsizce halledebilirdi.

"Gerçekte ne yaptığımı anladığında beni öldürecek. Bunu biliyorsun, değil mi?" Yumuşak bir sesle söyledim. "Elbette, onu kazanmam için küçük bir şans var, ama nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Binanın güney tarafındaki pencere çerçevelerine doğru ilerledim ve daha Alba'dan ayrılmadan önce tavandan düşmüş olan kırık destek kirişinin üzerine tırmanmak için bir dakika ayırdım.

"Şuraya bak," diye mırıldandım. "Yine de çok hoşuna giderdi, değil mi? Bunu bir macera olarak görürdün. Aile mirasımızın bir parçasını geri getirmenin bir yolu. Ben sadece çok fazla restorasyon kuralı olan yapısal bir kabus görüyorum." Çömelip başka bir devrilmiş kerestenin altından geçerek kazıklara daha iyi bakmaya çalıştım. "Bunların neredeyse tamamını değiştirmem gerekecek. Bunu da listeye ekleyelim, olur mu?"

Babam için savaşmak, şehirle savaşmak, hayatımda ne yapacağıma karar vermek... Hepsini sırtarak karşıldarın, değil mi?"

"Hey," dedi Willow arkamdan.

Ayağa kalktım ve başımı kaçınmaya çalıştığım keresteye vurdum. "Kahretsin," diye küfrettim ve eğilip dışarı çıkarken başımın üstünü ovuşturdum.

"Özür dilerim. Sizi ürkütmemeye çalışıyordum." Dudağını ısırđı ve gözlerindeki aynı rengi ortaya çıkaran yeşil kış şapkasının altından yüzünü buruşturdu.

"Başarısız oldun." Kahretsin, başım ağrıyordu. "Bu bir yalan. Seni duymalıydım. Yapacağımız o muhteşem restorasyonun içinde kaybolmuş olmalıyım."

Bana küçük, yumuşak bir gülümseme verdi. "değil. Ben de onunla konuşuyorum."

"Kim?" Yutkundum, gerçek dışında bir şey söylemesini umuyordum.

"Sullivan." Binanın içine doğru yürüdü ve yapıyı dikkatle inceledi.

Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum ve bu büyüleyiciydi. Gözleri yıllardır görmediğim bir ateşle parlıyor, duvarların, pencerelerin ve hatta devrilmiş kirişlerin üzerinde geziniyordu. Çantasından bir tablet çıkardı ve kalemle yazmaya başladı. Harika, şimdi de eldivenle bile ellerini zarifçe hareket ettirişini izliyordum.

Düşüncelerimin akışını bölerek, "Biliyorsun, o bunu kabul etmezdi," dedi.

"Sullivan?" Kahkahası aklıma geldi ve göğşümü son altı yılda iyice tanıdığım acı tatlı bir basınçla doldurdu. "Evet, yapardı. İki ayağıyla ve sırtarak atlar ve her şeyi kolaymış gibi gösterirdi."

Homurdandı. Aslında acayip homurdandı. Ve daha da kötüşü, bunun sevimli olduğunu düşünmemdi.

Küçük bir kız kardeş gibi şirin, kendime hatırlattım.

Evet, tamam, ben de karşılık verdim.

"Elbette, iki ayağıyla ve sırtarak ve sağduyudan yoksun bir şekilde atlardı." Durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Sully her şeyi kolaymış gibi gösterdi çünkü onun için kolaydı. Kolaydı ünkü

Kasaba onu sevdi, sen de onu sevdin. Sen ve Xander, onun için en ufak bir zorluk teşkil eden her şeyin üstesinden geldiniz."

Ellerimi tekrar ceplerime soktum ve kısa süre içinde bu hissin geri gelmesini umdum. Hava bugün düşük yirmilerde olmalıydı. "Aşağılanmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım bilemiyorum."

"İkisi de." Sırıttı ve tabletine dönerek bir şeyler karalamaya başladı. "Ve bununla yüzleşelim. Sully asla senin durumunda olmazdı."

"Çünkü kasaba onu gülümseyerek karşılayacaktı." Destek kirişinin üzerinden atladım ve onun not aldığı yere doğru ilerledim.

"Elbette, o da var," diye omuz silkerek itiraf etti. "Ama ben daha çok Xander'a asla karşı çıkmayacağını düşünüyordum. Sully, Xander'ın sözlerine inanır ve yoluna devam ederdi. Asla senin yaptığın gibi karşı çıkmazdı, şu anda yaptığın gibi." Bana baktı ve ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Yeşil, altın, mavi ve bronz. Bir insanın gözlerinde tüm bu renklerin olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Belki," diye kabul ettim, gözlerini kaçırdığında ve beynim yeniden çalışmaya başladığında. "Ya da belki de en başta bu durumda olmazdık."

"Belki de üç yıl sonra eve dönecektin," dedi usulca, yüzü tabletine dönük bir şekilde.

Hayır, yapmazdım. Çok boktan bir sebepten dolayı değil.

"Belki Sullivan'la evli ." Bunu söylemek istememiştim.

Gerildi ama bir dakika sonra başını kaldırıp bana baktı, şapkasının başladığı yerde alnının çizgilerine çatışma kazınmıştı.

"Belki," diye fısıldadı.

Belki de değildir. Söylenmemiş sözler aramızda asılı duruyordu, olmaya hakları yoktu.

Çünkü onlar lanet bir yalandı. Güney ve doğu duvarlarının birleştiği yerleri incelemeyi tercih ederek ondan uzaklaştım.

Tabii ki Sullivan'la evlenirdi. Onlar Alba'nın altın çiftiydi. Dışa dönük çocuk ve sanatı aracılığıyla konuşan sessiz kız. Onlar

Yıllarca yan yana yaşadktan sonra birbirlerine aşık olanlar.

Onlar lanet olası bir hikaye kitabıydı ve ben de ateş püskürten ejderha. Elbette, bir şeyleri yakıp kül etmişim ama onları asla. Onu asla.

Asla o değil.

Boklarımdan herhangi birinin onlara dokunduğunu görmektense ölmeyi tercih ederdim. Yine de bir şekilde emri ben vermişim ve Sullivan kollarımda ölmüştü.

Ve şimdi burada onun sevdiği kadının yanında duruyordum. Evlenmek istediği kadının. Orduya katılmak için geride bıraktığı kadın, Xander üç yılını bitirdiği için değil, Özel Kuvvetler Yeterlilik Kursu'nu yeni bitirmiş olmamın havalı olduğunu düşündüğü için.

Yeşil bir bere takmam gerekiyordu.

Sullivan sonsuza kadar mavi elbisesini giyecek.

Willow annemizin yüzüğünü hiç takamadı.

Willow'u, gözlerini ya da saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu düşündüğüm için bile birinci sınıf bir pisliktim. Küçük kardeşime ihanet etmişim.

"Tarih Kurumu'ndaki dosyada ölçüleri var, bu yüzden sanırım bu plana başlayabilirim. En azından restorasyon kısmına. Yapı konusunda iyi misin?"

"Evet. Bir plan hazırlayacak kadar iyi bir fikrim var." İçgüdülerime karşı koyarak orada kaldım, köşeye baktım, önümdeki tahtanın damarları dışında dünyadaki her şeyi görmezden geldim. Bunun yerine ayağa kalktım ve onunla yüzleşmek için döndüm.

"Tamam." Tabletine gömülü kaldı. " zaman Çarşamba günü madene bakmaya ne dersin? Yarın bitirmem gereken bir proje var."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ettim, bu anın sona ermesi anlamına gelecekse her şeyi söylemeye hazırdım.

"Tamam, görüşürüz o zaman?" diye sordu başını kaldırarak. "Evet," diye cevap verdim başımı sallayarak.

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi hareket etti ama sonra vazgeçti. Zoraki bir gülümsemeyle aceleyle veda etti ve binadan hızla çıktı.

Arabasının gittiğini duyduğumda hareket edecek gücü kendimde buldum ama gitmek yerine dizlerimin üzerine çöktüm. Kar, kot pantolonumun sıcaklığıyla eriyerek hızla kumaşı ıslattı ve tenime kavurucu bir soğukla çarptı.

Yine de nefeslerim eşit ve ölçülü hale gelene kadar orada diz çöktüm.

Sonra çatının olması gereken yerden yukarı baktım ve kristal mavisi gökyüzüne baktım.

"Özür dilerim," dedim

ona. Öyleydim de.

Yaptıklarım için mi yoksa henüz yapmamış olmaktan korktuğum şeyler için mi emin değildim.

ONUNCU BÖLÜM

Söğüt

"Tamam, neden benden kaçıyorsun?" Thea sorguladı.

"Ben değilim." Bir ayağımın üzerinde zıplarken diğerini taytımın içinden geçirmeye çalıştım. "Senden kaçıyor olsaydım telefonu açmazdım, değil mi?"

"Gördün mü, son üç gündür seni aramasaydım buna inanırdım."

"Öyle mi?" Dengemi kaybettim ve bir *oof* ile yatağıma geri düştüm. Dengede durmaya çalışmaktan vazgeçtim ve Thea'yı hoparlöre aldım.

"Yaptığımı biliyorsun. Jacob! Yemin ederim, o kurabiyeleri atıştırdığın için akşam yemeğini yemezsen... Pat, bana yardım eder misin?" Thea telefonun sesini kısma zahmetine girmedi. Arkadaşlığın o aşamasını çoktan geçmiştik.

Siyah taytı bacaklarımın üzerinden geçirdim ve etek seçimlerime baktım.

"Teşekkür tatlım," dedi Thea. "Tamam, özür dilerim. Sanırım az önce kendime beş dakika sessizlik sağlayabilirim."

"Endişelenme." Jacob'ın Thea ve Pat'in hayatlarına getirdiği kaotik mutluluğu hayal ederek usulca güldüm. "Ee, ne var ne yok?"

"Bana ne olduğunu mu soruyorsun? Tarih Derneği toplantısının ortasında ikinci dereceden olduğunu açıklayan ve sonra da baban yerine Camden Daniels'in tarafını tutan sen mi? Bana ne olduğunu mu soruyorsun?"

"İşte bu yüzden cevap vermedim. Liseye geri dönmeyeceğim Thea. Reddediyorum." Siyah etek daha güvenliydi ve babam bunu takdir ederdi. Daha kısa olan kırmızı etek okuldayken favorim olmuştu, ama şüphesiz bir azar işitmeme neden olacaktı.

"Ha! Benden kaçıyordun! Geri dönmekten kastın, erkekler hakkında saatlerce sohbet ettiğimiz zamanlar mı? Yoksa sadece Daniels erkekleri mi?"

Sanırım buna doğru yürüdüm.

"Cam hakkında söyleyecek bir şeyim yok."

"Çok şey söyleyebilirim. Yani, burası Camden." Evet.

Liseye geri döndük.

"Evet, Camden," diye mırıldandım siyah eteği giyerken.

"Oh, hadi ama. Tekrar onun etrafında olmak eğlenceli mi? Lütfen bana bir şey ver. Burada ölüyorum."

"Eğlence' bunun için kullanacağım kelime değil." Eteğimin fermuarını arkadan çektim ve telefonumu da yanıma alarak dolabıma yöneldim.

"Heyecan verici mi? Heyecan verici mi? Yürek hoplatan? Ne?"

"Aramızdaki ilişkinin nasıl bir şey olduğuna dair çok çarpık bir fikrin var. Sinir bozucu, kafa karıştırıcı, sinir bozucu ve düpedüz tuhaf." Diz üstü çizmelerimi buldum ve çıkardım. Elbette, babamdan ve hatta annemden onlar hakkında bir yorum alabilirdim, ama hava sıcaklığı düşmüştü ve topuklu ayakkabılarla dışarı çıkmayacaktım.

İç çekişi yüksek ve uzundu. "Willow, orada olduğumu unutmamalısın. Beni kandıramazsın. Ve eğer onun dönüşünün sana ne yaptığı konusunda benimle konuşmak istemiyorsan, tamam, Pat'in onunla ilgili duygularının işleri karmaşıktırdığını biliyorum. Sadece biriyle konuştuğundan emin ol. O çocuk - o adam - seni düğümlere bağlıyor ve her zaman da öyle oldu."

"Sen orada yokmuşsun gibi davranamaz mıyız?" Yumuşak bir sesle sordum, sonra botları giymek için eğildim.

"Hayır." Sesinin şiddeti azaldı. "Çünkü rol yapamazsın tatlım. Yıllarını bu duyguları kendinden uzaklaştırarak geçirdin ve korkarım ki bunu tekrar yaparsan patlayacaksın."

"İyi olacağım." Ben hep iyiydim. Tek seçenek buydu.

"Olabilir. Ama geçen sefer ikiniz de köşelerinize çekildiniz. Sen Sullivan'la bir araya geldin ve Cam de topunu alıp evine gitti. Madende birlikte çalışmak mı? Bu çok fazla."

"Cam geri çekilmedi. Geri çekilecek bir şey yoktu. Ve Sullivan'ı sevdim."

"Yaptığını biliyorum. Ben sadece..."

Nükleer bombayı atmasını beklerken nefesim kesildi, her şeyi parçalayacaktı.

İnkârın bir zerresine tutunmuştum. Beni çocukluğumdan beri tanıyan bir en iyi arkadaşına sahip olmak bazen tam bir baş belasıydı. Hiçbir şeyi unutmama ya da kafamdaki senaryoyu değiştirmeme asla izin vermezdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Hepsi bu kadar," diye bitirdi ve ben nefes verdim. "Teşekkür . Bunu kabul edebilirim. Şu anda aşağı inmeme gerekiyor.

annem ve babama bir başka garip aile yemeği için."

"Tamam. En azından senin maskaralıkların kız kardeşini Yargıç Bradley'in ölümcül bakışlarından kurtaracak. Rosie'ye benim için bir öpücük ver. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedim ve telefonu kapattım, yansımanı değerlendirmek için bir an durakladım. Siyah iyi ve sağlam bir seçimdi.

Ama kırmızı bana ve Charity'ye biraz daha fazla sıcaklık katacaktı. Kırmızı oldu.

...

Garip bir şekilde, okulun ilk gününde ev ödevim olmadan çıplak kalmadım ve bunun için gerçekten söyleyebileceğim tek şey buydu.

Tanrıya şükür Rosie annemle sürekli sohbet ediyordu, çünkü babam Charity'ye ya da bana neredeyse hiç bakmıyordu.

Annemin normalde olağanüstü olan yemeklerinin tadı karton gibiydi, ama bunun onun baharatından çok benim sinirlerimden kaynaklandığını bilerek çiğnemeye devam ettim. Umarım bu süper eğlenceli akşamı nispeten çabuk bitirebilirdik. Öğleden sonra bir hava dalgası gelmişti ve ben garaj yoluna girdiğimde kar kalın bir örtü halinde yağmaya başlamıştı.

"Ne zamandan beri istenmeyen kişi oldun?" Resmi yemek odasında otururken Charity nefesinin altından sordu. Babam masanın başını, annem de ayakucunu işgal ederken, Charity ve ben bir tarafı, Rose da diğer tarafı tutuyordu. Rose'un rengârenk eteği ve payetli tek boynuzlu at üstü, kiraz ağacı ve kristallerle kaplı odaya umutsuzca ihtiyaç duyulan canlılığı getirmişti.

"Daniels'ın oğlunu kendi ailesine tercih etmeye karar verdiğinden beri," diye yanıtladı babam.

"Süpersonik kulaklar," diye fısıldadı Charity.

Babamla yüzleşmeden önce ona ağır bir yan göz fırlattım. "Baba, ben

Cam'i sana tercih etmedi."

"Cam mi? Oh adamım, bahse girerim en azından Xander olmasını umuyordu," diye espri yaptı Charity.

"Charity," diye uyardı annem.

"Cam'den hoşlanıyorum," diye ekledi Rose. "O iyi biri."

"Sen-" Kontrolünü kaybetmemek için mücadele eden babamın yüzü alacalı bir kırmızıya büründü. "O çocuğu Rose'un yanına mı getirdin?"

"Noah," diye annem. "Yirmi sekiz yaşındaki birine çocuk demek zor. O artık yetişkin bir adam."

"Daha fazla zarar vermek için daha iyi," diye karşılık verdi babam. "Ne düşünüyordun Willow?" Elindeki çatal ve bıçağı sanki hindi yerine beni kesecekmiş gibi tutarak bana baktı.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sesi alçaldı.

"Neden onun tarafını tuttuğunu mu soruyorsun demek istiyor -ki bunun arkasındaki hikâyeyi bilmek isterdim- yoksa neden Rose'un etrafında olduğunu mu?" Charity'nin bakışları annemle benim aramda gidip geliyor, babamı tamamen görmezden geliyordu. "Ne? Sadece yorumlamaya yardım edeyim dedim."

Rose omuz silkerek, "Tek boynuzlu atımı kullandı," dedi ve ağzına bir lokma patates püresi tıktırdı.

"Özür dilerim, tatlım?" Annem sordu.

Rose yutkundu ve annemle babama baktı, sonra babamı seçti. Kız cesurdu. "Benim buz torbamı kullandı. Dondurucuda sakladığımız tek boynuzlu at. Onu biliyorsun büyükbaba. Küçükken onu bana sen vermiştin ve ona boo-boo paketim demiştin."

Çünkü artık çok büyümüştü. Gülümsememi gizlemek için bastırdığım dudaklarımı dişlerimin arasında tuttum ve ardından hızla brokoliden bir ısırık aldım.

"Hatırlıyorum Rosie." Babamın ses tonu Rose için ayırdığı tona dönüştü. Biz küçükken kullandığı ve onu henüz hayal kırıklığına uğratmamış olan ses tonuna.

"Yüzünde bir şişlik vardı, yüzden Willow Teyze ödünç almasına izin verdi. Kız buz torbası falan olması umurunda bile değildi. Yine de oldukça büyük.

Bütün mutfağı kaplıyor."

Biri beni kurtarsın, bu iş çirkinleşmek üzereydi. Boğazımdan aşağı kül gibi kayan brokoliyi yuttum.

"Camden Daniels'ı onun dairesine mi götürdün? Rose'un yaşadığı yere mi?" Babam homurdandı.

"Sence ne yapacaktı baba? Grafiti mi yapacaktı? Giderleri tıkayıp sel mi başlatacaktı? O artık çocuk değil," diye karşılık verdim. "Oscar Hudgens onu hiç uyarmadan vurdu, Tim Hall da üzerine geliyordu, ben de onu yukarı çıkardım ve ateş hattından uzaklaştırdım."

"Ve sen de dairenin uygun olduğunu düşündün-"

"Orası benim dairem," diye araya girdi Charity, doğrudan babama hitap ederek.

Cehennem resmen . Rose'u her zaman tutmuş ve ilişkilerini teşvik etmiş olsa da, Rose iki yaşına girdikten sonra babasını denemekten vazgeçmişti ve şimdi babasıyla yılda tam üç kez konuşuyordu.

Mutlu yıllar. Mutlu

Noeller. Babalar

Gününüz kutlu
olsun.

Mart ayıydı ve bunların hiçbiri geçerli değildi.

Annemin çatalı tabağa çarptı ama ne Charity ne de babam gözlerini birbirlerinden ayırdı.

"Burası benim dairem," diye devam etti. "Benim. Bütün bina bana ait ve barıma kimin gireceğine ben karar veririm. Evim de öyle. Orası benim. Tıpkı Rose'un benim olduğu gibi."

Babam çatal bıçak takımını özenle yere koydu.

Belki de şimdi ayağa kalkıp süper kısa kırmızı eteğimle kızgın bir boğanın karşısındaki matador gibi dönmek için iyi bir zamandı.

"Camden'in evimde olmasının seni rahatsız etmesine üzüldüm ama ona güveniyorum. Willow'a güveniyorum."

"Camden'a güvenmediğim kesin, sana da güvenebileceğimden emin değilim," dedi babam, bakışları bana kayarak. "O çocuğun yaptığı onca şeyden sonra onun tarafını tutuyorsun."

"Ben zor düşünüyorum küçük vandalizm ve bir birkaç yumruk kavgası onu yapar

güvenilmez."

"Yatakhaneyi ateşe vermeye küçük vandalizm mi diyorsunuz? Cam onu yok etmeden önce o bina yüz otuz yıl ayakta kaldı."

"O yangın kazara çıktı ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledim. "Neredeyse ölüyordun."

Duman anılarımı doldurdu, boğazımda buruk ve sert bir his bıraktı. "Cam hayatımı kurtardı."

"İlk etapta onu tehlikeye attıktan sonra. Kazara olduğuna hükmedilmiş olabilir ama hepimiz gerçekte ne olduğunu biliyoruz. Sırf yapabildiği için ateşe verdi. Bu çocuk her zaman yıkıcı ve tehlikeli olmuştur."

"O daha çocuktuk, baba. Koca bir on yıl geçti ve o bu süreyi ülkesine hizmet ederek ve eğitimini tamamlayarak geçirdi. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?" Babamın yüzüne baktım, bir damla merhamet, çelik gibi katı ahlak kurallarında bir çatlak aradım.

"Bu, şiddete eğilimli olan çocuğun gidip kendine bu şiddeti sürdürebileceği bir kariyer bulduğu ve bunun için onu bir kahraman olarak ödüllendirdikleri anlamına geliyor. İnsanlar çok küçük şekillerde değişir, Willow. Karar verme şeklimizi ve hatta eylemlerimizi değiştiririz ama burada kim olduğumuzu değiştirmeyiz." Göğsüne vurdu.

"Bu şiddeti sürdürebileceği bir kariyer," diye tekrarladım. "Sullivan askere yazıldığında söylediğin bu değildi. Ona ne kadar gurur duyduğunu, tıpkı babası ve kardeşleri gibi ülkesine hizmet ettiği için takdir edilecek bir adam olduğunu söyledin. Cam'in seçimi neden daha az onurlu olsun ki?" İkisi de aynı kararı vermişti, o halde nasıl oluyordu da Cam'le alay edilirken Sullivan alkışlanıyordu?

Babam nefesini içine çekti ve duruşu, arkasında oturmayı sevdiği bankın desteklerinden daha dik bir hal aldı. "Ordunun Camden için iyi olduğunu düşündüm ve Art'a da tam olarak bunu söyledim. Çocuğun biraz disipline ihtiyacı vardı."

"Ve o artık bir mühendis baba. Bu kasabanın ona ihtiyacı var ve sen yine de onu kovmaya çalıştın, kural olduğu için değil, ondan hoşlanmadığın için." Başımı salladım. "Senin o küçük siyah-beyaz kurallarının dışına çıkıp böyle bir karara kendi önyargılarını kattığını hiç görmemiştim."

"Bu kasabanın Sullivan'a daha çok ihtiyacı vardı. Senin Sullivan'a daha çok ihtiyacın vardı." Kaşlarının arasındaki deri kırıştı ve gözlerini kırpıştırmadan önce bir anlığına gözlerine acı doldu.

İfadesindeki doğruluk ya da yalanı incelemedim.

"Sullivan'ın ölmesi Cam'in suçu değil." Kelimeler dudaklarımdan sanki son altı yıldır dökülüyormuş gibi döküldü, oysa daha önce hiç dökülmemişlerdi. Cam'i suçladığımdan değil. Bundan daha iyisini biliyordum. Babamla hiç ters düşmemiştim çünkü bunu benim önümde söyleyecek kadar cesur olmamıştı.

Gerçekte daha fazla güzellik vardır. Cam'in kütüphanede o kitabı okurken söylediği sözler, hak etmediğim bir sıcaklıkla göğsüme yerleşti. Utanç, sıcak ve rahatsız edici bir şekilde boynumdan yukarı süzüldü. Bunca yıldır babamın ne düşündüğünü biliyordum. Bunu çok daha önce söylemeliydim.

Sessizliğim babamın saçma düşüncesini onaylamak anlamına da gelebilirdi. Tüm kasabanın.

"O oradaydı. Bunu biliyor muydun?" Babam meydan okudu. Charity kucağıma uzandı ve elimi kavradı.

"Evet." Cam'in birliğinin Sullivan'ın da çatışmaya koştığı biliniyordu.

"Sullivan'ın ölümüne neden olan bir emir verdi." Bu söylentiye ben de duymuştum.

"Sullivan'ı vuran Cam'in kurşunu değildi baba."

"Onu kurtarmadığı kesin, değil mi? Eğer kız kardeşinle birlikte savaşıyor olsaydın, hemen onun yanında olurdun." Lanet olası suçlamayı orada asılı bıraktı.

Charity'nin eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve ben de onu sıktım. "Buna cevap veremem baba. Ben hiç savaşa gitmedim. Ya sen?"

Peçetesini kucağından aldı ve masanın üzerine fırlattı. "Yemek için teşekkür ederim, tatlım. Bulaşıklara başlayacağım." Masadan kalktı ve tabağını da yanına alarak ayağa kalktı. Düşünceleriyle boğuşuyor gibiydi, sonra gözlerini benimkilere dikti. "Sullivan'ın ölümünün sana ne yaptığını gördüm. En sevdiğin insanın, en sevdiğin şeyi kaybetmesini izlediğinde

o zaman anlayacaksın. Ama bunun senin başına gelmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum Willow."

Odadan çıktı, gerginliğin tamamını olmasa da bir kısmını yanında götürdü.

Gözlerim, iri gözlerle yavaşça çiğnemekte olan Rose'un yanından geçerek, Charity'ye ve bana ters ters bakan anneme kaydı.

Rose elinde tabakla masadan fırlayarak, "Büyükbabama yardım edeceğim," dedi.

"Hain," diye fısıldadı Charity küçük bir sırıtışla kızının arkasından.

"Gerçekten mi kızlar? Sen de 'benim hayatım, benim kurallarım' ." O Charity'yi işaret etti. "Ve sen..."

"Gerçeği mi?" Ben teklif ettim.

"Cam'i ona kabul ettiremezsin. Seni o kırık burunla eve getirdiği gün baban onun hakkında kararını verdi." Mutfaktan musluk sesi gelirken annem başını salladı. "Yangın anlaşılmayı mühürledi."

"Dokuz yaşındaydım ve madene düştüm," diye karşı çıktım. "Beni bulup eve getiren Cam'di-" Charity'nin elini bıraktım ve peçetemi masanın üzerine koydum. O gün yaşananları kaç kez tekrarladığımın bir önemi yoktu; babam her zaman Xander'ın yanında, Cam'in karşısında yer alacaktı. "Ve Sully'nin izini kaybettiğimde beni o yangından çıkaran Cam'di. Cam, anne, Sullivan değil. Ve bu neredeyse on yıl önceydi!" Teşekkür etmeme izin vermediğinde beyaz oniks fili Cam'in gösterge paneline bırakmamın üzerinden neredeyse on yıl geçmişti.

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum," diye fısıldadı annem. "O zaman ikimizden biri," diye mırıldandım ve ayağa kalktım.

"Tanrı aşkına Willow, o etek parmak ucu testini geçemez." Annemin dudakları büzüldü.

"Öyle değil," diye ona güvence verdim, ellerimi kalçalarımın altına doğru indirerek onun gülünç emrinden birkaç santim daha kısa olduğunu gösterdim.

"Evlilik dışı bir çocuğum oldu," diye ağzından kaçırıldı Charity, yanımda dururken. Annem iç geçirdi ve kalkarken bize el salladı. "Bu bir yarışma değil.

Şimdi, ikiniz de eve gidin. Kar çok şiddetli yağıyor ve

ıslak şeyleri severim. Bulaşıkları ben hallederim... ve babanı."

Yanaklarından öptük ve Charity Rose'un düğmelerini ilikledikten sonra garaj kapısından dışarı kaçtık. Biriken kara ve Rose'un elbise ayakkabılarına bir bakış attıktan sonra Charity Rose'u kollarının arasına aldı.

"Kahretsin, şaka yapmıyormuş," diye homurdandı Charity su yüklü karda yürürken. Şimdiden en az beş santime ulaşmıştık.

"İşte." Charity'nin arka kapısını açmak için onun önüne geçerken iki kez kaydım. "İçeri gir Rosie. Seni seviyorum." Alnına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum!" diye karşılık verdi.

Rose'u cipe bindirirken Charity sırtarak, "Seni bu kadar çok beslemeyi bırakmalıyım," diye yakındı. "Kemerini bağla, düğün çiçeği." Kapıyı kapattı ve bizi sadece kar yağışıyla gelen sessizlikte bıraktı. "Eskiden onu taşımak daha kolaydı."

"Eskiden daha küçüktü." İçimi bir şükran dalgası kapladı; onun tekrar büyüdüğünü görebilecektim. Gittiğim dört yıl içinde çok büyümüştü. "Babamla konuşmuşsun."

"Ona meydan okudun."

İkimiz de başımızı salladık ve sonra birbirimize sıkıca sarılarak kucaklaştık.

"Cam ve Sully hakkında daha önce bir şeyler söylemeliydim," diye itiraf ettim kız kardeşimin saçlarına.

Beni daha da sıktı. "Elinden geleni yaptın."

"Senin hakkında da daha önce bir şeyler söylemeliydim. Sen ve Rose hakkında. Asla sessiz kalmamalı ve onun seni dışlamasına izin vermemeliydim. Sadece barışı korumaya çalışıyordum ama bu yanlıştı."

Başını benimkine doğru salladı. "Hayır. Hayır, Willow." Geri çekildi ve çıplak elleriyle yanaklarımı avuçladı. "O benim kavgamdı. Senin değil. Bunun için sakın özür dileme. Sen her zaman benim için ortaya çıktın. Rose için. Ve sen üniversiteye gitmeden önceki ilk yıllarda onu yanımda tutmamı sağlayan şey de bu barışı korumandı. Sen gittikten sonra da devam etmesi için zemin hazırladın. Hala bu yemekleri yiyebilmemizin sebebi sensin. Rose'u hayattan daha çok sevdiğini bilmemin sebebi. Dilini tuttun

ve bu gurur duyulacak bir şey. Kısıtlama çok daha zor olabilir."

Kar taneleri kirpiklerime ve Charity'nin kirpiklerine konarken öfkeyle gözlerimi kırıştıtararak yanmayı önledim.

"O kadar korkuyorum ki sessizliğin benim adıma konuşmasına izin veriyorum," diye fısıldadım.

"Artık sesini bulmuş gibi görünüyorsun. Bunu iyilik için kullan. Bilirsiniz, 'büyük güç büyük sorumluluk getirir' sözünü."

"Ben Örümcek Adam değilim." Güldüm.

"Tanıdığım herkesten daha fazla hayatta kaldınız, sonra ayağa kalktınız ve tekrar devam etmeye başladınız. Bu seni benim kitabımda bir kahraman yapar."

"Kendi başına bir kız yetiştirdin. Bu seni benim yapar."

Sırıttı ve omuz silkti. "İnsanlara nasıl hayır diyeceğimi yeni öğrendim. İçimden bir ses senin de öğrendiğini söylüyor. Şimdi, işler daha da kötüye gitmeden dağa geri dön. İsteyeceğin son şey, mahsur kalırsan gelip seni kurtarması için babamı aramak olur. Bunun sonunu asla duyamayacaksın."

"Gerçek." Birbirimizi bir kez daha sıktık, sonra ayrı ayrı arabalarımıza bindik.

Motoru çalıştırdığımda buz gibi bir hava püskürdü ve hemen havalandırma deliklerini kapattım. Charity arabadan çıktıktan sonra ben de aynısını yaptım ve onu birkaç yüz metre takip ettim. Kar kalın perdeler halinde yağıyor, sileceklerimi fazla mesai yaptırıyordu. Görüş mesafesi tamamen berbattı.

Küçük karakoluma giden yola saptım, sonra arabamı dört tekerlekten çekişe almak için durakladım. Bahar karı uğraşılacak bir şey değildi. Ağır, ıslak ve kaygandı. Kartopu ve kaleler için harikaydı ama araba sürmek için korkunçtu.

Cam'in kaplıcalardaki arazisinin kenarını sıyırarak ilk sırtı tırmanırken arabam homurdandı. Ayak parmaklarım karıncalanarak bana bu yolculuğun sıcak bir yanı olmadığını hatırlattı. Motor iyice ısındıktan sonra sonuna kadar açtım ve buz çözücüyü ayarladım. Bu dağda büyümüşüm ve bu kesinlikle eve dönerken yaşadığım en zorlu yolculuklardan biri olsa da en kötüsü değildi.

Judah & the Lion müzik setimden geliyordu ve yokuş aşağı inmenin de aynı derecede zorlu olabileceğini bilerek zirveye ulaştığımda sesi kıstım

Bu karmaşanın altında zaten paketlenmiş kar var.

Çekiş gücünü koruyarak yavaşça ilerledim.

"Kahretsin!" Bir dişi geyik önüme fırladı ve onu üç arkadaşı takip etti. Frene basma içgüdüleriyle savaşıarak hızla gazladım ve beşinci geyikten kaçınmak için son anda direksiyonu kırdım. Lanet olası başıboş.

Arka tarafım döndü ve beni patikadan yanlamasına aşağı gönderdi.

Kendimi kaydırdıktan çıkarmak için sahip olduğum tüm becerileri kullanarak, "Biraz yardım edin!" diye bağırdım.

Yolun hemen dışına doğru kaydım ve dağın yamacı birdenbire çok daha fazla ölüm tuzağı ve çok daha az ev gibi geldi. Daha fazla kayarsam, üç yüz metre düşer ve babamın arka bahçesinde son bulurdum.

Lastikler bir milisaniye için kavradı ve ben de bundan yararlanarak tekerleği sertçe çektim, ancak bir dizi kayaya daha da sert çarptım.

Çarpmanın etkisiyle tüm vücudum sarsıldı ama araba kazalarına göre oldukça önemsiz bir olaydı.

"Harika." Başımı bir saniyeliğine koltuk başlığına yasladım, adrenalinin etkisini yitirmesini ve hızla atan kalbimi sakinleştirmesini umuyordum.

Farlar parlıyordu ama sadece gökyüzünden süzülen karı takip ediyordu. Araziyi tanımasaydım, Rose Rowan Madeni'ne giden dönemeçlerden önce tarlada mı yoksa inişin kenarında mı olduğuma dair hiçbir fikrim olmazdı.

Arabayı geri vitese taktım ve hiçbir yere gitmedim, bu yüzden kendimi daha da derine döndürmeden durdum.

Cep telefonumun şarjı yüzde 70'ti ve depomun yarısı doluydu, yani en azından bu benim için yeterliydi. Arka koltukta sakladığım kanvas çekme kayışlarını bir ucundan belime dolamak ve diğer ucundan koltuğuma bağlamak birkaç dakikamı aldı. Arabaya bağlandıktan sonra, babamın küçüklüğümünden beri taşımam konusunda öğüt verdiği çantayı aldım ve kalın bir kış şapkası ile yedek eldivenlerimi giydim.

"Cidden, kardeşini savunduğun için karma mı bu?" Sullivan'a sordum. Doğal olarak cevap vermedi. Ben deli değildim.

Zihinsel olarak kendimi bunun berbat olacağına hazırladım, montumun fermuarını çeneme kadar çektim,

Sonra arabadan indim, kayışın büyük kısmını yanımda taşıdım ve karı dışarıda tutmak için kapımı hızla kapattım. Burası daha derindi, neredeyse botumun üstüne kadar geliyordu.

Çok ince, kar dostu olmayan botum.

Isıran soğuğa aldirmeden çömeldim ve cep telefonumu el feneri olarak kullanarak hasarı inceledim.

Sol ön taraf darbeyi almış, beni patlak bir lastik ve kırık bir jantla baş başa bırakmıştı. Hafifçe küfrettim. Kar olmasaydı, patlak lastiği değiştirmek için çok zor bir yer olurdu ama kar varken bu imkânsızdı.

Çok fena sıçmıştım.

Bir elimi arabanın üzerinde tutarak arkaya doğru yürüdüm. İnişe çok yaklaşmıştım. Yirmi adım daha atsaydım Sullivan'ı planladığımdan daha erken görmüş olacaktım.

Egzoz borusunun temiz olduğundan emin olmak için kontrol ettim ve karın üstünden geçmesini önlemek için altında bir boşluk açtım. Sonra kapağı açtım ve geçen hafta Rosie'yi kızakla kaymaya götürdükten sonra orada bıraktığım kar botlarını aldım. Arabaya geri döndüm ve ayak parmaklarıma ısı geri dönerken ayaklarıma saldıran acıya karşı dişlerimi sıktım.

İngiliz dilinde bu an için yeterince küfür yoktu.

Babamı arayabilirim.

Kızacaktı ama gelecekti.

Geyikler onu pusuya düşürmediği sürece muhtemelen başaracaktı. Ama kar derindi ve daha da hızlanıyordu.

Charity'yi burada riske atmamın ya da Pat'ten Thea ve Jacob'ı bırakmasını istememin imkânı yoktu.

Telefonumdaki kişileri açtım ve yavaşça kaydırdım, sonra durakladım.

Ara onu.

Kendi iç sesime karşı çıktım.

"Muhtemelen yıllar içinde numarasını bir düzine kez değiştirmiştir," diye mırıldandım. Tamam, kendi kendime cevap veriyorsam belki de biraz deliriyordum.

Kendimi sorgulamadan önce adını tuşladım ve kulak tırmalayan bağlantı kesildi anonsunu duymaya hazırlandım.

"Willow?" Cam cevap verdi.

"Cam." Rahatlama hissi göğsüme çarpınca koltuğuma çöktüm.

"Neler oluyor?"

Neredeyse buradan büzülmüş kaşlarını, işler ters gittiğinde takındığı o endişeli bakışı görebiliyordum.

Silecekler yavaşlarken, "Kendimi küçük bir durumun içine soktum galiba," dedim. Kar onlar için çok ağırlaşmaya başlamıştı.

"Tabii ki yaptın. Neredesin?"

İçim ama devam ettim, çünkü yarın manşet olmak istemiyordum.

"Bir kaza geçirdim. İlk tepeden hemen sonra. Biliyorsun, yaylara gitmek yerine kıvrıldığı yerde? Rose Rowan dönüşünden hemen önce?"

"Bana bir GPS iğnesi gönder. Yola çıkıyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Camden

Onu boğacaktım. Onu bulur bulmaz.

Bu fırtına oyun .

Arazilerimizin arasındaki sırtta durdum ve bana gönderdiği yer işaretini kendi yerimle karşılaştırdım. Bir elli metre daha alçalırsa görüş alanına girecekti.

Bunun içinde ne işi vardı? Tamam, hava durumu sunucusu fırtınanın kuzeyimizden geçeceğini söyleyerek çuvallamıştı ama yine de kar yağmayacağını söylediklerine göre haklı çıkma şansları yüzde 50'ydı. Kar hızla birikiyordu ve kedi bile yakında kesin bir şey olmayacaktı.

"Sadece iyi olmasına izin ver," diye yalvardım. Yaralı olup olmadığını sormamıştım çünkü bir şey fark etmezdi. Sadece oraya olabildiğince hızlı ulaşabilirdim ve zaten bunu yapıyordum.

Telefonumu cebime sıkıştırdım ve Cat'e biraz gaz vererek kar motosikletini sırttan aşağı doğru çevirdim. Bu araziye avucumun içi gibi biliyor olmam çok iyi bir şeydi, çünkü görüş mesafesi berbattı ve görebildiklerim başımı büyük bir belaya sokabilecek çukurları ve yükselişleri gizliyordu.

Zaten başımız belada değildi.

Yolun döndüğü yeri işaret eden çam gruplarını geçtim ve bir çift akan far görüş alanıma girdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ağzımı kapatan timsaha, sonra dikkatlice yamaçtan aşağı indim.

Kahretsin, uçuruma çok yaklaştı. Motoru rölantide bırakıp inerken olabilecek her şeyi unutup olanlara odaklandım.

Onun 4Runner'ının yolcu kapısını açtım ve kaskımı yırttım.

"Yaralandın mı?" Tamamen çıkarmadan önce sordum.

"Hayır," diye söz verdi başını sallayarak. "Onca yolu kar arabasıyla mı geldin?"

"Evet. Araziyi ciple geçmiyordum ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen . Nasıl bilmiyorum." Eğildiğimde kar enseme çarptı.

"Bilmiyordum. O yüzden ben aradım," diye itiraf etti burnunu kırıstırarak. "Gelmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Yapmak zorunda değildim Willow. Bunu ben seçtim." Bu kısmen bir yalandı. Elbette özgür irademle yaptığım bir tartışma vardı ama Willow söz konusu olduğunda tüm seçimlerimi onlarca yıl önce yapmıştım. O çağırdı. Ben de geldim. Bu kadar basitti. Ve bu kadar karmaşık.

"Sol ön lastik patlamış-" diye başladı.

"Fark etmez. Zaten bu şekilde ulaşamayız. Şimdi gidelim. Kar daha da derinleşiyor." Konuşurken şapkasına, paltosuna ve eldivenlerine baktım, "Lanet olsun, etek mi giyiyorsun?" dedim.

O kırıksıklık geri gelmişti. "Şey, evet. Ben-"

"Tekrar söylüyorum, fark etmez. Kahretsin. Burada bekle." Kapıyı kapattım ve Kedi'yle yüzleşmek için döndüm. Heybeleri açmak eldivenlerim için bir eziyetti ama onları kaybetme riskini göze alamazdım. Eve dönene kadar donabilirdim.

Eski yedek binici pantolonumu çektim ve Cal Amca'ya onları koltuk altı deposundan temizlemediği için hızlı bir teşekkür gönderdim. Sonra kayışı kopardım ve ona getirdiğim ekstra kaskı serbest bıraktım ve kapısına doğru yürüdüm.

"Al bunları," dedim, yolcu koltuğuna geçip kapıyı arkamdan kapatırken bir elimle giysileri ona doğru ittim. "Sana bir de kask getirdim." Bunu söylemek zorunda değildim, çünkü şu anda kucağımı tüketiyordu.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi, kar pantolonunu giymek için botlarını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Bunun içinde ne halt ediyorsun?" Pantolonu yukarı çekerken gözlerimi kalçalarının kayışında değil, önde ve merkezde tutarak sorguladım.

"Araçlı kızak."

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru baktım.

"Ailemle yemek yiyordum, sana anlatmaya çalışıyordum ama sözümü kesip durdun."

"Ailenle kalmalıydın."

"Teşekkürler, Kaptan Belli." Pantolonu çekti, sonra eteğinin fermuarını açtı ve aşağıya doğru indirmeye başladı.

Willow Bradley'nin eteğini arabada bu şekilde çıkarmayı kesinlikle hayal etmemiştim. Hiç yapmadığımdan değil- Tamam, evet, yapmıştım. Hem de çok.

"İnanın bana, bunun olacağını bilseydim dağdan yukarı değil aşağı inerdim. Ama babamla kalamazdım. Onun ruh haliyle olmaz." Eteğini temizledi ve arka koltuğa fırlattı.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama geri dönme konusunda endişeliyim ve üzerinizi değiştirmeniz gerektiğini fark etmedim."

"Kar kıyafetiyle dolaştığımı mı düşündün?" Sırıttı.

"Onun gibi bir şey." Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim. Hemen her durumda komik bir şeyler bulabilmesi onun en çekici özelliklerinden biriydi ama şu anda buna ayıracak vaktim yoktu. "Evime dönmem yaklaşık yirmi dakika sürer." Eldivenlerimi orta konsola bıraktım ve havalandırmanın önünde ellerimi ısıttım.

Saçlarını hızlı parmaklarıyla örerken, "Benimkine daha yakınız," diye savundu. Akıllı kız. Saçlarını serbest bırakırsa rüzgâr her yere savururdu.

"Belki otuz metre farkla," diye karşılık verdim. "Ayrıca, evimin arkasındaki araziye daha iyi biliyorum ve görüş mesafesi şu anda pek de iyi değil." Bir sırıtma yakaladım ve o daha konuşmadan üzerine atıldım. "Bana yardım et Willow, eğer araba kullanmayı teklif edersen..."

Güldü. "Hadi ama, bu geçerli bir düşünceydi."

Bir Kedi konusunda yetenekli olduğunu biliyordum ama bu onun hayatı söz kontrolden vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu. Zamanı kullanarak Gideon ve Xander'a hızlı bir grup mesajı gönderdim.

Camden: Willow sıkıştı. Onu evime geri götürüyorum.

Kedi ile. Kaplıcaların yukarısındaki rotayı izleyeceğiz.

İşte orada. İşler ters giderse nereye bakacaklarını biliyorlardı.

Gideon: Güç istasyonu az önce arızalandı. Onu sıcak tut. ;)

"Ne tür bir güç kullanıyorsun?" Gid'in yorumu üzerine başımı sallayarak ona sordum.

Kaşları çatıldı. "Şehir elektriği."

Xander: Tamam. Dikkatli ol. Babamın evindeyim, jeneratörü kuruyorum.

Xander: Gideon, kapa çeneni. Cam, ellerini gazdan çek.

"Ben kazandım. Kasabanın elektriği kesik ve bende bir uzay istasyonuna ya da küçük bir kıyamet günü tarikatına güç sağlayabilecek bir güneş bankası var. Benim evime gidiyoruz. Arabayı kapat ve geceyi burada geçirmeden gidelim." Willow'a kaskını uzattım, sonra kapıyı açtım ve ona itiraz etme şansı vermeden dışarı çıktım. Sahip olamayacağımız bir zamanı boşa harcıyorduk.

Kendi kaskımı tekrar takarken telefonum tekrar tekrar çaldı.

Gideon: Sanırım ben de öyle dedim.

Xander: Kar yağdığı için şanslısın.

Gideon: Evet, evet. Cam, oraya vardığında mesaj at.

Cam: Tüm hesaplarda yapacağım.

Telefonumu montumun içine sıkıştırdım ve Cat'in koltuklarındaki karı fırçaladım, tek kişilik değil de iki kişilik olduğu için minnettarım.

Kaskını takarken dizlerine kadar gelen kara bata çıka ilerledi.

Yine sekiz yaşındaymış gibi kontrol ettim. Eski alışkanlıklar falan. Önce kaskların, sonra da gösterge panelinin düğmelerini çevirerek kulaklıkları çevrimiçi hale getirdim.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum. "Anladım," diye onayladı.

Arabaya bindik ve ben sürücü koltuğuna yerleşirken Willow da yolcu kollarına uzandı.

Willow Bradley'i bir daha asla görmeyeceğim. Bu lanet yemini gerçekten değiştirmek zorunda kalacaktım. Belki *Willow Bradley'e asla dokunmayacağım* gibi bir şey.

Evet, bu işe yarayabilir.

Kediye biraz benzin verdim ve Willow'un 4Runner'ını fırtınaya bırakıp dağ sırtına geri döndük. Önceki izlerim çoktan kaybolmuştu. GPS bana doğudaki sırtın aşağısındaki kaplıcaları geçtiğimizi söylüyordu ama hiçbir şey göremiyordum.

"Tepeden aşağı dönüyoruz," diye uyardım onu.

"Tamam," diye cevap verdi. "Bu kadar kötü olduğuna inanamıyorum. Seni zar zor görebiliyorum ve tam önümdesin."

Onu da zar zor hissedebiliyordum. Yolcu koltuğunda arkasına yaslanmıştı, şüphesiz bana yer açmak için. Tam olarak kanka sayılmazdık.

Ama olmak üzereydik.

"Öne eğil ve bana tutun," diye emrettim. Bu dönüşler ve geçişler için daha iyiydi ve o da bunu biliyordu. En azından bildiğini umuyordum.

Yokuş aşağı inmeye başladığımızda ağırlığı bana doğru yerleşti ve elleri önce belimde, sonra da ceketimin kumaşında kenetlendi.

Hayatım boyunca bir kar fırtınasının dikkatimi dağıtmasına hiç bu kadar sevinmemiştim.

"İyi misin?" Bir elimle onunkini acil durumlar için giydiğim parlak turuncu yeleş halkalarına yönlendirerek sordum. "Bu daha mı kolay?"

"Evet, teşekkür ." Tutuşu sıkılaştı.

Sesi soluğu kesilmiş gibi gelmedi. Hayır. Sesi... gergindi, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Willow Bradley, bana bağarmaktan nefesi kesilmediği sürece yanımda asla nefessiz kalmazdı.

Sırtların arasındaki düzlükten geçtik, farların ışığında kar sanki çok hızlıymışız gibi üzerimize geliyordu.

Kaskı omurgamla sağ kürek kemiğim arasında dururken, "Kendi küçük, tehlikeli yolunda çok güzel," dedi.

"Sana zarar verebilecek çoğu şey öyle."

Yumuşak bir şekilde iç çekti ama cevap vermedi.

Son sırtı tırmandık ve ben bizi fırlatabilecek rastgele kayaların ya da bir zincirin olmadığını bildiğim patikaya sadık kalmaya dikkat ettim.

"Görüyorum!" diye haykırdı sırtın tepesine vardığımızda ve Elba görüldüğünde.

"Neredeyse vardık," diye onu temin ettim. Başarmıştık. Kedi şu anda ölse bile, onu o mesafeye kadar taşıyabilirdim.

Bizi evin arkasından dolaştırdım ve garaj yoluna çektim. Cat'ten inerken ona "Sen içeri gir, ben de arabayı çekeyim," dedim.

"Yardıma ihtiyacınız yok mu?" diye sordu, bakışları kasklarımızın renkli siperlikleriyle gizlenmişti.

"Hayır, git ısın." Garaja doğru yürüdüm ve panele girdim. Kapı açıldı ve Willow içeri girdi.

Kediyi hızla evim dediği küçük bölmeye çektim ve bizi içeri kapattım. Sonra kaskımı çözdüm ve kısa süre sonra montumu, kar pantolonumu ve botlarımı da koyacağım metal dolaba . Willow'un montu ve botları zaten oradaydı.

Dışarıdaki sıcaklığa rağmen atletik pantolonum terden ıslanmıştı ve çoraplarımla elektrik kulübesine geçtim. Tüm pillerin dolu olduğundan emin olduktan sonra kulübeyi kapattım ve içeri girdim.

Kaslarımdaki gerginlik azalırken sıcaklık ve tatlı bir şeyin kokusu beni karşıladı. Endişe geçene kadar ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim.

Güvendeydi. Sıcaktı. Buradaydı.

Kahretsin, ya eve gelmemiş olsaydım? Bu olasılığın ağırlığı beni aşağı çekerken kapıya yaslandım. Babam o sesli mesajı bırakmasaydı. Eğer harekete geçmeseydim... Nerede olurdu?

"Hey."

Giriş holünde karşımda, elinde dumanı tüten bir fincanla dururken bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Belini birkaç kez kıvrımış olmasına rağmen kar pantolonum üzerinde kocaman duruyordu. Uzun kollu gömleği, kıvrımlarını sıkıca kavrayan kötü bedeniyle tezat oluşturuyordu ve yıpranmış örgüsünün kuyruğu omzunun üzerinden düşerek göğsünün hemen altında son buluyordu. Yanakları ve dudakları soğuktan pembeleşmişti ve gözleri parlıyordu. Onu yazın atlet ve tulumdan balo gecesi balo elbisesine kadar neredeyse her şekilde görmüştüm.

Bana hiç şu anki kadar güzel görünmemişti.

Boku yemiştim. Yani. Hem de çok. Sikilmiştim.

Yere geçti ve bardağı uzattı. "Sana sıcak çikolata yaptım. Tarihleri ve her şeyi kontrol ettim."

Uzandım ve fincanı ondan aldım, parmaklarımız birbirlerine sürtündü. Bu, eve dönüş yolunda kollarının bana sarılmasından daha samimiydi.

"Teşekkür ederim," dedim, sesim o kadar przliydi ki zar zor tanıyabildim. "Ben aldım, yani iyi. Ayrıca burada bırakılan her şeyi attım."

"Senin sıcak çikolata seven biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Tatlı şeylere bayılırım," diye itiraf ettim ve yarısını içmeden önce bardağın elimi ısıtmasına izin verdim.

Yanakları pembenin daha derin bir tonuna dönüştü. "Kendin için de bir tane yaptın mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Mutfakta." O o yöneldiğinde ben de peşinden gittim ve kar pantolonumun altının yerde sürüklenmesine sessizce güldüm.

Willow pek çok şeydi. Uzun boylu bunlardan biri değildi.

"Neden bunlardan kurtulmuyorsun?" Kupasını kavrarken ben de önerdim. "ok daha hızlı ısınırısın."

"Sadece tayt, unuttun mu?" Başını yana doğru eğdi.

"Doğru." O değiştiğinde bu gerçeği görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. "Tamam, en çok neyin içinde rahat edersin? Pantolonum sana büyük gelecek ama yuvarlayabilirsin, ya da şort? Kapüşonlu mu?"

"Evet, lütfen," diye gülümseyerek cevap verdi. "Elinizde ne alacağım. Seçici değilim."

İzin isteyip dolabımı karıştırdım ve pantolon, şort, tişört ve kapüşonlu sweatshirt çıkardım. Bir de kalın oraplar. Sonra Gideon ve Xander'a sağ salim vardığımızı bildiren bir mesaj attım ve iki dakikalık bir duş alıp temiz kıyafetlerimi giydim.

Koridordan mutfağa doğru yürürken "Ben iyiyim," dediğini duydum.

"Anne, ona iyi olduğumu söyle. Hayır, gelip jeneratrm bağlamasına gerek yok."

Mutfak penceresinden dışarı bakarken sırtı bana dönüktü.

"Çünkü kendi jeneratörümü nasıl bağlayacağımı biliyorum, işte bu yüzden." İç çekti ve başı biraz geriye düştü. "Ve çünkü Cam'in evindeyim. Yoldan çıktım ve o gelip beni aldı. Hayır, bunu ona söyleme. Bu havada pompalı tüfekte yola çıkıp kendini öldürtebilir."

Yaşlı Yargıç Bradley. Willow'un benim evimde benim kıyafetlerimi giyip yatacağını bilse kesinlikle altına sıçardı. Willow telefonu annesiyle kapattığında küçük bir memnuniyet dilimi beni gülümsetti.

"Al bakalım." Ona kıyafetleri uzattım. "İstersen üstünü değiştirebilirsin ya da duş falan alabilirsin, ben de ateşi yakayım."

"Teşekkür ederim." Koridordan aşağı baktı ve tereddüt etti.

"İstersen benim odamı kullanabilirsin. Henüz Cal'inkine bakmadım.

Duş-"

"Yatak odasına bağlı," diye bitirdi küçük bir gülümsemeyle. "Hatırlıyorum. Hemen döneceğim."

O benim yatak odamda kayboldu, ben de oturma odasındaki şöminede ateş yaktım. Güneş pilleri dayanırdı, endişelenmiyordum ama böyle bir gecede ateş yakmak için söylenecek bir şey vardı. Son odun yükünü garajdan içeri taşıdığımda, Willow'u alevlerin önünde oturmuş, ıslak saçlarına küçük bir fırça çekerken buldum.

"Yardım edeyim," diyerek ayağa kalktı. Çorapları dizlerine kadar geliyordu ve atletik şortumu birkaç kez kıvrarak sadece dizlerini çıplak bırakmıştı. Kapüşonlu sweatshirt'üm onu içine çekmiş, uyluğunun hemen altına kadar geliyordu ve onun da kollarını kıvrırmıştı.

"Aldım," dedim ve yığını şöminenin ucunda duran kütük rafına ekledim. "Fırçayı nereye saklıyordun?"

Arkasını açtı ve daha da küçük bir dikdörtgene dönüştü. "Cüzdanımı montumun altına bağlamayı başardım. İyi de oldu, çünkü cüzdanım ve tüm o önemli eşyalarım yanımda."

"Markete gitmeyi planladığın için mi?" İkimiz de otururken alay ettim. O bacaklarını altına kıvırdı, ben de ikimiz de ateşe bakarken dirseklerimi desteklemek için dizlerimi kaldırdım.

"Bahse girerim benim gelmiş geçmiş en büyük genç kız olduğumu düşünüyorsun." "Ne?"

"Genç kız. Bilirsin işte, 'kurtar beni!' Ellerini havada salladı ve salladı, hala alevlere bakıyordu.

"Neden senin bir genç kız olduğunu düşünüyim ki?" diye sordum.

"Ne kadardır evdesin, iki hafta mı? Ve şimdi beni iki kez kurtarmak zorunda kaldın." Omuz silkti ama bunu görüldüğü kadar rahat karşılamadığını biliyordum.

"Tamam, iki buçuk haftadır evdeyim ve son baktığımda sen de beni kurtarmak için üzerine düşeni yaptın."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Tüm kasabanın önünde ayağa kalktın ve mecbur olmadığın halde benim tarafımı tuttun. Bunun sana pahalıya patlayacağını bile bile. Ben senin için bir kurşun yemiş olabilirim ama sen benim için babanı karşına aldın. Bence bu seferlik ödeşmiş sayılırız." Ağzımın bir kenarı yukarı kaydı.

"Bu sefer mi?"

"Eğer skor tutuyor olsaydık." Kaşlarımı kaldırdım. "Babamın beyzbol sopasını çıkardığın ve Scott Malone'u beni kurtarması için görevlendirdiğin bir bölümü hatırlıyorum." Bu onunla ilgili en sevdiğim anılarımdan biriydi.

"Bu pek sayılmaz! Benim yüzümden onunla kavga ettin. Beni kurtarmaya gelmene bir örnek daha."

"Sen elinde sopa olan on iki yaşında bir kızdın. Seni kurtarmadım; sadece silahını akıllıca seçmen için sana zaman verdim. Adamım, çok kızmıştın." Bu anıyı hatırlayınca sııttım. Ertesi gün dolabına girmiş ve satranç taşlarımızın ilki olan atı bırakmıştım.

"Evet, bana çirkin çocuk demişti ve neden Charity'ye daha çok benzemediğimi sormuştu ve bu ilk kez de olmuyordu. Ama sırt çantama o kadar çamur koyduğunda işim bitmişti." Yanakları kızardı. "Sonra sen ona doğru uçtun ve ben ne yapsaydım? Onunla kapışmana izin mi verseydim? Diğer çocuklar da katılınca olmazdı."

"Aynen öyle. Kurtarılmaya ihtiyacın yoktu. Sadece bir başlangıç yapman gerekiyordu." I

Güldü.

"Peki, ya babanın arazisindeki çam ağacında mahsur kaldığım zamana ne demeli? Benim için tırmanmak zorunda kalmıştın," diye meydan okudu.

"Sayılmaz. Attığım frizbiyi alıyordun ve oraya o kadar hızlı tırmanmıştın ki seni ağaca ulaştıracak zamanım bile olmadı." Başımı salladım. "Eğer örgüne takılmasaydı başarabilirdin."

"Haklısın. O yaz neredeyse hepsini kesiyordum."

"Kesmediğine sevindim." Kahretsin, bunu söylemek istememiştim. Gözleri büyüdü.

Ya geri çekilirim ya da sahiplenirim. Neyse ne.

"Saçlarınız çok güzel ve uzun sevdiğinizi biliyorum. Pişman olurdun. Saçına sakız yapıştığında, işte o zaman makasın çıkacağını düşündüm."

Öfkelendi. "sakız sıkışmadı. Sullivan saçıma düşürdü." Alnı buruştu. "Kaç kişiydik? On kişi miydik?"

Başımı salladım. "Annemin öldüğü yazdı, yani evet, on yaşındaydın."

"Anneme söylemek zorunda kalmayayım diye onu çıkarmak için bir saatini harcadı," dedi usulca, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"oldukça harikaydı. Ayrıca benim hatam olduğunu biliyordu, bu yüzden hemen beni korudu." Şöminenin üzerindeki resme baktım; annem son Anneler Günü'nde kravatlarını takmış, üçümüzle birlikte gülümsüyordu. Tabii bunun son olduğunu bilmiyordu.

"Sullivan'ın seçiminden nasıl kendini sorumlu tutabilirsin?" Bana ters ters baktı.

"ama, bilmiyor muydun?" "Neyi bilmiyordum?"

"Bunu sadece kaplıcalara onsuz gideceğimiz için kızgın olduğu için yaptı. Hatırladın mı? Ev işlerini bitirmediği için gitmesine izin verilmedi ve senin de benimle gelmeni kesinlikle istemedi." Adamım, o kadar kıskançtı ki, onun dünyası olduğunu fark etmemiş olan kız üzerinde hak iddia etmeye başlamıştı bile.

"Ciddi misin sen?" Kızın burnu kırıştı. "Aman Tanrım, annen sakızı çıkarırken sen de onun işlerini bitirmiştin," diye hatırladı aynı resme bakarak.

"Evet." Bunu bir önsezi olarak .

"Ona karşı çok iyiydin Cam. İstedğin bazı şeyleri kaçırdığını bildiğim halde onu hep ön planda tuttun." Gözleri benimkilerle buluştu ve onun benimle aynı şeyi düşünmediğini biliyordum, çünkü bunu ona hiç söylememiştim ve o da bunu hiç fark etmemişti. "İşte bu yüzden yatakhaneyi asla ateşe veremeyeceğini biliyorum, biliyorsun."

kaçırdım, içimden o günkü gerçeği göreceğinden korkuyordum. "Ne yani? Sıkılmış bir kundakçı olduğumu düşünmüyor musun?" Ateşe baktım, o gece neredeyse onu tüketecek olan ateşi hatırladım. Ben o kadar Onu duman ve alevlerin arasında bulduğum için çok şanslıyım.

"Hayır. Hiç yapmadım. Bu senin doğanda yok. Ayrıca, Sully'yi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdın. Meşale devrildi. Kazalar olur. Herkesin seni suçladığına, hatta hâlâ suçladığına inanamıyorum."

"İnsanlar işler boka sardığında suçu başkalarına atma ihtiyacı duyuyor. Bu onlara kontrol edemedikleri şeyler üzerinde kontrolleri varmış gibi hissettirir. Ve tabii ki beni suçladılar." Ona bir sırtıma fırlattım. "Ben oradaydım ve bu yüzden benim hatamdı."

"Benim için oradaydın," dedi usulca. "Kiriş aşağı indiğinde Sullivan'ın elini kaybettim. Öleceğimi sandım..." Derin bir nefes alarak durakladı. "Alevlerin arasından atladığını gördüğümde halüsinasyon gördüğümde oldukça emindim ama yine de... bir yanımda geleceğini biliyordu. Oksijen yoksunluğundan olmalı, değil mi?"

"Sana rastlamam sadece şanstı." Çok korkmuştum. Sullivan ranzadan onsuz, dumandan titreyerek çıkmıştı ve benim tek düşüncem Willow'a ulaşmaktı.

"Değildi."

Bakışlarım yavaşça onunkilere kaydı.

"Sen bizim gibi arkada değildin Cam. Çıkış yolunu bulamıyordun ve tesadüfen bana rastladın. O kapı dışarı açılıyordu ve sen geldin.

içinden. Beni bulmak için geri geldin. Hayatımı kurtardın." Yüz ifadesi yumuşadı ve içimdeki her şey isyan etti. Bana öyle bakamazdı, sanki zor durumda kaldığımda iyi olanı, bencilce olanı yaptığım için lanet olası bir kahramanmışım gibi.

Onun peşinden gitmedim çünkü yapılacak doğru şey buydu. Peşinden gitmişim çünkü onun var olmadığı düşüncesine katlanamıyordum. Onun kahraman tapınmasının bir zerresini bile hak etmiyordum, hele ki amacım saf terörken. Ben kimsenin kahramanı .

"Önemli olduğunda orada değildim." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bunu düşününce geri kalan hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Afganistan'da onu hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Hızla gözlerini kırıştırdı ve birkaç kalp atışı için gözlerini , ama geri döndü, hüzün neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayılıyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diye fısıldadı.

Çenem titredi.

"Sen yapmadın," diye tekrarladı, bana doğru eğildi ama aramızda bir karış mesafe bıraktı. "Bu senin hatan değildi. Sullivan'ın ölümü senin suçun değildi."

"Bunu bilemezsin," diye terslendim, bu fikri aklıma bile getirmeyi reddederek. "Sen orada değildin. Hiçbir fikrin yok."

"Seviyorum." Başkaları ürküp uzaklaşırken o kaldı, sıcaklığı ve şefkati beni esir aldı, samimiyetiyle bana işkence etti. "Seni tanıyorum. Belki eskisi kadar iyi değilsin ama seni ruhuna kadar tanıyorum Camden Daniels. Eğer onu kurtarmanın bir yolu olsaydı, bunu bulurdun. Onun için kendi hayatını verebilecek olsaydın, verirdiniz. Bunu bilmek için orada olmama gerek yok." Gözlerinden bir çift yaş süzüldü ve hızla onları sildi ama yine de başka tarafa bakmadı.

Kederimi bir zırh gibi giydim, yıkılmasına veya zayıflamasına izin vermeyi reddettiğim bir duvar.

Onunkini bir sanat eseri gibi taşıyordu; kaybı onunla birlikte deneyimlemeniz için cesur bir davet, başka tarafa bakmanız için size meydan okuyor, onun yaşadığını unutmanız için size meydan okuyordu. Onu sevmişt.

Onu sevmişt. Nasıl sevmesin ki? Herkes biliyordu. Sullivan

Çekici ve komikti ve herkese önemli olduklarını hissettirirdi. Daniels çocuklarının en iyisiydi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"O kadar insan arasından sen beni nasıl affedebilirsin?" Başımı sallayarak sözlerinden kurtulmaya çalıştım. "Onun ekibini hattı tutmaları için gönderdim. O emri iletteğimde onun olduğunu bilmesem bile, onu öldürten bendim."

"Emirden haberim vardı." Yutkundu ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce gözlerini kaçırdı. "O olduğunu bilmiyordun." Beni sorgulamak yerine bunu bir gerçek olarak ifade etti.

Başımı salladım. "Çok geç olana kadar değil." Eğer emri biliyorsa, bu benim yaptığım seçimi de bildiği anlamına mı geliyordu?

Sanki dile getirmediği bir fikri onaylıyormuş gibi yavaşça başımı salladı. "Seni affetmiyorum. Affedilecek bir şey yok. Sullivan'ı dünyadaki herkesten daha çok seviyordun. Orada olanlar senin kontrolün dışında olmuş olmalı, çünkü aksi takdirde onunla birlikte ölürdün. O olmadan asla eve dönmezdin." Sesi fısıltıya dönüştü.

"Ama ben yaptım." Her nasılsa sesim boğazımın boğuculuğundan kurtulmayı başarmıştı.

"Sen yaptın." Gülümsedi ve bir damla gözyaşını daha sildi. "Yani yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorum. Biliyorum, Cam. Biliyorum."

Sözlerinin duvarlarımdan sekmesi gerekiyordu. *Kayıplarınız için çok üzgünüm ve sizin için yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin sözleriyle* birlikte dümdüz düşmeleri gerekiyordu. Bunun yerine bu yumuşak, iyileştirici sözler savunmamın harcına doğru kaydı. Saldırmak yerine, öylece oturdular ve içime işlediler.

Ve gerilim çok fazla olduğunda, beni ikiye bölmekle ve kan kaybından öldürmekle tehdit ettiğinde, beni affını kabul etmem ya da onaylamam için zorlamadı. Bunun yerine kanepeye yaslandı ve sadece çocukken yaptığım gibi hala yüksek sesle okuyup okumadığımı sordu.

Bu yüzden, yaklaşık altı yüz sayfalık kitabın yarısına gelmiş olmama rağmen, *Cennetin Doğusu*'nu sehpadan aldım ve birinci sayfadan başladım.

"Salinas Vadisi Kuzey Kaliforniya'da."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Söğüt

Güneş ışığı resimli pencereden içeri girip doğrudan yüzüme vururken yavaşça gözlerimi kırıştıtararak uyandım. Bir elimle gözlerimi siper ederek odaya baktım, dün geceki olaylar aklıma geldi.

Doğru. Cam'in oturma odasındaydım. Cam'in oturma odasındaydım, deri koltuklardan birine uzanmışım ve annesinin yaptığı yorgan üzerimi örtüyordu.

Tam karşımdaki diğer kanepede de hemen hemen aynı durumdaydı ama hâlâ uyuyordu. İkimiz de onun yatağını alamayacak kadar inatçıydık, bu yüzden ikimiz de yatmamıştık. Bu nadir andan yararlanarak, her ayrıntıyı hafızama kazıyarak pervasızca ona baktım.

Kirpikleri kalın, koyu yarım aylar halinde yanaklarına yaslanmıştı. Dudakları hafifçe ayrılmıştı, dolgun, yontulmuş çizgiler uykuda yumuşuyordu. On yıl daha genç, rahat ve hatta mutlu görünüyordu. Dövmeleri tişörtünün beyazında göze çarpıyor ama annesinin renkli yorganıyla uyum sağlıyordu. Lisedeyken aldığı bir yara nedeniyle burnunda oluşan çıkıntı bile, bu vücudu taşıyan devin huzur içinde uyumasıyla daha yumuşak görünüyordu.

Bu anı resmetmek, onu huzur içinde izlerken tam da bu duyguyu yakalamak istedim. Gözlerini açtığı ve dünya içeri girdiği anda yok olacağını bildiğim bir huzur.

Sullivan güzel ve çekiciydi. Xander yakışıklıydı. Takdire şayandı.

Ama Cam... Kalbim onun ne kadar yıkıcı olduğu konusunda acıyordu. Elbette, "muhteşem" iyi bir kelimeydi, özellikle de gözlerini açtığında, ama çekiciliği bundan daha fazlasıydı. Manyetikti, bu da bazılarını kesinlikle iterdi ama beni asla. Hayır, o beni yerçekimi gibi kendine çekiyordu, dünyamı sabitleyen yadsınamaz, reddedilemez bir güçtü. Ayrı geçen on yıl bana ondan asla kurtulamayacağımı öğretmişti, gerçekten. Nerede yaşadığımın bir önemi yoktu.

Yerçekimi vardı ve ayaklarımı toprağa bağılıyordu. Kiminle çıktığının bir önemi yoktu. Her zaman Cam'e çekilirdim.

Asla eskisi gibi hissedemeyecek olsa bile.

Benim sorumluluğumda mı? Evet. Bu yükü kendi seçimiyle taşıdı. Benimle arkadaş mıydı? Elbette, canı istediğinde. Benden etkilendi mi? Eh. Belki kardeş bölgesinden çıkarsam.

Ama asla çıkamayacağım bir bölge vardı, ölü kardeşimin kızı bölgesi. Hayır, çıkamazdım. Bu kategoride dikenli teller, elektrikli çitler ve görür görmez ateş eden, suçluluk duygusu denen gardiyanlar vardı. Dün gecedan sonra, Cam'e Sullivan'ın ölümünden sorumlu olmadığını binlerce kez söyleyebileceğimi biliyordum - bunun bir önemi yoktu. O kendini affedene kadar, bu konuda söyleyebileceğim çok az şey vardı.

Usulca iç çektim, göremediğini bildiğim için son bir kez uzun uzun baktım ve sonra sessizce oturma odasından çıktım, sadece deneyimlerimden gıcırdamayacağını bildiğim tahtaları seçtim.

Burada büyümüş olmak için de söylenecek bir şey vardı.

Dostum, Thea bu hikâyeyle bayram edecekti... eğer ona anlatırsam. Sakladığımdan değil ama duygularım hakkında konuşmak isteyecektir. Ve benim duygularım o huysuz, oraya gitme bölgesinde kilitliydi.

Yemek odasını ve kütüphaneyi geçip mutfığa girdim ve Cam'in buzdolabının içindekileri inceledim.

Pastırma. Mükemmel. Mantar. Güzel. Çedar. Harika.

Kahvaltıda omlet vardı.

Buna karar verdikten sonra Cam'in banyosuna gittim ve tezgahın üzerinde duran yeni diş fırçasını utanmadan açılmış paketten çaldım.

Tüm bu sabah ihtiyaçlarını hallettikten ve aynayı titizlikle görmezden geldikten sonra mutfığa döndüm ve yemek yapmaya başladım. Saat sabahın yedisiydi ve Cam'i tanıyorsam zaten daha fazla uyumayacaktı. En azından güneş çıkmıştı ve kar durmuştu. Yaklaşık iki, belki de iki buçuk metre gibi görünüyordu.

Kızartılmış ve ufalanmış domuz pastırması, doğranmış mantar ve yumurta aldım.

Cam içeri girdiğinde kamçlandı. Kızartma tavaına bir parça tereyağı attım ve dönüp beni izlediğini gördüm.

Hay aksi. Uyuyan Cam bir Şeydi.

Uykulu Cam bambaŐkaydı. Kocaman bir esneme sesi çıkardı ve ellerini kapının pervazına doğru uzattı. Gömleği yukarı doğru kaymıŐ, bir sürü karın kası ortaya çıkmıştı. Yani. Çok. Çok fazla karın kası. Sanki oyun oynamak için arkadaŐlarını getirmiŐlerdi, çünkü bu kadar çok çıkıntı normal olamazdı. Hayır, olamazdı. O insanlık dıŐıydı.

"Günaydın, Pika," dedi rahat bir gülümsemeyle.

Ve tavadaki tereyağı gibi eridim. Ki Şimdi cızırđıyordu. Ayrıca doğru.

Saçmalık.

"Omlet yapıyorum," dedim.

" ylesin," diye kabul etti. "Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bana bir saniye verersen yaparım."

"Hayır, istedim. İstedim," diye düzelttim başımı sallayarak. "Mantar, pastırma, kaŐar?"

"Mükemmel," diye cevap verdi ama kaşları çatıldı. "Hemen döneceğim."

Yanık tereyağı kokusu burnuma çarparken banyosuna doğru yöneldi.

"Ugh," diye inleyerek tavayı ocaktan indirdim. Tavadan bir duman teli yükseldi. Anladım.

İyiydim. Eğer tereyağı olacaksam, o zaman buzdolabındaki soğuk, sert çubuk ben olurum. Evet. Soğuk ve sert. Yumuşak değil, erimiş değil, cızırđıyor değil ve kesinlikle yanmış değil.

Tavayı yıkadım ve tekrar ocağa koydum. Sonra Cam'in omletine başladım.

"Lütfen yardım etmeme izin verin," dedi, yalınayak ve nefis bir Şekilde mutfakta yeniden belirerek.

"Ben hallederim," diye güvence verdim ona, kahvaltısıyla ilgilenirken. "Dün gece beni kurtardığın için bunu bir teşekkür olarak kabul et." Bana yine o tuhaf bakışını attı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"En son ne zaman birinin benim için yemek pişirdiğini hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "En azından bir restoran ya da başka bir yer dışında."

"Kız arkadaşların sana hiç kahvaltı hazırlıyor mu?" Bunu sorduğum için kendimi tekmeleyebilirdim. Elim spatulayı sıktı.

"Kız arkadaşım yok," dedi tezgâha yaslanıp beni izlerken. "İlişkilerimi" - alını kırıştı- "kısa ve kahvaltısız tutma eğilimindeyim."

"Kahvaltı eşittir evlilik olduğu için mi?" Şaka yaptım.

"Çünkü birinin sizin için bir şeyler yapmasına izin vermek, birinin sizinle ilgilenmesine izin vermek, onlara güç verir. Güç benim verdiğim bir şey değildir."

Sustum.

"Ne dedin? Bu kulağa çok mu soğuk geliyor? Çok mu puştça?"

"Hayır," diye cevap verdim sessizce, gözlerimin yavaşça onunkilere kaymasına izin vererek. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Yalnızlık bir özlemdir, hissetmediğim bir arkadaşlık ihtiyacından kaynaklanan bir sızıdır." Omuz silkti.

"İhtiyaçlarınız var. Sen bir robot değilsin." Bunu nasıl söyleyebilir? "Elbette ihtiyaçlarım var." Sırıttı. "Ben bir keşiş değilim."

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Spatulayı ona ve o aptal sırtıtışına doğru salladım.

"Biraz tost yapacağım."

Ve şimdi kalbim... Hayır! Soğuk, sert, buzdolabı yağıydım.

Cam şimdi paketini açıp tereyağı tabağına koyuyordu, sorun değildi. Hala soğuk. Hâlâ sert. Hala değil- "Ne yapıyorsun?"

Mikrodalgayı kapattı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sakin ol, Pika. Sadece tereyağını yumuşatıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tost için," diye yavaşça devam etti. "Tamam mı? Bunun için başka planlarınız var mıydı?"

"Tabii ki hayır. Bu tereyağı," dedim ve omletini bitirmek için ters çevirdim. Mikrodalga çalıştığında irkildim. "Artık küçük bir kemirgen olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Bir tabak almak için etrafından dolanarak yarı sıçradım.

"Ne?" diye sordu, ekmek kızartma makinesine ekmek koyarken. "Sen iyi misin?" "İyiyim," diye yanıtladım , kahvaltısını tabağa kaydırırken. "Sen bana hala bazen Pika der." Tıpkı o zamandan beri olduğu gibi.

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve Cam tereyağını çıkardı. Ortasında erimiş tereyağı birikintisiyle birlikte bir çukur vardı. Ugh.

Omletime başladım. Belki karnımı doyurduktan sonra bu kadar tuhaf duygulara kapılmayacaktım. Parmaklarımı önce boynunda gezdirmek, sonra da onu boğmak istemek açlığın bir yan ürünü olmalıydı.

"Sana hep Pika diye seslendim."

"Doğru. Ama artık koca kulaklı, dişli küçük bir çocuk değilim." Yumurtayı eşitledim ve dolgularımı ekledim.

Yüksek sesle ve içten bir kahkaha attı ve karnım açlık sancıları içinde çırpındı. "Sana bu yüzden mi Pika dediğimi sanıyorsun? Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

Yanaklarım kızardı ve bunun tavanın sıcaklığından kaynaklanmadığını biliyordum. Harika. Şimdi de ben kızarıyordum.

"Şey, evet. Yoksa neden küçük kız kardeşin olarak yetiştirdiğin bir kıza kemirgen diyesin ki?" Bunun ondan gelen bir tür sevgi ifadesi olduğunu biliyordum. Evcil hayvan isimleri onun yaptığı bir şey değildi, bu yüzden benim de bir evcil hayvanım olması ve hâlâ olması bir anlam ifade ediyordu. Ama Cam her zaman bana işkence etmekte özgür olduğunu ama başka kimsenin buna izni olmadığını söylerdi.

Sullivan için de aynı şeyi söylemişti.

İlk tostun patladığını duyduğumda omletimi katladım. Sonra yumuşamış tereyağının sıyrılışını.

"Bana bak," diye emretti, sesi çakıllı ve derindi.

Beni ne kadar telaşlandırdığının farkında olmamasını umarak kaşlarımı kaldırdım.

"Cal Amca beni ilk kez tek başıma yürüyüşe çıkardığında beş yaşındaydım. Babamı kızdıracak bir şey yapmıştım, şimdi ne olduğunu bile hatırlamıyorum ama Cal bana botlarımı ve ceketimi almamı söyledi, ben de . Beni her zaman Xander'la birlikte götürürdü ve Sullivan henüz çok küçüktü ama bu sefer sadece ikimiz vardık. Beni bu evin üstündeki kayalıklara götürdü ve bana

Oturmak için. Biz de . Omletini yakıyorsun." Tavayı işaret etti.

"Kahretsin." Diğer tarafa çevirdim ve ona tekrar baktım, devam etmesini, beni susturmamasını ve gülüp geçmemesini umuyordum.

"Kayaların yanında oturduk ve bana bağıracağını düşündüm. Bunun yerine, bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sordu ve tabii ki konuşmadım. Beni zorlamadı. Sadece oturabileceğimizi ve hareketsiz kalabileceğimizi söyledi. Eğer ustalaşabilirsek bununla gelebilecek bir huzur vardı. Evet, aynen aktarıyorum çünkü beş yaşındaydım. Orada sessizce oturuyorduk ve bu sevimli, küçük, pofuduk şey kayaların altındaki saklandığı yerden çıkıp hemen yanımdaki kayanın kenarına ."

"Bir pika," diye tahmin ettim.

"Bir pika," diye onayladı ve başka bir tabak almak için döndü.

Omletimi tabağa koydum ve o diğer kızarmış ekmekleri yağlarken tavayı ve spatulayı lavaboya taşıdım.

"Cal Amca bana bir tane görmenin ne kadar nadir olduğunu söylemişti. Genellikle daha büyük yırtıcılardan saklanırlarmış. Bir pika görmek için üç şeye sahip olmanız gerektiğini söyledi: doğru zamanlama, sessiz kalma yeteneği ve beklemek için sabır."

Konuşurken, tabakları mutfak masasına taşıırken, çatal bıçak takımlarını alırken ve buzdolabından portakal suyu çıkarırken bir telaş içindeydi.

"Ona bana seni hatırlattığını söyledim, sessiz, kabarık ve sevimli." Kahve makinesine ilk kapsülü yerleştirmeden önce durakladı. "'Charity değil mi?' diye sormuştu. Arkadaş olacağımızı umarak bizi hep bir araya getirdiklerini biliyorsun."

"Aynı yaştasınız. Annem ve seninkiler üçlü düğünleri için Xander'a iyi bir kız bulmaları gerektiği konusunda şakalaşırlardı." Gözlerimi devirdim.

Cam alay etti. "Evet, Charity ile asla evlenmeyecektim. Milyon yıl geçse bile. Güzel, akıllı ya da arkadaş canlısı olmadığından değil. O sadece..." Durakladı, eli kahve fincanının üzerindeydi ve nefesim tutuldu. "Her neyse, orada durdu - pika - ve gıcırdadı ve Cal Amca'ya kesinlikle sen olduğunu söyledim, çünkü kızdığında gerçekten çok gürültülü olabiliyordun."

Gülümsedim, beni hâlâ bir kemirgenle kıyasladığını görünce bu muhtemelen biraz gülünçtü. Ama yine de. Sevimli, kabarık bir tane.

Öne doğru bir adım attı ve ben de yolundan çekilmek için hamle yaptım, ancak onun yolunda olduğumu fark ettim. Sırtım soğuk granit tezgâha çarptı ve başımı eğerek ona baktım. Bana dokunmuyordu, hatta kişisel alanıma bile girmiyordu ama sanki her yerdeydi, sanki dünyanın geri kalanını gölgede bırakmıştı.

"Ben de sana Pika demeye başladım. Yaşlandıkça, onlar hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha çok uymaya başladı."

"Ön dişlerim çok büyük olduğu için değil."

Başını salladı, sonra gece boyunca gevşemiş olan saç örgümden bir tutamı yavaşça aldı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturdu. "Hayır. Çünkü pikalar ele avuca sığmaz. Sadece istedikleri zaman görülürler. Kış boyunca kış uykusuna yatmazlar. Bunun yerine, on ya da yirmi metre karın altında hayatta kalırlar ve her günü olduğu gibi karşılarlar."

Vücutlarımız birbirine değene kadar yaklaştı ama çarpışmadı. Nabzım dörtlü atıyor, asla düşünmeme bile izin vermediğim bir hedefe doğru koşuyordu.

"Ama sadece yüksekte hayatta kalabilirler," dedi yumuşak bir sesle. "Daha alçak rakımların sıcağına dayanamazlar. Onlar dağlar için yaratılmışlar. Engebeli araziye, soğuğa ve imkânsıza dayanırlar ve evlerine dönerler. Doğanın yapmamaları gerektiğini söylediği her şeyden sağ çıkıyorlar ve yine de çok yumuşak kalıyorlar." Son kelimeyle birlikte parmak eklemlerini yanağımın kenarından aşağıya doğru kaydırıldı.

Temasla birlikte gözlerim kapandı. Çeneme ulaştığında, orada tutmak için elimi onunkinin üzerine koydum.

Bir saniye geçti. İki saniye. Hareket etmedi. Ben de hareket etmedim.

Titrek bir nefes aldım ve gözlerimi açacak cesareti buldum, o yarım sırtışını takınabileceğini, esprili, ısırıcı küçük bir yorumla hazır olabileceğini biliyordum.

Onun yerine, koyu kahverengi gözleri tıpkı benim hissettiğim gibi çelişkili bakıyordu. "Willow," diye fısıldadı, başını yavaşça santim santim indirerek.

"Cam," diye cevap verdim, içinde bulunduğumuz büyüü bozmaktan korktuğum için benimkine doğru inen dudaklara bakmayı reddederek.

"Hayır de," diye yalvardı, sözleri dudaklarıma küçük nane nefesleri halinde çarpıyordu.

"Evet." On altı yaşına bastığımdan beri dilimin ucunda dans etmesine izin verdiğim o kelime ağzımdan kaçiverdi. Kendime karşı dürüst olursam, belki daha da gençtim. Belki de bu tür bir evetin ne anlama geldiğini anladığımdan beri.

Boşta kalan elim göğsünde dururken küfretti ve kalbinin benimkiyle aynı hızda attığını hissetti.

"Evet, Cam. Evet," diye tekrarlardım, belki ilk seferinde beni duymamıştır diye ama duyduğunu çok iyi biliyordum. İhtiyacı olsa ona lanet olası bir işaret getirirdim.

"Yanlış cevap," diye uyardı.

Bir nefes sonra, benimkini nazıkçe, neredeyse saygıyla okşayan yumuşak dudaklarıyla beni öptü.

Gerçek ilk öpücüğümden daha çok ilk öpücük gibi hissettirdi. Çok daha genç, çok daha az deneyimli gençler olarak yapacağımız bir öpücüktü.

Sonra tekrar ve tekrar oldu - ona yaklaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmeme neden olan hafif, yudumlayan öpücükler. Elimin altında o kadar gergindi ki, kırılacak mı yoksa parçalanacak mı diye merak ettim.

Bana bakacak kadar geri çekildi, kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine kenetlenmişti, yüzümde adını koyamadığı bir şey arıyordu.

Karar verdiği anı gördüm. Yüzündeki gerginlik kayboldu ve yerini kararlılık aldı.

Sonra ağız benimkinin üzerindeydi, sert ve talepkâr. Dudaklarımı ayırdım ve ellerimle kalçalarımı kavrayıp kaldırırken dilimi okşamak için içeri girdi.

Onu her şeyimle öperken parmaklarım saçlarının ipek tellerine dolandı. Bacaklarımı beline doladım, ayak bileklerimi onu tutsak edecekmişim gibi kilitledim ve temastan duyduğu iniltinin tadını çıkardım.

Öpücüğünde çaresizlik vardı ve bu beni daha fazlasını, daha hızlısını, daha derinini aramaya itti. Eğer bu Camden Daniels'ı öptüğüm tek seferse, o zaman bunu hatırlayacağından emin olacaktım, çünkü hatırlayacaktım.

Elektriği bir mil geçmiştik. Yanıcıyı geçmiştik. Kimyayı ya da bilimle açıklanabilecek herhangi bir şeyi geçtik. Biz basitçe uyuyorduk, iki yarım gibi

Tamamen farklı şekillerin bir şekilde bir araya gelerek bütün ve yeni bir hal alması.

Diliyle alay ederek ağzımın hatlarını keşfetti, keskin dişleriyle alt dudağımı hafifçe ısırıldı. Sonra, kendime gelmek için tam bir nefes alamadan beni tekrar öpmeye başladı ve damarlarımda uyandırdığı mutlak vahşilik dışındaki tüm düşüncelerimi yok etti.

Öpücüğünde canlandım, ona doğru eğildim, verdiği kadarını aldım ve sonra daha fazlasını talep ettim. Nane ve karlı sabahlar gibi tadı vardı ve eğer yeterince yaklaşmasına izin verirsem beni yakacağını bildiğim bir ateşle birbirine karışmıştı.

Adımı homurdandı ve sıvıya döndüğümde karnımdaki sıcaklık cevap verdi. Ne isterse verecektim. Bu kadar basitti. Çünkü bu Cam'di.

Ve sonunda beni öpüyordu.

Elleri yer değiştirdi, böylece bir kolu beni desteklerken diğeri parmaklarını omurgamdan geçirip başımın dibini kucaklarken vücudumdaki her sinirde farkındalık sarsıntıları yarattı. Parmakları hafifçe kavrayarak sıkılaştı ve boynumu hafifçe çekerek kemerli bir hale getirdi.

"Cam," diye inledim dudakları dudaklarımdan ayrılıp boğazıma doğru bir öpücük yolu çizirken. Ölecektim. Tam burada, hemen şimdi. Hiçbir şeyin bundan daha iyi olmasına imkân yoktu.

Elleri beni daha sıkı kavradı ve-

Yüzük.

Ne oldu?

Yüzük.

Cam için sevimli bir zil sesi yok, hayır, sadece eski tip bir telefonun sarsıcı sesi var.

Üçüncü zil sesiyle durdu, dudakları boynumun dibine doğru açıldı. Dördüncüde buğulu gözlerini benimkilere kaldırdı, sonra gözlerini kırıştırdı ve büyü bozuldu. Gözlerinde bir panik ve pişmanlık parıltısı belirdi.

Hayır. Hayır. Hayır. Çok erken bitti.

Beni tezgâhın üzerine bıraktığında kalbim küt küt atmaya başladı ve kolları gevşeyerek beni bıraktı. Onu yakınımda tutmak, geri çekilmesine karşı koymak için tüm içgüdülerimle savaştım ama ayak bileklerimi açtım ve geri çekilirken kelimenin tam anlamıyla parmaklarımın arasından kaydı.

Takmadığı şapkasını düzeltmek için uzanırken bedenim hâlâ sadece Cam'in bildiği bir frekansta uğulduyordu. Sanki bunu fark etmiş gibi boş ellerine baktı ve başını salladı.

"Cam," dedim, zıplayarak aşağı indim.

"Hayır." Geri . "Ben ne...?" O uğultu biraz kesildi.

"Sana dokunamam," diye mırıldandı. "Bu şekilde değil."

"Evet, yapabilirsin," diye ona güvence verdim. Muhtemelen bir yalvarış gibi gelmişti. Her neyse. Umurumda değildi. Onu kollarıma geri getirecekse, neye ihtiyacı varsa söyleyecektim.

"Hayır," tekrarladı, benden başka bir yere bakarak. "Yapamam."

"Sadece bir öpücüktü." Ama öyle değildi. Daha derindi ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Peki daha fazlası olduğunda ne olacak?" diye meydan okudu, gözleri çarpışıyordu

bir kalp atışı için benimkiyle. "Bunu hissettin mi?"

"Elbette yaptım ve daha fazlası da iyi! harika!" "Sen. Anlamıyorsun. Bunu demek istemedin."

"Bana ne demek istediğimi söyleme. Ben ne istediğimi biliyorum." Hep biliyordum. Sadece söylemekten çok korkuyordum. Ona ulaşmak için. Onu bu şekilde bir kez elde edebileceğimi ama asla iki kez elde edemeyeceğimi hep biliyordum. Kendimi iki kez bıraksam bile, o asla bırakmazdı. Ve o da bunu böyle görecekti. Bir hata. Bir hata.

"O zaman yanılıyorsun. Bunu istemene imkân yok," diye tersledi ve aramızda bir işaret yaptı.

"Sen diye mi? Sadece senin istememe izin mi var?" Kollarımı gövdemin etrafına sardım, aniden üşüdüm. Sanki tenimden yayılan ısı yok olmuş, beni soğuk ve boş bir halde bırakmıştı.

"muyum? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sence bunların herhangi birinin

ne istediğimi biliyor musun?" Başını iki yana salladı.

"Öyle değil mi?" Tezgâha yaslandım, biraz büzüştüm. Bu benim ne istediğimle ilgiliydi. Ona hayır deme fırsatını hiç vermemiştim. Beni gerçekten sadece onu istediğimi bildiği için mi öpmüştü?

Hayır, o beni istedi. Herhangi bir aptal bunu görebilirdi. Atletik pantolonlar kamuflaj konusunda pek yardımcı olmuyordu.

"Kesinlikle hayır. Willow, her türlü söz hakkımı, hatta hakkımı kaybettim..." Parmakları şimdiye kadar tuttuğum en uzun nefes boyunca saçlarını kavradı. Sonra onları yanlarına bıraktı ve saçlarını diken diken etti.

O söylediğinde nefes aldım.

"Sullivan'ın takımını seçtim," dedi sonunda, kelimeleri geveleyerek. "Orada iki kişi vardı ve ben onunkini seçtim."

"Ama onun takımı olduğunu bilmiyordunuz. Bir seçim yapmak bunu değiştirmez."

Gözlerinde daha önce gördüğüm aynı kararlılık parladı ama bu sefer bir uyarıydı. "Onu eve bir kutu içinde getirdim. Kan kaybından öldüğünde yanımdaydım."

"Yapma," diye fısıldadım. Soğuk değişiyor, doymak bilmez ve uyuşturucu bir hal alıyordu. Ayak parmaklarımdan başlayan his dalgalar halinde yükseliyor, neşemden, arzularımdan, hatta aptalca özlemimden besleniyor, sonra da onları hiçliğe donduruyordu.

"Bilmen gerekirdi." Acı her kelimeye sinmişti, çiğ ve acıydı. "Beni affettiğini düşünmek başka bir şey, ama kollarımda nasıl görüldüğünü bilmelisin. Kanamayı durdurmak için nasıl uğraştığımı ama boynundan vurulduğunu. Şahdamarı kanamayı yavaşlatacak kadar kesilmişti. Kanın geri kalanının nereye gittiğini bile göremiyordum. Doktor geliyordu ama yeterince hızlı değildi."

Düşüncesizdim. Bana hiç anlatılmamış hikâyeyi kusarken her şeyden, hatta düşüncelerden bile yoksundum. Hiçbir zaman detaylar için yeterince güçlü görülmedim.

"Kaskını çıkardım ve adamlarımdan Vasquez boynundaki deliği tıkamaya çalıştı. Ama Sully'nin saçları... eskisi kadar sarı görünmüyordu. Daha karanlıktı, benimkine daha yakındı ve bunun yanlış olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bu

Xander gibi iyi olması gerekiyordu. Bana dönüşemezdi. Aptalca, değil mi? Çünkü gözlerimin önünde bir hiçe dönüşüyordu ve ben sadece başını kucağıma alıp oturabiliyordum."

Dudağım titremeye başladı.

"Gittiğini biliyordum. Çok fazla kan vardı. Karakol hâlâ saldırı altındayken onu yeterince hızlı tahliye edemezlerdi. Yaranın üzerindeki baskıyı ben devraldım ve Vasquez'e Sullivan'ın pozisyonundan ateş etmesini söyledim. Sully'ye de 'Yaşamak zorundasın' dedim. Yaşamak zorundasın. Willow bekliyor. Baban bekliyor. Dayanmalısın.' dedim. Bunun babama ne yapacağını biliyordum. Xander'a... sana."

İzin almadan gelen iniltiyi yuttum, gözlerim yaşardı.

"Ve..." Yüzü öfke, keder ve kısıtlama çizgilerine dönüşerek başka tarafa baktı.

"Anlat bana," diye fısıldayarak yalvardım.

"Bu kadar yeter. İstemiyorsun..." Başını iki yana salladı.

"Söyle bana!" diye bağırdım. "Sakın benden şey saklamaya ya da gizlemeye kalkma. Bilmeyi hak ediyorum!"

Gözleri bir nefes için kapandı. İki. Üç. Sonra açıldılar ve benimkilere kilitlendiler.

"Konuşması çok zordu. Solunum yolu... Çok zordu. Ve da, bu korkunç, soluk soluğa nefesler arasındaydı. Dedi ki, 'Cam. Gerçekten sensin. Beni eve götür.' dedi. Onu eve götürmem için bana yalvardı! Ve orada, onun olduğunu bile bilmediğim pis bir savaş , onu gönderdiğim lanet bir çatışmanın ortasında oturuyorduk ve küçük kardeşimi kurtarmak için hiçbir şey yapamadım. Ve ne zaman..." Cam nefesini içine çekti ve mutfak sandalyesinin arkasını sanki onu sabitleyecekmiş gibi kavradı. "Kaybolduğunda annemin adını sayıklıyordu, sanki onu görebiliyordu. Nabızı parmaklarıma çarpmayı bıraktı ve mavi gözleri... göz bebekleri... Öylece gitti. En fazla iki dakika sürdü. Tıpkı çocukken vadideki son dönemeçten aşağı kaydığı ve sırtını yırttığı zaman yaptığım gibi onu tutarak orada oturdum. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım. Dokuz yaşındaydık. Sullivan bizi dinlememiş ve önden koşmuştu. Cam on bir yaşındaydı ve suçlanmıştı. Sullivan'ı eve geri getirdiğimizde babası tarafından lanetlenmişti.

"Onun kanına bulanmıştım, eskiden Sullivan olan bu kabuğa tutunuyordum, çok kızgın, boş ve hatta kıskançtım. Onun ben olmasını istedim."

"Cam, hayır." Bacaklarımı itaat ettirdim ve bir adım attım ama o daha da geri çekildi.

"Tanrı'ya yer değiştirmeme izin vermesi için yalvardım. Sullivan'ın yerine beni alması için ama biliyorsunuz ki benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Sully iyi, iyi kalpli ve inatçıydı ve vücudunda kötü bir kemik bile yoktu. Yaşamayı hak ediyordu." Cam'in yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü ve sakallarının arasında kayboldu; bunu hissettiğinden bile şüpheliydim.

"O yaptı." Başımı salladım. "O yaşamayı hak ediyordu ve bunların hepsi daha fazlasıydı. Ama Cam, sen de yaşamayı hak ediyordun."

"Hayır!" diye bağırdı, yapabilse kendi kafasını sallayacakmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Onun yaptığı gibi değil. Eve dönmesi gereken herkes varken olmaz."

"Sen de öyle!"

"Cenazemin olduğu gün herhangi birinin Sullivan'a bakıp o kutudaki kişinin kendisi olması gerektiğini söyleyebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Gözleri kısıldı.

"Babanın bunu söylemeye hakkı yoktu." Başımı salladım. Parmak uçlarım Cam'i yakınımaya çekme isteğiyle ağrıyordu. O güne geri dönmek ve karşısında değil yanında durmak. Söylemem gereken şeyler yerine söylemek istediğim şeyleri söylemek için.

"Her şeye hakkı vardı. Sullivan ölmüştü. Onu kurtarmalıydım. Çevreyi tutmaları için diğer ekibi göndermeliydim. Onun yerini kendim almalıydım. Hangi savaş karakolu için çağrıldığımızı fark ettim. Yarasını daha sıkı tutmalıydım. Bana hemen kan nakli yapmalarını sağlamalıydım. Askere yazılmaya karar verdiği anda onu ayağından vurmalıydım. Yapabileceğim milyonlarca şey vardı ve yaptığım milyonlarca şey de onu gömdüğümüz o çam kutusunu bana fazlasıyla kazandırdı."

"Camden, dur."

"Hâlâ yapabileceğim her şeyi yaptığımı mı düşünüyorsun Willow? Orada oturdum ve hayatının aşkının üzerimde kanamasına izin verdim."

"Yapmadın." Kelimeler benim hissettiğim kadar zayıftı ve korkunun buz gibi eli boğazımı sarmış, Camden'ın bu ifadeyi netleştirmemi sağlamasını bekliyordu.

". Ve sen bu elleri istediğini sanıyorsun.

-"Senin üzerinde mi? Sullivan'ın içine uzanan ve hayatının tükendiğini hisseden aynı eller mi?"

"Bu hiç adil değil."

"Flaş haber. Bunların hiçbiri adil değil. Başına gelenlerin hiçbiri adil değil ve sen daha iyi birini hak ediyorsun."

Kafam darbe almış gibi kırıldı. "Daha iyi mi? Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Tanrım, biraz daha ister misin? O öldüğünde, annemizi ilk onun görmesini çok kıskanmıştım. Beni Sully ya da Xander seven tek kişi oydu. Ölen kardeşimi kıskanmıştım! Ve kızgındım. Çok kızgındım!"

"utanılacak bir şey yok."

Yüzük.

"Öyle mi? Dünyaya kızgındım. Duvarın diğer tarafında elinde silah olan o pisliğe kızgındım. Babam askere gitmesine izin verdiği için kızgındım. Ben Sullivan'ı tutarken Xander'ın rahat bir ofiste oturmasına kızgındım. Onu seninle kalmaya ikna edemediğin için kızgındım."

Yüzüm kızardı. "Biliyorum."

Yüzük.

"Hayır, değilsin. En çok Sullivan'a kızgındım, çünkü benim uğruna ölebileceğim bir hakka sahipti ve bunu hiç kullanmadı. Çünkü o öldüğünde dudaklarında annemin adı vardı, oysa benim adımın senin adın olacağını biliyordum."

Refleks olarak havayı içime çektim ama vücudumdaki diğer tüm kaslar hareketsiz kaldı. Biri duraklatma düğmesine bastı ve kalbimin bile atmaya cesaret edemediği bir anda asılı kaldık.

Yüzük.

"Ne?" Camden telefona doğru bağırdı.

Kalbim küt küt atıyordu. Başım hafiflemiş, neredeyse vücudumdan ayrılmış gibi hissediyordum. Tezgâhı hissedene kadar geriye doğru tökezledim ve dizlerim çökme tehlikesi geçirdiğinde utanmadan beni dik tutmak için onu kullandım.

"Ne zaman?" Bakışları duvardaki saate kaydı. "Kahretsin. Yedi dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattı ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıp garaja doğru ilerledi.

Az önce yüzüme çarpan kapıyı açtım ve çıplak dizlerime çarpan soğuk havayı görmezden geldim.

"Cam, oluyor?"

Hızla hareket etti, ata binmek için hazırlanıyordu. "Cam!"

İrkildi ama giyinmeyi bırakmadı. "Babam bir kaza geçirdi. Xander onu garajda bulmuş. Gitmeye çalışmış olmalı, çünkü araba çalışıyordu ama kapı kapalıydı." Cam ayaklarını dolaptan aldığı yün çoraplara soktu, sonra da binici çizmelerini giydi.

"Aman Tanrım. Neye ihtiyacın var?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Ne?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Gitmemi istiyor musunuz? Hava ambulansı göndermeleri için hastaneyi arayayım mı? Ne yapmamı istiyorsun?"

İki kez göz kırptı. "Medevac yolda. Şimdi yola babamın yanına zamanında varabilirim." Ayağa kalktı ve ceketinin fermuarını kapattı, sonra ben eldivenlerini tutarken kaskına uzandı. "Sadece burada kal. Dışarıda donarak ölmeyeceğini bildiğim yerde." Yüzü kaskın altında kayboldu ve kaskı taktı.

Eldivenleri ona uzattım ve gitmek için dönerken kolunu tuttum.

"Dikkatli ol," dedim açıkça, vizörden yansıyan kendi gözlerime bakarak.

"Camden, yaralanman umurumda değil. O yüzden dikkatli ol."

Bir kez salladı ve beni çoraplarının, her şeyinin içinde bırakarak kar motosikletini alıp babasının evine doğru yola çıktı.

Garajın etrafına bakındım, gözlerim önüne çok güzel bir pulluk takılmış Bobcat'e takıldı. En azından çaresiz değildim.

Oturma odasına girdiğimde Cam'in cüzdanını sehpanın üzerinde gördüm ve

inledi.

Sanırım kendimi dışarı çıkarmanın zamanı gelmişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Camden

Ben dağdan aşağıya doğru koşarken dağ, çam ağaçları ve kışlamış titrek kavakların iskeletleriyle bezenmiş beyaz kar ve mavi gökyüzünün uğultusu içinde uçup gitti. Adrenalin damarlarımda pompalanıyordu, tanıdık ve hoş bir arkadaş. Kar çoktan kabuk bağlamıştı, geceki donun sonucuydu bu.

Neden ilk seferinde telefonu açmadım? Şimdiye kadar orada olabilirdim, hava ambulansı ekibini yenmek için deli gibi uğraşmazdım.

Nedenini çok iyi biliyordum. Çünkü ellerim Willow'la doluydu. Telefon beni içinde bulunduğum saçma hayalden koparmış ve gerçek dünyada kıcımın üstüne düşürmüştü.

Willow'a bir daha asla böyle dokunamayacağım bir dünya. Babamın arabayı garajda çalışır halde bıraktığı dünya.

Son dönüşü biraz fazla hızlı yaptım ve neredeyse yolun kenarına kadar savruldum, geri dönüşün hemen aşağısında. *Dikkatli olun.*

Yarım dakika sonra garajın önünde motoru durdurdum, Xander babamın üzerinde durmuş, göğsünü ritmik vuruşlarla sıkıştırıyor, sadece kurtarıcı nefesler vermek için duraklıyordu.

Kaskımı çıkardım ve düşmesine izin verdim, çoktan garaja doğru koşmaya başlamıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Xander dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini babasının göğsüne kenetlemiş bir halde sordu.

"Neden hâlâ burada?" Tanrım, kamyonun kapalı olduğu belli olmasına rağmen egzoz kokusunu hâlâ alabiliyordum.

"O kadar karda kaldıraç kullanamam." Xander araba yoluna doğru başını salladı.

"Burada kalamaz." Garajı hızlıca değerlendirdim ve tam boy bir kontrplak görerek hareket ettim. Ahşap yığınının kolayca kurtuldu ve

Babama A tipi olduğu için sessizce teşekkür ettim... her neyse işte. Babama doğru kaydırduğmda zemini sıyırdı, sonra betonun bir bölümünü kaplamak için bıraktım.

"Bana yardım et," diye emrettim ve babamın başının karşısına çömeldim. Ben onu kollarının altından kaldırırken ağırlığı önemsizdi ve Xander da kalçalarının altına girdi. Onu kontrplağın üzerine taşıdık, sonra tartışmadan her birimiz bir ucundan tutup temiz havaya çıkardık.

Her iki yanında diz çöktüğümüzde tahta dün geceki karın kabuğunu kırdı. Xander tekrar kompresyona başlamak için hareket ettiğinde ellerini tuttum. "Bekle."

"Ne?" diye tersledi.

Parmaklarımı babamın nabzına koydum ve atışını hissettim.

"Kalbi atıyor. Kalp masajına devam ederseniz yarardan çok zarar verirsiniz. Solunum yetmezliği var, kalp durması değil."

"Nefes al."

"Nefes al," diye onayladım rotor kanatlarının uzaktan gelen sesi kulaklarıma ulaştığında. "Neredeyse geldiler."

Xander babamın başını arkaya yatırdı ve ben ayağa kalkıp araziye gözden geçirirken nefes almaya devam etti. En az ağacın bulunduğu en düz alan evin hemen arkasındaydı. Elbette, bir dakika -belki de iki dakika- sonra helikopter evin üzerinde belirdi, havaya ince bir kar tabakası savurdu ama daha fazlasını değil.

Dün gecedan kalan kar, kaldırılamayacak kadar ağırdı.

Tam tahmin ettiğim yere indiler ve iki acil yardım görevlisi dışarı fırladı, ancak dizlerine kadar karla karşılaştıkları için hemen yavaşladılar.

"Bu tarafta," diye bağırdım pervanelerin sesinden duyulacak şekilde, sonra onları evin etrafından dolaştırarak araba yoluna götürdüm. "Solunumu durmuş. Kardeşim onu garaj kapısı kırık ama tam açık değilken ve arabanın motoru çalışırken merdivenlerin orada bulmuş. Elli sekiz yaşında, sağlığı iyi ama erken başlangıçlı Alzheimer hastası."

"," diye cevap verdi adam, takım arkadaşıyla birlikte

Baba.

Nefes almıyordu. Durum bütünüyle kafama dank etti. O. Değildi.

Nefes alıyorum.

Ölmüş olmalıydı. Nasıl yalnızdı? Anahtarlara nasıl ulaşabildi?

Sağlık görevlileri babamı değerlendirirken Xander tökezleyerek yanıma geldi, hala binicilik kıyafetlerini giyyordu, içlerinden biri burnuna ve ağzına bir kurtarma torbası geçirmişti bile.

"Tanrım, Cam. John Royal'i kontrol etmeye gittim. Alba Elektrik'teki elektrik şebekesini tekrar devreye sokmaya çalışıyor." Ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Babam uyuyordu ve o kalkmadan geri dönebileceğimi düşündüm."

Onun yerine John'u arayamaz mıydı? Yine de çenemi kapalı tuttum, çünkü ben de burada değildim. Babam yalnızdı.

"Burada olmalıydım."

"Seni içeri almayacaktı, bunu sen de biliyorsun. Dün gece kendinde değildi. Benim Cal olduğumu düşündü."

Sağlık görevlileri babamı sedyeye taşıdı. Hâlâ kendi başına nefes almıyordu.

Midem altüst oldu, ürperti anında bedenime yayıldı. "Oh kahretsin. Xander, onun istediği bu değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sanki garaj kapısını açamayacak kadar aklını kaybetmek istermiş gibi?" Xander başını salladı.

"Hayır, yani, hayata döndürölmek istemiyor." Ve ben yardım etmişim. Yardım etmişim. Onu kurtarma ihtiyacım gözümü o kadar kör etmişti ki, isteklerini hatırlamak için duraksamamışım bile.

Xander, "Yine başlama," diye tersledi.

"Xander, babamı helikoptere bindiriyorlar. Kendi başına nefes almıyor. Onun adına konuşmalısın. Sana güveniyor!" Dönüp yüzüne baktım. Boylarımız birbirine yakındı ama ikimiz de onunla dövüşebileceğimi biliyorduk. İyi olduğum tek şey buydu.

Bir şeyler inşa etme kabiliyetim, onları yok etme kabiliyetime göre her zaman ikinci plandaydı.

"Babamızın ölmesine hazır mısınız?" diye meydan okudu sağlık görevlileri helikoptere doğru yürümeye başladığında ve biz de onları takip ederken.

"Tabii ki hayır! Sence buna hazır olan var mı?"

"Ne yapmamı istiyorsun, Cam? Onlara 'boş ver, o burada ölmek istiyor' mu diyeyim?" Evi işaret etti.

Kahretsin. Evet, hazırdım. Hayır. Hazır değildim. Babam ölürse, bunun Sullivan'ın üssü olduğunun bana söylenmediğini asla bilemeyecekti. Sullivan'ın ölümünden ben sorumluydum ama seçimimi yaparken bunu bilmiyordum. Sully'yi vurulduğunu görmeden sadece saniyeler önce tanıdığımı. Aramızda kırılan her şeyi onarma şansım olmayacaktı.

"Evet, seçimleri yapan kişi sen olunca o kadar da kolay olmuyor, değil mi?" Xander bağırdı. "Karbon monoksit zehirlenmesi var. Uzun süreli bir durum değil. Sadece tekrar nefes almasını sağlamaları gerekiyor, sonra onu eve getireceğiz. Babamın kastettiği bu değildi, eğer kastettiğinden bu kadar eminseniz."

"Eminim!" Bıçakların tam altındaydık ve kelimeler havayı kesen metalden daha keskin geliyordu.

"Efendim? Birinizi yanımıza alabiliriz ama ikinizi birden alamayız!" diye seslendi sağlık görevlisi kapıdan.

"Geliyorum!" Xander cevap verdi ve hemen kuşa doğru yürümeye başladı. Kolunu tuttum, bu da bana ters bir bakış kazandırdı.

"Tanrı aşkına Cam, gitmem gerek!"

"Ona sordum! Geçen hafta öğle yemeği yedik ve ona sordum. Ciddiydi, Xander!"

Xander eldivenli elimden kolunu çekti ve başka bir şey söylemeden helikoptere bindi.

Sağlık görevlisi "Onu Salida'ya götürüyoruz!" dedi.

Başımı salladım ve o da kapıları kapattı. Gitmem gerektiğini bildiğim için döndüm ve eve doğru yol aldım. Yolun ortasında helikopter havalanmış, geçidin doğusuna doğru uçuyordu.

Araba yoluna ulaştığımda sessizliği sadece ağır nefeslerim ve göğsümdeki bas davul sesi bozdu.

Karla kaplı alanın ortasındaki kontrplak, sadece

az önce olanların kanıtı. Xander babamı hayata döndürmüştü ve ben de yardım etmişim. Tiksinti ağzımı doldurdu, tadı o kadar acıydı ki neredeyse kusacaktım.

...

İki saat sonra, en yakın hastane olan Heart of the Rockies'e girdim. Burası IV. seviye bir travma merkeziydi, dolayısıyla babamın nakledilmeyip hastaneye yatırıldığını bilmek hayra alametti. Bu ve henüz ölmemiş olması kesinlikle olumlu işaretlerdi.

Xander'ın telefonunu garajın zemininde bulduğum için bu bilgiyi almak için aramam gerekmişti. Babamın atv'siyle yolu açmak bir buçuk saatimi almıştı ve cüzdanım şu anda kayıp olduğu için kamyonunda Salida'ya inecek kadar benzin olduğu için şanslıydım.

Elbette, onu evde unuttuğumu anlamak için bir telefon yetecekti ama bu sabah olanlardan sonra Willow'la konuşma fikri, hayata karşı devede kuşu yaklaşımına geçmeyi düşünmem için yeterliydi.

"YOĞUN BAKIM MI?" Resepsiyona sordum.

Beni yönlendirdi ve ben de steril koridorlarda hızla ilerledim, botlarım tertemiz zeminlerde çamurlu ayak izleri bırakıyordu.

Benimkinin senin olacağını biliyordum. Ona bunu söylerken ne düşünüyordum ki? Neden kafamda tekrarlanmasını engelleyemedim? Babamla ilgili her şey olup biterken, beynim neden sabahki o küçük hataya tutunmaya karar vermişti?

Çünkü son on yıldır bunu söylemek istiyordun, seni moron. Yoğun bakım ünitesine vardığımda içimdeki aptala derhal çenesini kapatmasını söyledim.

"Arthur Daniels?" Mavi ve sarı yıldızlı önlüklü hemşireye sordum.

"Aile mi?" diye sordu, bilgisayara veri girmeye devam etmeden önce sadece bana baktı.

"Oğlum."

"Üç on altı," diye cevap verdi. "Diğer oğlu şu anda onunla birlikte. Kardeşin mi?"

"Bu Alexander olmalı."

Gülümsedi. "Alexander. Anladım."

Başımı salladım ve yükselen oda numaralarına doğru yürüdüm. Tabii ki onun adını öğrenmek isteyecekti. Genç ve güzeldi, Alexander da çekici biriydi.

Önce kapı aralığında botlarını gördüm; sonra çerçeveye yaslanırken geri kalanı ortaya çıktı. Binicilik kıyafetlerini bir kenara bırakmış, kot pantolonu ve kazağıyla benim atletik pantolonum ve kapüşonlu sweatshirt'ümden çok daha sorumluluk sahibi görünüyordu. Her neyse. Acil durumlar modaya zaman bırakmazdı.

"Cam," dedi rahatlayarak, bir gülümseme hayaleti belirdi. "Çok özür dilerim. Telefonumu bırakmışım-"

Cihazı cebimden çıkardım ve ona uzattım.

"Teşekkürler. İkimizi birden sıgdıramadıkları için üzgünüm. Arabayı gördüm. Temizlemen ne kadar sürdü?" Mesajlarını gözden geçirdi, eğer o şeyin titreşim şekli bir gösterge ise birkaç düzineden fazla olması gerekiyordu. Bu kadar uyarının yarısıyla bir kadın bile kurtulabilirdi.

"İyidir. O nasıl?"

"Doktorlar şu anda onunla birlikte," dedi omzunun üzerinden geriye bakarak. "Bir saniye içinde bir güncelleme almalıyız."

Kapıdan içeri girdiğimde önlüklü ve beyaz önlüklü doktorların babamın üzerine eğildiğini ve monitörler bip sesi çıkarırken görüş alanımı kapattığını gördüm. Ama o vınlama sesi.

Xander'ı iterek geçerken, yaptıkları şeyin boyutunun karnıma vurduğunu hissettim.

Mavi akordeon yükselip alçalırken dehşet içinde baktım ve doktorların hepsi başlarını kaldırdığında babamın yüzü görüldü.

Nasıl yapabildi? Döndüm, Xander'ı omuzlarından tuttum ve babamın kapısının karşısındaki duvara doğru ittim.

"Hey!" diye bağırdı doktorlardan biri.

"Bunu ona nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin?" Gözleri irileşirken kardeşime bağırdım.

"Sorun yok!" diye cevap verdi ama bana değil. Hayır, kolu yarı belime uzanmıştı, hiç şüphesiz vahşî kardeşini iyi kardeşinden ayırmaya hazır olan asayı uzak tutuyordu.

"Bu doğru değil," diye çıkıştım. "Bunu istemediğini biliyordun ve onu solunum cihazına bağlamalarına izin mi verdin? O DNR istiyor, seni pislik!" Parmak uçlarım omuzlarındaki hafif kasları ısırđı. Kasların gevşediğini hissedince elimi gevşettim ve vücuduma dolan öfkeyi bastırmak için titrek bir nefes aldım. "Biliyordun."

"Özür dilerim," dedi gümüş rengi saçları olan yaşlı bir doktor, sanki Xander'ı alçıpana götürdüğümü görmemiş gibi sakince. "Bay Daniels'ın DNR'si olduğunu mu söylediniz?"

"Hayır," diye cevap verdi Xander aynı sakinlikle, kılını bile kıpırdatmadan. Dışarıdan bakıldığında muhtemelen sakin bir beyefendi gibi görünüyor, dikkatleri başka yöne çekmeye çalışıyordu.

Ama ben daha iyi biliyordum. Bir yırtıcı tarafından -benim tarafımdan- köşeye sıkıştırıldığını biliyordu ve kendini açıklamadan önce hareket ettiği anda kıcını tekrar duvara yapıştıracaktım.

"Öyle değil mi?" diye onayladı doktor, dosyayı karıştırırken.

"Hayır, . Kardeşimin patlamasını mazur görmelisiniz. İkimiz için de çok duygusal bir gün oldu ve babam Camden'a DNR'yi düşündüğünü söylemiş, ancak bu talepte bulunurken ruh halini tespit edemedik. Bugünlerde babamla konuşmak çok zor. Normal görünüyor ve konuşuyor ama yanlış yılda olabilir ya da kendi adının ne olduğunu bile bilmiyor olabilir."

"Benim adıma özür dilemeyin," dedim sessizce ve dikkatimi doktora çevirdim. Beyaz önlüğündeki işlemeyi okuduktan sonra ona "Dr. Taylor," diye hitap ettim. "Bunu gördüğünüz için üzgünüm. Ben Camden Daniels ve babam bana hem geçen hafta hem de geçen ay DNR istediğini söyledi, bu yüzden entübe edilmesine izin verdiği için kardeşime biraz kızgınım." Görev duygularımın önüne geçtiğinde kullandığım, beni son on yıldır hayatta tutan kafa boşluğuma girdim.

Doktor baktı, hızlıca inceledi ve başını salladı. "Bu

Karmaşık bir mesele ve ikinizin de sınırlarınızda olmanıza saygı duyuyorum. Ancak bunun benim katımda tekrarlanmasına izin veremem. Anladınız mı?" Doktorun arkasında mavi giysili iki kişi belirdi. Belli ki güvenliği çağırmışlardı.

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdim, öfkem bu kadar kabardığı için bir an kendimi tekmeledim. En azından gardiyanlara sırtıtmaktan kendimi alıkoydum. Sanki beni gerçekten fiziksel olarak çıkarabilirlermiş gibi.

"Güzel. İkinizden de gitmenizi istemek zorunda kalmak istemem."

Xander bana yan gözle bakarak, "Bakmayacaksın," diye söz verdi. Siktir et onu. Babamın boğazına tüp takmalarına izin verdi.

"Tamam, size iki dakika veriyorum ve sonra babanızın odasında bana katılmak isterseniz, bir güncelleme yapacağım." İkimiz de başımızı sallayana kadar bekledi ve sonra ortadan kayboldu.

Gardiyanlar yapmadı.

"İnanılmaz," diye homurdandım.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," diye tersledi Xander nefesinin altından. "Artık çocuk değiliz, Cam. Buraya son gelişinde seni hapse girmekten zor kurtardım. Hudgens'in suç duyurusunda bulunmasını engellemek için ona tarihi bölgede saçma sapan bir yer vermem gerekti."

Dışarıdan yüzümü buruşturmamış olabilirim ama duygusal darbe tam isabet etti. "Onlara da baskı yapabiliirdin."

"Asla yapmam, bunu sen de biliyorsun. Seni seviyorum. Sen benim küçük kardeşimsin. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Ama artık yetişkiniz ve seni her sonuçtan koruyamam." Tüm duruşu yumuşadı. "Cam, burada benimle çalışmalısın."

"Boğazına tüp sokmalarına izin verdin." Şapkama uzandım ve şapkam orada olmayınca bir kez daha içimden lanet ettim. En azından bir görevdeyken, çelik yeleğin ağırlığı beni yere indiriyor, üniformasızken asla kurtulamadığım o gerginliği ortadan kaldırıyordu.

"Evet, öyle yaptım. Ya öyle yapacaktım ya da ölmesine izin verecektim. Sakın . Ölmesine izin vereceğinin farkındayım."

"Umarım ona istediğini verirdim, nasıl olursa olsun

zor olurdu. Ama ne oldu biliyor musun? Evde sana yardım ettim. Bundan kısmen ben sorumluyum ve bu beni her şeyden daha çok hasta ediyor. Anlıyorum, Xander. Anlıyorum. Babamı kaybetmek istemiyorum. O pisliğin ne kadar kötü olduğu ya da benden nefretinin ne kadar derin olduğu önemli değil, bunu tersine çevirmek için mümkün olan her saniyeyi istiyorum."

"Yani benimle aynı fikirde misin?" Alnında ve gözlerinin kenarlarında kırıksıklıklar belirdi.

"Hayır. Öyle düşünmüyorum. Duyguların o anda mantığın önüne geçebileceğini söylüyorum. Duygusal ihtiyaçlarınızın babamın Tanrı vergisi olan kendi bedenine ne olacağını söyleme hakkının önüne geçmesine izin verme olasılığınıza uzun uzun bakmanız gerektiğini söylüyorum. Bu onun hakkı. Senin değil. Benim değil."

"Artık karar verme yetisine sahip değil ve ben de elimden geleni yapıyorum." Tüm yüzü düştü ve ağzı buruştu.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu işi bu kadar zorlaştıran da bu. Şimdi gidip doktorun söyleyeceklerini dinleyelim."

"Tüpü boğazından söküp çıkarmayacak mısınız?" Xander üzgün bir ses tonuyla ama kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak sordu.

"Tabii, solunum cihazının fişini çekip zafer pozu verdikten hemen sonra. Tabii ki yapmayacağım. Ona bunun olmasını engellemesine yardım edeceğimi söyledim; iş işten geçtikten sonra ne yapacağımızı pek konuşmadık."

Elini omzuma doğru kaldırdı ama benimkinin onun teninde morluklar bıraktığına şüphe yokken, onunki benimkini nazikçe kavradı. "Tamam, hadi içeri girelim."

Dr. Taylor bize bilgi verirken babamın yatağının ayak ucunda yan yana durduk. Babam hâlâ kendi başına nefes almıyordu ama hiperbarik odalarla başarılı olmuşlardı, bu yüzden bir sonraki hareket tarzı buydu.

Solunum cihazı nedeniyle yanında tam bir ekip olacaktı, ancak dikkatli oldukları sürece komplikasyonlar nadirdi ve yüksek oksijen onun en iyi şansıydı.

Göğüs röntgeni ve EKG'si çekilmişti, ikisi de umut vericiydi ama mükemmel değildi. Aradan birkaç saat geçtiği için kan tahlilleri laboratuvarından gelmek üzereydi ve nabız oksijeni olayın üzerinden bu kadar zaman geçtikten sonra doğru sonuç vermiyordu.

"İntihara meyilli miydi?" Dr. Taylor aramıza bakarak sordu. "Sormam gerek."

"Ben... Hayır. ." Xander başını salladı.

"Değil," diye cevap verdim. "Garaj kapısını ezik buldum. Tahminimce kapı kapalıyken geri çıkmaya çalışmış ve kapıyı açamamış. Bu yüzden düğmeyle açılmadı." Xander'a döndüm. "Onu evin merdivenlerinde buldun, değil mi?"

"Evet." Başını salladı.

"Ve sanırım garaj kapısını elle kaldırmak zorunda kaldınız?" "Evet," diye onayladı. "Bu mantıklı."

"İntihara meyilli değil, Doktor. Sadece delirmiş." Ön kollarının üzerine cırt cırtla bağladıkları yumuşak kelepçeleri görünce babamın yatağının tabanını kavradım.

Xander, "O kimseye zarar vermeyecek," diye itiraz etti.

Dr. Taylor, "Bunlar bizden çok onun kişisel güvenliği için," diye bizi temin etti. "Onu yakında geri getireceğiz."

Babamı tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardıklarında Xander ve ben nispeten sessiz bir şekilde oturduk. Telefonunu çıkarıp kontrol etmesi gereken şeyler olduğunu mırıldanmadan önce garip bir dakika boyunca birbirimize baktık.

Willow'a bir mesaj gönderdim. Hak ettiğinden daha azdı ama yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazlaydı.

Kaçtığım için üzgünüm. Babam karbonmonoksit zehirlenmesi geçiriyor. Salida'da yoğun bakımda. Xander ve ben yanındayız.

Kısmen yalan, çünkü kaçmak yapabileceğim en kendini korumacı şeydi, ama onu evimde mahsur bırakmıştım. Telefonumun yan tarafına dokundum, üç noktanın onun tarafında durmasını ve bir mesajın görünmesini bekledim.

Willow: Çok özür dilerim. Walt'u gördüm ve ona cüzdanını verdim. Bildiğinden emin olacağım. Senin için başka ne yapabilirim? Öğle yemeği ister misin?

Bu sabah onu katlettikten sonra nasıl yardım edebileceğini sormak Willow'a kalmıştı. Saate baktım. Lanet olsun, çoktan

Öğleden sonra.

Ben iyiyim. Walter'ı gördün mü?

Willow'u: Az önce söylediğime eminim.

Walt eve gitmiş miydi? Elektrik kesintisi oteli de vurduğu için pek olası değildi.

Cam: Hala evde misin?

Willow: Evimdeyim. Burada yaşıyorum. Cam:

Nasıl?

Cat'i almıştım ve Jeep'imın o karı kaldırmasına imkan yoktu. Ovada belki, ama dağda değil.

Willow: Bir kız kendini kurtarmalı. Ben 7/24 çaresiz bir genç kız değilim, biliyorsun.

Cam: Farkındayım, Pika.

Kahretsin. Beynim yetişmeden gönder tuşuna basmıştım. Ona kesinlikle öyle demek istememiştim, özellikle de şimdi neden öyle dediğimi bildiğine göre.

Beni iki dakika boyunca okumaya bıraktığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, muhtemelen düşündüğü şey buydu. Muhtaç küçük bir hıyara dönüşmüyor muydum?

Benimkinin seninki olacağını biliyordum.

Belki de Sullivan olsaydım son sözlerimin onun hakkında olacağını kastettiğimi düşündü. Söylediğimden değil. Küçük bir olasılık vardı... değil mi?

Ama ya biliyorsa? Ya kendimi kontrol edemeyişim, kendimi bildim bileli sakladığım sırrımı öğrenmesine neden olduysa? Ya yıllar boyunca ağzımı kapalı tutmam boşunaysa ve şimdi benden nefret ediyorsa? Ya da daha kötüsü, bu konuda harekete geçebileceğimi düşündüyse? Bunu yapamazdım, yapsam bile kasaba bunu kabul etmezdi. Her halükarda perişan olacaktı.

"İyi misin?" Xander sordu.

"Ne?" Başımı kaldırdım. "Evet, neden?"

"Kabız gibi görünüyorsun."

Gözlerim biraz kısıldı ve o da başka tarafa baktı. Sonra bana mesaj attığında neredeyse telefonumu düşürüyordum. *Tam Yeşil Bereli*

malzeme burada. Bir kadın yüzünden gergin bir karmaşaya dönüşecek olsaydım iyi ki dışarı çıkmıştım.

Sıradan bir kadın değil ama.

Willow: Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim. Senin için endişelendim. Willow: Ve tabii ki baban için de.

Willow: Seni sonra kontrol edeceğim.

Willow: Tabii sen istemezsen.

Willow: Şimdi telefonumu kaldırıyorum.

Güldüm, bu da bana Xander'ın bir başka tuhaf bakışını kazandırdı. En azından zorlanan tek kişi ben değildim. Onu kızdırmak istediğimden değil, ama en azından WTF departmanında yalnız değildim.

Cam: Tamam. Sonra konuşuruz. Omletim için teşekkür ederim.

Willow: Sen yiyemedin.

Cam: Düşünce yemekten daha önemliydi.

Üç nokta birkaç dakika yanıp söndü, sonra durdu ama başka bir mesaj görünmedi. Ne yazdığını ve sildiğini bilmek için hayatımın bir yılını feda edebilirdim.

...

Walt kapı aralığından fısıltıyla, "Hey," diye seslendi.

Parmağımı kaldırdım, sonra babamın hâlâ uyuduğundan emin olmak için kontrol ettim ve Xander'ın babamın diğer tarafında sızdığı yerden uzanmış bacaklarının arasından geçtim.

"Nasılsın?" Koridora çıkıp kapıyı kapattığımda Walter bana sordu.

"Beklediğin kadar iyi." Ellerimi yüzümde gezdirdim. Nasıl da saat daha akşamın sekizi oluyordu? Willow'un karşısında uyanmayalı sanki yıllar olmuştu.

"Tamam, o zaman Art nasıl?"

"Bu sabahtan daha iyi durumda. Muhtemelen hiperbarik odada birkaç seansa daha ihtiyacı var. Hâlâ uyanmadı ve kendi başına nefes alamıyor. Ciğerlerinde ciddi hasar var.

tersine çevirmeyi umuyoruz."

"yok..." Walt'un yüzü düştü. "Xander onu solunum cihazına mı bağladı?"

"Evet."

Walter'ın gözleri kapandı ve derin bir nefes aldıktan sonra bir nefes daha alırken ağzı düzleşti.

"Bu benim hatam," diye itiraf ettim. "Ne?" Gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Eve vardığımda onu dışarı çıkarmaya yardım ettim ve Xander'a göğüs kompresyonlarını durdurmasını söyledim çünkü kalbi pompalıyordu. Ona sadece kurtarma nefesine ihtiyacı olduğunu söyledim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ve bunun onun yaşam destek ünitesine bağlı kalmasına yol açtığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Sağlık görevlileri babamı alıp helikoptere bindirene kadar Xander'a hiçbir şey söylemedim. En başından bir şeyler söylemeliydim."

Koridordan bir sağlık ekibi geçerken birbirimizden ayrıldık ve Simon'ın koridorun sonundaki bekleme odasının yanında durduğunu gördüm. El salladım, o da bana karşılık verdi.

"Simon'ı görmek güzel," dedim Walt'a. Adam iyi görünüyordu. Mutluydu. Tıpkı babası gibi.

Walt oğluna el sallayarak, "Kendi deyimiyle 'içeri dalmadan' önce bize birkaç dakika vermek istedi," diye açıkladı. "Xander'a onu nasıl kurtaracağını söylemen anlaşılabilir bir şey. Onu kurtarmaya yardım etmen de anlaşılabilir.

Solunum cihazını kabul etmen de anlaşılabilir bir şey. Oradaki senin baban. Onun yaşamasını istediğin için kimse seni suçlayamaz." Omzundan küçük bir spor çantası sarkıttı. "Kız arkadaşın bunu bıraktı ve senin için getirmemi istedi. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Royal'in elektriği geri getirmesi öğleden kadar sürdü. Yemin ederim o sistem son elli yıldır hiç yenilenmemiş.

Hepimizin nob ve tüp kullanmaması bir mucize."

Spor çantasını uzattı ve ben de dolabımın en üst kısmına sakladığım az kullanılmış çantalarımın biri olduğunu fark ederek aldım.

"O benim kızım değil," diye mırıldandım. "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Willow Bradley her zaman senin kızın oldu, Camden. Bu hiçbir şey ifade etmiyor.

romantizm." Bir kaşını kaldırdı.

"Tamam." Çantayı omzuma attım ve fermuarını açtım. Spor ayakkabılar ve atletik kıyafetlerden kot pantolonlara, ütülenmiş bir çift hakiden elbise ayakkabılarına kadar değişen birkaç takım yeni kıyafet gönderdi. Kurabiye dolu bir Ziploc poşeti çıkarırken güldüm.

Tanrım, o inanılmaz.

"Evet, kesinlikle öyle. Kahvaltı mahvolduğu için sana borçlu olduğumu falan mı söyledi?"

Kahretsin, bunu yüksek sesle söyledim.

Kafamı kaldırdığımda gözlerinde engelleyemediği bir ışıltı vardı. "Onu bir kar yığınınından çıkardım ve evime götürdüm. Öyle bir şey değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye cevap verdi, düpedüz gülümseyerek. "Ayrıca ailenizdeki diğer erkekler kadar kör değilim." Bakışları sivri bir hal aldı.

"Aşağılanmalı mıyım?" Kurabiyeleri çantaya attım.

"Pek sayılmaz. Siz Daniels oğlanları istemediğiniz şeyleri görmek konusunda her zaman biraz kalın kafalıydınız. Yine de anneniz neyin ne olduğunu bilirdi. Özellikle de konu Bradley'nin kızı olduğunda."

"Neden-?"

Arkamda kaos patlak verdi.

"Yardım edin!" Xander bağırdı. O daha sözünü bitirmeden ben kapıdan içeri girmiştim.

Babam yatakta çırpınıyordu, gözleri açık ve çılgındı, panik yüzünün her çizgisinde belirgindi. Xander neredeyse onun tepesindeydi ve kollarını aşağıda tutmak için mücadele ediyordu.

"Cam! Yardım edin, trakeyi çıkarmaya çalışıyor!" diye bağırdı.

"Doktoru getirin!" Walt'a emrettim, sonra çantayı bıraktım ve babamın diğer tarafına koştum. "Baba, dur," diye yalvardım.

Gözlerime baktı ve gözleri tanıma duygusuyla parladı. Sonra çığlık attı, havasını sağlayan tüpün etrafında çarpık, korkunç, zar zor duyulabilen bir ses.

Xander'ın kaybettiğini görünce, babam çırpınırken, entübasyona karşı koyarken ve boynunu bükerken pazılarını aşağı doğru ittim.

"Durumu daha da kötüleştiriyorum!"

"Sakın durma! Onu koparacak ve ciğerleri henüz bunu kaldıramaz!"
Xander karşı çıktı.

Babam kayarak kurtuldu ve Xander'ın göğsüne temas ederek onu hemen arkasındaki tıbbi malzeme dolabının içine itti.

Her zaman gurur duyduğum güç, şimdi hiç hayal etmediğim bir şekilde bir sorumluluk haline gelmişti.

"Baba! Dur!" Trakeotomi tüpüne uzanırken bağırdım. Tanrım, onu çıkarırsa her şeyi tekrar yaşamak zorunda kalacaktı. Xander onu geri taktırırdı.

Sağlık ekibi içeri girerken iki elimle bileklerini kavradım ve başının yan tarafına doğru bastırdım.

Babamın gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Ona ihanet eden düşman bendim ve şu anda haklıydı. İçeride aklı başında olması ya da benim on beş ya da yirmi sekiz yaşında olduğumu düşünmesi önemli değildi, burada kötü adam

bendim. Her kurtulma girişiminde kalbim parçalanıyor ve kanıyordu, ta ki emirler bağırılana ve bir hemşire serumuna bir şey koyana kadar
Hat.

Xander benim yanıma geldi, çünkü onunki sağlık ekibi tarafından işgal edilmişti ve yatağın korkuluklarına doğru eğildi. "Baba, her şey yolunda. Bir şey yok. Geçti," tekrarladı sakın bir ses tonuyla.

Babam Xander'a baktı, gözleri yumuşamıştı. Güzel, ona verdikleri ilaçlar etkisini göstermeye başlamıştı.

Sonra bana geri döndüler ve babam bilincini kaybedip vücudu ellerimin altında gevşeyene kadar cehennemim tüm ateşleri bana doğru yöneldi.

"Sorun . Çıktı," diye güvence verdi doktor.

Bileklerini bıraktım ve teninde bıraktığım kırmızı izlere bakarak yüzüm kızardı.

Xander etrafımda uzandı ve doktor diğer tarafa aynısını yaparken babamın kolunu tekrar bağladı.

Dr. Taylor sert bir sesle, "Size bunların onun korunması için olduğunu söylemişim," dedi.

"Özür dilerim," Xander adına özür diledim.

bağları çözen kişi. Büyük ihtimalle ben Walter'la birlikteyken.

Xander sessiz kaldı.

"Şimdi, vardiyam bitti ve eve gidiyorum. Endişelenmeme gerek var mı?"
Dr.

Taylor bana doğrudan

sordu. "Hayır,

efendim."

"Sana üçüncü kez sormayacağım. Sadece seni yasaklayacağım." "Buna gerek kalmayacak," diye söz verdim.

Doktor, bir kalp atışı içinde bitirebileceğim bir adam için bana oldukça cesurca baktı, sonra başını salladı ve bir hemşire hariç hepsini yanına alarak gitti.

"Özür dilerim," dedi Xander, ellerini saçlarında gezdirerek. "Çok rahatsız göründüğünü düşünerek onları çözdüm ve ikincisini bitirdikten sonra yukarı baktım, gözleri açıldı ve çırpınmaya başladı."

Hemşire dosyasından başını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Göğsüm eşit nefeslerle yükseliyor, beynimde dönüp duran öfkeli düşüncelerle savaş halindeydim. Yapmamam için bana yalvardığı şey yüzünden babamı zapt etmek zorunda kalmıştım. Akli başında olduğunu varsayarak aramızdaki ateşkesi tehlikeye atmış ve bir kez daha Xander'ın mükemmelliğine karşı şeytan olmuştum.

"İşte bu yüzden bunu istemedi," dedim usulca, sakinleşme çabalarım rağmen sözlerime tehdit karışıyordu. "Tam orada. Az önce olan her şey mi?" Elimi Xander'ın göğsüne koydum ve yolumdan çekilene kadar hafifçe ittim. "Bu senin suçun."

Onu rahatlatmak için duraksamadım ya da kül rengi hitap etmedim. Hayır, sebep olduğu pisliğin içinde boğulmasına izin verdim.

Yasal olarak ne kadar haklı olursam olayım, bir daha asla yanlış tarafta yer almayacaktım. Bir daha asla kendimi böyle bir durumun içine sokmayacaktım. Bir daha asla babamın mutlak bir dehşet ve kısıtlama içinde uyanmasına izin vermeyecektim.

Çantamı aldım ve Walt'un gözyaşları içinde beklediği koridora yöneldim.

"Gördün mü?" diye

sordum. Başını

salladı.

"Simon'ın yardımına ihtiyacım olacak."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Söğüt

Gold Creek Drive'dan Charity's'e doğru yürürken Matt Wilson FaceTime üzerinden, "Biliyor musun, her zaman medeniyete geri dönebilir ve ofise gelebilirsin," diyerek beni kandırdı.

"Evet, sanmıyorum," diye gülümseyerek reddettim. "Rutgers'dayken sana Alba'ya döneceğimi ve orada kalacağımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Kravatını düzeltti ve güldü. "Hatırlıyorum. Vaughn Holdings'in yeni kampanyanın grafiklerini çok beğendiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bunu duyduğumu hatırlıyorum. Günaydın Bayan Dawson," dedim Genevieve kaldırımdan bana doğru gelirken.

"Willow," diye cevap verdi, şekerden çok zehirle. "Hepimiz bu haftaki planları göreceğimiz için çok heyecanlıyız. Art'la ilgili tüm o şamata araya girerse yazık olur, değil mi?"

Matt'in yüzünü geçip Genevieve'inkine bakarak sustum... Bekle, bana mı bakıyordu? "Özür dilerim, onun yaşam desteğinden yeni kurtulması olayını mı kastediyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Erkek arkadaşınla konuşsan iyi olur, söyleyeceklerim bu kadar. Ama bu kasabanın oturup zavallı Art'ın o çocuk tarafından sömürülmesini izleyeceğini sanıyorsan, öyle bir şey olmayacak. Ben söyleyeceğimi söyledim."

"Erkek arkadaşım mı? Cam mı?" Tahmin ettim. "Çünkü biz-"

"Oh, naz yapma. O Daniels çocuklarına her zaman kendi ailenden daha sadık oldun. Ama söyleyeceklerim bu kadar." Ağzımı bir karış açık bırakarak kuyumcu dükkânına girdi.

"Gerçekten söyleyeceklerinin hepsi bu kadar mıydı, yoksa bis için geri mi gelecek?" Matt sordu.

"Hiçbir fikrim yok. İşte size Genevieve Dawson." Birkaç not aldım

Sokakta ilerlerken bana ters ters bakıyorlardı. Ne haltlar dönüyordu?

"Yaşamak istediğin kasaba bu mu? Ciddiyim. Denver'a gelin. Böyle manzaralar göremezsin." Telefonu çevirdi ve Denver şehir merkezinin silüetini gösterdi. "Hadi ama, müşterilerin işiniz hakkında övgüler yağdırdığı toplantılara katılmayı hak ediyorsunuz."

"Burası evim Matt. Ailemin, arkadaşlarımın ve bunun gibi manzaraların olduğu yer." Kendi kameramı çevirdim ve masmavi gökyüzüne karşı karla kaplı tepeleri çektim. "Övgüyü sen al. Benim için hiçbir zaman alkışla ilgili olmadı."

"Yoksa erkek arkadaşınla mı ilgili?"

Cam'in düşüncesi içimde koordinasyonsuz bir sirk gibi yuvarlanan bir duygu seline yol açtı. "Erkek arkadaşım yok. Bak, gitmem gerek. Az önce kız kardeşimin evine gittim. Müşterinin istek listesini bana gönder, ben de yeni tasarımı üzerinde çalışmaya başlayayım."

"Anladın sen onu. Büyük saçlı bayandan uzak dur. Sana sağlam ihtiyacımız var." "Ha-ha." Mother Lode'a girerken telefonu kapattım.

Charity bir personel toplantısının sonundaydı, ben de ona başımla selam verdim ve bir masaya oturdum. Art'ın geçirdiği kazanın üzerinden bir hafta geçmişti. Solunum cihazından çıkmıştı ve iyileşiyordu ama bunu sadece Cam'in birkaç mesajından biliyordum.

Kar motosikletine atlayıp gittiğinden beri onu görmemiş ve sesini duymamıştım. Aramızda olanlar hakkında da tek kelime etmemiştim. Ne Cam'e. Thea'ya da. Beni madene götürdüğünde Walt'a da söylemedim, çünkü Cam'in Xander'la garip bir programı vardı, ikisi de vardiyalı olarak babalarına göz kulak oluyorlardı.

Sözleri beni canlı canlı yiyordu.

"Ne var yok?" Charity, son personeli de dışarı süzülürken sordu.

Kız kardeşime baktım ve kelimeleri bulmaya çalıştım, ama bunun yerine, ağzımı bir sürü açıp , sudan çıkmış balık gibi garip bir şey yaptım. Sonunda tek bir kelime söyledim: "Milkshake."

Bu bizim en eski, en kutsal ritüelimizdi.

"Camden Daniels," diye tahmin etti iç çekerek. "Temel olarak."

"Meredith'in açılışı var, o yüzden boşum. Ama sen ısmarlıyorsun." Ceketini askıdan aldı.

"Emin misin? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Sen benim kız kardeşimsin. Bundan eminim. Ayrıca, bu hafta sonu için sana borçluyum. Rose'un kostümü oyun için harika görünüyor. Şimdi seni masaları fırçalamaya başlamadan önce kışını kaldır." Başını salladı ve ben de hareket ettim.

Bigg's'in arka kabininde oturuyorduk, Charity ben bir şey söylemeden önce kimsenin bizi duyamayacağından emin oldu.

"Tamam, yani-"

"Bekle." Charity parmağını kaldırdı ve Tillie Halverson siparişimizi almak üzere yanımıza geldi.

"Hey, Willow! Charity." Tillie'nin ses tonu dolandırmıyordu.

"Seni görmek çok güzel, Tillie!" Charity Oscar'a layık bir gülümseme ve burun kırışıklığıyla karşılık verdi.

Tillie "Hmmm," diye cevap verdi ve siparişlerimizi aldı. "Peki Cam'le aranızdaki dedikodularda gerçeklik var mı?" diye sordu işimiz bittiğinde.

"Söylentiler mi?" Suyumu neredeyse masanın her tarafına fişkırttıktan sonra sordum. "Oh, ikinizin ateşli ve ağır olduğunuz, onun restorasyonu olduğunuzu görmek

Kız mı?" Tillie gülümseyerek beni süzdü.

Bir şeyler görüyor olmalıydım.

"Ateşli ve ağır derken neyi kastettiğinden emin değilim ama evet, restorasyonlarda ona yardım ediyorum. Cam ve ben doğduğumdan beri arkadaşız, Tillie." "Tabii ki. Doğru ya. Aptalca söylentiler. Özellikle de

Sullivan'ın

kızım." Not defterine bakarken yüzü kızardı, rengi yanaklarına kadar ulaştı.

"Sullivan'ın ölmesi dışında." Charity omuz silkerek düşüncelerimi kelimelere döktü. "Yani bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi?"

"Doğru. Tabii ki. Yani bu Cam'in... müsait olduğu anlamına mı geliyor?" Son kelimeyi o kadar uzattı ki kendi başına bir cümle bile olabilirdi.

"Muhtemelen ona sorabilirsin," diye önerdim. Tillie'den çok daha az hoşlanmaya başlamıştım.

"Tamam! Tamam, bunları hemen çıkarıyorum!" Ellili yıllardan kalma eteğinin içinde, sarı at kuyruğu kalçalarıyla birlikte salınarak uzaklaştı.

"Genelde Tillie'nin yemeğime tükürmesinden endişe ederim ama sanırım sen nefret edilen Bradley-kızı hiyerarşisinde beni geçtin."

"Bugün herkes tuhaf." Pipetimi buzlu suyumun içinde döndürdüm.

"Normal gariplik mi yoksa Alba garipliği mi?" Charity sordu.

"Üst düzey Alba tuhaftı ve Genevieve Dawson sokakta düpedüz acımasızdı."

"Pekâlâ, Milkshake'ini Genevieve Dawson için kullanıyorsun. Konuşmaya başla." Bana dik dik baktı.

Milkshake'i aramak asla istismar edilmemeliydi. Sadece ve sadece kız kardeşinizin yapabileceği anlar içindi.

Ben konuştum.

Cam'in gelişiyle başladım, sadece Tillie bize yemeğimizi getirdiğinde durakladım.

Sonra devam ettim.

Charity tek bir kelime bile etmedi, sadece karşıma oturdu, hamburgerini ve patates kızartmasını yedi ve çikolatalı milkshake'ini yudumladı. Gözlerinde annemle konuşmuş olsaydım göreceğim gibi bir yargılama yoktu. Thea ile konuşuyor olsaydım duyacağım gibi baş döndürücü bir heyecan da yoktu.

bir başını sallıyor, dinleyecek kadar yaklaşan olursa parmağını kaldırıyordu ve bu bana her şeyi boşaltma cesareti veriyordu. Öpücük. Sullivan'ın ölümü. Her şeyi.

Şifresiz bir kasa olduğumuza dair kutsal bir anlayış vardı. Sırlar içeri girerdi. Hiçbir şey dışarı çıkmazdı. Biz kırılmazdık. Ve birimiz Milkshake istediğinde, diğeri ne yapıyorsa bırakırdı, soru sorulmazdı.

Charity'nin hamile olduğunu fısıldadığı gece ailemizin güvertesinde Bigg'in shake'lerini yudumlamıştık.

"Ve sonra, 'Dudaklarında annemin adı vardı, oysa benimkinin seninki olacağını biliyordum,' dedi," diye bitirdim.

Pipet sallamasının içine düştü ama bana bakarken ağzı aynı şeklini korudu.

"Bir şey söyle," diye ısrar ettim.

"Bunu gerçekten söyledi mi? Sadece hepsini değil, son cümleyi de mi?"

Başımı salladım ve tuzlu karamelli shake'imden bir yudum aldım. "Sence ne demek istedi? Eğer Sullivan'ın yerinde olsaydı bunu yapardı diye düşünüyorum, değil mi?" En azından o cümleyi kurduğundan beri her saat kendime bunu söylüyordum. Hikâyenin geri kalanını duymak zordu ama anlatmaya çalıştığı gibi dünyayı sarsacak bir itiraf değildi. Cam'in Sullivan'ın ölümünden asla sorumlu olamayacağını biliyordum.

Ama şimdi gerçekte ne kadar sorumlu hissettiğini biliyordum ve eğer ona şans verirsem bu suçluluk duygusunu beni dondurmak için kullanacağını biliyordum.

"Bence tam olarak bunu kastetti. Ölen o olsaydı, senin adını söylerdi." Koltuğa doğru sarktı, sanki rüzgârını kesmişim gibiydi. "Dostum, Camden Daniels'ın vücudunda romantik bir kemik olduğunu milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Romantik mi? Hayır, sadece mantıklı, çünkü eğer Sullivan olsaydı, o zaman benimle çıkıyor olurdu ve bu da mantıklı." Sözlerim yavaşladı ve tekrar içtim ama bir sonraki yudumda milkshake'imın tadı o kadar da tatlı gelmedi.

"Bekle, ne?" diye sordu daha dik oturarak. "Sanırım burada ipleri koparıyoruz ya da sen bilerek yanlış anlamaya çalışıyorsun."

"Yanlış mı anladın? Hayır. Yani, sanırım bir yanım hep şunu umdu..." Kelimeleri yüksek sesle söyleyemedim.

"Cam'le birlikte olacağını mı?" Charity sessizce sordu.

Gözlerimi onunkilere diktim ama başımı sallayamadım. Nefes alamadım. Bu temel soruya cevap veremedim çünkü bu, üzerinde durduğum temelleri parçalayacaktı.

Cam ile arkadaş olmak sorun değildi. Cam ile en iyi arkadaş olmakta sorun yoktu. Onunla film izlemek, onunla yürüyüş yapmak, onunla kitap okumak, biz büyürken onunla sessizce oturmak sorun değildi. Onun tarafından savunulmak ve onu savunmak için tamam. Annesinin öldüğü gece onun yanında uyumak ve cenaze töreninde elini tutmak için tamam. Biz çocuktuk.

Belki de onu öpmemde bir sakınca yoktu. Muhtemelen Alba'da gençken onu öpmemiş olan tek kız bendim.

Ancak herhangi bir gelecek tasavvur etmek kesinlikle doğru değildi.

Charity iç çekip başını sallayana kadar beni izledi. "Siz ikiniz lanet olası bir Shakespeare trajedisisiniz. Biraz eğlenceli ama izlemesi inanılmaz derecede acı verici."

"Yardımcı olmuyorsun," diye suçladım.

"Ayna tutmak dışında, başka ne yapmamı istersin bilmiyorum Willow. O adam sana aşık ve her zaman da aşıktı. Ve hayır, o aptal ağzını açmadan önce, Sullivan'dan bahsetmiyorum. Camden'dan bahsediyorum. Ve hayır, sana yan komşusu olan küçük bir kız gibi davranmıyor. Ben de onların yanında büyüdüm. Ben de yüzmeye ve yürüyüşe gittim. Aynı okul otobüsüne bindim ve aynı partilere gittim. Size açıkça söylediği şeyi kabullenemiyorsanız, sorunun yarısı sizsiniz ve daha çok dondurmaya ihtiyacımız olacak." Neredeyse boş olan milkshake bardağını kaldırdı.

"Ölen kendisi olsaydı ve başı Sullivan'ın kucağında olsaydı bana seslenir miydi sence?" Fısıldadım. Her an yere bakacak ve bunu düşündüğüm için bile göğsümde kırmızı bir A görecektim.

"Evet."

"Gerçekten Camden'ın bana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet."

Sırtım kabinin kırmızı viniline çarptı. "Ne zamandır?"

"Sonsuzluktan beri."

Alay ettim.

"İyi. Seni madenden eve getirdiği gün anlamıştım." "Dokuz yaşındaydım."

"Dediğim gibi. Sonsuza kadar."

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" İmkânı yoktu. Yoksa var mıydı? "Şimdi duymak istiyorsun."

Ama . Pek sayılmaz. "Hayır, geçen yaz çok acımasızdı. Şeyler

bana söyledi. Bana davranış şekli... Bu aşk değildi." "Hayır, aşkın çirkin ikinci kuzeni kıskançlıktı."

"Bunlar Bradley kardeşler değil mi!" İkimiz de döndüğümüzde Gideon Hall'un Bigg's'in ortasında kollarını kaldırmış bize doğru yürüdüğünü gördük Hâlâ Charity'nin teorisinin etkisinde olduğum için zar zor gülümseyebildim. Charity bizim için "Gid," diye karşılık verdi.

"Scoot." Charity'nin yanına oturdu ve onu dürttü.

"Vatandaşları taciz etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" Onu azarlarken bile hareket etti. "Burası lise değil."

"Tanrıya şükür, yoksa burada oturuyor olsaydım Julie çok kızardı." Bana sıırıttı. "Nasılsın, Willow?"

"Peki, Gi-" Kapıya ve kapıdan hışımla giren adama aval aval baktım. "Bu...?"

"Baba," kabul etti Charity ve bizi görüp yaklaştığında pipetiyle meşgul olmaya başladı.

Ama babam Bigg's'ten nefret ederdi.

"Willow, seninle konuşmam gerek."

"Merhaba, Yargıç Bradley," diye selamladı Gideon.

"Teğmen Hall," diye onayladı babam. "Willow, şimdi."

"Tamam, ne oldu?" Birdenbire Gideon'un koltuk seçiminin rahatsız etmekten çok korumak için olup olmadığını merak ettim.

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun?" diye meydan okudu, sesi alçalırken gözlerini bana dikti.

"Baba, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Seninle dışarı çıkmamı ister misin?" Ben teklif ettim.

"Bu iyi olacak. O çocuğa bu sabah Buena Vista'dan eve geldiğimde onun hareketini gördüğümü söyle. Yaptıklarından sonra hala o tarihi mekanlarda ona yardım etmek için ne düşünüyor olabilirsin bilmiyorum."

Charity'nin gözleri kapıya doğru kaydı ama tek kelime etmesine gerek yoktu. Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim.

"Baba, neden bilmiyorum. Cam olduğunu tahmin ediyorum,

ama onu bir haftadır görmedim. oluyor?"

"Onu görmedin mi?" Kravatını hafifçe gevşetti ama dağınık görünecek kadar değil. "Ona nasıl yalan söyleneceğini mi öğretiyor?" diye sordu Charity.

Başını eğdi ama cevap vermedi.

Sanırım konuşmama olayına geri dönmüştük.

"Yalan söylemiyorum." Babamın herkesin içinde bu şekilde öfkelenmesi için her ne ise çok büyük bir şey olmalıydı.

"Onunla görüşmüyor musun?"

"Önerdiğin şekilde değil, hayır." Ve beni hemen toprağa gömün, çünkü Tillie Halverson'ın kafası milkshake makinesinin üzerinden fırladı. O manzarayı görebilmek için tezgahın üzerinde durması gerekiyordu.

"Geçen hafta geceyi onunla geçirmedin mi?" diye tısladı.

Yanaklarım hem utançtan hem de kızgınlıktan alev alev yanıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle değildi," diye tersledim. Ama neden savunmaya geçmişim ki? Öyle olsa bile, ben yetişkin bir kadındım ve çocuk gibi davranan oydu. Bir açıklamayı hak etmiyordu ve benim de ona bir açıklama borcum yoktu.

"Doğru. Planların Cuma günü Tarih Kurumu tarafından onaylanması konusunda size bol şans diliyorum. Art'ın konseyde birkaç arkadaşından fazlası var ve hiçbirimiz Cam'in kendisine kalacağını düşündüğü mirası alabilmesi için arkadaşımızın gömüldüğünü görmek için acele etmiyoruz."

Sanatın gömüldüğünü gördün mü?

Gideon, "Yargıç Bradley, oldukça açık bir çizgiyi aşıyorsunuz," diye uyardı.

Babam önce Gid'in rozetine, sonra da gözlerine baktı. "Belki herkes onları geçmeyi bırakırsa, ben de onları karşıya geçirmek zorunda hissetmem."

"Yine de bir shake ya da başka bir şey sipariş etmek isteyebilirsiniz, böylece herkes buraya sadece kızlarınıza bilmemeleri gereken özel yasal konular hakkında bağırarak için geldiğinizi düşünmez."

Babamın gözleri kısıldı ama başka bir şey söylemeden dönüp gitti ve tam da Gideon'un önerdiği şeyi yapmak üzere tezgâha yöneldi.

"Bu da neydi böyle?" Charity sordu.

"Cam bugün Simon'a bir dava açtırdı. Xander'a babalarının vasiliği için dava açıyor." Tabağımdan bir kızartma ve yedi. "Buralarda lafın ne kadar hızlı yayıldığını bilirsin."

"Babamızın geleceğini biliyordun," diye tahmin ettim.

"Baktığı ilk yer burası değildi," diye doğruladı. "Bütün kasaba çok kızgın. Zaten burada öğle yemeği planım vardı."

Charity, patates kızartmalarından birine uzanan Gid'in eline vurarak, "Bu Genevieve'i küçümsemeni açıklıyor," dedi. "Kendin sipariş et."

"Geleceğim. Sadece bekliyorum- İşte orada." Kapıya doğru başıyla işaret etti.

Camden odayı taradı, önce Gideon'u sonra da beni buldu. Beyzbol şapkası alnına kadar iniyordu, tıpkı kalçalarındaki kot pantolon gibi. Geçen hafta kalçalarımı sardığım kalçalar.

Ve şimdi yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum. "Frosty resepsiyonu," diye mırıldandı Charity.

İşte o zaman yirmi masanın hiçbirinde tek bir kişinin bile konuşmadığını fark ettim. Hepsi Cam'i izliyordu. "Gözlerini dikmiş" demek daha doğru olur.

Cam de fark etmişti, çünkü yerde yürürken çenesi yükselmişti.

Babam onun yoluna girdi ve Cam'in adımlarıyla birlikte kalbim durdu, yumruğunu sıktı ama başparmaklarını arka ceplerine soktu. Bu iş çok ters gidebilirdi ve Cam'in öfkesi onu alt ederse davasını asla kazanamazdı.

"Bunu yaparsan babam seni affetmez," diye fısıldadı Charity.

Ona baktım ve ayağa kalktığımı fark ettim. "Daha önce söylediklerinden emin misin?"

Babasına ve Cam'e baktı. "Evet, öyleyim."

"O zaman bununla yaşayabilirim." Babam beni, bedeli ne olursa olsun doğru olanın yanında yer almam için yetiştirdi. Sadece bu sefer haklı olmadığının farkında değildi.

Yutkundu, sonra hızla başını salladı.

Kareli lokantanın zemininden geçerken sözleri hâlâ boğuktu ama ses tonu açıktı. Babam kızgındı. Cam, genellikle bir şeyi yok etmeden önce gelen korkutucu sakinlik içindeydi.

"Hey, biz de sizi bekliyorduk," dedim Cam'e, ikisiyle de yüzleşirken. "Arka taraftayız."

Cam'in gözleri benimkileri buldu ve başka biri olsaydım, orada bulduğum şey karşısında irkilirdim. Bu beni Cat'in üzerinde eve taşıyan ya da mutfakta öpen adam değildi. Bu, insanları öldüren Cam'di ve sonunda onun bu parçasının yüzeye ne kadar yakın yaşadığını anladım. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi, hatta beni bile umursadığından emin olmadığım bir parçası vardı.

Geri çekilmemi bekliyordu; o küçük bakışın anlamı buydu.

"Sana yanımda bir yer ayırdım." Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım ve bekledim.

Top onun sahasındaydı. Başka birine bakmayı ya da az önce kendimi maruz bıraktığım olası aşağılanmayı düşünmeyi bile reddettim. O temel eğitim için ayrılmadan önce o yaz hâlâ birlikte olsaydık, Cam'in bana yaşatacağı aşağılanmayı. Gözlerimi onunkilere kilitledim ve elimi hareket ettirmedim. İçimden bir ses göz temasını kaybettiğim anda patlayacağını söylüyordu.

"Willow," diye uyardı babam.

"Cam," diye fısıldadım. Beklediği her saniye elim olası bir yıkımla daha da ağırlaşıyordu.

Babama baktı ve kalbim yerinden gibi oldu.

Ama eli benimkini tuttu ve ağırlığıyla bile tuttuğum boşluktan daha hafif hissettirdi.

"Yargıç Bradley," dedi Cam sessizce veda ederken. Kabine doğru geri dönerken babamla benim arama girerek hareket etti.

"Willow," diye seslendi babam ve hiç de sessiz değildi. Durakladım, eldivenlerin çıktığını biliyordum.

Yine de arkama baktım.

"Sullivan ne derdi?"

Yumruk atmamıştı, doğrudan kalbime ateş etmişti ve benimki paramparça oldu. Nefesim kesildi ve Cam'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı.

"Bilmiyorum baba. Ama onu bir daha gördüğümde soracağımdan eminim." Kabine döndüm ve oturana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koydum

Cam'in lokantanın geri kalanını kapattığı duvara karşı.

Kolunu kaldırdı, sonra elini omzuma doladı ve beni yanına çekti. Bu romantik bir açıklama değildi, gerçi muhtemelen herkes öyle sanıyordu. Tam anlamıyla yapısal bir destektir.

Cam'in nane ve çam kokusuna odaklandım ve az önce olan diğer her şeyi daha sonra incelemek üzere bir kutuya tıkmaya çalıştım. Denedim ama pek başarılı olamadım. Babam gerçekten de Sullivan'ı bana karşı kullanmıştı. Cam'e karşı.

"Az önce ne oldu?" Gideon sordu.

"Willow kendini aforoz etti." Charity'nin gözleri parladı ve bana zayıf, titrek bir gülümseme sundu. "Sen iyi misin?"

Sarsıntılı bir hareketle başımı salladım.

"Gülümse," diye emretti, kendi yüzü parlarken. "Buradaki herkesin dili dolaşacak, o yüzden sakın babamın kazanmasına izin verme. Bu konuda değil. Gülümse. Sahip olduğun en iyi zırh bu."

Yaptım, ama Gideon'un yüzünü buruşturması bir gösterge ise, başarılı olamadım.

"Sence baban böyle bir şey yüzünden daha ne kadar kızgın kalabilir?" Gideon, babamın bana savaş açtığı yere doğru başını salladı ve sonra bir kızartma daha çaldı.

"Kızlarından birinin mümkün olduğunca aleni bir şekilde kendi isteklerine karşı gelmesini affetmesi ne kadar sürer?" Charity sordu.

"Evet," diye açıkladı Gideon.

"Sonunda gerçekleştiğinde sana haber verecek." Kız kardeşime alaycı bir kahkaha attım.

"Amin," diye onayladı ve kahkahalarımız gerçeğe dönüştü. Cam'in kolu etrafımda sıkılaştı ve ben de ona doğru eğildim.

"Sorun değil, kardeşim. Kara koyun masasında senin için de yer var. Değil mi, Cam?"

"Nerede istersen orada yer var, Willow." Çenesini başımın üstüne yasladı. "Şekerleme?" Milkshake'ime uzandı ve bir yudum aldı, biraz irkildi.

"Hayır. Bu tuzlu karamel. Şaşırdın mı?"

Bana baktı ve Cam'im yine o koyu kahverengi derinliklerdeydi. "Bulmayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi."

"İyi anlamda mı?" Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım.

Kaşları bir an için çatıldı; sonra eğildi ve alnımdan öptü. "En iyi yol."

...

Üç gün sonra Cam, Tarih Derneği toplantısına girdi ve benim yanımdaki boş koltuğa oturdu. Babasına göz kulak olmak için Salida'ya gidip geliyordu ve zamanının geri kalanını yeniden inşaları tasarlayarak geçiriyordu ve bu belli oluyordu. Yorgun görünüyordu.

Kısa bir telefon görüşmesi dışında sadece kısa mesajla konuşmuştuk. Evimde durmaksızın çalışarak adeta bir münzevi haline gelmişim ama içeri girdiğimde karşılaştığım küçümseyici bakışlar herkesin artık Cam'le çıktığımı varsaydığını söylüyordu.

Neredeyse onlara gülecektim çünkü ben bile böyle düşünmüyordum. Aslında her işaret tam tersini gösteriyordu.

"Bir gündem maddemiz daha var," dedim ona.

"Tamam," diye cevap verdi ceketini çıkarırken.

"Öyle misin? Öylesin. Kravatın olduğunu bile bilmiyordum." Ama vay canına, çok iyi görünüyordu.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diye göz kırparak alay etti.

"Herkes her şeyi bildiğini sanıyor." Son kelimeye takıldım.

Cam doğrudan Bayan Cam'e, "Herkes kendi işine baksın," dedi.

Rhodes, koltuğunda dönüp gözlerini dikerek baktı.

Yalnız değildi. Oturduğumdan beri babam beni görmezden gelmekle ters ters bakmak arasında gidip geliyordu ve birden fazla yaşlı kadın Sullivan'ın utanacağını mırıldanmıştı.

Evet, . Onlardan.

Walt kürsüden, "Bir sonraki gündem maddemiz Camden Daniels tarafından sunulan iş planını gözden geçirmek," diye duyurdu. "Yaklaşmak ister misin, Cam?"

"Evet efendim," diye cevap verdi ve ayağa kalktı. "İyi şanslar," diye fısıldadım.

Sağ elinde sıkıca tuttuğu dosyasıyla koridorda durdu ve bana sol elini uzattı.

"Beni yüzlerine vurursan insanları daha da kızdıracaksın," diye tısladım.

", Pika. Sana bir koltuk ayırdım." Thea beni yanımdan dirsekledi.

Koridorda yürürken elini tuttum ve çenemi kaldırdım, her fısıltıyla tenimin derinliklerine işleyen o lanet olası kırmızı A'nın yakıcı acısını görmezden geldim. Cam insanların ne düşündüğünü umursamama ya da en azından öyle görünme konusunda uzmandı.

Ben bir çaylaktım.

Cam planının üzerinden geçti ve konseyin kendisine yönelttiği her soruyu yanıtladı. Açıkça düşmanca davranmayan iki ya da üç konsey üyesi saydım.

Xander sessiz kaldı ama bu sürpriz değildi. Cam'in öfkesine karşı sakın ve soğukkanlı olmak her zaman onun tarzı olmuştu.

"Bu sağlam bir plana benziyor," diye bitirdi Walt. "Madeni Ağustos ayı gibi erken bir tarihte turlara açabileceğimiz düşüncesi de büyük bir motivasyon kaynağı. Oylayalım mı?"

Kürsüde bir uğultu oldu ve Walter dokuz üyeli konseyi oylamaya çağırdı.

Mary Murphy oy pusulalarını sayarken nefesimi tuttum.

"Evet için üç," dedi omuzları çökmüş bir halde. "Hayır için altı."

Salonda duyulabilir bir nefes alma sesi duyuldu. Cam'den nefret etmek bir şeydi; kasabanın ihtiyaç duyduğu geliri inat uğruna reddetmek başka bir şeydi.

Cam gerildi, podyumu tutuşu beyazlaştı.

"Ciddi misin?" Walter bakışlarını konseyde bir sağa bir sola çevirerek sordu.

Genevieve sahte bir kaş çatmayla, "Oylama yapıldı," dedi. "Cam'in mevcut yasal sorunlarını görmezden gelemeyen altı kişi olduğuna inanmak zor."

Altı kişi misiniz?

Üç evet. Bunlar Walt, Gid'in karısı Julie ve tepkisine bakılırsa muhtemelen Mary olmalıydı. Belki de değildir. Kimse kinini açığa vurmazdı.

Biz yapmadıkça.

Cam'in dirseğini çekıştirdim, o da . "Walt'a konseyi yoklamak için harekete geçtiğini söyle."

"Neden?"

"Dava yüzünden gizlice size karşı oy kullandılar. Madene alenen karşı çıkmayacaklar. Zaten Alba'nın var olma sebebi de bu. Yap şunu," diye emrettim.

Bana inanmayan bir bakış fırlattı ama durdu. "Foreman?"

"Cam?" Walt burnunun kenarını ovuşturarak cevap verdi.

"Konseyin yoklanmasını öneriyorum."

Walt'un kaşları kalktı ama gülümsedi. "Ne kadar iyi bir fikir."

"Konseyde oylama yapamaz. Oy kullanan diğer on sekiz üyenin çoğunluğuna sahip olması gerekiyor," diye araya girdi babam ve bunu söylerken doğrudan Cam'e bakıyordu.

"Bunu söylemeyi ihmal ettin," diye fısıldadı Cam, ağzını zorlukla oynatarak.

"Hoppala. Tamam. Sadece devam et." Arkamı döndüm ve koridordan görebildiğim kadarıyla göz gezdirdim.

"Neyle gideceksin?" diye sordu.

"Sola kayabilir misin, Dorothy? Teşekkürler." Katlanır sandalyeye tırmandım.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Dorothy.

Sandalye sallandığında ben de sallandım ama Cam belimden tuttu. Muhtemelen en iyi imge bu değildi ama zaten mahkûm edilmişdik, bu yüzden da faydalanabilirdim. "Eğer oy hakkı olan bir üyeyseniz, ayağa kalkabilir misiniz?"

Yaklaşık on kişi yaptı.

"Haydi. Ayağa kalkın. Hangisinin Camden Daniels'a karşı kişisel bir kan davası güderek bu kasabanın bu şansı elinden almasına izin vereceğini duymak istemiyor musunuz?"

gelirimizi yüzde elli artırmak için? Tahminleri gördünüz. James Hudgens, Alba'da yaşayan iki oğlunuz var ama tarihi itfaiye binasını sadece birine bırakabiliyorsunuz. Diğerinin sezonda turlar düzenleyerek ya da turistleri taşıyarak geçimini sağlayıp sağlayamayacağını görmek istemez misiniz?"

James, Oscar'ın kaşlarını çatarak küçük oğlu Ian'a baktı. Sonra ayağa kalktı. "Jennifer Halverson, tek bir şeyden para kazanıyorsun. Bana bakma. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Yazın otuz bin kişi daha geldiğinde çocuklarınız için ne kadar daha fazla para kazanacağınızı hayal edebiliyor musunuz?"

Cam'e ters ters baktı ama ayağa kalktı.

İşin içine kişisel finans girdiğinde ahlaki yargıların pencereden dışarı çıkması ne kadar komik.

On yedisi de on sekizinci üye olarak Camden ile birlikte ayağa kalkıncaya kadar kalan beş üyeyi teker teker oylamaya çağırdım.

"Eğer konseyi sözlü oylamaya götürmek istiyorsanız, lütfen elinizi kaldırın ve 'evet' deyin," diye seslendim.

Oybirliğiyle kabul ettiler.

Cam beni yere indirdi ve bunu saçıma "Teşekkür ederim" diye fısıldamak için bir bahane olarak kullandı.

"Seni buraya daha yeni getirdim. Onları yoklamalısın. Bunu isteyen sendin."

"Harika," diye mırıldandı.

"Siz isimlerini söylemeyi bitirene kadar ankete cevap veremezler. İlk ve son," dedim ona.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Bana hayret ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı.

"Babam," diye omuz silkerek açıkladım. Konsey kurallarını öğrenmeyi bir oyun haline getirmiş ve çocukken yemek masasında bizi sınava tabi tutmuştu, kızlarından birinin onun yerine ilçe yargıcı olacağından emindi.

"O zaman isimlerini yavaşça söyle?" Walter kalabalığı sessiz olmaya çağırıırken Cam sordu.

"Onlar ikna olana kadar konuşmaya devam et," diye önerdim. "Git ve

Çünkü seninkine de saldırdılar."

"Fikirlerini değiştirmemi istiyorsun."

"Fazla bir şey yapmana gerek yok," diye söz verdim. "Kızgın komşularla dolu bir odayla karşı karşıyalar ve çevirmek için sadece iki kişiye ihtiyacınız var. Unutmayın, kurucular hepsinden fazla oy alabilir."

Cam başını salladı.

"Hazır mısın?" Walter sordu.

"Hazırım."

"Başla."

"Genevieve, tüm kasaba halkımızı gelirlerini artırma şansından mahrum edeceğini düşünemiyorum. Özellikle de gelirlerinin yılın geri kalanında kuyumcu dükkanınıza geri döndüğünü düşünürsek. Benim babam da annemin nişan yüzüğünü Dawson'dan almıştı. Siz kesinlikle hayır diyenlerden değilsiniz, değil mi Genevieve Dawson?"

Bitirdiğinde kızılıık rengi kazağından daha kırmızıydı. Kesinlikle bir ejderhayla başlamayı seçmişti.

"Tabii ki hayır. Ben evet diyorum," diye bitirdi. Biri gitti.

"Walter Robinson?"

Walter sırtarak "Evet," dedi.

Sadece üç kişiye daha ihtiyacımız vardı.

"Julie Hall?"

"Evet," diye yanıtladı ve kocasına göz kırptı. İkiye düştü.

"Mary Murphy mi?" Cam tahmin etti. "Evet." Kadın başını salladı.

Sadece evet oyları için uğraşıyordu ve bir oy daha çevirmesi gerekiyordu.

Gözleri babama takıldı ve ben kaskatı kesildim. "Noah, Alba'ya Nobel ödüllü bir milyoner olarak dönsem yine de beni sustururdun, değil mi? Sen nasıl oy verdin, Noah Bradley?"

"Hayır." Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. Cam başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. "Bu senin içindi," diye fısıldadı Cam.

Babamla ters düşmüş ve tıpkı babamın lokantada bana yaptığı gibi onu herkesin önünde azarlamıştı. Babam, bir seçim yılında kinini kamu yararından üstün tutmuştu.

"Alexander."

Cam kardeşine hitap ederken nefesimi içime .

"Sen ve ben bu madenin turizme açılmasından elde edilecek gelirin babamızı kendi evinde uygun bir bakımla tutmamıza yetecek kadar gelir elde etmemizi nasıl sağlayacağını konuştuk. Bu sayede ona verdiğimiz sözü tutabileceğiz. Herhalde babamızın evinde kalmasına karşı oy kullanmazsınız, değil mi Alexander Daniels?"

Xander kalabalığa bakmadı, sadece öne doğru eğildi ve gözlerini Cam'e dikti. "Babamızı mutlu ve sağlıklı tutmak için her şeyi yaparım. Evet."

Kalabalık alkışladı ve Cam bana çabucak sarıldı, ama babamla Xander'a bir kez baktım ve bir galibiyet kazanmış olsak da bir şey kaybettiğimizi hissetmekten kendimi alamadım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Camden

"Sakin ol baba." Xander babamı yemek odasındaki koltuğuna oturtmak için elinden geleni yaparken, ben de onun solundaki koltuğa oturdum.

"Ben çocuk değilim. Yapabilirim." Xander'a el salladı ve önündeki makarnaya baktı.

"En sevdiğin yemek. Karidesli fettuccine," dedi Xander zoraki bir gülümsemeyle. "En sevdiğim olduğunu biliyorum. Ne yani, unuttuğumu falan mı sandın?"

homurdandı ama çatalını aldı.

Xander ve ben kendi yemeğimize başlamadan önce birbirimize baktık. Böyle anlar için aramızda geçici bir ateşkes vardı, ama Soğuk Savaş gibi hissettiriyordu. Babamın önünde iyi bir yüz takınıyor, perde arkasında ise cephaneliklerimizi geliştiriyoorduk.

"Dorothy nerede? Neden mutfakta yemiyoruz?" Babamın kaşları çatıldı.

Xander iç çekti, ben de atladım.

"Dorothy artık sadece Perşembe günleri ya da ne zaman uğramak isterse o zaman geliyor," dedim ona tekrar. İki gündür hastaneden eve dönmüştü ve bu süre hafızası açısından pek de iyi geçmemişti. "Artık gelen bir ekibiniz var, hatırladınız mı?"

"Bir takıma ihtiyacım yok."

"Nikki pazartesiden perşembeye kadar sizinle birlikte ve bugün çarşamba olduğu için o da burada. Dan ve Sandra geceleri, May de diğer günler seninle kalıyor. Yatağının yanına, oturma odasındaki koltuğuna, buzdolabına ve koridordaki mesaj panosuna resimlerini astığım bir programım var. Başka bir yere koymamı ister misin?" Karşılık vermemek benim için yeni bir şeydi. İyi gittiğinden tam olarak emin değildim.

"Ben hiç Nikki görmüyorum." Babam bir ısırık aldı ve sonra yemek odasına baktı. "Peki biz neden buradayız? Bu odadan nefret ediyorum. Sadece Noel'de kullandığımız koca bir odaya sahip olmak anlamsız ama annen böyle olması gerektiğini söylüyor." Başını iki yana salladı.

Annem hâlâ buradaymış gibi konuştuğunda her zaman yaptığım gibi içten içe irkildim. "Nikki'nin biraz ara verebileceğini düşündük, bu yüzden Xander ve ben seninle öğle yemeği yiyeceğiz. Yürütecini mutfakta kullanmak o kadar kolay değil, bu yüzden sen yüzde yüz iyileşene kadar bunun daha kolay olacağını düşündük."

Yanında duran yürütecine ters ters baktı. "O lanet şeye ihtiyacım yok. Ya da bunların hiçbirine." Oksijen tüpünü burnundan çıkardı.

Xander kıpırdandı ama onu durdurdum. "Bırak önce o yesin."

"Doktor oksijenin sadece birkaç gün daha süreceğini söyledi baba. Sadece ciğerlerinin eski haline döndüğünden emin olmak istiyorlar. Bizi epey korkuttun." Xander'ın bakışları masaya kaydı ve acaba solunum cihazını mı düşünüyordu diye merak ettim. Çünkü ben kesinlikle düşünüyordum.

"Peki, o zaman Doktor Myers'a gidip beni temize çıkarmasını isteyeceğim, çünkü bu çok saçma." Sanki oksijenden bizzat sorumluymuş gibi makarnasına saldırdı.

Xander ona, "Baba, Doktor Myers yaklaşık sekiz yıl önce öldü," dedi.

Neden? Masanın öbür ucuna bağırdım. Aklından geçenleri babamın yüzüne vurmak için hiçbir neden yoktu. Seçtiğin kavgalar ve kaçtığın kavgalar vardı.

Xander karşılık olarak ters ters baktı.

Harika. Yine çocukluğuma döndüm.

"İyi, o zaman ben aşağı inerim-" Babam ayağa kalktı, ellerini masaya dayadı.

"Baba, hayır." Xander ve ben ayağa kalktık.

"İstediğim yere gidebilirim!" Yumruğunu masanın çıplak tahtasına vurarak gümüş takımların zıplamasına neden oldu.

"Yapamazsın." Xander'ın sesi kesildi.

"Neden olmasın? Unuttuysan söyleyeyim Alexander, ben senin babanım. Orduya kaçan büyük bir adam olduğunu düşünmen umurumda değil çünkü

Colorado Eyaleti seni reddetti. Ben senin babanım."

Gözlerimi kırdım ve gözlerim kızaran Xander'a kaydı. Colorado Eyaleti onu reddetmiş miydi? Bize anlatılan hikâye asla bu değildi. Ülkesine hizmet etmeyi seçmiş, kendine hizmet etmektense özverili olmayı tercih etmişti. Xander bana bir bakış fırlattı ve ben de ellerimi tutukluymuşum gibi kaldırdım. Oraya gitmeyecektim.

"Sanki onu bana da," diye tersledi.

"Ciddi misin? Keşke bana karşı olan en kötü şey istediğim üniversiteye girememiş olmak olsaydı. Ben çok daha kötülerini yaşadım."

Hâlâ bana kızgın olduğunu biliyordum -savaştaydık, Tanrı aşkına- ama en azından duruşu yumuşamıştı.

"Konuşacak yerin yok Camden. Tuvaletlere yaptıkların için okula hâlâ para ödüyorum." Babam bana bir parmak salladı.

Bir kahkahayı zar zor durdurdum ama babamın ağırlığı yer değiştirdiğinde hızla hareket ettim ve onu yakaladım.

"Bunu kim yapar ki? Cherry kızlar tuvaletini bombalıyor. Sanki bir filmde falan oynuyormuşsun gibi."

"Yanlış türde ilgi arayan on üç yaşında bir çocuk." Koltuğuna geri oturmasına yardım ettim.

"Yemin ederim o havasız müdür güldüğüm için benden iki kat para aldı," diye mırıldandı babam.

Göğsüm daraldı. Gülmüş müydü? Gerçekten mi? Çünkü eve gelirken ya da kemerini tehdit ederken gülmemişti.

Babam çatalını tekrar eline aldı ve biz de yerimize . Xander'la gergin bir gülümseme alışverişinde bulunduk. Bak, bunu yapabiliriz. Biz-

"Peki arabamın anahtarları nerede?" Babam Xander'a ters ters bakarak sordu.

Babamın CSU yorumundan kalan tüm kırmızılıklar yüzünden akıp gitti ve kardeşimin rengi anında soldu. "Doğru. Anahtarlar hakkında." Bana baktı.

"Anahtarlarını aldım baba," dedim ve kendimi çiğnemeye ve yutmaya zorlayarak bir ısırık aldım. Sorun yemek değildi. Ordu bana seçici olmamayı öğretmişti. Ama bir çığ nasıl fark edeceğimi biliyordum ve babam bir çığ için olgunlaşmıştı.

"Sen ne? Ne için? Araba bile süremiyorsun Camden."

Kavga seçme meselesine gelince... Bunu seçmek zorundaydım.

"Yirmi sekiz yaşımdayım baba." Bir ağız dolusu buzlu suyu yuttum.

"Sen... Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Yine de anahtarlarım sende olmamalı. Geri ver onları." Mavi gözleri bana dikilmişti.

"Bunu yapamam." Çatalımın etrafına bir parça daha fettuccine sardım, peşini bırakmasını umuyordum. Yaşımı unuttuğu gibi bunu da kolayca unutacağını umuyordum.

"Kesinlikle yapabilirsin ve yapacaksın! Onlar benim anahtarlarım." Çatalını bana doğru saplayarak sözlerini noktaladı.

"," diye kabul ettim.

"O benim arabam!"

"Öyle."

"Tim Hall'u aramak zorunda mıyım? Başkalarının malını çalma konusunda sana bir ders vereyim mi?" diye tehdit etti, öne doğru eğilerek.

"Baba, onu kullanman güvenli değil. Seni güvende tutmak onları sana geri veremem." Yavaş ve sakın bir şekilde konuştum, onu ikna etmek için yıllardır öğrendiğim tüm numaraları kullandım. Babamdan daha az inatçı savaş lordlarıyla uğraşmıştım.

"Ben senden daha iyi bir sürücüyüm!"

"Öyle olabilir," diye kabul ettim. "Ama baba, arabayı çalıştırdın, garaj kapısına çarptın, sonra tamir etmek için dışarı çıktın ve neredeyse ölüyordun." Son kısımda boğazım düğümlendi ve onu temizlemek zorunda kaldım, sonra da o yumruyu hafifletmek için suyumdan bir yudum daha aldım.

"Bu saçmalık. Ben asla garaj kapısına çarpmam." Elindeki çatalla bana el salladı. "Yalan söylüyorsun. Sadece arabamı çalmak istiyorsun."

"Hayır, baba. Benim kendi arabam var." "On üç yaşındasın!"

"Yirmi sekiz yaşımdayım." Biraz yardım için Xander'a baktım, ama o yenilgiyle masaya bakıyordu.

Xander, "Cam, duygularını tetiklemenin onu daha da çıldırtacağını biliyorsun," diye uyardı.

Yardıma için teşekkürler. "Baba, artık direksiyon başında güvende değilsin." "Bu saçmalık! Erkek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyleyim," diye kabul ettim, her ne kadar bazı günler bu çizginin gerçekten nerede olduğundan emin olamasam da, çünkü bu eve girdiğim anda kendimi bir çocuk gibi hissettiğime emindim. Hatta bu kasabaya bile.

"O zaman, anahtarlarımı ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Bir erkek araba kullanır! Kontrol onda! Kar yağdığında anneni kütüphaneye kim götürecektir? O araba yolundan nefret ettiğini biliyorsun."

Kahretsin, bu acıttı.

Xander'ın gözleri sıkıca kapandı. İyi, tamam, kötü adam olabilirdim. Zaten oynamak için doğduğum rol de buydu.

"Baba, annem uzun zaman önce vefat etti. Onu bir yere götürmek zorunda değilsin. Xander da ben de büyüdük. Seni istediğin yere götürebiliriz. Hemşireleriniz de götürebilir. Son derece yetenekliler. Xander ve ben etrafında en iyi insanların olmasını sağladık. Araba kullanma konusunda endişelenmene gerek yok. Bunu kolaylaştırmamıza izin ver."

"Lanet olası anahtarlarımı istiyorum!" Çatal elinden fırladı, ballı meşe masanın üzerinden kayarak annemin boş sandalyesine düştü.

"Yapamazsın. Sahip. Onlara."

Hayal kırıklığı içinde kükredi ve göğsüm çocukmuşum gibi sıkıştı.

"Peki, Sullivan'dan onları getirmesini isteyeceğim. Aranızda beni dinleyen tek kişi o," diye homurdandı.

Bu, yapmayı reddettiğim bir kavgaydı.

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yedik, ta ki Nikki yeşil önlüğünün içinde gülümseyerek gelene kadar.

"İşte buradasın!" Babama el salladı, sonra Xander ve bana döndü. "Teşekkürler. Erkek arkadaşımınla öğle yemeği yemek harikaydı."

"Kimsin sen?" Babam sordu.

"Nikki," diye cevap verdi sanki ilk kez söylüyormuş gibi. Ama değildi. "Günü seninle geçirmek için buradayım. Bunu tekrar takmaya ne dersin?" - oksijen tüpünü burnunun altına geri soktu- "ve seni biraz rahatlatmaya ne dersin? Oğulların bana *Band of Brothers*'ı sevdiğini söyledi, bu yüzden ilk bölümü sıraya aldım."

Babam onun boş tabağı masadan almasını izlerken gözleri kısıldı.

Yemek odası.

"Bu kızla film mi izlemem gerekiyor?" "O sadece yardım etmek için burada, baba."

"Otoriter biri." Oksijen tüpüne parmak attı.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdim.

"Tamam, her şey hazır. Benimle gelmek ister misin Art?" Nikki sordu. "Sanırım yeterince güzelsin," diye yorum yaptı ve ayağa kalktı.

"Baba, ona güzel diyemezsin." Nikki'ye yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim." "Önemli değil. Bana daha kötülerini de söylendi." Omuz silkti.

"Neden olmasın? Ona bir baksana. Kızıl saçları, güzel bir teni var. Güzel kızları severim. Gösteri boyunca konuşmazsan gayet iyi anlarız." Xander yürütecini hareket ettirdi ve babam da destek almak için ağır bir şekilde eğilerek yürütecini üzerine çıkırdı.

Xander ve ben kalan bulaşıkları mutfağa taşırdken Nikki gülümsedi ve babamı oturma odasına götürdü.

Ben lavabodakileri yıkarken Xander, "Yani hayatını kurtarmak için anahtarlarını alacaksın, ama hayatına son verebilmesi için beni DNR için mahkemeye vereceksin," diye suçladı.

Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken, "Aynı şey değil," diye karşı çıktım. "Gerçekten. Çünkü DNR istediğini söyleyecek kadar akıllı başında olduğunu düşünüyorsanız,

o zaman araba kullanabilecek kadar akıllı başında olmalı, değil mi?"

Bulaşık makinesini kapattım ve kardeşime döndüm.

"Ne? Buna cevap yok mu?" Kollarını takım elbisesinin içinden geçirdi ve babamızdan sakladığı açık bir küçümsemeyle bana baktı.

"Hâlâ görmüyor musun?" Sessizce sordum. "Hastanedeki her şeyden sonra, nerede olduğunu ya da boğazında neden bir tüp olduğunu bilmediği için çığlık atarak uyandığında. Sence bu şekilde yaşamak ister mi? Kendi oğulları onu esir tutarken, elleri kolları bağıllı bir şekilde?"

"On iki gün!" Xander tersledi. "Hastanede on iki gün kaldı ve şimdi evde. Ve zamanın yarısında babam olacak. Yani evet, o boktan günlere katlanmaya hazırım, böylece birkaç iyi gün geçirebiliriz. Çünkü onu seviyorum ve elimden geldiğince onu bu dünyada tutacağım."

"Boktan günlere katlanacak mısınız?" Başımı salladım. "Boktan günleri

Boktan günler Xander. O yaptı. Sen de izledin. Bir noktada bunun asla senin ne istediğinle, benim ne istediğimle ilgili olmadığını anlayacaksın. Bu onun ne istediğiyle ilgili."

"Evet, kendi kendine bunu söyleyip duruyorsun, her zaman aile madenimizi kullanarak kamuoyunu kendi tarafına çekmeye çalışıyorsun, herkesi bir tür ıslah olmuş kahraman olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun. Bunların hepsi babamla ilgili. Elbette. Sana söylüyorum kardeşim, gelir için minnettar olacaklar, ama halkı ya da yargıcı senin tarafına çekmek için işe yaramayacak. Alba'yı senden biraz daha iyi tanıyorum."

Hedefe daha fazla yaklaşamazdı ama daha fazla da uzaklaşamazdı. Alba'nın beni turizm kurtarıcısı olarak görmesi umurumda değildi. Babama istediğini verecek kadar bana güvenmelerini önemsiyordum.

Babamla vedalaştıktan ve kapıdan çıkarken bana bir kez daha ters ters baktıktan sonra gitti.

Oturma odasının kapı çerçevesine yaslandım ve babamın yerleşmesini sessizce izledim, artık çok fazla hareket etmediği için daha rahat nefes alıyordu.

Bu onun için gerçekten de olabileceği kadar iyi miydi? Böyle bir canavar nasıl olur da kendini kendi zihnine kaptırabilirdi?

"Hey, baba, madene gitmem gerek."

"Maden mi? Orayı herkesten iyi bilirim." Cevap vermek için başını çevirdi ve sevdiği mavi koltuğun kenarından baktı.

"Evet, biliyorum baba. Burayı turlar için yeniden açmaya hazırlıyorum, unuttun mu?"

Alnı buruştu. "Doğru. Bu doğru. Tehlikeli bir yer, o maden. Beni de yanına almalısın. Kaybolma ihtimaline karşı. Sana ya da Bradley denen kıza bir şey olmasından nefret ederim."

Göğsümdeki baskı geri gelmişti. O biliyordu. Şu anda, gerçekten neler olduğunu biliyordu. Gerçekten buradaydı.

"İyi olacağız," diye söz verdim ona. "Willow'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum. O kız senin için çıldırıyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Herkes biliyor. Kasabada konuşulan tek şey bu." Bana yumuşak bir gülümseme verdi,

ve bu baskı hafif ve tatlı bir şeye dönüştü.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Anahtarlarım avucuma saplandı. *Sakin ol. Onun fikirleri senin için daha önce hiç önemli olmamıştı.* Her zaman olması dışında.

"Tabii ki. Çocukluğunuzdan beri ayrılmaz ikilisiniz. Bir gün dönüp dolaşıp aynı yere geleceğini düşündüm. Şimdi, yukarıda dikkatli ol. O tren vagonları hala raylar üzerinde çalışacak, ama biliyorsun ki o raylar ilk havalandırma bacasını geçtikten sonra ."

"Evet, eski haritaların bende. Merak etme."

"Tamam. İyi eğlenceler. Seni seviyorum, Sullivan." Bana o yumuşak gülümsemelerinden birini daha verdi ve televizyona geri döndü.

Göğsümde iki tonluk bir tuğla vardı. Olmak zorundaydı çünkü hava gelmiyordu ve çok acıyordu. Gözlerimdeki karıncalanmaya karşı öfkeyle gözlerimi kırptım ve başımı kapının pervazına yasladım.

İlk nefesim bir solukta geldi, ciğerlerimi doldurdu ama acıyı bıraktı. Hepsi benimdi.

"Ben de seni seviyorum baba," cevap verdim, çünkü beklediği buydu. Çünkü gerçek buydu.

Koridorda yürüdüm ve Sully'nin duvardaki resmine dokundum. "Bu da senin içindi."

Cipe bindiğimde telefonum çaldı ve ekranda Willow'un adı belirdi. İkinci çalışta motoru çalıştırdım.

Üçüncüsünde, kendime onu için her bir nedeni söyledim.

Dördüncüsünde, aldım.

"Hey."

"Hey, sen. Ne ?" Sesi arabamın hoparlörlerinden gelirken gülümsediğini görebiliyordum.

"Babamla öğle yemeğimi yeni bitirdim ve madene gitmeyi düşünüyordum. Yarın müteahhitle görüşeceğim ve madene bir kez daha bakmak istiyorum." Arabayı vitese taktım ve evime doğru yola çıktım.

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye önerdi.

"İyi bir şey yapmıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Şimdi benim dudaklarım da kıvrılıyordu. "İkimiz de işe gitmesek ve sen benimle sıcak bir yerde buluşsan nasıl olur?"

yaylar?"

Kaplıcalar. Hayır demem için on bin farklı neden vardı ama gitmem için tek bir neden vardı. Ve lanet ki o tek neden diğerlerinden daha ağır basmıyordu.

"Cam?" diye sordu, sesi yükseliyordu. Söyleyeceğim için gergindi.

Ha

yır. Muhtemelen yapmam gerektiğini bildiği için. Bu kötü bir fikirdi.

"Willow Bradley, seninle okulu asmamı mı istiyorsun?" Jeep
buzun küçük kayalar halinde biriktiği bir yol boyunca ileri geri sallandı.

"Belki. Tamam, kesinlikle. Hadi ama. Başka hiç kimse benimle
gelmeyecek." "Bu çünkü karla kaplı." Ben yukarı
baktım.

ön cam ve parlak mavi gökyüzü gördüm. En azından hava bunun için güzeldi.

"Sadece dış taraflar. Su çok sıcak. Hatırlaman gerektiği gibi."

Willow'la birkaç saat geçirmek kulağa cennet gibi geliyordu. Mutfakta her
ne olduysa ondan beri baş başa hiç vakit geçirmemiştik.

"Hadi ama. Benimle kötü ol."

"Kötü olmak, ha? Dur tahmin edeyim. Aslında kötü davranmıyorsun.
Bugünkü tüm işlerini çoktan bitirdin."

"Peki, tamam. Anlıyorum. Temel olarak, seni kötü olman için suçluyorum,
böylece seni biraz eğlenmek için açıkça kullanabilirim."

"Bu benim çok iyi bir durum. Yirmi dakika içinde orada buluşuruz."

Bunun iyi sonuçlanmasına imkan yoktu. Ama hiçbir şey iyi bitmedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Camden

Kaplıcalar ve yanından geçen dere hariç, sırtlar arasındaki çayırın her yerini kaplayan kar, ilkbaharın çözülmeye başlamasıyla birlikte ağırlaşmıştı.

Bozulmamış kar ile dumanı tüten turkuaz renkli mineral havuzunun kontrastı daha önce eşini bulamadığım bir şeydi. Dünyanın dört bir yanını gezmiş, hem nefes kesici hem de acımasız olanları görmüştüm, ancak dünyanın hiçbir yerinde bu kadar güzel bulduğum bir yer yoktu, bu yüzden kolumdaki dövme.

Bu kaplıcayı turistlere açmak çok daha fazla para kazandırabilirdi ama büyük büyükbabalarımız burayı sadece Daniels ve Bradley'lerin özel kullanımı için tutmayı kabul etmişlerdi. Biz lisedeyken düzenlenen birkaç yaz partisi dışında, bu nesil bu anlaşılmaya sadık kalmıştı. Hatta bundan zevk almışlardı.

Jeep'i eski hamamın yanına park ettim ve sırt çantamı da yanıma alarak dışarı çıktım. Hamamın havuzun kuzey ucunun üzerinde tehlikeli bir şekilde tünediği yerden yukarıya ve diğer taraftan aşağıya doğru yürürken kar botlarımın altında zorlukla yol verdi.

Yapı hâlâ sağlamdı, 1880'lerden bir harabe ancak bu kadar sağlam olabilirdi. Babam, Xander'ın bileğini kırdığı yaz, altına bir lastik salıncak kurduktan sonra onu güçlendirmişti ve destekler hâlâ iyi görünüyordu.

Lastik salıncak Xander'ın talihsiz macerasından sağ çıkamamıştı.

Willow'un 4Runner'ı batıdan tepeye tırmandı ve karnım beklentiyle gerildi. Bir ay. Bir aydır evdeydim ve onu asla görmemeye, ona asla dokunmamaya yemin ... Bilmiyordum bile. O Willow'du ve bunun boktan bir fikir olduğunu bilsem de kendimi durduramıyordum. Konu o olunca asla yapamazdım.

O her şeyin istisnasıydı.

"Hey!" Arabasının kapısını kapatırken sırttı, kendi çantasını omzuna attı.

"Güzel tekerlek." Sol ön tarafını işaret ettim.

"Hoşuna gitti mi?" Bir araba modeli gibi poz verdi. "Üreticiden yepyeni çıktı ve halihazırda takılı olan diğer üçüne tıpatıp benziyor. Ama durun, dahası da var! Sağ arkadaki arkadaşı da bir geyikten kaçarken patladığı için dört yeni lastikle birlikte geliyor. Hepsi de Keith Mayberry'nin çocuğunu üniversiteye gönderme fiyatına!" Sözlerini gösterişli bir sırtışıyla bitirdi ve ben de güldüm.

Bunu nasıl yaptığını asla bilemedim ama dudaklarını ruh halimi değiştirebiliyordu. Tadını ve dokusunu bildiğim dudaklar. Son zamanlarda çok fazla rüyayı besleyen dudaklar. Çünkü o yanıma geldiğinde bir ergenin özdenetimine sahip oluyordum.

Belki de gençliğimden beri onu istediğim içindi. "Hadi içeri girelim. Dışarısı buz gibi."

Başını salladı ve havuzun kuzey ve batı uçlarını çevreleyen ağır, düz taşlara ulaşana kadar taşlarla çevrili setten aşağı tırmandık. Çantalarımızı bıraktık ve ben de çoğunlukla Willow'un soyunmasını izlememek için havlularımı çıkarıp soyunmakla meşgul oldum.

Bir havluyu üzerine basmak için serdim, diğerini de dışarı çıktığımda kullanmak üzere katladım ve pantolonumun altına giydiğim siyah mayodan başka bir şey giymeyene kadar giysilerimi çıkarmaya başladım. "İçeride görüşürüz!" diye seslendim ve zıpladım, gülle atmamaya dikkat ederek, çünkü artık on beş yaşında değildim.

Su beni sıcaklığıyla içine çekti ve oyalandım ama tekrar yukarı yüzmeden önce dibe vurmadım. Yüzeye çıktım ve yüzümdeki su damlaları hemen soğudu.

"Nasıl?" Willow kenardan sordu.

Arkamı döndüm ve neredeyse dilimi yutuyordum.

Çıkıntıda durmuş, uzun kahverengi saçlarını başının tepesinde bir düğüm haline getirmişti. Kelimeler. Kelimelerim yoktu. "İnanılmaz," belki. "Güzel," kesinlikle. "Cehennem kadar seksi"? Evet, biz de öyle yapardık. Takım elbisesi iki parçalıydı ve kırkların pinup fantezisinden fırlamış gibiydi.

Lacivert altları, karnına kadar altın düğmeleri ve boynuna dolanan ve göğüslerinin arasında dişlerimle çözeceğim bir fiyonkla bağlanan kırmızı-beyaz çizgili bir üst.

Tanrım. Kutsa. Amerika'ya.

Dişlerimi oldukları yerde tutmak için çenemi kilitledim.

"Eee?" diye sordu ve ilk başta ne sorduğunu hatırlamam bir saniye sürdü.

"Hava yılın her günü olduğu gibi yüz dört derece." Gerçi şu anda gerçekten çok daha soğuk olmasını diliyordum.

"Mükemmel." Taşın kenarına oturdu, sonra boynuna kadar onu kaplayana kadar kendini suya bıraktı. Sonra inledi. "Bu harika hissettiriyor."

Bu hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikirdi.

Onun fikri olması dışında.

Önce bana doğru ilerledi, sonra yanımdan geçip havuzun doğu ucunu oluşturan sığ taşların olduğu grupta durdu. "Gel otur," diye seslendi.

"Bu muhtemelen en iyi fikir değil."

"Neden?" Başını yana eğdi ve ağırlığını ellerinin üzerine verecek şekilde arkasına yaslandı.

Su ensesine vuruyordu ama o kısım da kristal berraklığındaydı. "Güven bana. Bu yeterince yakın."

"Yani burada olduğumuz süre boyunca ortada durup suya mı basacaksın?" Esinti değişirken bir buhar bulutunun arkasında kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı.

"Belki."

"Sen . Tüm kasabanın birlikte olduğumuzu düşündüğünü biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ah evet, odadaki ya da daha doğrusu kaplıcalardaki fil.

"Farkındayım." Başka bir buhar dalgası onu benden sakladığında biraz daha yakın yüzdüm. Ona dokunamayabilirdim, istediğim şekilde değil ama

kendimi ona bakmanın basit zevkinden mahrum .

"Çünkü toplum içindeyken sürekli ellerini üzerime koyuyorsun." Açıkça meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

"Eller üzerinizde'yi tanımla." İstedğim şeyle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Ya

P. "Lokantada kolunu bana doladın."

"Önce sen elini uzattın." Başka bir buhar bulutunun içinden geçtim onu göremediğimde.

"Tarih Derneği toplantısında elimi tuttun." "Sen..."

Kahretsin, hiçbir şeyim yoktu. "Bana sarıldın." İşte.

"Belimi tuttun."

"Yani sandalyeden düşmedin. Dikkatin dağıldığında ne kadar sakar olabildiğin hakkında bir fikrin var mı? Parlak bir şeye lazer gibi odaklanıyorsun ve kendi ayakların da dahil olmak üzere diğer her şey oluyor. Güven bana, seni kendinden kurtarıyordum."

"Alnımdan öptün." O ela gözlerdeki tüm oyun numarası düştü.

Mutfağında bundan çok daha fazlasını öpmüştüm. Yutkundum ve sığ ucu işaretleyen çıkıntının kenarına oturdum. "Baban yerine beni seçtin."

"Beni arabamdan çıkardın ve eve taşıdın."

Yüzümü tamamen ona döndüm, su karnıma kadar indi. Soğuk hava göğsümde karıncalanarak beni topraklamaya yardımcı oldu. "Bu sadece iyi bir komşu olmaktı. Ayrıca, tüm kasaba görmedi, bu yüzden sayılacağını sanmıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tamam. Benim için bir kurşun yedin."

"Altı," diye düzelttim, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlayınca dehşete kapıldım. "Altı kurşundu. Buckshot."

"Öldüğünü sanıyordum," diye itiraf etti. "Yelekten haberim yoktu."

"Ben oraya çıkamadan seni öldüreceğini düşündüm." Ellerimi havayla soğutulmuş yüzümde gezdirdim.

"Seni görmeden önce seni düşünmüştüm." Yer değiştirdi ve doğrulup oturdu.

"Ne?" *Oyun bitti.*

"Silahı gördüm, baban pumalardan bahsediyordu ve aklıma sen geldin." Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Evet." Herhangi bir şeye inanmak size bir ton hayal kırıklığı kazandırır. "Her gün seni düşündüm, Cam."

Lanet olsun, kadın lafını esirgemiyordu.

Ben de istedim. Ama o kelimeleri söyleyemedim. Daha önce bir kez tökezlediğim çizgileri geçemezdim. Bu tutku ve ihtiyaçtı, ama burada bunu yapmak bir seçim olurdu. Affedilemez bir seçim ve ben zaten onun kalbini kıran bir seçim yapmıştım.

"Üniversiteye gittiğinde ve eve gelip benimle konuşmayı bıraktığında seni düşündüm. Tanrım, o yaz çok acımasızdın."

"Biliyorum." Gözlerindeki acı benim de gözlerimi kapatmama neden oldu. "Neden?"

Kalbim göğsümde çarpıyordu, sebebim serbest bırakılmak için çılglık atıyordu. Söyleyemediğim kelimeleri söylemek için. Çünkü o, Alba'ya dair, aslında hayata dair iyi olan her şeydi. Ve o da o kadar iyiydi.

Ve birlikte haklıydılar.

Ve ben asla bunların ikisi de olamam.

Ona baktım ve cevap vermeyeceğimi anlayınca iç çekti.

"Temel eğitim için ayrıldığında ve Sully bana Özel Kuvvetler eğitimi için seçildiğini söylediğinde ve değerlendirme sürecinde olduğun her gün seni düşündüm. Her gün. Seni o kadar çok özledim ki, insanların böyle bir acıyla nasıl nefes almaya devam ettiklerinden emin değildim." Gökyüzüne baktı. "Seni on yıl boyunca her gün özledim, Cam."

Ne tür bir acıdan bahsettiğini çok iyi biliyordum, çünkü o acıyı yanımda taşımış, onun etrafında var olmayı, onu gömmeyi öğrenmişim, ama her seferinde yeniden ortaya çıkıyordu. Ve o buradaydı, bir kol mesafesindeydi ve ben hala o lanet acıyı dindiremiyordum. Kendime izin vermedim.

"Bunu yapamayız," dedim usulca.

Yavaşça gözlerini benimkilerle buluşturdu ve meydan okudu. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Mantık bana bu işi burada bitirmemi söyledi. Diğer çıkıntıya yüzmemi, kıyafetlerimi almamı ve bu iş geri dönemeyeceğimiz bir yere varmadan önce buradan gitmemi söyledi. "Gitmeliyim. Asla gelmemeliydim ve bunu biliyordum."

"Ama yine de geldin." Dizlerinin üzerinde doğruldu ve tüyleri diken diken oldu.

"Senden uzak durmakta zorlanıyorum," diye itiraf ettim. Bana gösterdiği dürüstlüğün aynısını ona da gösterebilirdim. Ona en azından bu kadarını borçluydum. "Her zaman öyleydi. Karanlık ışığa çekilir, değil mi? Ve bu kasabada senden daha parlak bir şey yok."

İltifat karşısında yumuşadı ve ben hemen geri almak istedim. Onu kendimden olabildiğince uzağa itmeliydim, yaklaşması için bir şeyler söylememeliydim.

"Seçme şansın var. Her zaman bir seçeneğin vardı."

"Söz konusu sen olduğunda değil. Hiçbir zaman yeterince iyi değildim. Hâlâ da .

Bu"-aramızda işaret ettim-"asla gerçekleşemez."

"Kimin benim için yeterince iyi olduğuna ben karar veririm, sen değil," diye karşı çıktı ve aramızda sadece birkaç adım mesafe kalacak şekilde yana kaydı.

"O zaman tekrar düşün, çünkü benim tek iyi olduğum şey bir şeyler inşa etmek ve insanları yok etmek. Bir keresinde seni de yok etmiştim."

İrkildi.

"Onu eve getirdiğimde gözyaşlarını, kalp kırıklığını gördüm. Sana ne yaptığımı biliyorum."

"Sullivan'ın ölümü senin suçun değildi," dedi mutfakta kavga ettiğimizde kullandığı ses tonuyla. İstedğim şeye boyun eğersen sonsuza dek aynı kavgayı yapacaktık. Bunu kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu. Sully'nin ölümü benim elimdeydi.

"Kendine bunu söylemeye devam et Willow."

"Sen inanana kadar anlatmaya devam edeceğim," diye söz verdi, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "O gün bana en çirkin gerçeğini söyledin ama benimkini söylememe asla izin vermedin."

"Sanki sahip olduğun herhangi bir şey karşılaştırılabilir gibi." Aramızdaki hava

suçlandı.

"Sullivan'ın cenazesinde beni ağlarken gördün. Bu doğru. Onu sevdim ve onu sevdiğim için pişman değilim."

Yüzümü çevirdim, ama o dizini kalçama değdirene kadar beni takip etti. "Yani kederimi gördün ama rahatlamamı görmek için hiç durmadın."

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı.

"Sullivan öldüğü için kalbim kırılmıştı ama Cam, nefes alabilmemin tek nedeni senin hayatta kalmandı. Rahatlama daha büyük bir duyguyken, hissetmeme izin verilen tek şeyin keder olmasından o kadar utandım ki." Uzaklara bakarken omuzları kamburlaştı.

"Ne demek istiyorsun? Sully öldüğü için rahatladın mı?" Fısıldadım.

"Hayır." Başını salladı. "Sen için rahatlamıştım. Ve eninde sonunda iyi olacağımı biliyordum. İyileşecektim. Ve iyileştim de. Kendimi toparladım ve bir bütün oldum. Ama yeriniz değişmiş olsaydı ve sizi gömmüş olsaydık, bunu biliyordum. Dünyamı hayal edemezdin.

İçinde sen olmadan." "Bunu kastetmiyorsun."

"İstiyorum."

Gerçekten de o gün eve gelmek için ikimizden birini seçmek zorunda kalsaydı beni seçeceğini mi söylüyordu? Bu imkansızdı. Herkes Sullivan'ı seçti. Babam, Xander, hatta Willow'un kendisi.

Ne kadar büyük bir pisliktim ki ona inanmayı arzuluyordum? Birinin ilk tercihi olmaya layık olduğumu düşünmek istemem?

Onun ilk tercihi olmak istedim.

Nefeslerimiz mineral havuzundan yükselen buharla karışana kadar yaklaştı.

"Evet de," diye yalvardı, ilk öpüşmemizdeki sözlerimi bana çevirerek.

Ama yapamadım. Sadece onun seçimi olduğum halde, çünkü o olamazdı. Onu ne kadar çok istesem de, onun gümüş madalyası olamazdım. Göğsümdeki kalp atışı alabileceğimi almak için haykırsa bile, bunca yıldır tutunduğum tek gurur kırıntısı bunu yapamazdı.

"Hayır." Havuzun içine doğru kayarak ondan uzaklaştım.

"Neden?" diye bağırdı, sığılığın kenarına oturarak. "Ülken için savaşıyorsun. Sullivan için. Baban için ve hatta benim için. Neden birinin senin için savaşmasına izin vermiyorsun? Neden benim senin için savaşmama izin vermiyorsun?"

Sesindeki çıplak acı, soğukkanlılığımı başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar parçaladı ve kontrolüm kırıldı. "Çünkü sadece sana zarar veririm."

"Flaş haber, kalbimi kırman için birlikte olmamız gerekmiyor. Güven bana, bunu destekleyecek birkaç yıllık kanıtım var. Tekrar dene." "Çünkü beni gerçekten istemiyorsun."

"Söylenecek o kadar aptalca şey varken." Suyun altına daldı ve yüzdü, havuzun orta noktasına yakın bir yerde yanımdan yüzeye çıktı, buhar onu tekrar gizledi.

"Ben Sullivan'ın yerine geçecek biri değilim!" Ona bağırdım. Dünyaya. Tanrı'ya. Beni dinleyecek kadar önemseyen herkese.

Esinti buharı, kızın kederli yüzünü görebilecek kadar uzaklaştırdı. "Hayır," diye fısıldadı ama sesi duyuldu. "Sullivan senin yerine geçti."

Az önce ne dedi? Suya basmayı bıraktım ve o bana sırtını dönüp diğer tarafa doğru yüzerken hemen battım.

Suyun altına daldım ve havuzun karşısına geçerek onun önüne çıktım. İkimizin de nefesi kesildi. Ben hava almak için, o ise şaşkınlıkla. "Tekrar söyle," dedim.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Yüzünden küçük su damlacıkları süzülürken dudaklarını dişlerinin arasında düzleştirdi. "Kendimden nefret ettiğim için uygun olurdu. Üniversite birinci sınıftan sonra yaz için evdeydin ve Julie'nin jakuzisinde sana asılan kızları gördüm ve sen onları uzaklaştırmadın ve bana asla yapmayacağını anladım. Benim için değil. Beni öyle görmedin."

Ama biliyordum. Sadece hiç harekete geçmemiştim.

"Sullivan beni ağlarken buldu ve beni öptü, ben de buna izin verdim çünkü bu acımı hafifletti. Onu kullandım, o da bana izin verdi ve bu yüzden onu sevmeye başladım, ve sonunda her şey için, ama onu onun sevdiği gibi sevemeyeceğimi biliyordum.

beni. Ona verecek bütün bir kalbim yokken olmaz." Ağzı titredi. "Artık o kadar parlak ve ışıltılı değilim, değil mi?"

Kırılğanlığının, dürüstlüğünün onu çok daha parlak yaptığını nasıl göremedi?

"Tekrar söyle," diye tekrarladım, ses tonum yalvarma sınırındaydı. Bunu duymaya bir sonraki yemeğimden ya da bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı. Onun sözleri beni ayakta tutabilir ya da yok edebilirdi.

Başka tarafa baktı, onun için yapamayacağım bir iç savaş veriyordu. Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde, oradaki korku nefesimi tutmama neden olan bir kararlılıkla birleşmişti.

"Her zaman sendin, Cam." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini göğsüme, sadece kendisinininki attığı için attığını fark etmediği kalbimin üzerine koydu. "Seni ezelden beri seviyorum. Bunun ne demek olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri sana aşığım. Başka hiç kimsenin sana yaklaşma şansı olmadı. Sen kalbimi yanında götürürken nasıl yaklaşabilirlerdi ki?"

Beni seviyordu. Beni hep sevmiştı. Beni istiyordu ve ben kendimi onun için ortaya koymaktan, reddedilme ya da kabul edilme riskini almaktan çok korkuyordum. Kendi hislerime göre hareket etmeyecek gücüm vardı ama onunkini asla reddedemezdım.

Bizi sığılığa geri iterken kollarımdan biri beline dolandı. Alnında hâlâ endişe vardı ama parmaklarını boynumun arkasına geçirdi. Çıkıntıya ulaştığımızda, birkaç dakika önce oturduğum yere oturana kadar bizi yukarı çektim, tekrar yapmaya fazlasıyla hazırdım. Kalçalarını ellerimle kavrayıp, bir dizi kalçalarımın her iki yanında olacak şekilde kucağıma oturması için kaldırdığımda başka tarafa bakmadı.

O cesur olabiliyorsa, ben de olabilirdim.

"Muhtemelen hiçbir zaman benim olabileceğine inanacak kadar iyi olamayacağım," dedim usulca, ellerimden birini sırtının çıplak teninde gezdirerek. "Bununla yıllar önce barıştım. Ama ben her zaman senin oldum." Gözleri büyüdü ve ona tüm gerçeği borçlu olduğumu biliyordum, tıpkı onun bana verdiği gibi. "Sadece senin. Her zaman senin." Lanet olsun, sonunda söylemiştim.

Ağzı benimkiyle çarpıştı ve kendimi onun içinde kaybettim. Elleri

Saçlarımın arasından tünel kazdı ve sevgisini, neşesini asla hayal edemeyeceğim bir öpücüğe dökerken bana sarıldı.

Eve dönmüş gibi hissettim.

Bir elimle kalçasını, diğer elimle de boynunun alt kısmını kavradım ve onu daha derinden öpebilmek için başını eğdim. Dillerimiz dans etti ve birbirine karıştı; dudaklarımız okşadı ve oyalandı. Kendi ağzımı tanıdığım onun ağzını da tanıyana kadar onu öptüm, o inleyip kalçalarını benimkilerin üzerinde döndürene kadar.

Onu yavaşça, şefkatle öptüm ve sonra açgözlülük ve saf bir ihtiyaçla ağzını aldım. Vücudumdaki her sinir canlıydı ve karıncalanıyordu, onun yakınlığıyla elektrikleniyordu. Tüm duyularım onunla doluydu. Sadece Willow. Onu öpmeye asla doyamayacaktım. Hayatımın sonuna kadar her gün yapsam bile.

Daha fazlası için eğildiğinde, alt dudağını emerek hızımızı yavaşlattım. Tırnakları kafa derimi ısırdı ve dili, dişleri, lanet kalçaları beni oturduğumuz çıkıntıdan daha sert hale getirene kadar kontrolü ona verdim.

Sadece iki saniye sürerdi, iki parça kumaşın hareketi ve ben onun içinde olabiliirdim.

Bu düşünce beni bir kova soğuk suyun yapabileceğinden daha hızlı ayılttı. Öpücüğün tonunu değiştirdim, dudaklarımı usulca onunkilere bastırana kadar yavaşladım.

Alnımı onunkine yaslarken "Durmak zorundayız yoksa ben gitmeyeceğim," dedim.

"Durmasam da olur." Beni tekrar öptü ve tekrar öpüşmeye başladık, çünkü nasıl öpüşmeyebilirdim ki? Yıllardır, neredeyse on yıllardır Willow'u öpmenin hayalini kurmuştum ve o kollarımdaydı. Sır yoktu. Yalan yoktu. "Durmamak harika olurdu."

Sonunda öpücükler arasında, "Durmamakla ilgili bir sorunum yok," diyebildim.

İrkildi, kaşlarını kaldırarak ve dudaklarını ayırarak bana baktı, ben de hemen geri dönmek istedim. "Ne?"

Sırıttım ve başparmağımı çene çizgisinde gezdirdim. "Sanılanın aksine, bir erkeğin tek istediği şey seks değildir."

Alay etti. "Gerçekten mi?" Kalçalarını seksin kanıtlarının üzerinde oynattı.

kesinlikle aklımdaydı. "Çünkü seni gerçekten istiyorum ve sen de aynı gemideymişsin gibi geliyor."

"Seni istemediğimi söylemedim. Çünkü istiyorum. Tanrım, istiyorum. Ama seni mineral havuzuna götürmeyeceğim. En azından ilk seferinde."

"Evim şu beş dakika uzaklıkta." Arabasına doğru başıyla işaret etti. Güldüm. "Bunu aceleyle getirmeyeceğim."

"Bunu aceleyle getirebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır." Bu dünyada hiçbir güç bunu hafife almamı sağlayamazdı.

"Fikrimi değiştireceğimden korktuğun için mi? Yoksa değiştireceğin için mi?" Elleri omuzlarıma kayd ve uzaklaşmaya başladı.

Kollarımı beline doladım.

"Seni o gece gördüm. Sullivan seni çardakta öptüğünde," diye itiraf ettim.

Gözleri büyüdü ama sessiz kaldı.

"Gittiğini gördüm ve üzgün olduğunu anladım, bu yüzden seni aramaya çıktım. Tahmin etmem gerekirse, yaklaşık beş dakika geç kaldığımı söyleyebilirim. Cesaretimi toplayıp sana neler hissettiğimi söylemek yerine, ben ben olduğum ve sen de sen olduğun için kasabada başımıza gelecek her şeyle uğraşmak yerine, kardeşimi öpmeni izledim. Bu beni öldürdü. Bu yüzden ertesi gün orduya katıldım."

"Oh, Cam." Parmakları enseme yatıştırdı.

"İkiniz için de en iyisinin bu olduğunu düşünsem bile orada durup bunun olmasını izleyemezdim. Bir gün kendimi kaybedip onu -küçük kardeşimi-kendim için istediğim tek şeye sahip olduğu için dövmekten korkuyordum." Başparmağımın dudaklarını sıyrmasına izin verdim ve o da hafifçe öptü. "O yaz sana kötü davrandım çünkü temel rapor tarihime bir ay daha vardı ve senin zaten olduğundan daha fazla yakınlaşmana izin veremezdim. Görmene izin veremezdim ve seni onunla görmeye dayanamazdım."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bu senin hatan değil. Benim hatamdı. Demek istediğim, beş dakika hayatımızın akışını değiştirdi. Beş lanet dakika ve kendi yolumdan çekilememem o gece seni öpmemi engelledi. Ve bu

ilk gece de."

Alnı kırıştı ve sırf yapabildiğim için öne doğru eğilip çizgileri nazikçe öptüm. Çünkü beni seviyordu.

"Sen öpüşecek yaşa geldiğinde ben lise son sınıftaydım ve beni istememe ihtimalini göze almak istemedim."

"Seni hep istedim," diye karşı çıktı.

"Ve muhtemelen biliyordum, eğer yeterince düşünseydim. Ama sadece beni reddedeceğinden korkmuyordum. Reddetmeyeceğinden de korkuyordum. Herkese yaptığım gibi sana da zarar vereceğimden. Kasabanın sana sırtını dönmesinden."

"Kasabanın düşünceleri umurumda değil ve sen beni asla incitmezsin." Titredi ve bizi çıkıntının kenarına getirdim, sonra kollarını boynuma sararken suya dalması için bizi indirdim.

"Seni fiziksel olarak incitti mi? Asla incitmedim. Ama duyguların konusunda pek güvenilir biri değildim ve seni mahvetme düşüncesi?" Başımı salladım. "Ayrıca, üniversiteye gidiyordum. Ne yapacaktım ki? Seni kalbi kırık ve yalnız mı bırakacaktım? Bu ne kadar bencilce olurdu?"

"Zaten öyleydin."

Dudaklarını öptüm, dokunuşun anıları yumuşatmasına izin verdim, bunun gerçek olduğuna ve uyanacağım berbat bir rüya olmadığına güvenmeye çalıştım. "Zamanlamamız yanlıştı. Her zaman yanlıştı."

Sırıttı. "Pika'yı bulamadığını mı söylüyorsun?"

Güldüm ve harika hissettim. Tanrım, onu kollarıma almak, öpmek, onunla birlikte gülmek. En çılgın hayallerimin bile ötesindeydi.

"Doğru. Seninle nasıl sessizce oturacağımı biliyordum. Nasıl sabırlı olunacağımı biliyordum ve bu yüzden zamanlamanın doğru olmadığını biliyordum. Sonra sen Sullivan'ı öpüyordun ve ben de zamanın geçtiğini ve onu yakalayacak kadar cesur olmadığımı fark ettim. Beş dakika, Willow."

"Ve tüm bunlar senin beni evime geri götürmek istememene dayanıyor çünkü..." Çenemi öptü ve kararlılığımın bir kısmı buharla birlikte uçup gitti.

"Fikrini değiştireceğinden mi ? Yoksa ben mi yaparım? Bu yüzden mi

Acele mi ediyorsun?" Ben sordum.

"Hayır, acele ediyorum çünkü seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki, artık onunla yanmaya hazırım ve sonunda aynı noktada buluştuysak, artık zaman kaybetmeyeceğim." Kulağımı ısırıldı.

Kahretsin, onun mantığı sağlamdı. Ama benimki de öyleydi.

"Acele etmiyorum," dedim, gözlerini görebilmek için çenesini yukarı kaldırarak. "Çünkü hayatımızda ilk kez zamanlamamız doğru. Hayatım boyunca istediğim bir şeyi sırf anlık tatminler için aceleye getirmeyeceğim. Seninle atacağım her adımın tadını çıkaracağım. Seninle çıkacağım, Willow Bradley."

Sırıttı. "Flört, ha?"

"Evet. Hayatımdaki hemen hemen her şeyi berbat ettim, ama bu?" Onu nazikçe öptüm. "Bunu düzelteceğim."

Tanrı yardımcım olsun, bunu mahvetmeyecektim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Söğüt

Kapı çaldı ve kalbim yerinden fırladı, tıpkı Cam'in beni randevu için aldığı son üç seferde olduğu gibi. Son üç buçuk haftada beni Buena Vista'da akşam yemeğine ve Salida'da gezici bir sanat sergisine götürmüş, şelaleye giden patikada yürürken elimi tutmuş, bana kitap okurken başımı kucağına koymuştum.

Kar örtüsü gölgeli alanlar dışında hemen hemen her yerde erimişti ve Cam'in savunmalarının karla birlikte eridiğini düşündüğümde aşk acısı çeken bir genç kız gibi iç çekmekten kendimi alamadım.

"!" Rose seslendi, çoktan kapıya varmıştı.

"Merhaba Rose. Nasıl gidiyor?"

Cam'in sesi güneşin ısıttığı ipek gibi üzerimden geçti ve mutfaktan çıktığımda onu oturma odasının hemen içinde çömelmiş yeğenimle konuşurken buldum.

"Merhaba." Harika. Sesim nefes nefese ve garip çıkıyordu.

"Selam Pika," diye göz kırparak cevap verdi.

Birinci sınıf biyoloji öğretmenim Bayan Barstrom'a bunu söylemek istemezdim ama yanılıyordu. O göz kırpmaya bebeklerin nasıl yapıldığıydı.

"Bu yüzden aklıma sen geldin!" Kafamı Cam'ın neden olduğu sisten kurtarmak için salladığımda Rose sözlerini bitirdi. Dişlek bir sırıtışla ona siyah bir tişört uzattı.

"Öyle mi? Bunu gerçekten benim için mi aldın?" diye sordu, incelemek için tişörtü önünde tutarak. "Vay canına, bu harika! Teşekkürler Rose!"

"Beğendin mi?" diye sordu ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. "Bayıldım!" Bana göstermek için çevirdi.

Tişörtün önünü süsleyen simli tek ata gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Annemle alışveriş yaparken gördüm ve senin için alabileceğimi söyledi," diye sözlerini tamamladı Rose başını sallayarak.

"Annen gerçekten çok nazikti." Cam boyuna göre ayağa kalktı ve siyah ceketinin fermuarını açtı. "Biliyor musun, en son ne zaman bir kızın bana hediye verdiğini hatırlamıyorum."

Bu beni duraksattı. Son birkaç haftadır geçmişi hakkında oldukça açık konuşuyordu. Elbette kadınlar olmuştu, tıpkı benim erkekle çıktığım gibi. İlişkilerini kısa tuttuğunu biliyordum ama hiçbiri ona bir hediye vermemiş miydi?

Ceketini koltuğumun üzerine bıraktı, ben de ceket aldım, uzun kollu Henley'sinin üzerine tişörtünü geçirip düzeltirken göğsüme doğru tuttum.

Kollarını iki yana açarak Rose'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kahkahalarımı bastırmak için burnumu paltosuna gömdüm. Tıpkı onun gibi nane ve çam kokuyordu.

Ben omuzlarımın titremesine engel olmaya çalışırken o buna kanmadı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Mükemmel," diye açıkladı Rose.

"Bence mükemmel bir seçim yaptınız. Teşekkür ederim." Başını prensesin yanındaki bir şövalye gibi eğdi ve ben ona yeniden aşık oldum.

Şimdi yüksek sesle itiraf ettiğim için bu sözler aklımdan ne kadar kolay geçti. Cam söylememişken söylediğim için kendimi tuhaf ya da güvensiz hissedeceğimi düşünebilirdim ama bunun yerine kelimeler inanılmaz derecede özgürleştiriciydi.

"Rose, neden ceketini alıp gitmiyorsun?" Ben önerdim. "Tamam!"

Koridordan misafir odasına doğru zıpladı, örgüsü arkasında sallanıyordu.

Cam aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Bu konuda bu kadar rahat davrandığın için teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil," diye söz verdi, başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

"Charity'ye sonunda erkek arkadaşıyla bir hafta sonu geçirebileceğine dair söz verdim ve sonra Rose'un babası gelmedi." Rose duymasın diye son kısmı fısıltıyla söyledim.

"Willow, sorun değil," diye tekrarladı, sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Zaten muhtemelen bir refakatçi işimize yarayabilir."

Bir refakatçi ihtiyacımız olan son şeydi. İhtiyacımız olan şey telefonsuz, dikkat dağıtıcı hiçbir şeyin olmadığı bir hafta ve çok geniş bir yataktı. Her an bu rüya balonunun patlamasını bekliyordum. Uyandığımızda bir ay önce olduğumuz yerdeydik. Yıllar önce. On yıl önce.

Ve son üç haftadır ellerini PG'den uzak tutmasının nedeninin de tam olarak bu olduğunu biliyordum. Ona güvendiğim kadar buna da güvenmeliydim.

"Bu hafta seni çok özledim," diye itiraf ettim ve bir öpücük daha çaldım.

"Çok özür dilerim. Babam Perşembe günü zor bir gün geçirdi, dün de benim işlerim vardı."

"Özür dilemek zorunda değilsin. Seni özleyebilirim; buna izin var. Liseye geri döndüğümüz, her gün ders aralarında sana gizlice bakabildiğim zamanlar gibi değil."

"Her gün mü?" diye sordu.

"Her. Gün."

Gülümsedi ve ben de onun ifadesini yankıladım.

"Sorun değil. Onu öpebilirsin," dedi Rose koridordan ve ben gülerek başımı eğdim.

"Ne şaperonmuşsun sen," diye söylendi Cam.

"Willow Teyze'nin öğle yemeği hazırlamasına yardım ettim!" Bu sabah piknik için doldurduğumuz küçük günlük çantayı kaldırdı.

"O zaman gitsek de yesek iyi olur, değil mi?" diye sordu ve kızın yanına geçip çantayı elinden aldı.

Heyecanla başını salladı ve esintili bahar havası için fermuarını çektikten sonra Cam'in cipine doluştuk.

Cam bizi araba yolundan çıkardı ve sonra madene giden yola saptı. "Piknik yapmadan önce ilerlemeyi görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," diye onayladım.

Beş dakika sonra madenin girişine yanaştık. Üzerinde müteahhidin adı yazılı iki inşaat römorku yola paralel bir şekilde duruyordu.

Etraflarına park edilmiş çeşitli büyük ekipman parçaları, ötesinde uzandığını bildiğim tüneli engelliyordu.

Cipten indim ve Rose'un yardım ettim. "Yakınımda kal, tamam mı?"

"Sen var " o Söz verdim,zaten bakıyor at ve inşaat ekipmanları.

"Ceketin, canım." Cipun önünde buluştuğumuzda Cam'in ceketini uzattım.

"ses hoşuma gitti," dedi ve aldı. "Canım?"

Başıyla , sonra ceketini giydi ve fermuarını çekti. Etiketini fark ettim ve güldüm.

"Ne?" sordu, bir şey dökmüş gibi yere bakarak. "Bu aptalca."

Ellerimi mor North Face'imin içine soktum.

"Oh, şimdi kesinlikle bilmek istiyorum." düzeltti, kulaklarını örtmek için esnek malzemeyi aşağı çekti.

Yirmi metre ötedeki kayaları incelemekte olan Rose'a şöyle bir göz attım. "Bana Pika diyorsun."

"Değil mi?" Uzandı ve şapkamı çekiştirdi, sonra elini bağlanmamış saçlarımda gezdirdi.

"Diğer hayvanlarla birlikte yaşamayı nasıl sevdiklerini biliyor musunuz? Peki, diğer hayvanların altında?" Yanaklarım kızardı ve keşke bunu kendime saklasaydım dedim.

Kaşları çatıldı. "Evet. Bazen yırtıcılara karşı kendilerini uyaracak olanların evlerinin altına yuva yaparlar."

Başımı salladım ve bakışlarımı ceketinin üzerindeki etikete indirdim, sonra parmaklarımı işlemenin üzerinde gezdirdim. "Marmots."

Parmaklarımda o harfleri çizdiği yere baktı ve güldü. "Sanırım bu oldukça uygun."

Yüzümün daha fazla kızarmayacağından emin olduğumda, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve sıcak, kapalı dudaklarıyla beni öptü.

"Bir refakatçimiz var," diye hatırlattım ama temastan zevk aldım. Cam'i istediğim zaman öpebilme iznimin olması beni hâlâ şaşırtıyordu. O da

her anlamda benimdi. En azından yalnızken. İkimiz de kendi küçük mutlu alanımızda kalmaktan memnun olduğumuzdan, tam olarak halka açılmamıştık.

"Hem de kötü bir tane," dedi gülümseyerek. "Hey Rose, adaşına bir göz atmaya ne dersin?"

"Çantayı getirebilir misin?" diye sordu, kolları zaten taşlarla doluydu. "Sana daha iyisini yapacağım," diye cevap verdi. "Orada bekle."

Bir dakika sonra, ilk inşaat karavanından elinde kanvas bir sırt çantasıyla döndü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu çantayı ona uzatırken.

"Harika! Fermuarı açabilir misin?"

"Emin olabilirsin." Rose'un taşlarını emniyete aldıktan sonra bana çantayı gösterdi; çantanın arkasında onun için tasarladığım logo işlenmişti.

"Rose Rowan Mine," diye okudum.

"Daha dün geldiler. Ayrıca karavanda tişört, şapka ve anahtarlıklardan oluşan örnek partilerim var. Tasarımı sevdiğimi söylemiştim."

Orada durup dudaklarımızı bükerek birbirimize baktık. Onun için tasarlamayı seviyordum. Onunla çalışmayı sevdim. Ona yardım etmeyi ve ona güvenmeyi sevdim. Onunla geçirdiğim her anın her şeyini sevdim.

"Siz ikiniz yine öpüşecek misiniz, yoksa gidip daha fazla taş bulabilir miyiz?" Rose sordu.

Cam elimi tuttu ve beni daha büyük olan eliyle sardı. "Hadi sana biraz taş bulalım."

İş makinelerini temizledik ve ana tünel ortaya çıktı. "Hatırladığımdan daha küçükmüş."

Üç vagonlu üstü açık bir trenin beklediği ahşap perona yaklaştığımızda Cam, "Sen daha küçüktün," diye karşı çıktı. "Bak bu hafta ne koşturuyorum."

"Bu çok harika!" Rose trene doğru hızla ilerleyerek, "Bu harika!" dedi. "Onun dediği gibi," diye katıldım. "Bu...?"

"Tamamen güvende ve park halinde, söz veriyorum." Parmağındaki anahtarları salladı. "Madenin ellili yıllarda son kez işletildiği zamandan kalma orijinali ve turlar için dönüştürmek üzere Keith Mayberry ile birlikte çalıştım."

"Bu harika ve bahse girerim Keith işi gerçekten takdir etmiştir." O

Alba'da tarihi mülk sahibi olmayan işletme sahiplerinden biri.

"Evet. Tıpkı bunun gibi başka bir düzeneğin izini sürüyor - tabii ki tarihsel olarak doğru - ve sonra aynısını onlarla da yapacak. Eğer hibe paramız varsa, işin mümkün olduğunca büyük kısmını Alba'da tutmamızın daha iyi olacağını düşündüm, değil mi? Tüm kasabanın yararına olacaktır."

Boğazımdaki küçük duygu yumağını yutarak başımı salladım.

"Bu inanılmaz!" Arabada sürücü koltuğunun arkasına oturmuş olan Rose bağırdı.

"Gezintiye çıkmak ister misin?"

diye sordu. "Evet!"

Gerildim.

"Sakin ol Pika," diye mırıldandı şakağıma karşı. "Sadece takviye ettikleri kadar geriye gideceğiz. Ona ya da sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başımı salladım ama beynim çoktan madene inmişti. "Ne kadar güçlendiler?"

Nefesimin kesildiğini duydu ve elimi sıktı. "O kadar uzak değil."

"Tamam." O günden beri madenin içinde otuz adımdan fazla gitmemiştim. Ondan çok daha uzaktaydım.

Cam artık minderli bankları ve emniyet kemerleri olan cevher arabasına binmeme yardım etti, ben de Rose'un kemerinin takılı olduğundan emin oldum.

"Ta-da!" dedi, farın üzerinde büyük, kalın harflerle Rose'un adının yazılı olduğu parlak sarı bir bareti sallayarak.

"O benim mi?" diye ciyakladı.

"Tek boynuzlu at gömleği değil ama evet, senin." Arabaların arasındaki bölmeye eğildi ve şapkasının üzerine koydu. "Kemerini takabilir misin?"

"Emin olabilirsin!" Cam bana üzerinde pika yazan daha büyük bir model uzatırken o da boyun eğdi.

"Erkek arkadaşın çok harika!" Rose ellerini havaya kaldırarak bağırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aman Tanrım. Etiketlenmiş miydik? Etiketleme diye bir şey var mıydı artık? Erkek arkadaşım olduğunu mu sanıyordu?

"Pekala, o geliyor ile ve bölge ne zaman sen var bir

Harika bir kız arkadaş," diye onayladı Cam. "Kemerlerinizi Bayan Bradley," diye emretti.

kendi baretini taktı.

Sersemlemiş bir halde kaskı yerine taktım, sonra farımı yaktım ve Cam motoru çalıştırırken aynısını Rose için de yaptım.

Cam bizi madene sokarken Rose'un bakışları bir ileri bir geri gidip geliyordu, tünel başımızın yirmi metre yukarısından başlayıp sadece beş metre kadar aşağıya iniyordu. Hava küfl yd , yoğun bir nem ve metal kokusu vardı.

Dilimde kan ve korku tadı vardı ama Rose'un ne kadar heyecanlı olduğunu gördüm ve paniğim azaldı.

İlk  n bölme açılıp ahşap bir platform ortaya çıkmadan önce yüz metreden fazla yol almıştık. Cam treni park edip motoru durdurdu ve ışıkları açık bıraktı.

Rose'a "Tren şimdilik buraya kadar gidiyor," dedi. "Benimle biraz keşfe çıkmak ister misin?"

Başını salladı, sonra sırt çantasını omuzlarına attı ve platforma tırmandı.

"Hatırladın mı?" Cam bana sessizce sordu.

Başımı salladım. "Nasıl oluyor da burada oynarken yaşadığım her mutlu anım o berbat anıyla g lgeleniyor?"

Parmağıyla burnumdaki şişliğin izini sürdü. "Geri dönebilir ve daha da iyi bir anı yaratabiliriz," diye fısıldadı.

"Kaplıcalara hayır diyorsun ama karanlık ve ürkütücü bir maden ocağı masada öyle mi?" Alay ettim.

"Nihayetinde her şey masada." Gözleri kızardı.

Yeğenimin on adım olduğunu hatırlamak için elimden geleni yaptım, oysa tek istediğim bir masaydı. Herhangi bir masa.

"Taşlar," diye hatırlattım ona.

"Peki. Pek l  Rose, maden hakkında ne biliyorsun?" Rose'un yontulmuş taş duvara yaslanıp kayayı incelediğı yere döndü.

"Adımı ondan aldığımı biliyorum. Şey, onun değıl ama adını bayanın. Annem bunun güzel bir isim olduğunu düşündü."

"Güzel bir isim," diye kabul etti ve beni yeni inş  edilmiş

platform.

Madenin bu bölümünü tartıştığımızda ona verdiğim şartnameye göre inşa edilmiş, yaklaşık üç metre genişliğindeydi.

Rose Cam'e "Çoğunlukla altın ve gümüş çıkarıyorlardı," dedi. "İlk hücum 1880'lerde oldu, ancak Büyük Buhran'a kadar sadece küçük bir gümüş bölümleri vardı ve ellili yıllarda madenciliği bıraktılar."

"Bunu biliyor muydun? Dokuzda mı?" diye sordu.

"Alba'da doğan her çocuk yedi yaşına geldiğinde bunu bilir." Baretinin altından, etkilenmediğini belli eden bir ifadeyle ona baktı.

"Pekala, çok bilmiş, üç tünelin nereye çıktığını biliyor musun?"

Ön odanın üç koluna göz gezdirdi ve başını iki yana salladı.

"Bu en yeni tünel." Cam sağ tarafı işaret etti. "Otuzlu yıllarda inşa edildi. Büyük Buhran, aynen dediğin gibi. Soldaki ise 1910'da bulunan bir gümüş. İlerideki ise en eski damar."

"Oraya geri dönebilir miyiz?" Korkusuz biri.

"Bugün değil," dedi ona. "Henüz tüm tünelleri temizlemedik. Tünellerin altındakilerin içine göçtüğü yerler var. Hava bacalarının çöktüğü yerler var, bu yüzden havalandırma küçük ciğerleriniz için yeterince iyi değil. Ve kenarlar henüz buradaki gibi güçlendirilmedi."

"Yine de etrafa bakabilir miyim?" diye ısrar etti.

"Eğer bu odada kalırsan ve Willow teyzen de sorun olmadığını söylerse." İki çift yalvaran göz benimkilerle buluştu.

"Burada kalacağına söz ver," diye emrettim, sesimdeki aciliyeti duymasını umarak.

"Yapacağım," diye yemin ettikten sonra merdivenlerden inip rayların üzerinden geçerek alanın otuz metre kadar genişlediği yere geldi.

"Sürprizim için hazır mısın?" Cam sordu.

"Kesinlikle."

"Sanırım ayın dördüne kadar en az bir tüneli turlar için açabilirim."

Temmuz." Gözleri dans etti.

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu! Kimseye söyledin mi?" Kasaba çıldıracaktı. Cam'den ne kadar nefret etseler de parayı seviyorlardı.

"Önce sana söylemek istedim." Gülümsemesi beni . O... mutluydu, her ne kadar bunu düşünmekte tereddüt etsem de, ve bu onda harika görünüyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Karşılık olarak beni öptü, sonra sırtarak geri çekti. "Hey Rose, Willow teyzenle takılmaya gelersen sana ısıltılı bir şeyler bulurum."

"Anlaştık!" diye kabul etti, zaten bana doğru dönüyordu ve Cam platformun diğer ucundan kayboldu, ışığı tünelin en eski kısmında sallanıyordu.

"Burası inanılmaz bir yer. Buralarda bir yerde hâlâ altın olduğuna eminim."

"Belki," diye mırıldandım, gözlerim küçülürken o ışığa odaklanmıştı. Birkaç dakika sonra, Cam görünene kadar büyüdü.

Büyük bir rahatlama hissettim.

"Burayı sevmiyorsun, değil mi Willow Teyze?" Rose elimi tutarak sordu.

"Ne var? Hayır, yok. Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

Cam, Rose'a iki parlak cevher parçası uzatırken, "Al bakalım," dedi.

"Altın mı?" diye ciyaktı.

"Hayır. Bu pirit. Aptal altını," diye yanıtladı.

"Yine de güzel." Başını kaldırıp ona baktı. "Altınmış gibi davranabilirdin."

"Artık altın olmadığını bildiğine göre altınmış gibi davranabilirsin." Kızın kaskına dokundu. "Kızlara yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok."

Alnı kırıştı ama sonra başını salladı. "Pirit."

"Tamamdır. Şimdi siz hanımları buradan çıkaralım." Rose'un trene binmesine yardım etti.

"Sence burada gerçek altın var mıdır?" diye sordu kemerini bağlarken.

Cam bana doğru uzandı, ayaklarım yere bastığında ellerinin belimde kalmasına izin verdi.

arabanın elik tabanına çarptı. "Sanırım buralarda bir yerde gerçek bir altın tek boynuzlu at iğnesi var," dedi ona, doğrudan bana bakarak.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Biz ocukken teyzen kaybetmişti." Beni bırakıp şoförün arabasına tırmanmadan önce ellerini tekrar belimde gezdirdi.

"Tek boynuzlu at mi kaybettin?" Kaşları suçlayıcı bir şekilde kalktı.

". Aslında senin yaşındayken burada kaybolmuştum." Tanrım, çok gençti. Çok küçüktü. Gerçekten onun yaşımda mıydım?

"Yaptın mı?"

Cam motoru çalıştırdı ve ben de kemerimi . "O yaptı."

"Annen ve Xander'la birlikte keşif yapıyorduk ve bir şekilde ayrıldık. O kısmı pek hatırlamıyorum ama ayağım kaydı ve şu şaftlardan birine düştüm." Cam bizi tekrar gün ışığına çıkaracak olan dairesel yolun etrafından dolaştırırken eski tüneli işaret ettim.

"Korktun mu?"

"Dehşete düştüm. Ama Cam beni buldu. Sanki günlerdir yokmuşum gibi geldi ama aslında sadece birkaç saattti."

Yavaşça başını salladı, söylediklerimi düşünüyordu. "Ve iğneni bıraktın?"

"Sanırım düştüğümde gömleğimden yırtıldı."

Tren hızlandıkça sessizleşiyorduk ve güneş yüzüme vurduğunda çok daha rahat nefes alıyordum.

"Kaskını masamda tutmama ne dersin, böylece ne zaman ziyaret etmek istersen yanında olur." Cam teklif etti.

Rose bir an düşündü ama sonunda kabul etti. "Geri gelebilirim, değil mi?"

"Ne zaman istersen," diye söz verdi. "Yani, bir yetişkinle birlikte olduğun sürece." Bana üzgün bir bakış fırlattı.

"Anlaştık." Verdi. Ben de aynısını yaptım, sonra Cam baretleri ofisine götürürken onunla birlikte cipe doğru yürüdüm.

"Bu nedir?" diye sordu, tepenin aşağısındaki kömürleşmiş, büyümüş yatakhane kalıntılarını göstererek.

"Orası yatakhaneydi," dedim ona. "Evli olmayan madenciler orada uyurdu."
"Diğer binalara benzemiyor," diye belirtti. "Çatısız olanlara bile."

". "Ne zaman?"

"Biz gençken," diye yanıtladı Cam, gelerek. "Bir gece gerçekten büyük bir parti verdik ve parti alev aldı. Tahmin edin ne oldu?"

"Ne?" diye sordu ona kocaman gözlerle.

"Teyzeni de oradan ben taşıdım." Ciddi bir şekilde başını salladı ve beni yanına yatırdı.

Bizden harabelere baktı ve başını sallayarak geri döndü. "Ne?" diye sordum. Ben sorguladım.

İçini çekti ve cipe doğru yöneldi. "Başınız çok belaya giriyor. Eğer bunlardan herhangi birinin ortasında olsaydım annem bana ceza verirdi."

Ona annesinin de yangında olduğunu söyleme zahmetine girmedim.

Rose'un arkasından yürürken Cam'in telefonu çaldı ve cevap vermek için beni bıraktı. "Ne oldu?" O durdu, ben de durdum. "Ciddi misin sen? Walt'un cep telefonunu denedin mi? Tamam, yoldayım." Telefonu kapattı ve hafifçe küfretti.

" oluyor?"

"Babama uğrayabilir miyiz? Görünüşe göre Walt onu birkaç saat önce evde bakım hapishanesinden kaçırmış ve Xander aklını kaçırıyor."

"Kesinlikle."

Yaklaşık on dakika sonra Daniels'ların araba yoluna girdiğimizde Xander'ı verandada Walt'a bağırırken bulduk.

"En azından geri döndüler," diye teklif ettim.

"Tamam," diye cevap verdi ve motoru durdurup arabadan indi.

Anahtarların kontakta olmadığından ve e-frenin açık olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Rose'a "Burada bekle," dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Camden'ın başının daha fazla belaya girmemesi için annen

onu cezalandırırdı." Cipten aşağı atladım ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Xander bağırdı.

"En iyi arkadaşım onu dışarı çıkarmamı istedi, ben de çıkardım." Walt kollarını sakince göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bay Daniels içini çekti ve aynısını yapmak için hamle yaptı ama onun yerine yüzünü buruşturdu ve kollarını iki yanına koydu. Cam'in dikkati babasına odaklandı.

"Ve bu senin için sorun değil miydi?" Xander sordu ama ben gözlerimi Bay Daniels'tan ayırmadım, ağırlığını nasıl kaydırdığına dikkat ettim.

"Bana bıraktığınız onaylı listede adı vardı Bay Daniels," diye açıkladı May. En azından Cam'in buzdolabına yapıştırdığı programa göre May olmalıydı.

"Artık değil! Nereye gittiğini nasıl kimseye söylemezsin? Telefonunu açmadın?"

Bay Daniels tekrar kıpırdandı, aynı yüz ifadesi bir an için buruştu.

Acı içindeydi.

"Alexander, sana cevap vermiyorum. Sen benim annem değilsin," dedi Walt.

Xander kravatını gevşetmek için yırttı. O anda Cam'in sıradan sertliğinden daha farklı görünemezdi.

"Yeter, siz ikiniz," diye homurdandı Cam. "Baba, sen ne halt ? Yaralanmışsın."

Walt'un iç çektiği anda Art'ın çenesi kalktı. "Bak, o istedi." "Ne yapmak istedi?" Xander tersledi.

Art ceketinin fermuarını açtı ve ahşap verandaya bıraktı. "Benim adım Arthur Daniels. Elli sekiz yaşındayım ve erken başlangıçlı Alzheimer hastasıyım," dedi Xander'a, uzun kollu flanel gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken. "Bu Walter Robinson, çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşımdır. Bu senin tuttuğun bakıcı, adını hatırlamıyorum çünkü umurumda değil. Üzgünüm ama bu doğru." Bir May'e bir de Xander'a baktı. "Sen Alexander'sın, en büyük oğlum. Bu Camden, ikinci oğlum. Ve bu da-" Beni gördü ve durakladı, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

gözleri. "Bu Willow Bradley-"

Sakın . . .

"Sullivan'ın kızı."

FML.

Cam yanımda sertleşti, çenesi büküldü. Elimini tersini onunkine sürttüm. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı, ama ne karar verirse destekleyecektim.

"Ve hayatımdaki hemen hemen her şeyi kontrol edebilirsin Alexander, ama bugün senin kadar aklım başımda ve tahmin et ne oldu?" Gömleğinin kenarlarını geri çekti ve ağzım açık kaldı.

Parlak plastik bir örtü tabakasının altında büyük, kanlı ve kabarık siyah harflerle canlandırmayın yazıyordu.

"Onu dövme yaptırmaya mı götürdün?" Xander Walt'a bağırdı.

Walt omuz silkti. "En iyi arkadaşın senden mürekkep istediğinde, mürekkep için gidersin.

Art, sonra görüşürüz."

Art arkadaşına başıyla onay verdi ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu?" Xander sordu.

Cam babasına, "İlk parçalara bu oldukça cesur parça baba," dedi. "Temiz tuttuğundan emin ol. Sana bunun için bir şey verdiler mi?"

"Ciddi misin sen?" Xander karşılık verdi.

Art güverteden küçük kahverengi bir çanta kaldırdı. "Talimatları ve her şeyi aldım."

"Tamam, o zaman sanırım burada işimiz bitti." Cam yüzünü bana döndü. "Willow?"

Başımı salladım ve merdivenlerden inerken Cam'in elini sırtımda hissettim.

"Bu konuda söyleyeceklerin gerçekten bu kadar mı?" Xander meydan okudu. Cam durakladı, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Nefesim kesildi ve beni güven verici bir şekilde sıktı.

Cam omzunun üzerinden, "Hayır," diye cevap verdi. "Willow Sullivan'ın kızı değil. O benim kızım. Güzel mürekkep, baba. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Arkama dönüp baktığımda Xander'ın gözlerinin kısıldığını ve Art'ın çenesinin düştüğünü gördüm.

Sıkıca kavradığımız ellerimizi. "Seni görmek güzeldi," dedim vedalaşırken.

Cevap vermediler.

Beni kapıma kadar geçirirken Cam'e "Bu da halka açılmanın bir yoluydu," dedim.

"Cesur ifadeler için iyi bir gün gibi görünüyordu." Cipi açtı ve kaldırılmış canavara binmeme yardım etmeden önce verandanın tam karşısında beni öptü.

"Camden'ı beladan uzak tutabildin mi?" Cam onun yanına doğru yürürken Rose arka koltuktan sordu.

"Emin değilim," dedim yavaşça.

Cam koltuğuna tırmandı ve motoru çalıştırırken babası ve kardeşine el salladı. "Açlıktan ölüyorum hanımlar. Pikniğe ne dersiniz?"

Piknik mi? Kasabanın dedikoducularına yazın geri kalanı boyunca karınlarını doyuracak kadar yem vermişti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Camden

"Cam." Dudaklarımı çenesinin altındaki hassas deri şeridine götürdüğümde Willow adımı inledi. Onu sadece çabucak öpmek istemiştim ama bir öpücük yetmemişti.

Son zamanlarda bir tane hiç yetmiyordu. Sürekli Willow'u isteme durumunda yaşıyordum.

Parmakları saçlarımın arasından geçti, çekiştirirken tırnakları kafa derimi hafifçe sıyırdı ve omurgamdan aşağı bir elektrik dalgası gönderdi. Talebine boyun eğdim ve kalçalarının arasına yerleştiğimde altımda kavis çizdi.

Yaşamak, var olmak istediğim yer burasıydı - bu duvarların dışında hiçbir şeyin içinde inşa ettiğimiz şeye dokunamayacağı bu anlarda. Her zaman olmamız gereken yerde.

Elim kalçasını kavradı, sonra beline ve kaburgalarına doğru kayd, ağzımı tekrar onunkine götürürken kıvrımlarını hafızama kazıdım. Onu yavaşça öptüm, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi, çünkü vardı. O yanımdayken hiçbir yere gitmiyordum.

Kendimi onun içinde kaybettim, her iç çekişini, her daha fazlasını talep edişini, ona mümkün olan her şekilde sahip olmak için ilkel ihtiyaçla savaştım. Öpüşmemizi sadece aramıza uzanmak ve gömleğinin eteğini başının üzerine çekmek için kesti.

"Willow," diye uyardım, gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

"Cam." O ela gözleriyle bana meydan okudu, sonra gömleğini kollarından sıyırıp kanepesinin yanına yere attı.

"Beni burada öldürüyorsun," diye homurdandım, biraz merhamet umarak.

"Güzel," fısıldadı alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırmadan önce.

Tanrım, sutyeninin dantellerini gömleğimin içinden hissedebiliyordum. "Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Elimi kendi eliyle kavradı ve göğsüne koydu. "Dur sana yardım edeyim."

Kalçalarım içgüdüsel olarak onunkilere doğru yuvarlandı ve avucumu mükemmel bir şekilde doldurduğunu hissederek inledim. Willow'la ilgili her şey neredeyse çok iyi, çok mükemmel uyuyordu. Başparmağım göğüs ucunu sıyırdı ve nefesi kesildi. Bizi durdurmalı, ona gitmemiz gereken bir yer olduğunu hatırlatmalıydım. Onun yerine tekrar nefes almasını sağladım.

"Lütfen," diye fısıldadı dudaklarıma. Bu sese bayıldım.

Kendime olan hakimiyetimin telleri yıprandı. Birlikte çıktığımız ve çalıştığımız, akşam yemekleri ve öğle yemekleri yediğimiz, dudaklarımız şişene ve ağrıyana kadar süren iyi geceler öpücükleri verdiğimiz neredeyse altı hafta olmuştu. Onu madene götürdüğümünden beri üç hafta geçmişti. Yalan söyleyip saymadığımı söyleyebilirdim ama sayıyordum. Her bir dakikayı sayıyor ve tadını çıkarıyordum ve evet, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Aramızda bir şeylerin -herhangi bir şeyin- yanlış gitmesini. Bunun yerine, Willow'la olan her şey umabileceğim en kolay mükemmeldi.

İşte bu yüzden, eğer bu iş bozulursa daha çok canı yanacaktı. Sevdiği kasabanın küçümsemesini kaldıramayacağına karar verirse -ki buna mecbur olmamalıydı. Hayatımın geri kalanında her şeyi doğru yapsam da Alba'nın gözünde geçmişimi dengeleyemezdim.

Bir gün Willow da bunun farkına varacak ve seçim yapmak zorunda kalacaktı. Gerçekten seçmek. Kaplıcalarda on yıllık bir özlemin etkisinde kalmayacaktı. Benimle ünü arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı; dedikodular ve hissedilir küçümsemeler arasında. Yapabilsem onun için hepsine katlanırdım ama bu bir seçenek değildi.

Alba'da birlikte pek dışarı çıkmamamızın bir nedeni vardı.

Birincisi, o pisliğin ona dokunmasını istemiyordum. Asla.

İkincisi, seçilme konusunda pek iyi bir geçmişim yoktu. "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Sen." Saçlarını yüzünden çektim. "Her zaman sen."

"Tüm kıyafetlerimi çıkarsam, bu inanılmaz vücudu kullanma yönünde seni geçirir mi?" Ellerini sırtımda gezdirdi,

ve ben inledim.

"Eğer tüm kıyafetlerini çıkarsaydın, açılış gününe yetişme sıfır olurdu." En iyi niyetlerin bile bir sınırı vardı.

"Açılıyor... Oh kahretsin!" Gözleri duvara kaydı. "Cam, geç kaldık!" "Şey, evet." Başımı eğdim ve onu öptüm.

Güldü ve omuzlarımı itti.

"Kıyafetlerini çıkarmaya ne oldu?" Alay ettim. "Bugün açılış günü, olan bu!"

"Yani beni sadece geldiğinde mi istiyorsun?" Sahte bir öfkeyle ağzımın açık kalmasına izin verdim.

"Açılış gününden vazgeçersem beni yatağa götüreceğini mi söylüyorsun?" Gözleri saf bir muziplikle dans ediyordu.

"Hayır."

"Ugh!" Omuzlarımı tekrar itti ve beni yere gönderirken gülerek kalkmasına izin verdim.

Tanrı'ya şükür sırt üstü düştüm, böylece açılış gününe kesinlikle gitmek istemeyen yanıma katledilmedi.

Willow koltuktan kaydı ve üzerime çıktı. "Bir azizin kendini kontrol etme yeteneğine sahipsin," diye mırıldandı, omzumun üzerinden uzanıp tişörtünü tuttu ve o muhteşem göğüslerini gözümün önüne serdi. Soluk lavanta rengi danteller ve kremi ten gözümün önüne geldi.

"Bundan o kadar emin olma." Ağzım sulandı ve o övülen ve lanetlenen kontrol kırıldı. Ellerim onu yerinde tutmak için yayılırken sırtının derisi satenden daha yumuşaktı. Sonra meme ucunu dudaklarımın arasına aldım ve sütyeninin dantelinin arasından emdim.

İnledi ve bu ses beni sınıra doğru sürükledi. Dişlerimle onu sıyırdım ve karşılık olarak kalçalarını bana doğru salladığında inledim. Aramızdaki kot, sürtünmeyi ya da sıcaklığı maskeleyerek için hiçbir şey yapmadı.

Ellerim sırtından kıcının yuvarlak kıvrımlarına doğru hareket etti. Açılış gününü siktir et. Burada kalıyordum. Onu tatmin etmenin bir sürü yolu vardı-

"Gerçekten gitmeliyiz," diye sızlandı ve göğüslerini de yanına alarak doğrulup oturdu. "Yemin ederim Cam, şu anda beni ne kadar istediğini hissetmesem, bunu senin için yapmadığımı düşünürdüm." Tişörtünü çekiştirerek giydi ve saçlarını yakasından kurtardı.

"Güven bana," dedim ona, kavrayışımı kalçalarına doğru değiştirerek. "Bunu benim için yapacaksın.

Bunu benim için yapmaktan daha fazlasını yapıyorsun. Sen benim için osun."

"Bana tatlı davranmayı aklından bile geçirme, Camden Daniels. Beni bir ucubeden daha sıkı sardın..." Alnı kırıştı. "Bilmiyorum bile. Yaralanacak bir şey seç."

Dudaklarımdan dökülen kahkahayı zapt edemedim ve üzerimden inerken gözleri kısıldı.

"Seni sevmem iyi bir şey," diye mırıldandı ayakkabılarını alıp giyerken. Bu sözler, her söylediğinde olduğu gibi, içime biraz daha işlemişti. Eğer dikkatli olmazsam, bir gün onlara, yani ona güvenmeye başlayacaktım. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ayağa kalktım ve gerindim, bunu yaparken gözlerinin doğrudan açığa çıkardığım deri şeridine gittiğini biraz memnuniyetle fark ettim. "Aslında iki sebep var," diye açıkladım, ceketini almak için koridordaki dolabına doğru yürürken.

"Hangisi olabilir?" Beni takip etti.

Bir kez daha onun teklifini kabul etmemeyi seçtiğim için aletimde çığlık çığlığa yükselen protestoyu görmezden geldim ve ceketini askısından çektim. Sonra aynı derecede sinirli Willow'la yüzleşmek için döndüm.

"Birincisi, aynı otuz saniye içinde hem öpüşüp hem gülebildiğim biriyle hiç birlikte olmamıştım. Bu hoşuma gitti."

Yüz ifadesi yumuşadı ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Ve ikinci-" Willow'a ceketini uzattım. "Gömleğini ters giymişsin."

Yere baktı ve arkasını dönüp koridorda yürümeye başlamadan önce bıkkın bir iç geçirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yatak odama. Gösteri senin için bitti dostum."

Kafamı dolabın kapısına çarparken bu beni tekrar güldürdü.

On beş dakika sonra, Jeep'i Ana Cadde'nin hemen üstündeki sadece sahiplerine ait otoparka park ettim.

Willow cipten aşağı atlarken, "Binlerce insan olmalı," dedi.

"Umalım da öyle olsun. En yoğun üç hafta sonundan biri, değil mi?" En azından ben yokken geçen on yılda hiçbir şey değişmediyse. Alba'nın ana geçim kaynağı olan toprak yol, turistler dolaştıkça renk cümbüşüne dönüyordu.

"Evet. Anneler Günü, 4 Temmuz ve İşçi Bayramı. Tıpkı saat gibi." Elini uzattı, ben de tuttum. "Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar." Otoparka doğru yürüdükten sonra merdivenlerden Ana Cadde'ye indik. Hiçbir zaman açılış gününün ya da sezonun büyük bir hayranı olmadım. Amacını anlamadığımdan değil. Alba sadece insanlar hayalet kasabamızın ziyarete değer olduğunu düşündüğü için vardı.

Geleceği inşa etmek varken geçmişimizden kalan kalıntıların neden bu kadar ilginç olduğunu hiç anlayamamıştım. Alba'nın umutsuzca güncellemelere ihtiyacı vardı.

"Ne düşünüyorsun?" En alt basamağa ulaşip eksperin ofisinin arkasından çıkarken Willow sordu.

"John Royal ile dere boyunca mikro-hidroelektrik girişleri kurulması hakkında konuşmam gerektiğini söyledi. Bunlar küçük ve gülünç derecede etkili, özellikle de dere asla tamamen donmadığı için. Kış aylarında şu anda kullandığımız eski sistemden çok daha güvenilir olacaktır. Kendi evime de bir tane kurmayı düşündüm ama kasabadan başlamak daha mantıklı."

Durakladı, bana şaşkınlığa benzer bir ifadeyle baktı. "Ne?" diye sordum. Sustum, sordum.

"Başka ne var?" Alnı buruştu. "Kasabada neyi değiştirmek isterdin? Ve hayır, dedikodu alışkanlıklarına kapılman için kapıyı açmadım. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Neyi modernleştirirdiniz?"

"Köprü," diye cevapladım hiç düşünmeden. "Güçlendirilmesi ya da tamamen yeniden inşa edilmesi gerekiyor. Bu yıl değil ama yakında, maden açıldığında beklediğimiz trafik akınıyla birlikte." Omuz silktilim.

"Ve?" diye sordu, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak.

"Seralara ihtiyacımız var. Burada en az bir ay boyunca bazı insanlar geçitten aşağı inemiyor. Princeton Dağı'nda bir ton sera var ve sadece bin fit altımızdalar. Neden kendi kendimize yetemeyeceğimizi anlamıyorum. Aslında dün kendi evimde bir tane başlattım."

Gülümsemesi utangaçtı, sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Cevap verdiğime göre adil olan bu."

"Biz" demiştin. Yerleşiyorsun ve bunu izlemek inanılmaz, Özellikle de burada büyümekten nefret eden biri için." Elimi sıktı.

Hemen eğildim ve alına bir öpücük kondurdum. "Burada büyümekle ilgili her şeyden nefret etmedim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Ellerim yüzünü kavradı ve dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttum. "Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama inanılmaz derecede minnettarım."

"İşte buradasın!"

Ellerimi bıraktım ve Willow'dan uzaklaştım, Thea oğluyla birlikte binanın etrafından dolaşarak bize seslendi.

Willow bana sorgulayan bir bakış attı ama Thea'ya gülümsedi. "Hey! Selam Jacob!" Onun göz hizasına kadar indi. "Şimdiden karamelli mısıra mı başladın?"

"Evet! Biraz ister misin?" diye sordu, sesi yüksek ve parlaktı.

"Paylaştığınız için çok nazıksınız ama hayır, teşekkürler. Hepsini yalayıp yutabilirsin." Onun açık renk saçlarını karıştırdı ve ayağa kalktı. "Senin evinde işler nasıl gidiyor?"

"Bir saat kadar önce Pat ile görüştüm ve her zamanki gibi işlerin tıklarında olduğunu söyledi. Tek salona sahip olmak büyük bir avantaj. Bu adamı biraz kestirmesi için eve götürüyorum." Ona dudak büken Jacob'ı dürttü.

"Sawyer'ın uyumasına gerek yok!"

Thea sabırlı bir gülümsemeyle, "Ben Sawyer'ın annesi değilim," diye cevap verdi. "Sawyer'dan bahsetmişken, Gideon buralarda mı?" diye sordum.

"James ve Sawyer'la birlikte demircide. Seni Tarih Derneği'nin dışında görmek güzel, Cam." Daha az sabırlı bir gülümsemenin üzerine bir kaşını kaldırdı. "Belki arada bir en iyi arkadaşımı da getirebilirsin?"

Yüzümü buruşturdum. "Anlaşıldı."

"Güzel. Birlikte olduğunuzu herkes bilmiyor değil. Ve tabii ki sizin adınıza çok mutluyum," diye ekledi Willow'a. "Bana sorarsanız, tam zamanı."

Willow kolunu belime doladı, ben de kendi kolumu onun omzuna attım. "Biz sadece..." Başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarının arasındaki deri kırıştı. "Bilmiyorum."

"Alba'da değil," dedim açıkça. "Bence bizim adımıza mutlu olan tek kişi sen olabilirsin ve Willow'un bunun için herhangi bir saçmalık yapmasına gerek yok." Jacob'ın önünde küfretmemeyi hatırlayarak kendime bir puan verdim.

Pat'in aynadaki yansıması olan Jacob, en iyi arkadaşını bir kutu içinde eve getirdiğim için benden nefret ediyordu.

Willow bana doğru eğilerek, "Endişelenmiyorum," diye söz verdi. "Bu ikimizden biri yapar."

Thea'nın bakışları aramızda gidip geliyordu. "Önce dedikoduyu atlatmazsan, dedikoduyu asla atlatamazsın. Ve benim tanıdığım Cam insanların ne dediğini hiç ."

"Hâlâ umurumda değil. Sadece Willow için içindeyken umursuyorum."

Dudakları düzleşti ve Willow'a sinirli bir bakış fırlattı. "Bu konuda iyi şanslar. Beni sonra arar mısın?"

Willow kabul etti ve Thea Jacob'ı merdivenlerden yukarı, tepedeki park yerine çıkarmadan önce ikisi kucaklaştı.

Willow, "Çabuk huysuzlaştın," diye azarladı.

Ellerimi ceplerime soktum. "Evdeyken daha kolay oluyor."

Gözleri kısıldı. "Ya da Salida'da olduğumuzda? Ya da Buena Vista'da? Ya da yürüyüş yaparken? Ya da Alba dışında herhangi bir yerde?"

"Hemen hemen."

"Seni ne daha az huysuz yapar biliyor musun?" Kolunu benimkinin içinden geçirdi ve uzaklaşma girişimime açıkça meydan okudu.

"Eve mi gidiyorsunuz?" Binaların arkasına giden ahşap patikayı kullandık ve eksperin ofisi ile bankanın arasından döndük.

"Seks."

Başımı salladım ama bunu yaparken güldüm.

Turist kalabalığının içine doğru yürüdük ve kaldırım görevi gören ahşap tahta kaldırımdan yukarı doğru akan trafiğin akıntısına kapıldık.

"Biliyor musun, daha önce de herkesin içinde elimi tutmuştun."

"Birlikte değildik." Çünkü bir şekilde bu farklıydı. "Bu neden önemli olsun ki?"

"Düşüncelerini kendine saklayamayan herkesle alay etmek bir şeydi, ama gerçekten bir ilişki içindeyken sizi incelemeye açmak başka bir şey."

"İlişkileri daha iyi yapan şey nedir biliyor musun?" diye alay etti. "Benimle başlama, Willow Bradley."

"Seninle bitirebilir miyim?" Bana sırtıttı, yürürken mutlu bir şekilde koluma girdi. "Hayır mı? Sonra o zaman."

Alba'nın tam görüş alanındaydık. Şimşek beni öldürmedi. Kimse fısıldamadı ya da ters ters bakmadı. Dünya dönmeyi bırakmadı.

Çünkü tam mevsimiydi ve kim olduğumuzu umursamayan binlerce turistin arasına karışmıştık. Sadece kalabalığın anonimliğinin verebileceği türden bir özgürlüğe sahiptik.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Willow!"

Anonim olmak buraya kadarmış.

Willow'un annesi orijinal belediye binasının ön merdivenlerinde durdu ve parmaklıkların üzerinden eğilerek el salladı.

"Neden devam etmiyorsun-"

Willow'un kolu benimkine kilitlendi. "Ve seninle birlikte annemi görmeye mi gideceğim?" Cümlemi tamamladı ve onu düzeltmem için bana meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Evet, ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

"Alaycı olmana gerek yok," diye çıkıştı. "Eğer Taliban'la başa ıkabiliyorsan, anneme karşı da kendini koruyabilirsin."

Bayan Bradley'nin bana bakışına bakılırsa, o kadar da emin değildim. Benden hoşlanıyordu. Sadece kızıyla birlikte olmamdan hoşlandığından emin değildi.

"Kevlar'ımı takmalıyđım."

Merdivenleri ıkarken Willow kalasıyla bana çarptı.

"Burada olmana çok sevindim. Baban bir sureliğine dışarı çıkmak zorunda kaldı ve yardımın kesinlikle içime yarayabilirdi. Merhaba Camden." Gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle bana döndü. "Sen-?"

"Cam!" Kapı aralığından bir figür fırladı ve karnıma çarptı. Kolum otomatik olarak Rose'a sarıldı. "Nasıl gidiyor Rosie?" "Sıkıldım. Binamız çok sıkıcı." Başını kaldırıp bana baktı.

Willow'unkine o kadar benziyordu ki sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Sıkıcı değil!" Bayan Bradley karşı ıktı. "Tarihi ve önemli." "Ve sıkıcı," diye ekledi Charity verandaya doğru yürürken.

"Beni seninkine götürecek misin?" Rose sordu. "Annem sen gelene kadar gidemeyeceğimi söyledi. Kalabalığın beni yutacağını düşünüyor."

"Eğer annen için sorun yoksa, seni ben götürürüm." Charity'ye baktım.

Kızıyla kaşlarını kaldırıp gözlerini kısarak sessiz bir tartışma yaşadı. "İyi. Sadece Cam'in başına bela olma. Söz m?"

"Söz veriyorum!" Rose başını salladı.

Willow, "Devam et," diye ısrar etti. "Elimden geldiğince çabuk seninle orada buluşacağım." Eğildi ve ben de alışkanlıktan onu öpmek için eğildim. "Uslu dur," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Kendini kontrol etme sorunu olan ben değilim," diye takıldım.

Alay etti ama binaya girdiğinde gülümsüyordu. "Bayan Bradley."

Annesine başımla selam verdim.

"O mutlu."

"Evet, hanımefendi."

"Onu bu şekilde tut." Bakışları bir an için sertleşti.

uyardı ve anneme duyduğum özlemin acısı içime düştü.

"Evet, hanımefendi."

Tatmin olmuş bir şekilde Rose'a uslu durmasını söyledi ve kızının yanına gitti. Charity omzuma hafifçe vurarak, "Hayatta kalmışsın," dedi.

"Savaş. Savaş göreceğiz." Rose'u kollarımın arasına aldım ve omuzlarıma oturttum. "Şimdi, kalabalık seni yutamaz."

Rose sırtırken burnunu kırıştırdı. "Gördün mü anne?"

"Anlıyorum. Kızıma iyi bak, Cam." Parmağıyla beni işaret etti.

"Sen benimkine bak Charity," diye karşılık verdim dönerken... ve bir küfrü zar zor yuttum.

Yargıç Bradley alt basamaktan bana ters ters baktı. "Torunumu yere bırak."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Camden

"Merhaba, büyükbaba!" Rose omuzlarımda sallanarak el salladı.

"Rosie," diye karşılık verdi ona doğru daha yumuşak bir gülümsemeyle.

"Onu-"

Charity yanıma geldi ve babasından buz gibi bir bakış aldı. Konuşmadı, sadece başını eğdi.

"Cam'in binasına gidiyorum!" Rose onu bilgilendirdi.

"Tahlilci ofisi," diye ekledim, belki henüz onarılmamış maden binasını kastettiğini düşünmüştür diye.

Dikkati Rose'a yöneldi ve beni es geçti. "İyi eğlenceler, tatlım." Sonra tek kelime etmeden Charity'nin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

Charity vedalaşırken kolumu güven verici bir şekilde okşadı ve ben de Rose'u kalabalığın içine taşıdım.

"Sorun nedir?" Rose eğilerek sordu.

"Siz Bradley kızları tam bir baş belasısınız," diye yakındım başımı abartılı bir şekilde sallayarak ve bacaklarını kavrayışımı ayarladım.

"Teknik olarak, ben bir Maylard'ım."

"Evet, evet." Kalabalık içeri girdiğinde derin nefesler alarak Ana Cadde'yi geçtim.

"Buradan her şeyi görebiliyorum! İyi misin?" Rose sordu.

"Evet. Kalabalıkları sevmiyorum." Özellikle de kontrol edemediklerimi ya da gözlemleyemediklerimi.

"Yılanları sevmem."

"Öyle mi?" İnsanların ona çarpmasını önlemek için onu daha sıkı tuttum.

"Bacakları olmadan hareket ediyorlar. Bu çok garip."

"İyi bir nokta."

Kalabalık tahta kaldırımında azaldı ve ben de hızla merdivenleri tırmanarak

tahlilci ofisi. Yaklaşık bir düzine turist alanı doldurmuş, bazıları yükseltilmiş ahşap cevher kutularını karıştırıyor, diğerleri ise bulduklarının değerlendirilmesi için sıralarını bekliyordu.

"Madeni açtığımızda oraya da cevher çıkarabilirler," dedim Rose'a, iki hattan geçip kamusal alanla korunmuş alanı ayıran ahşap raya doğru ilerlerken.

"Gerçekten mi? Bu çok havalı olacak!"

"Hey, Reece." Masalardan birini tutması için tuttuğum Acosta'lı çocuğa el salladım.

"Hey, Bay Daniels." Çocuk başını salladı ve dikkatini yardım ettiği turiste geri verdi.

Xander yardım ettiği masadan başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi.

Babamın ofisin son on beş metresini mükemmel bir şekilde koruyan cam duvarda volta attığını gördüğümde Rose'u yere bıraktım. Kendimi bildim bileli her açılış gününde giydiği kostümünü çekiştirip cevherle ilgili bir şeyler mırıldanınca hemşiresine baktım. "May, bugün nasıl?"

"Kafası biraz karışık," diye itiraf etti köşedeki masanın arkasından.

"Hey, maden bu mu?" Rose, masanın üzerinde duran ve üzerinde Rose Rowan'ın planının bir kopyasının bulunduğu camı işaret ederek sordu.

"Bu Rose Rowan," dedi babası ona. "Bunu bilmen gerekir. Bunu herkes biliyor. Herkes onu istiyor."

Bakışlarım babama bakmak için dönmüş olan Xander'a kaydı. Gözlerimiz buluştu ve orada gördüğüm endişe mevcut yasal durumumuza duyduğum öfkeyi bastırdı. "Onu yakaladım," diye söz verdim.

Başıyla onayladı ve turistlere yardım etmeye geri döndü. İyi ki yazlıkçı tutmuştum, çünkü Xander'la benim bütün yaz bu işi yürütme şansımız yoktu ve babam da bunu yapacak durumda değildi.

"Onun Rose Rowan olduğunu biliyorum," diye karşı çıktı Rose. "Ben de öyle dedim. Adımı madenden aldım."

"Öyle mi?" diye sordu, başparmağını elinin iç kısmında gezdirerek.

askıları. Bu hareket o kadar tanıdıktı ki aklının tamamen yerinde olmadığına inanmak zordu. En kötü günlerinde bile, Alzheimer'ın içinden parlamak için küçük yollar buluyordu.

"Öyleyim," dedi Rose ona. "Bu en eski tünel." Yerleşim planını işaret etti. Babam masanın üzerine eğildi. "Elbette öyle."

"Teyzem burada kayboldu." Tekrar işaret etti. Adam bariz bir gerginlikle ona baktı. "Teyzen mi?"

"Evet. Willow Teyze. Cam'in onu dışarı çıkardığını söyledi." Beni işaret etti. Babam başını çevirdi ve bana şöyle bir baktı. "Burnunu kırmışsın."

"Burnunu ben kırmadım," diye karşı çıktım. "Ben onu bulamadan düştü." Tanrı aşkına, hayatının geri kalanında babamla yirmi yıl boyunca aynı tartışmayı yapmaya mahkûm muydum?

Gözleri kısıldı. "Onun kanıyla kaplıydın."

"Şey, evet. Onu ben taşıdım." Yol boyunca alnını boynuma yaslamıştı.

"Sana izin verdi." Sanki anıları bir araya getiriyormuş gibi yavaşça söyledi.

"O yaptı." bakılırsa, Yargıç Bradley'in çok kızgın bir şekilde onu serbest bırakması gerekmişti.

"O zaman burnunu kırmadın," diye karar verdi ve haritaya geri döndü.

Gözlerimi kırptım, nutkum tutuldu.

"Çok öpüşüyorlar," dedi Rose omuz silkerek, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Babam masaya oturabilmek ve aynı anda bana bakabilmek için yerinden kaydı. "O Sullivan'ın kızı."

Midemde kıvrılan çirkinliği görmezden geldim ve ağzımı yumuşak bir gülümsemeye zorladım. "Artık değil, baba."

Alnı kırıştı.

"Sence düştüğü yer burası mı?" Rose masaya o kadar yaslanmıştı ki masanın üzerine de uzanabilirdi.

Babam hâlâ bana bakıyor, ona veremeyeceğim cevapları çünkü

Hangi yıl olduğunu düşündüğünü bilmiyordum.

"Bay Daniels?" Rose sordu. "Hatırlamıyor musunuz?"

Rose'a geri döndü. "Elbette hatırlıyorum. Bu madeni herkesten daha iyi tanıyorum." Haritaya göz gezdirdi.

"Cam bunu gayet iyi biliyor," diye karşı çıktı Rose ve bana baktı.

Sorun, diye bağırdım ve o da kıkırdadı.

"Çünkü ona ben öğrettim," diye mırıldandı babam. "Cam dinleyen tek kişiydi. Alexander ile denedim..." Parmağı patika boyunca ilerledi. "Hep buralarda bir yerde olduğunu düşünmüştüm ama Willow bunu asla tarif edemezdi. Alexander'dan kaçtı, biliyorsun. O iki Bradley kızıyla birlikte yürüyordu ve Willow altın aramaya çıktı." Cebinden bir parça cevher çıkardı. "Gördün mü, altın."

Rose onu aldı ve dikkatle inceledi. "Bu pirit." Babam sıırıttı.

"Evet, öyle. Nerede bulduğumu görmek ister misin?"

Heyecanla başını salladı ve böylece artık onun en sevdiği Daniels değildim.

"Camden?" May sordu. "Bakkaldan bir şişe su alabilir misin? Baban için biraz getirmeyi unuttum ve ilaçlarını alması gerekiyor."

"Siz gidin. Ben onlara göz kulak olurum," diye söz verdi Xander, Rose'a işaret ederek.

"Rosie, dışarı çıksam sorun olur mu?"

"Evet," diye cevap verdi, babamın anlattığı hikâyeyi dinlemekle o kadar meşguldü ki beni umursamadı bile.

Xander, ağır ahşap parmaklıktaki kapıyı açmak için onun geçerken, "Babamı kazandı," dedi.

"O bir Bradley kızı," diye omuz silkerek açıkladım. "Ben bir Maylard'ım!" diye seslendi.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" İkimiz de güldük ve o an için normaldik. Babam hasta değildi. Xander ve ben bir ay içinde babamızın geleceğine karar vermek için mahkemeye gitmiyorduk. Biz sadece kardeştik.

O anı mahvedecek bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştım.

Young's General Store, vintage tarzı şeker ve ürünler için alışveriş yapan turistlerle doluydu ve arka tarafa doğru ilerlerken birden fazla kez duraklamak zorunda kaldım.

Jonathan Young beni görünce kalabalığın arasından "Cam, içeri gir," diye seslendi ve sadece yerlilerin geçmesine izin verilen kapıya doğru işaret etti.

Başını onaylamaz bir şekilde sallayışını kaçırmadım ama görmezden gelmeye çalıştım. Muhtemelen tüm jelibonlarını tat tomurcuklarıyla kumar oynayan Bertie Bott's jelibonlarıyla değiştirdiğim için hâlâ kızgındı.

Onu suçladığımdan değil. Gençken pisliğin tekiydim.

Kapıyı açtım ve arka odanın mola vermek isteyen yerlilerle dolup taşıtığını gördüm. Alan küçüktü, muhtemelen sadece yirmiye yirmi kadardı, ancak iki stoklu buzdolabı, bir mikrodalga fırın ve tarihi bölgede izin verilen tek sıhhi tesisatlı banyolara açılan kapılar barındırıyordu.

Adımın birkaç kez mırıldandığını duydum ve el sallayarak doğruca buzdolabına yöneldim.

"Yüzün nasıl?" Oscar, kolunu Tillie'ye dolayarak oturduğu koltuktan alay etti.

"Elin nasıl?" Buzdolabının üst rafından su paketini çıkarırken karşılık verdim.

"Kendini belalı mı sanıyorsun, ha?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Oscar, burada bela istemiyoruz," diye öğüt verdi Milton Sanders, gazeteci şapkasının altındaki teri silerken. "Neden babanın yanına dönmüyorsun?"

"Kötü şöhretli olan ben değilim, değil mi Cam?" Oscar orantısız bir sırtısla dürttü.

"Kendine bir hobi bulmalısın, Oscar. Oyun randevusu için müsait değilim." Suyu tezgâhın üzerine bıraktım ve cüzdanımı cebimden çıkarıp arka bölümden bir onluk çektim.

Oscar homurdandı. "Bir hobi mi buldun?"

"Evet, bilirsin işte. Öğleden sonra saat birde içki içmek dışında yapacak bir şey." Onluğu galonluk kavanozu kaplayan plastik yuvaya bıraktım.

Young'lar bu tür şeyler için buraya geri dönerlerdi.

"Yapacak *birini* arıyordum ama sonra Willow Bradley'i becermeye başladın ve bu planı çöpe attın."

Sırtımı Oscar'a dönerek elimi suyun üzerinde tuttum.

Duyularım çok iyi bildiğim bir şekilde odaklandı.

"Cam," diye uyardı Milton usulca. "Uzaklaş."

Burnumdan yavaşça hava çektim, yükselen öfkenin dinmesini diledim. Artık on yedi yaşında değildim. Beni ya da Willow'u rahatsız eden herkesin ağzını burnunu kıramazdım. Willow'u. Arkamdan çene çalan o pislği öldürmemi istemezdi.

Bunu milyonlarca kez tekrarlırsam, belki sakinleşebilirim.

"Yapma Milt. Gerçeklerden bu kadar rahatsız olamaz," diye mırıldandı Oscar, sesi yaklaşıyordu.

"Yapma Oscar," diye uyardım, mikrodalga fırının kapısındaki yansımasını yakalamıştım. "ama dostum," diye başka bir ses daha katıldı ama ben dönmedim. Eğer göz göze gelirsem Oscar'ı çıplak ellerimle öldürecektim.

Arka kapı açıldı ve kapandı.

"Ne var? On yıl sonra ortaya çıkıp Tanrı'nın hediyesiymiş gibi sence de berbat değil mi? Xander'a Art'la ne yapması gerektiğini söylüyor, bunca yıldır onunla ilgilenen oydu. Bu saçmalık."

Su şişesi elimde buruştu.

Gideon, "Sarhoş kıcını oturt ya da eve götür, Oscar," diye uyardı ve su şişesi eski şekline geri döndü. "Cam, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Suları kolumun altına koydum ve cüzdanımı sakladım, oradan çıkmaya fazlasıyla hazırdım.

Oscar, "Onu savunuyorsun çünkü o senin en iyi arkadaşın," diye karşı çıktı.

Kapıya doğru döndüm ve Gid'in de aynı yönde başını salladığını gördüm. Daha fazla aynı fikirde olamazdım.

"Onun savunmaya ihtiyacı yok. Pislik gibi davranmayı bırakmalısın." Kapı tekrar açıldığında Gid'e "Ben gidiyorum," dedim. Gitmek için mükemmel zamanlama.

Cehenneme kadar yolun var.

"Hey, Cam? Söylesene, Willow'u becerirken senin adını söylüyor mu? Yoksa gözlerini kapatıp Sullivan'ı mı çağırıyor?"

Gideon adımı haykırırken su yere çarptı.

"Sırada Xander mı var-?" Oscar'ın sırtışı sözünü bitiremeden yumruğumun arkasında kayboldu.

Yere düştü ve ben de onu takip ettim, yumruğum tekrar yüzüne değdi. Sonra tekrar.

"Cam! Hayır!"

Diğer herkes bulanıklaştığında onun sesi duyuldu. Yumruğumu Oscar'ın kanlı yüzünün yarısında durdurdum.

"Kahretsin Cam," diye küfretti Gideon beni Oscar'ın üzerinden çekerken, çünkü ben ona izin verdim.

Hasarı incelerken göğsüm kabardı. Dövülmüş ve çırpınan bir Oscar. En az altı tane iri gözlü yerli, tıpkı bir gibi korkuyla bana bakıyordu. Hayatta kalmamı sağlamak için son on yıldır beslediğim ve geliştirdiğim canavar.

"İyi misin?" Gideon bana sessizce sordu ama tutuşu çoktan gevşemişti. İkimiz de Oscar'a tekrar saldırmaya karar verirsem yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorduk.

Başımı salladım, sonra şapkamın kenarını kıvırdım.

"Dostum, seni dövdü ve şapkasını bile kaybetmedi."

Yorumu duymazdan geldim ve Willow'un durduğu, gözleri düşünmek bile istemediğim şeylerden dolayı üzgün olan kapıya doğru döndüm.

"Bunu gördün mü Hall? Onu saldırıdan tutuklasan iyi edersin!" Oscar geveledi.

Gideon'un çenesi kilitlendi ve bana üstü zorlukla örtülmüş bir öfkeyle baktı. "Neyi gördün Oscar? Yargıç Bradley'nin kendi kızı pahasına kendini rezil ediyor ve bu kasabanın tek savaş kahramanıyla alay mı ediyorsun?"

Suyu aldım ve kapıya doğru ilerledim. Willow elime uzanarak, "Cam," diye fısıldadı.

Elim şu anda Oscar'ın kanıyla kaplı çünkü hala

Lanet olası öfkemi kontrol etmek. Bir saat önce ona dokunduğum el. Kan ona değmesin diye elimi çektim ve o da irkildi.

Şimdi onu da batırdım.

Yanından geçtim ve ikinci kapıyı, Ana Cadde yerine arka tahta kaldırıma açılan kapıyı seçtim.

Keskin hava yüzüme çarptı ve hayatımın son on dakikasını temizlemesini dileyerek onu içime çektim. Hatta son on yılımı.

Willow kapıyı arkasından kapatırken usulca, "Cam," diye seslendi. "İyi misin?"

Alay ettim, sonra da hastalıklı bir alaycılıkla güldüm. "İyi miyim?" Yüzümü ona döndüm. "Onu gözümü bile kırpmadan öldürebilirdim, Willow. Sen orada olmasaydın öldürebilirdim."

"Ama sen yapmadın." O ileri doğru yürüdü, ben de başımı sallayarak geri çekildim.

"Yapma."

"Onu sen öldürmedin. Ve söyledikleri yüzünden suratına yumruk yemeyi fazlasıyla hak etti." Kollarını ortasına doladı.

"Duydunuz." Willow'u incitmek için yaptığım şeyler tahtasına bir işaret daha koy.

"Sana en büyük korkunla vurdu ve bana karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyorum. Elbette sen de ona karşılık vereceksin."

"Keser misin şunu?" Bağırdım.

Korkmadı ya da kaçmadı, sadece orada durdu ve bana baktı, yapmaması gereken her şeyi kabul etti.

"Beni savunmayı bırak. Yaptığım şeyler normalmiş gibi davranmayı bırak. Benim için bahaneler üretmeyi bırak."

"Seni seviyorum." Her akli başında insanın yapacağı gibi kaçmak yerine bir adım öne çıktı.

"Yapmamalısın! Sana yapmaman için bir sebep daha verdim." Çünkü onun ciğerlerimdeki havanın ta kendisi olması önemli değildi - en iyi niyetime rağmen bir noktada onu kıracaktım.

"Ama biliyorum! Her zaman öyleydin ve bunu biliyorsun. Beni değiştiremezsin

Çünkü rahatsızsın. ylece durup kendini yok etmeni izlemeyeceğim. Bunu bir kez yaptım ve kendimi asla affetmedim. Benden bunu tekrar yapmamı isteme." Bana doğru bir adım daha atarken ayaklarının altındaki tahta gıcırdadı.

"Kurtarılabilecek biri olmadığım hiç aklına geldi mi? O gemi on yıl önce kalktı. Babama sorarsan, muhtemelen daha önce. Belki de Oscar'ı dinlemeli ve Xander'a gitmelisin. O asla hata yapmaz. Sevdiği birini asla incitmez. Seni kaçınılmaz olarak mahvedeceğim. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ya bir dahaki sefere... Tanrım, ya seni incitirsem?"

"Yapmayacaksın." Yine de öne çıktı.

Elimi kaldırıp parmak eklemlerimin çatlaklarını dolduran kanı gösterdim. "Sana verebileceğim tek şey bu, Willow. Dünyayı parçalamak için yapılmış ve senin bilebileceğinden çok daha fazla kanla lekelenmiş eller, çünkü yokluğumda neler yaptığımı sana asla tam olarak anlatmayacağım." Bu, ona asla taşıtmayacağım bir yükü.

"Aynı eller beni tutuyor. Köprüler ve barajlar inşa ediyorlar ve eski, kırık madenleri onarıyorlar. Ellerinden korkmuyorum, Cam. Kalbinde ne olduğunu biliyorum."

Ama yapmadı. Çünkü ona söylememiştim, ona yapabileceğim şiddeti göstermemiştim ve asla da göstermeyecektim. Oscar'la olan o küçük gösteri? Hiçbir şey değildi. Peki ya onun hakkında söyledikleri? Eğer benimle kalırsa, bu sadece başlangıçtı.

Bu ona verebileceğim son hediye idi - sessizliğim ve çekip gitme özgürlüğüm. "Neyi görmene izin verdiğimi biliyorsun. Son altı haftadır birlikte olduğun adam-"

"Ben senin kim olduğunu biliyorum! Sakın bana böyle hakaret etmeye cüret etme." Bana doğru yürüdü ve neredeyse bir ayak altımdan bana baktı.

"Hayatında bir kez olsun, Pika, kendini koruma tarafını seç. Dolu silahların önünde durmayı bırak." Suyu ona uzattım ve hala bana bakarak suyu aldı. "Rose'u kanla korkutmak istemiyorum. Lütfen bunu babama götür."

"Camden," diye yalvardı ama ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve suyun üstüne koydum ki mahsur kalmasın.

Sonra yanından geçip gittim ve durmadım.

Arkamdan seslenmedi.

Belki de sonunda öğreniyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Söğüt

Suyu May'e uzattım ve Art'ın oturup Rose'a madeni anlattığı masadaki boş sandalyeyi aldım.

Uyuşmuş. Uyuşmuş hissettim. Bu, Cam'in kendi konumundaki herkesin yapacağı bir şey için kendini parçalamasını izlerken hissettiğim iç burkan acıdan daha iyiydi.

Kendi babamın orada durup birinin annem hakkında böyle bir şey söylemesini dinleyeceğinden şüpheliydim. Belki o kadar ölümcül bir isabet kaydetmezdi ama o da Özel Kuvvetler eğitimi almamıştı.

May, "Bay Daniels, ilaç almanızın zamanı geldi," diye kandırdı.

"Hayır."

İçini çekti. "Kötü bir gün geçiriyor," diye açıkladı düz bir gülümsemeyle.

Xander arkasına baktı ve gözleri endişeyle yumuşadı. "Sen , Willow?"

Başımı yavaşça salladım.

Ağzı gerildi. "Camden?"

İkimizin de zaten bildiği bir şeyi teyit etmek zorunda değildim.

İçini çekti ve bana doğru yürümeden önce yardım ettiği kadına bir dakika beklemesinin sakıncası olup olmadığını sordu. "O... Bilmiyorum bile."

"O Cam," dedim açıklama olarak.

"O Cam," diye onayladı Xander. "Bak, o her zaman zor biriydi. Ama ben onun için hiç endişelenmedim, başkalarının endişelendiği gibi değil. Onun vaka olduğunu hiç düşünmedim." Yere eğildi ve elimi tuttu. "Yalan söylemeyeceğim. İkinizin birlikte olduğunu duyduğumda çok kızmıştım. Seni kardeşim gibi seviyorum ve sen zaten çok şey yaşadın. Daha fazlası için kaydolman haksızlık gibi geliyor."

"Bana zarar vermeyecek." Keşke onu buna inandırabilseydim. Ama

Dünyanın geri kalanı ona aksini söylerken ben nasıl söyleyebilirdim?

"Kasıtlı olarak değil," diye kabul etti. "Cam'in hepimiz içinde en derini sevdiğini hep biliyordum. Kendimi affetmeyeceğimden korktuğu şeyleri yapmamam için doğru olduğunu düşündüğü şey uğruna benimle savaşmaya hazır. Sullivan için adam bile öldürürdü - kardeşimizi o kadar çok seviyordu." Xander elimi nazikçe sıktı. "Ve o her zaman senin için ölmeye hazırdı, Willow. Maden, ateş... her zaman."

Gözlerim onunkilere kaydı. Sullivan'ınkilerle aynı renk ve şekildelerdi ama eskiden olduğu gibi içime işlememişlerdi.

"Kararsızım," diye itiraf etti. "Çünkü seni ondan uzaklaşman için yalvaracak kadar seviyorum. Ama onu terk etmemen için yalvaracak kadar da seviyorum. Ondan vazgeçmemen için. Çünkü gerçekten onu yeniden inşa edebilecek ya da yıkabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Beni dinlemeyi çoktan aştı."

"Ondan asla vazgeçmeyeceğim, Xander. Onu seviyorum. Camden'ı her zaman sevdim." Ona söylediklerimin değerini tam olarak anlayabilmesi için her sözcüğü vurguladım.

Gözleri sıkıca kapandı ve sesli bir şekilde nefesini içine çekti. Yavaşça başını sallaması mesajı aldığını gösteriyordu. Gözlerini açtığında, beklediğim kınamadan uzaktı. Ne de olsa Sullivan'ı Cam'den daha çok seviyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Sadece elimi sıktı ve tekrar başını sallarken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Çok üzgünüm ve bencilce, çok memnunum. O kendisinin en büyük düşmanı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Tamam." Ayağa kalktı ve elimi bıraktı. "Rose, babam ilaçlarını alsın diye neden gelip biraz benimle oturmuyorsun? Bence sen onun vazgeçemeyeceği kadar akıllı olabilirsin." Elini Rose'a uzattı ve Rose da masanın etrafından dolanıp elini tuttu. "Gel bakalım. Sana biraz cevher yargılamayı öğreteceğim."

May, Arthur'u ilaçlarını alması için ikna etmeyi başarırken ben gözlerim madenin haritasına odaklanmadan oturuyordum. Karbon monoksit zehirlenmesi kalbini zayıflatmış, oğullarına endişelenmeleri için bir neden daha vermişti.

sağlığını.

Sonunda yanıma oturdu, parmağı madendeki patikaları izliyordu. Onda Cam'in parçalarını gördüm, ama sadece küçük parçalarını. Burnunun şekli. Odaklandığında gözlerinin daralması.

Cam'in çoğu annesiydi. Özellikle de kalbi.

Art başını kaldırıp Xander'ın Rose'la oturduğu yere baktı ve gülümsedi. "O iyi biri, Alexander. Her zaman ilk yardım eden o olur."

"Cam de öyle," dedim usulca.

Art'ın kaşları çatıldı, önce bana sonra da madene baktı.

"Neden?" Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan kaçırverdi. Art'ın eli haritanın üzerinde durdu ama bana doğru bakmadı.

"Neden onu Xander'ı sevdiğin gibi sevedin? Sullivan'ı sevdiğin gibi? Mükemmel olmasa bile o da buna değerdi."

Arkamızdaki dükkan turistlerin uğultusuyla doluydu ve Art o kadar sessizdi ki beni duyup duymadığını bile merak ettim.

"Bir denge var," dedi sonunda, sesi alçaktı. "Ne?"

"İyi. Kötü. Doğru. Yanlış. Karma. İncil'deki ilk kardeşler kadar eskidir. Adına ne dersiniz deyin, evren bizi dengede tutuyor." Parmağını madendeki en eski tünelde gezdirerek göremediğim bir şey aradı.

"Ve sence Cam..." Başımı salladım. Aklı güvenilir olmaktan çoktan çıkmış bir adama bunu sorarken bile ne düşünüyordum ki?

"Xander güneş ışığı ve gülümsemelerle doğdu. O mükemmeldi. Lillian çok mutluydu. Bir çocuğumuz daha olursa dengenin bizden yana olmayacağını biliyordum. Benim ailem için öyle değildi." Masanın üzerine eğildi ve 1880 tüneline takip ederek tünellerin birbirlerine geri döndüğü alt katlara indi.

"Cal?" Kardeşler arasında hiç sevgi bağı olmadığı herkesçe biliniyordu.

Başını salladı. "Cal. Ama sonra Camden doğdu. Ve çok güzeldi.

Gürültülü, talepkar ve hayat dolu. Yeni doğmuş bir bebekken bile sürekli etrafına bakardı. Ve Lillian... O... çok mutsuz oldu. Sürekli ağladı. Yataktan çıkmıyordu. Onu görmeye dayanamazdı. Hiçbirimizin. Ve Cam'in denge olduğunu biliyordum. Xander'ın getirdiği mutluluğun bedeliydi."

Midem yere inerken göğsüme bir ağırlık çöktü. "Depresyon," diye o kadar yumuşak fısıldadım ki beni duyamayacağını biliyordum.

"Bir anda kendi içinde kayboldu ve Cam avazı çıktığı kadar bağırdı. Bana dönmesi sonsuza kadar sürdü ve döndüğünde Sullivan doğdu..." Durakladı, başını sallayıp 1880 tüneline izlemeye devam etmeden önce gözlerini bir havalandırma boşluğuna dikti. "Sullivan doğduğunda, dengenin yeniden bozulduğunu biliyordum. Bedelini ödemek zorunda kalacağımızı. Hayatında bu kadar iyilik varken bedelini ödemeyemezsin. Bu işler böyle yürümez. Her şeyin bir bedeli vardır, Hope; bunu biliyorsun. Sen de gördün."

Hızla göz kırptım. Beni annem sandı.

"Ve Lillian da bunu gördü. Denge. Cam'in sadece..." Başını iki yana salladı. "Bu yüzden onu diğerlerinden daha çok seviyordu. Bunu telafi etmek zorundaymış gibi hissediyordu."

"Senin onu sevmemeni telafi etmeye çalıştı," diye karşı çıktım. "O çocukta çok fazla kötülük var. Çok fazla şiddet var."

"Değildi." Kısık bir fısıltıyla anlaması için yalvardım. "Çocukken değildi. Ben de oradaydım."

"Sonra denge kendini düzeltti. Lillian'ı ellerimden aldı. Ama hâlâ o iki iyi çocuğum vardı." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Ben nasıl bir canavardım ki hasta bir adama zorbalık ediyordum? "Yani Cam, Sullivan'ı aldı."

Suçluluk duygusu yok oldu.

"Hayır," dedim sert bir sesle, bana baktı. "Cam Sullivan'ı severdi. Onu korurdu. Ona asla zarar vermezdi. Bu onun hatası değildi. Cam. Sevdı. Sullivan'ı."

Başını öne eğdi. "Olmadığını hiç söylemedim. Çok fazla aşk öldürebilir

çok az kişi kadar kolay." Dikkatini tekrar haritaya çevirdi.

"O sadece bir çocuktuk. Sadece küçük bir çocuk. Kötü biri değildi. Hâlâ da değil."

Art başka bir havalandırma bacasını dibe inene kadar takip etti, sonra başka bir bölüme kadar izini sürdürdü. Masanın diğer tarafına uzandım ve elini sabitledim.

"O kötü biri değil. O senin nimetlerini dengeleyecek bir tür evrensel ağırlık değil Art. O bir nimet. Nazik, sadık, koruyucu ve akıllı. Küçük kızlar için tek boynuzlu at tişörtleri giyiyor, daha büyük olanları kar yığınlarından kurtarıyor ve sen istediğine sahip olabilesin diye geriye kalan tek kardeşini yanına alıyor."

Art elini benimkinden çekmedi, çevre birimlerinin arasından beni izliyordu.

"Beni o madenden çıkardı-"

"Ona izin verdin," dedi başını eğerek. "Hiç tereddüt etmeden."

"Burnunu o kırmadı," dedi.

"Tabii ki hayır. O iyi biri, Bay Daniels. O tanıdığım en iyi adam ve siz..." Nefesimi verirken titriyordum. "Onu mahvettin. Ve kırdığın parçaları tamir edebilir miyim bilmiyorum. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyor. Ve ona ulaşmalıyım, çünkü o sadece..." Kelimeler boğazımı tıkıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu. "O çok yalnız."

"Tüm büyük ve değerli şeyler yalnızdır." Art döndü ve gözlerini yavaşça benimkilere dikti. Aynı olsalar bile o derinliklerde Sully'yi ya da Xander'ı göremedim. Bay Daniels'ı bile görmedim.

Elim onunkinden ayrıldı ve madendeki patikaları izlemeye geri döndü, çocukların kötü havada boğulmasını önlemek için kapattığı geçitler hakkında mırıldandı.

Tüm büyük ve değerli şeyler yalnızdır.

Bu sözleri daha önce de duymuştum. Sadece birkaç hafta önce.

Xander'a doğru yürüdüm, kendimi bu sabah on yıl daha yaşlı hissediyordum. "Hey, Rosie, gitmeye hazır mısınız?"

"Belediye Başkanı Daniels'ın yardımına ihtiyacı yoksa," diye cevap verdi.

"Gitmeye hazırım Rose. Yardım ettiğin için teşekkürler. Bir dakika, bir kalem daha alabilir miyim acaba?"

"Sorun değil!" Onun yanındaki koltuğundan fırlayıp erzak kutusuna yöneldi ve ceketini almak için durakladı.

"Babam sana her ne dediyse, stres yapma. Kötü bir gün geçiriyor. Kırk yıl önceki kendisi ya da Napolyon olabilir." Turistlerin durgunluğundan faydalandı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, belli ki günün yorgunluğunu atmıştı.

"Evet, sanırım az önce bana bir kitaptan alıntı yaptı." Ve bu yarısı bile değildi.

Xander irkildi. "Gerçekten mi? O daha çok televizyon izler. Eskiden Cam'le sürekli kitap taşıdığı için dalga geçerdi. Sanırım bu yüzden Cal'de takılmaya başladı. Garip." Kaşları birbirine çatıldı.

"Kesinlikle kendinde değil." En azından dengeyle ilgili tüm mırıldanmalarına rağmen bana bir av tüfeği doğrultmamıştı, yani daha kötüsü de olabilirdi.

Omuz silkerek, "Bunu bir tuz tanesi olarak kabul edin," diye cevap verdi.

"Al bakalım!" Rosie aramızdaki boşluğa fırladı ve bir avuç dolusu kalemi masanın üzerine koydu. Sarı 2 numaralı kalemlerin arasına kendi tek boynuzlu at kalemlerinden iki tane eklemişti.

"Teşekkürler Rose. Gerçekten minnettarım." Başka bir turist elinde bir avuç cevherle çıkagelirken Xander ona gülümsedi.

Rosie'nin ceketini giymesine yardım ettim, kapıda durakladı ve biz kalabalığın içinde erimeden önce bir süre Xander'ı izledi. Kendi düşüncelerimle meşgul olduğumdan, turistlerin orijinal belgeleri ve fotoğrafları incelediği Belediye Binası'na varana kadar sessizleştiğini fark etmedim.

"Hey, ?" Kapının hemen içinde sordum.

Dudakları büzüldü ama sonunda başını salladı. "Önemli bir şey değil. Bir deney yaptım. Hipotezleri daha geçen hafta öğrendik."

"Hipotezler mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Deney başarısız oldu. Yeni bir hipoteze ihtiyacım var." Son kelimeyi dikkatle telaffuz etti.

"Bana ne olduğunu söylemek ister misin?" Eğer öyleyse burnumu sokmak istemedim.

Hala kafasında bazı şeyleri çözmeye çalışıyordu. İnsanların bana bunu yapmasından nefret ederdim. "Henüz değil. Tekrar deneyeceğim." Çenesi yükseldi ve bana sarıldı.

annesine koşmadan önce.

Babam bir grup bel çantalı gezginle birlikte durmuş, en değerli varlığını gösteriyordu: Alba'yı yukarıdaki dağdan göstermek için bir araya getirilmiş orijinal resimlerden oluşan tam bir duvar.

Burada, tarihin değişmediği ve şimdiki zamanın önemli olmadığı bir yerde, ihtişamını yaşıyordu. Babam en üstteki resmi görebilmesi için Rose'u kollarına aldığı da sohbet durmadı. Sonra Rose atladı ve gruba okul binasının nerede olduğunu gösterdi.

"Ve bu da Rose Rowan Madeni! Bana onun adı verildi ve teyzemin erkek arkadaşı yakında orayı turlara açacak! Ama yatakhane değil. O yandı."

Babam ve ben göz göze geldik. Önce gözlerini kaçırdı. Cam'i seçtiğim akşam yemeğinden beri benimle konuşmamıştı.

Rose babamın göğsüne dokundu, o da sırtarak başını salladı ve Rose'u ayağa kaldırdı. Charity'nin yanına koştu ve ben de turistlerin bir dakika önce işgal ettiği yere geçtim.

Babamın Tarih Kurumu'nun konsey üyesi olduğunu belirten kazınmış, resmi yaka kartında, unvanını örten ışıltılı bir tek boynuzlu at çıkartması vardı.

Beni bakarken yakalayınca ona baktı ve Rose'a doğru gülümsedi. "Hâlâ her şeyin pırıltılı olduğunu düşünüyor."

"Ve sen onu düzeltmiyorsun," not ettim, bana karşı bunu ilk kez ne zaman yaptığını merak ediyordum. Kendi yolumu izlemek için onun onayladığı yoldan ilk kez ne zaman çıkmıştım?

"Neden göreyim ki? Olayların içindeki gizli güzelliği görebilmek nadir bir yetenektir. Bu tür bir iyimserlik, değer verilmesi gereken bir şeydir. Senin ruhunda da aynı kıvılcım var Willow." Charity'ye ve tekrar bana baktı, gözlerinde içime yayıldığını hissettiğim bir hüznün vardı. "En azından Rose hâlâ onu korumama izin veriyor."

"Belki de aramayı bıraktığın o gizli güzelliği hâlâ görüyordumdur."

Dudakları düzleşti ve yutkunmakta zorlandı. "Keşke öyle olsaydı

davası, tatlım. Gerçekten istiyorum."

Charity orijinal kasaba tüzüğünü sunarken durakladı ve endişeyle bize baktı. Geri dönemeyecekleri sözleri hangi noktada söylemişlerdi? Hiç söylenmişler miydi? Yoksa sessizlik ikisinin de korkaklığının gerçek bedeli miydi? Diğerinin bakış açısını görmek istememelerinin mi?

Babamla birlikte o uçurumun kenarında mı duruyordum? Yoksa çoktan uçurumun kenarında mıydım?

Başka bir grup bize doğru geldi ve ben de onun halka açık sahnelerden hoşlanmamasından yararlanarak kollarımı ona doladım.

Mükemmel değildi. Kusurluydu, inatçıydı ve kaçınılmaz olan değişimi kabul edemeyecek kadar kendi yöntemlerine saplanmıştı. Ama hiçbir zaman beni Charity'den daha çok sevmedi ya da tam tersi. "Seni seviyorum baba. Olmamı istediğin kişi olmadığım için çok üzgünüm. Ama seni seviyorum."

Tepki vermesine fırsat vermeden geri çekildim ve yüzüne yansıyabilecekler için onu yargılamadan uzaklaştım.

Kapıdan çıkarken onun güldüğünü duydum. "Evet, buraların baş tek boynuzlu atı benim."

Ben ayrıldığımda açılış günü hala tüm hızıyla devam ediyordu. Bir yanım erkenden sıvıştığım için biraz suçlu hissetti ama iş başa düşünce, gitmem gereken daha önemli bir yer vardı ve etrafa sorduktan sonra Cam'in dönmediğini fark ettim.

Onun cipini evime götürdüm ve beş dakika sonra geri dönüp Cam'in evine doğru yola çıktım.

Garaj yoluna park ettiğimde güneş yeni batmaya başlamıştı. Eve girdim ve ona seslendim ama cevap gelmedi. Burada yapılacak doğru şey neydi? Cipini evime mi götürmeliydim? Burada bırakıp eve yürümek mi? O dönene kadar burada mı kalacaktım? Beni istemediğini açıkça söylediği alanlara kendimi sokmak yarardan çok zarar mı getirecekti?

Anahtarlarını kapının yanındaki kancaya astım ve onu aramayı düşündüm. Belki reddedecekti, belki de açacaktı. Ayaklarım beni kütüphaneye götürdü, öğleden sonra ışığın azaldığı yerde güneş ve gölge patlamaları

duvarlarda ve resimli pencerelerin dışındaki arazide.

Parmaklarımı boş satranç tahtasında gezdirdim, Xander'ın Cam'e ve bana oynamayı öğretmeye çalıştığı, bize saatlerce bunun mantığı hakkında ders verdiği, Cam'in ise hiç mantık olmadığını, her şeyin duygularla ilgili olduğunu, değer verdiği bir taşı diğerlerinden daha fazla koruduğunu savunduğu zamanları hatırladım. Sonra gülümsedim, Xander'ın başımızın etini yemeyi bırakması için parçaları çalmaya karar verdiğimiz anı hatırladım.

Art'ın söyledikleriyle ilgili bir şey beynimi gıdıklamaya devam etti ve Cam'in *East of Eden kitabını* bana okumayı bitirdiğinde yan masaya bıraktığı yerden aldım.

Cam'in sesinden, babalarının beklentileri ve önyargılarıyla şekillenen kardeş nesillerinin hikâyesini dinleyerek çok sevilen sayfaları karıştırdım. Bu kitabı bu kadar çok sevmesine şaşmamalı. Her sayfanın altı çizilmiş ya da not düşülmüştü; karalamalar yer yer kurşun kaleminden tükenmez kaleme, bir çocuğun yazısından bir erkeğin yazısına dönüşüyordu.

İşte . Yüksek sesle konuşurken parmağım kelimelerin üzerinde gezindi.

"O kelimenin, eğer bundan yararlanmak isterse bir adamın büyüklüğünü taşıdığını söyledim."

"Sam Hamilton'ın bu konuda iyi hissettiğini hatırlıyorum."

"Bu onu özgür kıldı," dedi Lee. "Ona diğer tüm erkeklerden ayrı bir erkek olma hakkını verdi."

"Bu yalnızlık."

"Tüm büyük ve değerli şeyler yalnızdır."

Güneş Cam'in inşa etmekte olduğunu söylediği seranın üzerinde parıldarken kafamı kaldırdım ve adamın kendisi cam kapıdan içeri girdi, gömleğinin koluyla alnındaki teri siliyordu. Kasketi ters takılmıştı, tişörtü kot pantolonu kadar kirli ve lekeliydi ama yine de bana hiç o anki kadar güzel görünmemişti, bu inanılmaz adam mümkün olan en elverişsiz arazide bir şeyler yetiştirmek için savaşıyordu.

Tıpkı annesinin yaptığı gibi.

Cam sadece o kısmı vurguladığı için metnin son kısmını okudum.

*"Kelime ?" "Timshel-sen
yapabilirsin."*

Kitabı kapattım ve göğsüme bastırdım. Bu kısmın hatırlanacak kadar önemli olduğunu düşünmüştü; belki o da kendisine söyleneni değil, istediği şeyi olmayı seçebilirdi.

Ama ben orada durmuş, binaya bir panel daha sabitlemesini izlerken, hak etmediğini düşündüğü bir günde dünyasını biraz daha iyi hale getirmek için hala savaşırken beni parçalayan kelimeleri atlamıştı.

Belki bu farklı bir seçimdi - herkesi uzaklaştırmak - ama aynı zamanda ona izin vermek de benim seçimimdi. Ya da, daha doğrusu, ona izin vermemek.

Birkaç dakika daha onu izledim, rotamı planladım, sonraki stratejisini oluşturdum, ta ki güneş ışığı yetersizliğinden yakında içeri girmek zorunda kalacağını anlayana kadar. Sonra masaya doğru yürüdüm, bir parça defter kağıdı çıkardım ve bir şerit halinde yırttım.

Sonra dövuştüm.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Camden

Seranın başka panelini kilitlediğimde birinin adımlarının altında çakıllar çıtırdadı. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu, çünkü böyle bir günde peşimden gelecek kadar cesur sadece bir kişi vardı.

Paneli sabitledim ve arkamı döndüğümde Willow'un yirmi adım ötede, saçları dağ esintisiyle yana doğru dalgalandığını gördüm. Onu bırakacak gücü kendimde nasıl bulacaktım? Dedikodulardan ve yorumlardan çok daha iyisini hak ediyordu, benden de.

İnşaat sırasında kullandığım masaya doğru yürürken tek kelime etmedi ve planların üzerine bir şey koyduktan sonra daha fazla ilerlemedi. Sonra eve geri döndü.

Getirdiği küçük nesneye bir bombaymış gibi baktım ve lanet şeyin patlamasını bekledim. Onu bana itelememiş ya da beni bir konuşmaya zorlamamıştı. Bana seçme şansı vermişti ve ben de bu yüzden ona uzandım.

Uzun kâğıt tomarını açtım ve beyaz oniks kale taşını zar zor yakaladım.

Charity'nin hamileliğini açıkladığı gece ona verdiğim siyah olanın eşiydi. Aslında ona verdiğimden değil, çünkü o sırada onunla konuşmuyordum. Pencere kenarına bırakmış, o boktan yaz boyunca ne söylemiş ya da yapmış olursam olayım bana güvenilebileceğini sessizce söylemiştim.

Başka kimse yapamasa bile.

Geri adım atmayacak ya da öğleden sonra söylediklerimin henüz başladığımız şeyi bitirmesine izin vermeyecekti. Omuzlarım aynı anda hem rahatlamış hem de umutsuzluğa kapılmıştı. Eninde sonunda onu mahvedeceğimi kaç kez söylesem de bana inanmıyordu ya da daha kötüsü umurunda bile değildi.

Beni seçiyordu.

Tüm sağduyuma rağmen kâğıdı uzattım ve üzerine yazdıklarını okudum.

"Güçlü bir kadının bir erkekten daha güçlü olabileceğine inanıyorum, özellikle de kalbinde sevgi varsa. Sanırım sevgi dolu bir kadın yok edilemez."

Onu kütüphanede bulacağımı biliyordum. Kitapla birlikte. Çocukken sayısız saatler geçirdiğimiz yerde, ikimiz de bizi oraya sürükleyen her neyse ondan kaçarken sessiz yoldaşlar olarak. Onun resim yapma, sadece analitik bir zihne değer veren bir ailede yaratma ihtiyacı ve benim birkaç saatliğine başka birinin dünyasında yaşama ihtiyacım.

On yaşıma geldiğimde içinde yaşamak istediğim tek dünyanın onunki olduğunu biliyordum. Dünyayı onun gibi renklerle ve ışıkla görmek, ellerinin hiçlikten nasıl güzellik yarattığına tanık olmak, bunun kendi ruhunun doğrudan bir temsili olduğunu bilmek. Ve Sullivan'ı seçtiğinde... daha doğrusu seçtiğini düşündüğümde, onun bu parçasını kendimle harmanlamayı, onu yapabileceğim tek şekilde yanıma almayı seçtim. Yoksulluk ve savaşın ortasında yeni ve güzel şeyler inşa etmeyi öğrendim. Görev gerektirdiğinde kaçınılmaz doğama teslim oldum ve sonunda bu ülke için bir tehdit olabilecek birinin hayatına son vermek konusunda asla iki kez düşünmedim - Willow'un. Ama görevimizin yıkıcı olmaktan ziyade destekleyici olduğu aylar için yaşadım.

Askeri teçhizatı taşımak için geçici köprüler inşa ettim. Ama aynı zamanda yiyecek ve insan taşımak için kalıcı köprüler de inşa ettim. Teröristlerin bulunduğu binalarda bombalar patlattım ve sonra bir kitap kırmaya cesaret ettiği için büyük kardeşinin öldürülmesini izleyen küçük kız kardeşi eğitmek için bir okul inşa ettim. Sonsuza kadar aldığım canların borcunu ödedim, ağırlığı dengelemeye çalıştım ki cehenneme giden el sepetim o kadar hızlı batmasın.

Ama bugün, Oscar Sullivan'ı bana öyle fırlattığında - Willow'a -Dengenin asla benim lehime dönmeyeceğini fark etmişim ve bunun bedelini Willow'a ödetebileceğimden emin değildim.

Sera planlarını rulo haline getirdim ve su geçirmez kutuya koydum

masanın altına koydum. Sonra, kale avucumu ısırırken, onun beni beklediğini bildiğim eve doğru yürüdüm, çünkü benim kadar inatçı olabilecek bir kadına aşık olmuştum.

Hızlı bir tekmeyle çamurlu botlarımı çamaşır odasına bıraktım ve kıyafetlerimi çıkardım, boxer'larım hariç hepsini çamaşır makinesine attım ve çalıştır düğmesine bastım. Tanksız su ısıtıcısının güzelliği mi? Aynı anda duş alabiliyor ve savaşa gitmeden önce kendime birkaç dakika daha zaman kazandırabiliyordum.

Kütüphanenin önünden geçerken ona doğru baktım, ancak şövalenin başında oturmuş, bir şeyler çizdiğini, habersiz olduğunu ya da en azından öyleymiş gibi davrandığını gördüm.

Beş dakika sonra saçlarımı havluyla sildim, giyindim ve hâlâ şövalenin başında oturduğu kütüphaneye gittim.

"Krokiyi orada buldum," diyerek sessizliği bozdum ama tansiyonu yükselttim.

Kalemi yere bıraktı ve taburenin üzerinde dönerek bana baktı. Ceketini benimkinin yanına, kapının yanına asmıştı ve üzerinde hâlâ bu sabah ters giydiği tişört vardı.

Bu sabah sanki on yıl önceymiş gibi hissettim.

"Merak ettim," diye itiraf etti. "Kolunu gördüğümde tanıdım."

Kollarımı kavuşturdum ve kapının pervazına yaslandım. "Hiçbir şey söylemedin."

"Evet, fark ettin mi bilmiyorum ama pek çok şeyi söylemeden bırakma eğilimindeyiz. Muhtemelen bunun üzerinde çalışmalıyız."

Ona borçlu olduğum kelimeleri ararken çenem büküldü. "Bugün bunu gördüğün için üzgünüm."

"Hangi kısmı? Oscar'ın götlük yapması mı yoksa senin kendini kaybetmen mi?" "Evet."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "İkisi için de bana bir özür borçlu değilsin."

"Willow, bu tür yorumların ardı arkası kesilmeyecek. Buralarda olmaz. Benimle kalırsan olmaz."

"Tamam." Omuz silkti ve midemde küçük hayal kırıklığı tohumları kök saldı.

"değil. Bu kasabanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum-"

"Sana bir şey ifade etmiyormuş gibi davranma. Seralar ve elektrik sistemlerinden durma. Burada geleceğe en az kadar yatırım yapıyorsun. Aksi takdirde birlikte olmanın daha kolay olacağı bir yere taşınmamızı önerirdim."

Ellerini kalçalarının iki yanına koyarak tabureyi kavradı ama kendini bana kapatmadı. "Burada köklerimiz var. İkimiz de burada yaşamayı seçtik, bu yüzden bu kasabanın anlamı yokmuş gibi davranma." "Bunu inkar etmeyeceğim, ama kimsenin burası hakkında ne söylediği umurumda olmadı. Ben."

"Bir sonraki konunuz ne? Bu ölü bir at. İnsanlar konuşacak, Cam. Burada sezona hazırlanmak ve bebek yapmaktan başka yapacak bir şey yok. Sully ile çıktım. Şimdi de seninle çıkıyorum. O yüzden devam et ve insanların yapacağı her türlü aşağılayıcı yorumla barış, çünkü insanların düşüncelerini değiştiremeyiz."

"Evet, yapabiliriz. Bundan kurtulabilirsin. Tam burada. Hemen şimdi." Tüm vücudum gerildi, tam da bunu yapmasını bekliyordum.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Benimle neden yatmadığını biliyor musun?" diye sordu, öne doğru eğildi ve bakışlarıyla beni kısırdı.

"Şu anda ciddi misin? Seks hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

". Sadece sabırlı ol. Bu işe girişmenin" -aramızı işaret etti- "ileride baş etmeye hazır olmadığın pişmanlıklar yaşatacağından korkuyorsun."

"Bunu söylediğimi düşünürsek-"

"Ve eğer bu gerçek olsaydı, çok tatlı olurdu, ama madem kendine yalan söylüyorsun-"

"Kendime yalan mı söylüyorum?" Kapının pervazından çıktım ama masanın önünde durdum. "Şşt, benim sıram. Bir dakika içinde konuşabilirsin." Parmağını ona doğru kaldırdı.

Dudaklar.

Gözlerim büyüdü.

"Benimle yatmayacağını düşünüyorsun çünkü bu bana ağlayacak daha az şey veriyor.

kalbimi ne zaman kırdığın hakkında. Mantiken, bugün yaptığın saçmalıklara bakarsak-"

"Özür diledim-" Avuçlarımı masanın yüzeyinde düzleştirdim.

"Oscar'ı yumruklamandan bahsetmiyorum. Bu hiç umurumda değil. Şimdi, sus, gerçekten. Bölmek hiç hoş değil."

Çenem düştü.

"Benden uzaklaştığın o saçmalıktan bahsediyorum. Orada durup kendinden nefret eden tüm o saçmalıkları kusmandan ve sonra bir kez daha sensiz daha iyi olacağıma karar vermenden bahsediyorum."

Ağzımı kapattım.

"Doğru. Yani evet, sanırım seni bu kadar iyi tanımasaydım bu bir kıza biraz güvensizlik kompleksi verebilirdi. Ama tahmin et ne oldu, Cam? Tanıyorum. Her sinirlendiğinde ya da Oscar Hudgens'la sidik yarışına girdiğinde kaçacak birini isteseydin, şehirde seve seve gelecek en az üç kız sayabilirim. Ama sen beni istiyorsun." Bir kaşını kaldırdı ve inkâr etmem için bana meydan okudu.

Ben yapmadım.

Tabureden kalktı, yalınayaktı ve benim evimde, benim hayatımda yüzde 100 rahattı. "Benimle yatmayacaksın çünkü korkuyorsun. Benden değil. Sen korkuyorsun."

Masayı boşaltmama ve ona ne kadar korkmadığımı göstermeme on saniye kalmıştı.

Masa aramıza girecek şekilde durdu. "O adımı atmaktan ve kendini açmaktan korkuyorsun ve hayır, sadece fiziksel olarak kastetmiyorum."

Çenem büküldü, ama o küçük hayal kırıklığı tohumları dev bir ateş topuna dönüşürken sessiz kaldım... Bilmiyordum bile, ama hoş değildi.

"Eninde sonunda sende hoşuma gitmeyen bir şey göreceğimden ve çekip gideceğimden korkuyorsun. Ya da dedikodulara dayanamayıp seni terk edeceğimden. Aramıza koymaya çalıştığın mesafe tamamen senin suçun, Cam. Bana değil. Beni incitmekten korkmuyorsun. Bunun olmasına izin vermektense ölürsün, bunu ikimiz de biliyoruz. Sana zarar vereceğimden korkuyorsun."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Ağzımdaki talaşın arasından "Çıkıp gitmelisin," diyebildim.

"Ve bunu söylemeyi gerçekten bırakmalısın. Tam burada duruyorum, Cam. Beni gitmem gerektiğine ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Bana zarar vermekle ilgili kendini beğenmiş saçmalıklarını anlatma, çünkü yapmayacaksın."

"Öfkem-"

"Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadına şiddet uygulamadı. Tabii benim bir sır saklamıyorsan." "Tabii ki hayır," diye tersledim.

"Korkuyorsun çünkü bana aşıksın." Gözlerimin içine baktı, gözünü kırpmadan ve özür dilemeden.

"Ben öyle bir şey demedim." Ellerim kayarak masanın kenarını kavradı.

"Buna gerek yok. Sen her zaman sözden çok eyleme önem verdin. Bunu söylemene ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, biri bir yorum yaptı ya da sen kötü bir gün geçirdin diye sevgimin değişmeyeceğini ya da azalmayacağını anlamam. Seni koşulsuz seviyorum, Camden. En kötü gününde mi? Seni seviyorum. En iyi halinde? Evet, seni hala seviyorum. Ve sen bunu kabul edene kadar, ben burada sana bunu kanıtlıyor olacağım. Seni seçerek."

Duygular boğazımı tıkadı ve ne kadar denediysem de yutkunamadım.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi. "Ben seninim. Şimdi. Her zaman."

Sözleri savunmamı kırmadı ya da yıkmadı. *Sonsuzluktan* beri sahip olduğum duvarların içine sızdılar ve beton ve harcı renk ve ışığa dönüştürdüler. Onun olduğu şeye.

"Ve eğer bu yeterli değilse," diye başladı ve sonra başını salladı. "Eğer çekip gitmeye karar verirsen seni yine seveceğim, tıpkı ilk seferinde yaptığım gibi, beni hiç istemesen bile-"

Ne zaman hareket etmeye başladığımı bilmiyordum ama ağzımla onu susturdum, söyleyemediğim her şeyi öpücüğe döktüm. Dudaklarından bir rahatlama çığlığı kaçtı ve onu da aldım, onu daha derinden öpmek ve daha yakın tutmak için üzerine eğildim. Ona fizik kurallarının izin verdiği kadar yakın olmam gerekiyordu ve hatta

o zaman birkaçını kırmanın bir yolunu bulurdum. "Cam," diye iç geçirdi.

"Sus. Şimdi sıra bende. Asla çekip gitmeyeceğim," diye söz verdim, yüzünü ellerimin arasında tutarak. "Seni asla istemeyeceğim. Seni istemek bildiğim tek şey. Sen benim kanımda, kemiklerimde, ruhumdasın." Ellerim kışına indi ve onu göz hizasına kadar kaldırdım. "Sensiz ben diye bir şey yok. Bunu bu odadaki çocukluğumuzdan beri biliyorum."

Bacaklarını belime dolayıp ayak bileklerini kenetlerken dudakları da aynı anda aralandı. "Artık çocuk değiliz." Parmaklarını yüzümde gezdirdi.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." tutmayı bırakmıştım. Onu başka biriyle daha iyi olacağına ikna etmeye çalışmaktan bıkmıştım. İyi ya da kötü, o benimdi.

Şimdi tek yapmam gereken seçiminden asla pişman olmamasını sağlamaktı.

Onu öptüm ve o da bana doğru eğildi, parmakları boynumun arkasına dolanırken öpücük saf ısıya ve ihtiyaca dönüştü.

Bu evi avucumun içi gibi bilmem iyi bir şeydi, çünkü bizi kütüphaneden çıkarıp koridordan geçirip odama götürürken öpüşmemize ara vermedim. Işıkları yakmak için kapının önünde durakladım. Karanlıkta bunun herhangi bir kısmını kaçıрма şansım sıfırdı.

Willow gömleğinin eteklerini tuttu ve bugün ikinci kez başının üzerinden çekti. Bu kez, lavanta rengi dantelin üzerindeki göğüslerinin tatlı kıvrımına ve aralarındaki çile dikkatle baktım.

"Çok güzel," diye mırıldandım dudaklarımı o noktaya yerleştirip boynuna doğru ilerlemeden hemen önce.

İniltisi bir adrenalın patlaması gibi kan dolaşıma karıştı. Gömleğimi çıkarmaya çalışırken onu duvara yasladım ve sonra gömleğim de onunla birlikte yere düştü.

Parmak uçları göğsümdeki mürekkebin üzerinde gezinirken "Çok güzel," diye yineledi.

Nabzım hızla atıyor, hareket etmemi istiyordu ama kıpırdamadan durdum, keşfetmesine izin verdim, ellerinin dövmelerimin üzerindeki her hareketinde neredeyse derimden çıkacaktım.

Sonunda gözlerini benimkilere dikti ve gülümsedi. Kontrolümü kaybettim ve ağzını tekrar alırken bir elimi saçlarına gömdüm. Öpücük ilkel bir hal aldı ve dünyam dudaklarının dudaklarıma değdiği, dilinin ve dişlerinin beni delirttiği hissine daraldı.

Kalçaları yuvarlandığında tısladım ve aramızdaki katmanlar dayanılamayacak hale gelene kadar ona doğru sallandım.

Dört adım sonra onu yatağıma yatırmıştım, kusursuz teni koyu renkli yatak takımıyla tam bir kontrast oluşturuyordu. Kot pantolonunun düğmesine uzanırken gözlerim onunkilere kilitlendi ve onun hevesle başını sallamasıyla düğmeyi açtım ve kumaşı bacaklarından aşağı sıyırdım.

"Seninki de," diye emretti dirseklerinin üzerine eğilerek. Sırıttım, mecbur kaldığım için çok mutluydum.

Pantolonum yere düştü ve dudaklarını yaladığında neredeyse kendimi kaybediyordum. Onu canlı canlı yiyecektim, onu öyle bir yiyip bitirecektim ki, ona neler yapabileceğimi tam olarak hatırlamadan bana bir daha asla bakamayacaktı

-Onun için yap.

Üzerinde kayarken teni saten gibi yanıyordu ve dizlerini kaldırdığında bir iniltiyle kalçalarının arasına düştüm.

Elleri saçlarımdaydı, sırtımdaydı, ulaşabildiği her yere dokunuyor ve okşuyordu, ağızlarımız bir öncekinden daha sıcak bir öpücükle buluştu, sadece ayrılıp tekrar bir araya geldiğimizde tırmanacaktı.

Sütyeni yere düştü ve ben de göğsünden aşağı inen bir yolu öpmek için ağzını bıraktım. Bir tepe noktasını ağızıma alıp diğerini parmaklarımin arasında yuvarladığımda adımı haykırdı.

Vücudumun her talebini, her acısını ve dürtüsünü bloke ettim ve ona konsantre oldum, vücudunun kıvrımlarını, kahkahalarla kıpırdanmasına neden olan noktaları ve onu nefes nefese bırakan ve inleten noktaları öğrenirken zevkini arttırdım. Kalçalarının çukuruna ulaştığımda, başparmaklarımı iç çamaşırının dantel bantlarına geçirdim ve benimle olduğundan emin olmak için başımı kaldırdım.

"Evet." Sözsüz soruya cevap verdi ve kalçalarını kaldırdı, böylece dantel parçasını uyluklarından aşağı kaydırabildim, burada bir öpücük bastırmak için durdum.

bana yumuşak bir inilti ve kalçaların yuvarlanmasını kazandırdı.

Tamamen, görkemli bir şekilde çıplak kaldığında, gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim, onun benim olduğuna, onunla ilk kez seviőeime ama son olmayacağına hayret ettim.

Hayatımın sonuna kadar bu kadınla seviőecektim.

"Ne kadar zarif olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum," dedim ellerimi kalçalarına doğru gönderirken. Teni o kadar yumuşak, o kadar hassastı ki.

"Sanırım bu kelimeler gayet işe yarıyor." Uyluklarının tepesini sıyrana kadar yukarı uzandığında nefes alışları hızlandı. "Bana ne yapıyorsun?" Kalçaları dalgalanıyor, sürtünme istiyordu ve ben de başparmağım ve parmaklarımla ona bunu veriyor, bir sonraki iniltisini bir öpücükle yakalamak için üzerine ykseliyordum.

"Daha başlamadım bile," diye söz verdim dudaklarına karşı. "Her santimini pene kadar bütün hafta sonu bu yatakta tutacağım. Tam olarak neyi sevdiğini ve ne kadarını kaldırabileceğini öğrenene kadar." Klitorisine bastırdım ve haykırdı.

"ıkar." Parmakları boxerımı çekiyordu.

Yuvarlandım ve istediği gibi yaptım, sonra komodinindeki yeni prezervatif kutusunu açtım.

Folyoyu elimden aldı ve sonra ağzımı kendine çekmek için boynumun arkasını kavradı. Bu kez kalçalarının arasına yerleştiğimde aramızda hiçbir şey yoktu.

Sonunda her zaman olmayı hayal ettiğim yerde olduğumu bilmek, bu duyguya dayanmak için neredeyse çok fazlaydı. Ama o şimdiye kadar tüm fantezilerden daha iyiydi. Teni daha yumuşak, öpücükleri daha sıcaktı, onun ihtiyacı benimkini yükseltiyordu, ta ki var olduğuna hiç inanmadığım türden bir bağın içinde kaybolana kadar.

Parmaklarımın altında dalgalanana, tırnakları omuzlarımdaki küçük yarım ayları ısırana ve kalçaları kilitlenene kadar onu okşadım.

O kadar yakındı ki, beni ağzına geri çağırırken nefesi kesiliyordu.

"Seninle," diye sordu. "İlkini istiyorum-" Nefes nefese kaldı, parmaklarımla onu gerdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onun ipek ve kadife hissiyle, içine batma düşüncesiyle inledim. Eğer dikkatli olmazsam, daha oraya varmadan işim biterdi. "Ya biri ya diğeri değil," başardım. "Orgazm konusunda sınırlı değilsin." Aslında ona dayanabileceği kadar çok orgazm yaşatmayı planlıyordum.

Eli boyumun etrafına dolandı ve zevk omurgamdan yukarı fırladığında hareketsiz kaldım, o kadar tatlıydı ki dilimde tadını alabiliyordum.

"Seninle," diye tekrarladı, sonra folyo paketi yırtıp açtı ve prezervatifi üzerime yuvarladı.

Beni öptü, dişlerini alt dudağımın altına diledi ve parmaklarımı onun göbeğinden çekti, sadece kalçaları elime bastırana ve sırtı kemerli olana kadar onu ateşli bir şekilde okşamak için.

"Cam!" diye yalvardı, gözleri benimkileri buldu. Orada gördüğüm saf ihtiyaç benim felaketim oldu. Tam olarak benim hissettiğim gibi görünüyordu - çaresiz ve gergin.

"Seninleyim," diye söz verdim ve onun girişiyle aynı hizaya geldim.

"Lütfen." Dizleri kalçalarımın iki yanında yükseldi ve başını kucaklamak için parmaklarımı ensesindeki saçların arasından geçirdim.

Ela gözlerine bakarak, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izleyerek, vücudumdaki her hücreyi dolduran mutlak coşku karşısında dişlerimi gıcırdatarak yavaşça içine girdim.

Nefeslerimiz birbirine karıştı, ben de yavaşça itiş kakışlarla ona katıldım, her santimime sahip olana kadar daha derine kaydım, bakışlarını hiç ayırmadı. Alt dudağı titriyordu ve onu kendi dudağımın arasına aldım, etrafımda ayarlanırken onu öptüm.

"İyi misin?" Tüm içgüdülerim hareket etmemi gerektirirken hareketsiz kalmak için harcadığım çabadan dolayı kaslarım titriyordu.

"Tanrım, evet," diye söz verdi, kolları beni tutuyordu, elleri sırtımda yayılmıştı. "Ben mükemmelim."

"Evet, öylesin." Hafif bedenini ezmek için ağırlığımı kollarımın üzerinde tutarak kalçalarımı bir kez döndürdüm ve ağzı hayatımda duyduğum en tatlı iniltiyle açıldı.

Onunla ilgili her şey en iyisi, en tatlısı, en yoğunuydu ve bunun sadece kimyamızın uyuşmaması ya da bir ilişkinin gerçekleşmesi olmadığını biliyordum.

Rüya. Çünkü hem bedenim hem de kalbim bu kadına aitti ve ezici duygular sadece fiziksel hissi daha da artırıyordu.

"Seni seviyorum." İtiraf dudaklarımdan döküldü ve aramızdaki son engeli de eritti.

Sanki bu gece bunu bana daha önce söylememiş gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Seni seviyorum Camden," diye yineledi, sonra hareket etmeye başladığımda beni öptü, yavaş, derin bir tempoda içinde sallanıyor, alabildiğim her zevk parçasını çekerek, vücudumu onu başka hiçbir kadınla yapmadığım şekilde sevmek için kullanıyordum.

Dillerimiz birbirine dolandı ve bedenlerimiz birleşti, birbirimizi uçurumun kenarına kadar götürdük ve o uçurumun kenarında kesik kesik nefeslerle durduğunda, benim ve onun teninde ter damlaları oluştuğunda ve kaslarım o kadar gerildiğinde, kopacaklarını sandığımda, başparmağımı aramıza soktum ve onu uçurumun kenarından okşadım, ta ki çığlık atıp beni kendine çekene ve dudaklarımda onun adıyla öyle sarsıcı bir patlamaya neden olana kadar, beni geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini biliyordum.

Göğsüm hâlâ inip kalkarken onu vücuduma yasladım ve kendimize gelmeye çalışırken yana doğru yuvarlandım. O önce göğsümü, sonra çenemi öperken ben de tembelce parmaklarımı kolunda gezdirdim.

"Şu aşk meselesinden eminsin, değil mi?" diye takıldı. "Çünkü beni başkaları için mahvettiğinden oldukça eminim."

Kıkırdadım, Willow'un kahkahalarının bu kadar kolay gelmesinin keyfini bir kez daha çıkardım. "Evet, eminim. Ve iyi, çünkü seni bu yataktan asla çıkarmayacağım."

"Hiç mi?"

"Hayır."

"Bu planla bir sorunum yok." Başını çevirdi ve ön kolumu buldu, ardından çizdiği dövmeyi öptü. "Peki ya yemek?"

"Sanırım gücünü koruyabilmen için sana yemek yapmam gerekecek." Dudaklarımı alnında gezdirdim. Bunu hissetmeden nasıl bu kadar uzun yaşamıştım? O kollarımda olmadan?

"Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Gözlerini görebilmek için başımı kaldırdım. "Seni seviyorum, Willow." Gülümsemesi hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bu güzel ama ben yemek pişirme olayını kastetmiştim. Yani, bu bir kızı etmeye yeter." Bunu öyle bir ciddiyetle söyledi ki kendimi gülmekten kendimi alamadım.

"Yemek yapmayı unut," diye söz verdim ağzına karşı. "Seni sadece yiyeceğim." "Söz mü?"

Sözlü olarak cevap vermeye zahmet etmedim. Ne de olsa benim sözden çok eyleme önem verdiğimi zaten biliyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Söğüt

Tillie elindeki not defterinden başını kaldırırken, "Selam Willow," dedi. "Hey, Thea."

"Merhaba Tillie," diye neredeyse hep bir ağızdan selamlaştık öğle yemeği için Bigg's'de bir masaya otururken.

"Siz ikiniz ne istediğinizi biliyor musunuz?"

Thea, "Aslında bir kişiyi daha bekliyoruz," diye cevap verdi.

Tillie bana baktı. "Öyle mi?"

"Bekle, o burada! Hey, bebeğim." Thea yanağını kocasının öpücüğü için eğdi ve kocası yanındaki kabine kayd.

Tillie'nin gülümsemesi azaldı ve neredeyse gülecektim. Adamım, o Cam'e kötü davranıyordu ve Cam de sadece bana kötü davranıyordu. Bu düşünce beni kulaktan kulağa gülümsetti. Bu kadar mutlu olmak suç gibi geliyordu.

Çabucak sipariş verdik - menü sık sık değişmiyordu - ve Tillie siparişlerimizi vermek için çıktı.

"Yani Cam bize katılmıyor mu?" Pat yavaşça sordu, kolu Thea'nın omuzlarına sarılmıştı.

Tehlike, Will Robinson.

"Hayır," diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdim, çünkü onu düşündüğümde gülümsemeden edemiyordum. "Şu anda babasının davası için psikolojik değerlendirmeden geçiyor, sonra da madene gitmesi gerekiyor." Bu öğle yemeğini, belki de sadece bu öğle yemeğini, Pat'i Cam'in tarafına çekmek ve böylece kamuoyunu etkilemeye başlamak için yemiştim. Cam politika yapmayı reddettiği için biz, ben, Thea ve Charity'ydik.

Alba'da bir seçim yılında, kamuoyu her şey demektir.

Yirminci Haziran, Cam bana birkaç hafta önce bir mahkeme tarihi verildiğini söylediğinden beri takvimimde daire içine alınmıştı. İki hafta uzaklıktaydık ve

Yerel halk arasındaki gerilim olabildiğince yoğundu.

Elbette turistler daha az umursamazdı. Dalga dalga geliyorlar, hafta içi böyle damlaya damlaya geliyorlar, hafta sonu ise günde bin ya da daha fazla geliyorlardı. İşler iyiydi.

"Nasıl gidiyor?" Pat gülümseyerek sordu.

"Dava mı, maden mi, yoksa Cam mı?" Bunun çok hızlı bir şekilde çok garip bir hal alma potansiyeli vardı.

"Uhhh-" Pat aniden peçetesini inanılmaz derecede ilginç buldu.

"Kes şunu," diye çıkıştı Thea ama bir tavırla kravatını çekiştirdi. "Hadi ama Pat.

O hâlâ Willow."

Pat gözlerini devirdi ama sonunda benimkilerle buluştu. "Özür dilerim. Bu sadece... garip." "Dava mı, maden mi, yoksa Cam mı?" Tekrarlayarak onunla alay ettim.

"Hepsi," diye dürüstçe cevap verdi, sonra Thea ona dirsek atınca bir *oof* sesi çıkardı. "Ne? Ona gerçeği söyleyecek kadar uzun süredir arkadaşız, tatlım."

Tillie içkilerimizle birlikte görüldüğünde, "Evet," diye kabul ettim.

Hepimiz ona teşekkür ettik ama o başka bir masaya geçerken sadece Pat'e doğrudan yanıt verdi.

"O zaman dürüst olmak gerekirse, bu adamla zor zamanlar geçiriyorum. Bunu biliyorsun." Özür dilercesine omuz silkti.

Thea, "Cam birinci sınıftayken onu kaplıca partisine almadığı için hâlâ kızgın," diye dalga geçti.

Pat karısına yan gözle baktı. "Sorun bu değil. Bak Willow, sen payına düşenden fazlasını yaşadın ve ben sadece senin incindiğini görmek istemiyorum."

"İlginiz için teşekkür ederim." Pipetimi limonatamdaki buz küplerinin etrafında döndürerek şingirdamalarını sağladım. "Ama Cam bana zarar vermeyecek."

Kaşları havaya kalktı ve öne doğru eğildi. "Sadece ne kadardır birliktesiniz? Birkaç aydır mı? Cam kimseye kolay davranmasıyla falan tanınmaz."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Sen Sullivan'ın en iyi arkadaşydın, bu yüzden koruma kısmını anlıyorum ve buna izin vereceğim

Kaydır. İşte bu, Pat."

Daha söylemek ister gibi ağzını açtı ama sonra kapattı. "Cam'i seviyorum. Cam beni seviyor. Beni bir kez bile incitmedi, tabii sen "Yazın duygularımı incitmiş olabileceğini düşünüyorum."

Pat'in ağzı, tam olarak düşündüğü şeyin bu olduğunu söyleyecek şekilde kapandı.

"Güven bana, onu derinden yaraladım. Bilmediğin çok fazla arka plan var ve hayır, sana söylemeyeceğim çünkü bu seni ilgilendirmez."

"Sana hiç zarar vermedi mi? Seni kendi başlattığı yangından kurtardı." Bunu nazikçe söyledi, böylece onu masanın altından tekmelemedim.

"Bu kazara oldu," diye tısladı Thea.

"Tabii, Olivia Maxfield'a verirken yanlışlıkla tiki meşalesini devirdiği gibi," diye karşı çıktı.

Evet, oraya gitmeyecektim.

"Yangının nasıl başladığından bağımsız olarak, beni yatakhane de bırakan Sullivan'dı ve beni çıkarmak için içeri koşan Cam'di."

Pat irkildi ve neredeyse ben de irkiliyordum. Beni orada bıraktığı için Sully'yi hiç suçlamamıştım.

"Hiç böyle düşünmemiştim." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tanrım, Sully'ye çok kızmış olmalısın."

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim. "Bir an için dehşete kapıldım ve duman o kadar yoğun ki..." Alevlerin sıcaklığının tenimin üzerinde hayalet gibi dolaştığını ve ağzımı kuruttuğunu hissederek devam ettim. "Ve dürüst olmak gerekirse, eğer o arka odada uyumuyor olsaydık, daha erken çıkabilirdik. Sullivan bizi oradan çıkarırdı."

"Ama sadece kendini kurtardı." Pat ellerini kızıl saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ve sonra onu dövmedin mi? Yani, kızgın olduğunu bile hatırlamıyorum. Sadece ayrılmakla ilgili bir şeyler söyledin, onun seni terk etmesiyle ilgili değil."

Thea'ya baktım ve o da kaşlarını kaldırdı. O zamanlar duygularımı gerçekten bilen tek bir kişi vardı ve kurallara sadık kalarak

asla dökülmedi, kocasına bile.

"Dürüst olmak gerekirse, destek kırışı aramıza düştü ve benim diğer tarafta olduğumu görünce yardıma gideceğini söyledi. İyi bir hava almak için yere vurdum. Sully'nin ayaklarının kapıya ulaştığını gördüm ve evet, biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama Cam'in sadece Sully'nin iyiliği için bile olsa benim için geleceğini de biliyordum. İçten içe biliyordum."

Pat gözlerini kırptırdı. "Willow, seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama Alba'daki en büyük pislğin sana yardım etmek için hayatını tehlikeye atacağını biliyor muydun? Cam o zamanlar kimseye yardım etmezdi," diye düzeltti başını eğerek.

"Biliyordum." Omuzlarımı silkerek kaldırdım. "Cam söz konusu olduğunda güvenilebileceğin üç şey vardır." Bunları sıralamaya başlarken parmaklarımı kaldırdım. "Birincisi, ailesi her şeyden önce gelir. Her zaman Sullivan'ın pislğini temizler, bu yüzden ona kötü bir şey yapmaz."

"Hey," diye tersledi; sonra sanki düşünüyormuş gibi bir an için odağı bulanıklaştı. "Huh. Tamam, bunu sana vereceğim."

"İki, ilk fırsatta kendini yok edecek. Ve üç, benim için ortaya çıkar. O zamanlar bunu her zaman göremiyordum ama bu doğru. Orada olduğumu bilseydi peşimden gelmeme ihtimali yoktu."

Pat arkasına yaslandı, söylediklerimi özümsemi.

"Cam hayatımı dört kez kurtardı ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oldu."

"Tamam, ama bunu bir saniye düşün lütfen ve sorduğum için benden nefret etme. En azından çocukken tehlikede olmanın tek nedeninin Cam'in etrafında olman olduğunu hiç düşündün mü?"

İstediği saniyeyi bekledim çünkü en iyi arkadaşım ile evliydi ve ben de onunkini sevmiştim. "Hayır, Pat. Bunu anlamayabilirsin ama ben onunum, o da benim ve bu değişmeyecek. Asla değişmeyecek. Sanırım berber dükkânındaki eski Alba dedikoducularına katılmakla Cam hakkındaki düşüncelerini açıklamak arasında bir seçim yapmak zorundasın. Sullivan'ın onu ne kadar sevdiğini hatırla. Ve hayır, Sully'yi o öldürtmedi. Cam oraya vardığında çoktan vurulmuştu. İki parmağımı kaldırdım. Artık iki oldu,

Çünkü bu da seni ilgilendirmez ama Sully'yi ne kadar özlediğini biliyorum."

Pat yutkundu ve belki de hayatımın en uzun dakikalarından sonra nihayet başını salladı. "Maden nasıl gidiyor?"

Thea gözle görülür biçimde rahatladı.

Zeytin dalını aldım ve koştum. "Güzel. Dört Temmuz'a kadar 1880 tüneline üçüncü havalandırma bacasına kadar açmayı planlıyorlar. Cam en büyük ilgiyi bunun çekeceğini düşündü. Tünelin geri kalanı ve diğer ikisi gelecek sezonu beklemek zorunda kalacak."

"Bu inanılmaz bir şey. Tarih Kurumu konseyi bu yıl bir açılış yapılacağını duyunca çok heyecanlandı."

Tillie yemekle birlikte geldiğinde Thea, "*Heyecandan* kastı, golf seviyesini aşan alkışlar," diye ekledi.

Tabakları kıskandığım bir ustalıkla karıştırdı, sonra hamburgerimi ve patates kızartmamı önüme koyduktan sonra bana baktı. "Hamburger ve patates kızartmasını sevdiğine emin misin, Willow?"

"Evet." Ketçaba uzandım. Beni kızdırmasına izin verme şansım sıfırdı.

"Bütün gün sanatla uğraştığına göre formda kalmak zor olmalı diye düşünüyordum, değil mi?" Gülümsemesi kirpiklerinden daha zayıftı. "Çabuk birikiyor olmalı."

"Willow için endişelenme." Thea kıkırdadı. "Bol bol egzersiz yapıyor. Geceleri. Cam'in evinde. Bilirsin işte... Cam'le birlikte."

Yüzümü asmamak için dişlerimi alt dudağıma gömdüm ama Pat kekeleyen kahkahasını gizleme zahmetine girmedim. İlerleme var. Birkaç hafta önce olsa Thea'nın imaları karşısında öfkeden kudururdu.

Tillie, Thea'ya sütü kesebilecek bir bakış attı.

"Doğru," diye araya girdim Tillie'nin masanın öbür ucundan arkadaşına saldırmasından korktuğum için. "Aslında ben de bundan sonra onu görmeye gidecektim. Hazır olduğumuzda sıcak olması için şimdi sipariş verebilir misiniz?"

Tillie hâlâ Thea'ya bakarak not defterini ve kalemini çıkardı. "Ne isterdi?"

"Avokado, ketçap, marul ve domates ile orta boy duble pastırmalı izburger yapalım. Bir de tuzlu karamelli shake. Harika olur!" Ona gülümsedim.

Dilini aklattı. "Sonuncusundan emin misin? Cam'in çikolatalı shake sevdiğinden eminim."

"Oh, yle," diye onu temin ettim. "Bu benim için. Daha sonra yakabilmek için kalori depolamam gerekiyor, değil mi?"

"Tamam." Döndü ve gitti.

"Peki dava?" Pat açıkça çaba göstererek sordu.

"Emin değilim. Art DNR alma konusunda oldukça kararlı." Yemeğimi yemeye bağladım.

"Akı bağında olduğu günlerde mi?" Pat kendi hamburgerine hardal srmğt ama ses tonundan berberde takıldığı anlağılıyordu.

"Evet, Pat. Akı bağında olduğu günlerde. Cam'i aradı ve ondan yardım istedi, Cam'in geri tağınmasının tek nedeni de bu. Ayrıca, hastaneye yattıktan sonra oldukça kararlı."

Pat yavağa çiğnedi ve bağını salladı.

"Hatta Walt'la birlikte gėėne DNR dövmesi yaptırmaya bile gitti," diye ekledi Thea. "Xander çılgına döndü."

Pat bu konu üzerinde dğnyor gibiydi. "Bunun yasal olarak tanınmadığına dair bir ėeyler söyledi," diye itiraf etti. "Aslında DNR'yi istemekten ziyade babasının solunum cihazına bağlanmakla bağa çıkmakta zorlandığını söyledi."

"Güven bana, bebeğim. Eğer bir erkek gėėne bu dövmeyi yaptıırıyorsa ciddidir." Thea ağzına bir kızartma attı ve bağını salladı.

"Ama yine de Xander yıllardır onunla ilgileniyor. Bütün bu karmağa Cam'in istediği gibi..." Pat hamburgerini yerken i çekti. "Syleyemiyorum bile."

"Ne istiyor?" Ben sordum.

"Babasının ölmesini istiyor," diye fısıldayarak bitirdi. "Herkes anlağamadıklarını biliyor ve bu yanlığ geliyor. O sadece elli sekiz yağında."

Kahretsin, iğte bununla karėı karėıyaydık. Alba cidden Cam'in Arthur'dan birbirlerinden hoğlanmadıkları için kurtulmak istediğini mi dğnyordu?

"Haklısın. Art sadece elli sekiz yaşında, Pat. Bizden sadece otuz yaş büyük ve kendi bedenine ne olacağına karar vermek istiyor. Cam'den, kendi kardeşi de dahil olmak üzere bu kasabadaki herkese karşı çıkmasını istiyor, çünkü bir daha solunum cihazına bağlı bir hastane yatağına bağlanıp bağlanmayacağı konusunda söz sahibi olmak istiyor. Ve eğer Alzheimer olmasaydı, kimse onun bu isteğini iki kere düşünmezdi. Bugün isterseniz DNR alabilirsiniz, ama o alamaz, çünkü zamanın yüzde ellisinde beynine güvenemiyor. Ne yani, diğer günler -bunu yapabildiği zamanlar- önemli değil mi?"

"Öyle olmalı," diye mırıldandı.

"Evet, öyle olmalı. Ama herkes bunu Cam ve Xander'la ilgili yapıyor, Art'la değil. Ve inanın bana, eğer Cam Arthur'un ölmesini istiyorsa, yasal bir mücadele sonra da bunu beklemek bana pek onun tarzı gibi gelmiyor."

Kapı açıldığında zil çaldı ve Simon'ın içeri girdiğini gördüm.

Kabinden dışarı fırladım ve beni görünce iç çekti. Olamaz. Bu üzücü bir iç çekti. "Simon, her şey yolunda mı? Değerlendirme için Art ve doktorla birlikte olman gerektiğini sanıyordum."

"Sana rastladığıma sevindim. Art'ın bugün aklı başında değil." Başını yavaşça salladı.

Midem bulandı. "Nasıl aklı başında değil? 1998'deki gibi mi? Ya da-"

"Ya da psikolog Rose Rowan'ı almaya gelen bir iddia atlayıcısı mıydı?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Oh."

"Oh." Başını salladı.

"Ama o adamla görüşmek haftalar sürdü. davayı ne hale getirir?" Cam harap olacaktı.

"Mahkemeden önceki hafta bir olduğunu söyledi, biz de kabul ediyoruz. Ama aynı şey olursa Cam gerçekten dezavantajlı duruma düşer."

Kaybeder.

"Tamam. Teşekkürler. Bize katılmak ister misin?" Masaya dönmemi işaret ettim ve Tillie'nin Cam'in yemeğini bıraktığını gördüm.

"Hayır, ben bir shake . Yine de teklifiniz için teşekkürler."

Vedalaştık ve çantamdan para alabilmek için kabine kaydım.

"Her şey yolunda mı?" Thea sordu.

"Sadece Art'ın çantasıyla ilgili şeyler." Bir yirmilik çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Gidip Cam'i bulsam iyi olacak."

"Tamam, tatlım."

"Bekle," dedi Pat ben kabinin sonuna doğru kayarken. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı ve sonunda bana baktı. "Dün Tarih Derneği konsey toplantısında bazı insanlar konuşuyordu."

Sadece dokuz konsey üyesi olduğu için bu sayı azaldı. "Hepsi kahve alıyordu. Toplantı başlamamıştı. Ve birisi Art'tan ve davadan bahsetti ve tabii ki Xander bu konuda oldukça sessizdi. Cam'i asla başkalarının önünde kötülemeyecektir. Ancak bir üye, davayı açan kişinin geçmişini ve karakterini dikkate almamanın imkansız olduğunu öne sürmüş olabilir."

Sustum. "Babam mı?"

"Hayır." Pat ısrarla başını salladı. "Ama baban da aynı fikirdeydi. Sonra da bir yargıcın bu varsayımsal durumda dikkate alması gerekenin sadece geçmiş değil, o kişinin şu anda verdiği kararlar olduğunu söyledi."

Göğsüm sıkıştı.

"Ve birisi birkaç hafta önce açılış gününde yaşanan bir kavgadan bahsettikten sonra..." Kahretsin. "Şey, başka bir üye sordu-"

"Aman Tanrım, Pat, çıkar ağzındaki baklayı. O lanet konseyde kimin olduğunu hepimiz biliyoruz," diye tısladı Thea.

Pat öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Hall babana, seninle çıkmasını Cam'e karşı kullanıp kullanmayacağını sordu. Ama 'çıkmaq' kelimesini kullanmadı."

Ürperdim. "Hayır dedi, değil mi? Lütfen bana hayır dediğini söyle."

"Seninle çıkmanın davayı kazanmak için ihtiyaç duyduğu sağduyuyu tam olarak göstermediğini söyledi. Özellikle de Cam'in senin yanında şiddete eğilimli olduğu düşünülürse."

Kanım buza dönüştü, sonra birden kaynadı. "Ne dedi?"

"Şşşt!" Pat kimsenin beni duymadığını görmek için baktı. "Sana söylediğimi bilmemeliler. Vegas'ta neler olduğunu açıklayacağız. Konsey koltuğumu kaybederim."

Cam davasını kaybedecekti... benim yüzümden.

"Gitmem gerekiyor." Cam'in hamburgerini ve shake'imi aldım, sonra masanın dibinde durakladım. "Teşekkür ederim Pat. İkinize de."

Öfke ve inançsızlık beynimde bir fırlıdak gibi dönüyor, duygular birbiriyle örtüşüyordu. Cam'in öğle yemeğini yolcu koltuğuna, milkshake'imi de bardak tutucusuna koydum. Sonra ellerim direksiyonda ön camdan dışarı baktım.

Cam'den ayrılabilirdim. Belli ki babamın istediği de buydu. Ama belki de bundan daha derindi. Belki de gerçekten benimle birlikte olmanın karaktersizlik olduğunu düşünüyordu. Neden? Ölen kardeşinin eski kız arkadaşı olduğum için mi? Üzerimize yapıştırılacak en basit etiket bu olurdu.

Cam'i kaybetme düşüncesi ruhumu parçaladı.

Zaten gitmeme izin verme ihtimali yoktu. Ya da verir miydi? Benimle birlikte olmak babasını solunum cihazında görmek anlamına gelseydi, gitmeme izin verir miydi? Bunu yapmasını ister miydim? Bu Art'tı, varsayımsal bir ikilem değil.

Cam beni severdi.

Hiçbir yere gitmiyorum. Ona söz vermiştim. Zorbalıkla kalbine girmiştim ve şimdi bu ona, uğruna buraya döndüğü şeye mal olacaktı.

Çantamdan telefonumu çıkardım.

Willow: Şu anda neredesin?

Üç nokta ekranda akarken nefesimi tuttum.

Cam: Madene yeni geldim. Babamın randevusu kısa kesildi çünkü beyni gelmedi.

Willow: Yola çıkıyorum.

Cam: Her şey yolunda mı?

Willow: Fiziksel olarak, evet. On beş dakika içinde orada olacağım.

On dakikada geldim, 4Runner'ım yeni dolmuş yolda kayarak durdu.

İnşaat römorklarının önündeki çakıllı alanda.

Her şeyi aldım ve tüneller için çelik kirişleri taşıyan inşaat ekibinin etrafından dolaştım. Cam'in karavanının kapısından içeri girdiğimde küçük bir grup işçi dışarı çıkmıştı, koruma söz konusu olduğunda çoğunlukla ustabaşılarla çalıştığım için sadece birkaçını tanıyordum.

Cam'i her gün ilk kez görmek hâlâ nefesimi kesiyordu. Çizim masasında duruyordu, profilinin sadece bir kısmını görebileceğim şekilde dönmüştü, gömleğinin kolları yukarı kalkıktı ve pantolonu biçimli kalçalarının üzerinde sallanıyordu, ama tüm bu fiziksel güzelliğe rağmen, büyüleyici bulduğum şey onun odak noktasıydı.

Onu o kadar çok seviyordum ki bu karavanda ve dünyada ona yetecek kadar yer olduğundan emin değildim. Ondan nasıl vazgeçecektim? Vazgeçmezsem kendimle nasıl yaşayabilirdim? Bizi buraya getirmek için yıllar, savaş ve biraz da kader gerekmişti. Bu adil bile değildi.

Cam, planları işaret ederken iki ustabaşına "Bu kirişi buradan kaldırmanız gerekecek," dedi. "Şuradakiler eski taşıyıcı ahşaplar ve bu noktadaki ve şuradaki yükü kaldırıp kaldıramayacağımızı görmemiz gerekiyor, böylece bu tarihi parçayı kaybetmeden tünelin yapısal bütünlüğünü koruyabiliriz."

"Peki ya o kirişi tutamazsak?" Ustabaşı orijinal kirişi işaret etti ve midem sıkıştı. Yapılması gereken çok fazla fedakârlık vardı ve giden her tarih parçası kalbimi biraz daha acıtıyordu.

"Önce güvenlik. Ama bunu koruyabileceğimizi biliyorum, bu yüzden kolaylık için kestirmeden gitme." Cam başını kaldırdı ve beni görünce durakladı. "Herkes dışarı."

Ustabaşı aramızda bakıştı ve sonra tam olarak emrettiği gibi yaptı.

"Öğle yemeği mi?" Titreyen bir elle yemek kabını kaldırarak sordum.

"Neyin var?" Yemeğe doğru bir bakış bile atmadı.

Bunu ona nasıl söyleyecektim? Beni sevmesinin bedelini ona nasıl açıklayabilirdim? Boşa harcadığımız onca yıldan sonra Cam'in olmamasını hayal bile edemezdim. Ama Arthur'u istemediği bir tedaviye de mahkûm edemezdim.

"Sen ye, ben konuşacağım." Yemeği küçük masaya bıraktım ve

iki katlanır sandalyeden birini işaret etti.

Gözleri kısıldı ama oturdu. Hamburgeri ona doğru uzattım ve o da paket servis kutusunu açtı. Ancak o zaman ona ne getirdiğime baktı.

"Bigg's?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Tam istediğin gibi." Onun karşısındaki koltuğa oturup shake'i de onun yanına taşıırken kalbim küt küt atıyordu. "Ben de shake'i böyle seviyorum."

"Willow, beni öldürüyorsun." Yutkundu, kalp atışlarımı daha da hızlandıracak kadar yoğun bir şekilde beni izliyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Biliyorum. Sadece... bana bir saniye ver." Söylenmesi gerektiğini bildiğim kelimeler ağzıma doldu, dilimde ağırlaştı ve midem onları tutmaya çalışırken -tıpkı arabam kaza yapmadan hemen önce olduğu gibi- burkuldu.

"Hamile misin?" diye sordu, gözlerinde o kadar çok sevgi ve endişeyle bana doğru eğildi ki neredeyse hamile olmayı dileyecektim. "Eğer öyleysen endişelenme. Bebekler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama öğreneceğim. Ve Rose beni yeterince seviyor gibi görünüyor, yani çocuğumuz için umut var-"

"Babam Tim Hall'a benimle çıkarsan babanın davasını kaybedeceğini söyledi." Ve her yere kelime kustum. Müthişti. Tırnaklarım kucağıma dayadığım avuç içlerimi ısırdı.

Cam gözlerini iki kez kırıştırdı, sonra sandalyesine geri oturdu. "Yani hamile değil misin? Çünkü konuşmanın geri kalanını planlamıştım. Pek iyi , çünkü beynim sadece on dakika kadar çalışmıştı, ama yine de oldukça iyiydi." Ağzının köşesi kalktı.

"Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, unuttun mu?"

"Evet. Evet. Tuhaf, mesaj attığında ilk aklıma gelen buydu." Hamburgeri kaldırdı ve bir ısırık aldı, ben ona aval aval bakarken takdirle inledi. Yuttuktan sonra, benim en az üç öğün yememi gerektirecek devasa şeye baktı. "Bu inanılmaz. Teşekkür ederim."

Adam bir ısırık daha aldı.

"Cam, az önce sana ne dediğimi duydun mu?" Hâlâ çiğnemeye devam ettiği için,

Devam ettim. "Babanın davasını kaybedeceksin çünkü babam benimle çıktığın için sana çok kızgın."

Hamburgeri kutusuna geri koydu. "Pika, babamın davasını kaybedeceğim çünkü Yargıç Bradley bırakın babamın bakımını, bir köpek yavrusundan bile sorumlu olabileceğimi düşünmüyor. Seni sevdiğim gerçeği, zaten yanmış olan pastanın üzerindeki krema."

Son birkaç haftadır bana her gün beni sevdiğini bir önemi yoktu - bu beni hala ilk kez duyuyormuşum gibi kalbimden vuruyordu.

"BEN... BEN..." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kelimeler oluşmuyordu.

"Ben, bilirsin, bir yavru köpeğe bakabilecek kapasitedeyim. Şu kırıksıklıkları olan İngiliz buldoglarından birini düşünüyordum ama önce senin ne düşündüğünü sorayım dedim." İçkisinden bir yudum aldı ve sırttı.

"Ne düşünmüştüm?" Tamamen delirmiş miydi? Az önce bir bomba atmıştım ve o bebekleri ve yavru köpekleri mi düşünüyordu?

"Bilgi almak hoşuna gider diye düşündüm." Omuz silkti. "Ne de olsa sonunda birlikte yaşayacağımızı ve evleneceğimizi düşündüm - hazır olduğunda, tabii eğer ilgileneceğin bir şeyse." Sanki her şey olacağına varmış gibi elini salladı. Sanki lanetlenmemişiz gibi. "Eğer buldoglardan nefret ediyorsanız, o zaman başka bir cins seçmemiz gerekecek. Yine de harika huyları var. Çocuklarla mükemmel anlaşılır. Onlara sahip olduğumuzda." Başını öne eğdi. "Eğer sahip olmak istersen tabii. Evlilik olayı da senin tarzın olmayabilir. Bu konuda senin insafına kalmış durumdayım." Hamburgerinden bir ısırık daha aldı.

Gözlerim odanın içinde gezinerek alacakaranlık kuşağına adım atmadığımdan emin olmaya çalıştı. Bunun gerçekten berbat bir rüya olmadığından emin olduktan sonra ona dik dik baktım. "Yani bu davayı kazanma şansın olması için ayrılmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Çünkü ben de bu yönde ilerliyordum." Son kısmı o kadar yavaş bitirdim ki neredeyse tamamen farklı bir cümleymiş gibi geldi.

Çiğnemenin ortasında durakladı.

"Yani, bu onun en iyi şansı, değil mi? Ya ayrılırsak? Babam Art'ın çıkarlarını kendi çıkarlarının önüne koyduğunu görürse? En mantıklısı bu." Şimdi kelimeler kendi hız rekorlarını kırarak kadar hızlı geliyordu.

Cam çiğnemeyi bitirdi ve hamburgerin geri kalanını kutusuna bırakarak yutkundu. "İstedğin bu mu? Bunu..." Başını iki yana salladı.

"Hayır," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Ama senin iyiliğın için gitmem gereken yer burası değil mi? Babana yardım etmek için şehitlik yolunu seç ve sonra, her şey yoluna girdiğinde, birlikte olabileceğimizi umut et?"

"Buraya gel." Yer değıştirdi ve sandalyesini masadan geriye itti.

Ayağı kalktım, dizlerinin arasında durmak için bizi ayıran birkaç adımı atarken dizlerim ve kararlılığım titriyordu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu, koyu renk kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Bu dünyadaki her şeyden daha fazla." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onunkinden çok kendimi rahatlatmak için.

"Tamam." Kalçalarını tuttu ve kalçalarının arasına oturup ona bakana kadar beni yönlendirdi. "O zaman, bunu yapacağın yer burası. Beni sevdiğin yer. Tek ihtiyacım olan bu."

Eridim, söndüm, korkum yok olurken kaslarımdaki tüm gerginlik kayboldu ama endişe başladı. "Peki ya baban?"

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Bir seferde sadece bir sorunla başa çıkabilirim, Pika. İlk önceliğim sensin ve her zaman da sen olacaksın. Bu, sahip olduğumuz şey, riske atmak istediğim bir şey değil."

Dokunuşuna doğru eğildim. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Sesi o kadar kısıktı ki göğsüne yasladığı avucumda hissettim.

"Bu davayı kaybedersen benden nefret edecek misin?" En karanlık korkum bir fısıltıyla ağızımdan kaçtı.

"Ne olursa olsun seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Anlıyor musun?"

Başımı sallamadım çünkü yalan söyleyemezdim. Babamın ondan nefret etmesinin sebebi bendim. Cam'le birlikte olmak sonunda ona sadece zarar verecekti. "Gitmene izin vermeyecek kadar bencilim."

"Tanrıya şükür, çünkü sana nasıl izin vereceğimi bilemiyorum. Bu kararı tek başına vermek yerine bana geldiğın için çok mutluyum." Gözlerindeki rahatlama mideme bir yumruk gibi indi. Neredeyse . Neredeyse

uzaklaştı.

"Biz ortağız, değil mi?"

"Doğru."

"Şu anda gidip babama bağırmayacaksın, değil mi? Çünkü bilmemen gerekiyor ve eğer ona söylersen, Pat konseydeki koltuğunu kaybeder... eğer bana söyleyenin o olduğunu anlarılarsa, çünkü konsey toplantılarıyla ilgili bir gizlilik anlaşmaları falan var."

Cam altımda sertleşti, ama iyi bir şekilde değil.

"Bu bir konsey toplantısında mı oldu?" diye homurdandı. Başımı salladım.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Gidip babama bağırmayacağına söz ver. Bunun ona sana karşı daha fazla koz vereceğini biliyorsun ve ben Pat'i senin tarafına çekmek için gerçekten çok çalıştım."

Çenesi büküldü ve rahatlamadan önce üç nefes alıp yavaşça verdi. "Pat Lambert benim tarafımda mı?"

"Oldukça iyi bir politikacıyımdır." Omuz silktim.

Dudakları gülümsemeye yakın bir şekilde kalktı. "Tamam. İyi olacağım. Babana bağırmayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ." Alnım onunkine yaslandı. "Hayatını asla zorlaştırmak istemedim, Cam."

Beni yavaşça, tembel bir titizlikle öyle bir öptü ki ellerim daha o bitirmeden gömleğini yumruk yaptı.

"Sen hayatımdaki bir karmaşa değilsin, Willow. Sebebi sensin."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Camden

Berbere gitmek için tam bir hafta bekledim. Üç ay önce eve taşındığımdan beri saçlarım uzamıştı ve artık onları yeniden düzeltmenin zamanı gelmişti.

En azından benim bahanem buydu.

Earl McGinty makasını kulağıma o kadar yaklaştırmıştı ki saçlarımın tek tek kesildiğini duyabiliyordum. Kılımı bile kıpırdatmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Onlarca yıllık deneyim ve uzmanlığın ürünü olan elleri hızla hareket ediyordu. Duvarı kaplayan dev aynalarda onu izlemediğim zamanlarda, gözüm arkamdaki siyah sandalyelerde oturan, kahvelerini yudumlayan ve benim hakkımda tam olarak ne hissettiklerinden emin olmadıklarını gösteren bakışlar atan dört adamdaydı.

Earl beni bakarken yakalayınca, "Onlara aldırma," dedi. "Yaşlı adamların haberleri paylaşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Alay ettim. "Altmış yaşındasın Earl. Bunun yaşlı sayılacağından emin değilim."

"Oradaki Tyler yaşlı doğmuştu ve Nick de seksen beşine merdiven dayamış olmalı."

"Seksen dört!" Nick karşı çıktı.

Earl omzunun üzerinden biraz daha yüksek sesle, "Ve işitmesinde de bir sorun yok," dedi.

Adamlar kıkırdadı. Aptal değildim. Alba'nın gücü bu koltuklardaydı ve son elli yıldır da öyleydi. Belki sabahın bu saatinde Xander değil ama kasaba konseyinin iki üyesi zaten buradaydı ve diğer üçünün de önümüzdeki bir saat içinde onlara katılacağına dair aklımda çok az şüphe vardı.

"John Royal ne zamandan beri belediye meclisinden istifa ediyor?" Ben sordum.

Arkadaki adamların duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Tarih Derneği konseyine seçildiğinden beri," diye yanıtladı Nick. "İkisini birbirine karıştırmamaya çalıştığımızı biliyorsun. İş dünyası ve hükümet el sıkışmamalı."

"Xander ikisinde de oturuyor."

Earl diğer tarafıma geçti ve alçak sesle ısıklık çaldı.

"Eh, şimdi, bu yardımcı olamazdı." Tyler Williamson kahvesini yanındaki küçük masaya bıraktı ve gözlerini bana dikti. "O kendi başına bir belediye başkanı."

Adamlar destek için başlarını salladılar.

"Ve babanızın vekili olarak Tarih Kurumu konseyinde oturuyor," diye bitirdi.

Kafa sallama devam etti.

"Tarih Derneği konsey üyeliği için mi uğraşıyorsun?" Paul Warten, Tyler'ın yanındaki sandalyesinden sordu.

O adamların her biri öne doğru eğildi ve Earl makasını başımdan kaldırdı.

"Hayır, efendim, değilim. Tarihi bölgenin işleyişi hakkında bunu düşünecek kadar bile bilgi sahibi olduğumu sanmıyorum. Rose Rowan'ı çalışır hale getirmek ve ardından maden şirketi binasını inşa etmek gibi yeterince işim var."

Teker teker, cevabımdan memnun bir şekilde rahatladılar.

Earl tekrar kesmeye başladı, bana giyotinden yeni kurtulduğumu söyleyen bir bakış attı.

"Yani Art'la olan bütün bu karmaşa bununla ilgili değil mi?" Nick kahvesini yudumlarken umursamıyormuş gibi davranarak sordu. Ama fincanı tutuşu bunun aksini söylüyordu.

"Hayır, efendim. Babam aradı ve ileri düzey direktifleri üzerinde biraz kontrolü ele almasına yardımcı olmamı istedi. Buraya onun sağlık hakları için geldim, konsey koltuğu için değil. Xander'a kapımız açık."

Earl hafifçe sırtarak ağzının bir kenarını kaldırdı ve kesmeye devam etti. "Peki ya Willow? Onun için de mi geri döndün?"

Tyler sordu.

Gerildim ve Earl hemen makası tekrar kaldırdı. "Şey," diye başladı, sonra saate baktı. "İçimden bir ses bunun cevabını beş dakika içinde öğreneceğini söylüyor." Aynada gözüme takıldı ve sesini alçalttı. "Kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden emin misin, Cam?"

"Eminim." Öyleydim ve öfkemi kontrol altında tuttuğum sürece her şey yoluna girecekti.

"Günaydın beyler," dedi Owen McGinty berber dükkânının arka tarafından içeri girerken. "Sırada kim varsa onu alacağım." Hiçbiri teklifi kabul etmeyince gülümsemesi kayboldu.

Earl kaşlarını kaldırarak, "Gösterinin başlamasını bekliyorlar, Owen," dedi.

"Gösteri mi?" Beni görünce rengi soldu. "Hey, Camden, nasıl gidiyor?"

Earl işimi bitirirken hareket etmemeye özen göstererek, "Şikâyet edemem," diye cevap verdim. "Lisa ve çocuklar nasıl?"

"İyi, iyi," diye dikkatle cevap verdi. Berber dükkânı imparatorluğunun varisi benden yaklaşık on yaş büyüktü ve saate bakmaya başladığında ne olduğunu açıkça biliyordu.

"Bana bir havlu getirir misin, Owen?" Earl oğluna sordu.

İki dakika sonra saçım bitmişti ve Owen uyaran bir bakışla Earl'e sıcak havluyu uzattı.

"Ne yaptığımı biliyorum evlat," diye söz verdi Earl, sonra sandalyemi neredeyse yatay olacak şekilde yatırdı.

Nick, "Üç dakika," dedi ve diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. "Burada yaptığınız kolay bir şey değil," dedi Earl yeterince yüksek sesle.

dükkândaki herkesin duyması için. "Bir kardeşle uğraşmak çocuklarımın asla yapmasını isteyeceğim bir şey değil." Owen'a bir bakış fırlattı. "Ama oğullarımın bana kendi yolunu seçme saygısını göstermeyi kabul edeceklerini umuyorum. Hiç kimse kendi bedeninin kontrolünü teslim etmeye zorlanmamalıdır."

Adamlar aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ve ben göğsümün gurur demeye korktuğum bir duyguyla ağırlaştığını hissettim.

"O dövmeği gördüm, Cam. Doğru yapıyorsunuz." Earl elini

gölümseyerek yargıladı. "Şimdi, önümüzdeki birkaç dakika boyunca yaşayıp yaşamayacağını göreceğiz." Havluyu yüzüme sararak hem bir haftadır uzayan sakallarımı yumuşattı hem de yüzümü gizledi. "Ben ayağına vurana kadar tek kelime etme. Anladın mı?"

Başımı salladım, sonra da önümüzdeki birkaç dakika boyunca sıcak ve nemli havayı solumaya razı oldum.

Tam zamanında, ön kapı açılırken zil çaldı. Earl selamlayarak, "Günaydın, Yargıç," diye seslendi.

"Günaydın, Earl. Her zamankinden lütfen. Adamlarınızla henüz ilgilenmediniz mi?" Noah Bradley'nin sesi havlunun kulaklarıma bu kadar yakın olması nedeniyle boğuk çıkıyordu ama onu gayet iyi seçebiliyordum.

"Hayır, önce sen," diye ısrar etti Tyler.

Diğer adamların başlarını salladıklarını hayal edebiliyorum.

", Yargıç. Hadi seni yumuşatalım. Merak etme, Owen gelen turistlerin arasında çocuklara yetişecek," diye ekledi Earl ve teknik olarak yalan söylemeden bana bir kılıf hazırladığını biliyordum.

Alba'da "önce turistler" kuralı geçerliydi ve yerel halkın uğrak yeri olan ticari kuruluşların çoğu turistler tarafından sık sık aranmasa da, tarihi olmayan alanlardan herhangi birine rastladıklarında onlara -ve paralarına- saygı gösterdik.

Nick sessizliği bozarak, "Bugün hava güzel, Yargıç," dedi.

"Ben de öyle duydum. En yüksek sıcaklık yetmişlerin altında. Yılın bu zamanı için güzel ve sıcak."

Earl'ün yargıçla konuşmaya başladığını duyduğumda yüzümdeki havlu soğumuştı.

"Durun, Yargıç. Bu bıçağın hissini sevmiyorum. Size yeni bir tane getireyim," dedi Earl ve yanımdan geçerken ayağıma çarptı.

Gösteri zamanı.

Doğrudum, sonra havlumu Owen'a uzattım, o da "Pencereler gerçekten çok pahalı" diye mırıldandı.

"Sakin ol," diye fısıldadım. *Bir adamı camdan aşağı atarsan, altı yıl sonra bile bunun için bok yemeye devam edersin.*

Sonra ayağa kalktım, Willow'un babasının da benim gibi yaslanmış olduğunu fark ettim ve sandalyesinin hemen önündeki tezgâha yaslandım.

"Merhaba Bay Bradley," dedim alçak sesle ve yumuşak bir şekilde.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yavaşça doğrulup yüzünün yarısı tıraşlı, diğer yarısı da kalın bir köpük içinde bana baktı. "Camden."

"Seninle konuşmam gerek."

"Bu son derece uygunsuz." Ayaklarını sandalyenin kenarına doğru salladı. "Gelecek hafta davanız hakkında karar verecek olan yargıca pusu kuramazsınız."

"Oh, tamamen haklısın. Dava hakkında konuşmak bile istemiyorum. Bu benim geçmeyeceğim bir çizgi." Başparmaklarımı kot pantolonumun ön ceplerine soktum, rahat Rose Rowan Henley'im onun kolalı gömleği ve kravatıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. "Kız arkadaşımın babası Noah Bradley ile konuşmam gerekiyor, Yargıç Bradley ile değil. Tanıkların olması, herhangi bir uygunsuzluk imasından daha iyi hissettirir diye düşündüm. Seçim yılında kamuoyunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Yüzü tıraş kreminden biraz daha koyu bir renge büründü ve sandalyeden kalkmaya başladı, ancak aynadaki yansımasını yakaladı ve daha iyi düşündü. Adamın kendi yüzünü en son ne zaman tıraş ettiğini sadece Tanrı biliyordu. "Ne istiyorsun Camden?"

"Kızınıza aşığım." Tüm dükkân öyle sessizleşti ki, kendi kalbimin atışını bile duyabiliyordum. "On bir yaşımdan beri öyleyim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu anladığımda muhtemelen on altı yaşındaydım."

"Buna böyle mi diyorsun? Aşk mı?" Çenesi büküldü. "Çünkü hatırladığım kadarıyla burnunu kırdığında on bir yaşındaydın ve bunu düşme olarak göstermeye çalışmıştın."

Olmasına izin veremeyeceğim bir savaşa hazırlık olduğunu bildiğim buz gibi öfke sinir uçlarımı dondurdu. O sakın, ölümcül boşluğa gömülmek yerine yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Görüyorsunuz Bay Bradley, sevdiğim kadına babasına bağırmayacağıma dair söz verdim. Willow'a verdiğim hiçbir sözü tutmadım ve şimdi de tutmamam için beni kışkırtmanıza izin vermeyeceğim. O yüzden Xander'ın o gün Charity'yle birlikte tünelden çıktığını ve Willow'u kaybettiğini söyleyeceğim. Farını aldım ve her zaman yaptığım ve yapacağım gibi onun peşinden gittim."

Öfkelendi ama .

"Onu Tanrı'nın lütfuyla buldum. Ya da benim şeytan olduğumu düşündüğünüze göre, belki de şeytanla bir anlaşmaydı. Her iki durumda da umurumda değil. Onun hayatına karşılık benim ruhum, her gün yapabileceğim bir takastır."

Gözleri kısıldı.

"Onu hala haritada bulamadığım bir havalandırma boşluğunun dibinde bulduğumda burnu kırılmış, dudağı kanamış ve derisi yüzülmüştü... her şeyi vardı. Bana bir şey olması ihtimaline karşı görebilmesi için farımı ona taktım ve sonra onu neredeyse on iki yaşındaki bir çocuğun hafızası kadar bir mesafeyle o bacanın otuz fit yukarısına ittim. Yol boyunca ağladı ve birkaç kez de senin için ağladı."

İrkildi.

"Kuyunun tepesine vardığımızda, yüzüme takılıp düşmemek için farı geri aldım. Sonra kollarıma aldım ve seni bulana kadar bir daha yere bırakmadım."

Alnında dikey olarak iki çizgi belirdi. "Xander sana yardım etmesine izin vermediğini söyledi. Ona ihtiyacı olan yardımı sağlamak için herkesi yavaşlattığını söyledi."

"O haklı. Ve on dört yaşına yeni girmişti, yani muhtemelen biz kuyuya çıktıktan sonra onu madenden daha hızlı çıkarabilirdi. Ama madende değildi, Bay Bradley. Charity ve Sullivan'la birlikte girişte bekliyordu ve o gün onu zaten bir kez kaybettiğinden, onu sizden başka kimseye teslim edecek değildim."

Bana baktı, hâlâ inanmıyordu.

"Sullivan'ı hastaneye götürdünüz ve beni eve yolladınız." "Onlar arkadaştı. Sen-"

"Onun ruh eşi. Ama sorun değil. Seni bunun için uzun zaman önce affettim."

İki figür kapıya yaklaştı ve Owen tabelayı açıktan kapalıya çevirdi. Her şeyin bir ilki vardır.

"Bunu nasıl söylersin? O Sullivan'ındı. Şimdi seninle birlikte çünkü sende ondan bir şeyler görüyor. Sana aşık olduğunu düşünüyorsun? Aşık değil. Sullivan'ın senin temsil ettiğin parçasına aşık."

sonunda onu yok edecek."

Willow'un sevgisinden bu kadar emin olmasaydım, o anda kendimi kaybederdim. Bunun yerine, onu her düşündüğümde göğsümde artan sıcaklığa odaklandım.

"Yanılıyorsunuz ama Willow'un duyguları hakkında konuşmak bana düşmez. Ben sadece onun bana söyledikleri ve kızınız hakkında hissettiklerim hakkında konuşabilirim. Buraya Sullivan hakkında tartışmaya gelmedim. Onu senin sevebileceğinden çok daha fazla sevdim ve onun kaybını hayatımın sonuna kadar her gün taşıyacağım."

"En azından onu hak etti," diye yüzüme vurdu, sesi yükseliyordu. "Onu hiç incitmedi. Asla yumruk yumruğa kavgaya karışmadı. Vücudunu dövmelele kaplamadı ya da lanet olası bir binayı ateşe vermedi! Ve Willow'la çıkmak istediğinde kesinlikle benden izin istedi. Bana bir erkek gibi geldi, niyeti açık ve kalbi dürüsttü, çünkü onun bu geleneğe saygı duyan türden bir kız olduğunu biliyordu!" Parmağını bana doğru salladı.

Yer değiştirdim, ellerimi tezgâha dayadım ve üstünü sıktım. "Bununla nereden başlayacağımdan bile emin değilim. Sanırım en başından. Willow'u asla kasıtlı olarak incitmedim ve onda açtığım tek yara duygusaldı ve on dokuz yaşındaki aşırı aptallığımdan kaynaklanıyordu."

Gözleri bir milisaniye için şaşkınlıkla parladı, ama oradaydı.

"Ben de kendi payıma yumruk yumruğa kavga ettim ve bunların yarısının Willow'u savunmak için olduğunu söyleyebilirim. Scott Malone pisliğin tekiydi ve ona zorbalık etmekten bıktığında Oscar devreye girdi. Bu-kolumdaki kaplıcaların dövmesini gösterdim-"Willow'un ben temel eğitime gitmeden önceki yaz yaptığı bir çizim. Rapor vermeden bir hafta önce yaptırmıştım ve evet, iyileşene kadar acımişti.

"Yangına gelince? Kazalar olur ve onun hâlâ içeride olduğunu duyduğumda ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsiniz. Ona ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için kendimi asla affetmeyeceğim." Konu hep o lanet olası yangına geliyordu.

"Ne yani, o zaman onu dışarı çıkardığını da söylemeyecek misin?" diye meydan okudu.

"Bunu zaten biliyordun." Omuz silktim. "Son kısma gelince? Ben Sullivan değilim. O daha iyi bir çocuktü ve asla büyüyüp

erkeklik, ama bahse girerim o gün ölmeseydi?" Durakladım, anıları yutmak için bir saniye ayırdım. "Benden çok daha iyi bir adam olurdu. Buna hiç şüphe yok."

"En azından bu konuda hemfikiriz," diye tersledi. "Şimdi, bitti mi?"

"Hayır. Çünkü mesele şu ki, Sullivan hatalıydı. Senden asla izin istememeliydi."

Arka plandaki kolektif bir mırıltı bana bir dinleyicimiz olduğunu hatırlattı.

"?" Bay Bradley kaşlarını kaldırarak sordu.

"Kızınızla çıkmak sizden izin istemedim çünkü bu size bağlı değil. Willow ve benim aramda olanlar iki kişinin rızasını gerektirir: Willow"- önce bir parmağımı sonra diğerini kaldırdım-"ve ben. Sen bu denklemin içinde değilsin."

"Ben onun babasıyım!"

"Evet, öylesin, bu yüzden bu konuşmayı yapıyoruz. Seni seviyor ve ikinizin arasındaki uçurum onu parçalıyor."

"Nasıl tamir biliyor." Sesi tıslamaya dönüştü. "Benim yerime seni seçerek."

Tek bir kaşını kaldırarak söylediklerimi doğruladı.

"Eğer bu ultimatomu sürdürürsen, onu kaybedersin." Bunu yumuşak bir sesle söylediğimde arkadakiler öne doğru eğildi.

"Pek sayılmaz. Onu korumak için her şeyi yapacağımı, hatta onun için savaşacağımı biliyor."

"O beni seçecek, Bay Bradley. Elbette bunun nedeni kısmen benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesi. Ama çoğunlukla, onu asla seçim yapmaya zorlamayacağım için."

Yüz hatları gevşedi.

"Onu sevmek için kontrol etmeme gerek yok. Ben kendi korkularımı bu şekilde yenemem ve eğer siz yenerseniz çok üzgünüm. Sadece seni sevdiğini ve özlediğini söylemeye geldim. Umarım yakında aklın başına gelir, çünkü dünyada hiçbir şey beni Willow'dan uzaklaştıramaz. O aksini söyleyene kadar ben onunum, sen değil."

Gözlerinde öfke parladı ve rengi yanaklarına geri dönmekle kalmayıp alevlendi.

"Bu konuşmayı yapabildiğimize sevindim." Tezgâhı ittim ve kapıya doğru yöneldim, ancak durakladım ve ona geri baktım, düşüncelerim söylediği bir şeye takıldı. "Eğer niyetimi öğrenmek istiyorsan, işte burada. Kızınla evleneceğim. Sonra da hayatımın her gününü onu olabildiğince mutlu etmek için harcayacağım. Ama ona karım olmasını teklif ettiğimde, bunu bilmeyeceksin. Senden izin istemeyeceğim çünkü o bir mal parçası değil ve geleneklerine saygı duymayacağım çünkü bunun gerçekten onun seçimi olduğuna saygı duymuyorsun. Ve eğer evet derse, sadece sana söylese bileceksin. Sadece seni davet etmeyi seçerse evleneceğimizi bileceksin. Çocuğumuz olursa ancak seni tanımaya, hayatında olmaya layık görürse bileceksin."

Kırmızının benekli bir tonuna bürünmüştü ve bir süre önce geçmemem gereken çizgiyi geçtiğimi biliyordum ama bunu umursayacak durumda değildim.

"Biri ruhumun sahibi olan iki muhteşem, bağımsız, zeki kadın yetiştirdiniz. İnanılmaz derecede gurur duymanız gereken iki kadın. Keşke öyle olsaydın."

Berberden çıkarken Owen kapıyı benim için açık tuttu, bana gülümseyerek ve başını sallayarak veda etti.

Sonra doğruca Willow'un evine gittim, bencil bir piç gibi işini yarıda kestim ve sabahın çirkinliği yerini aşk ve mutluluğa bırakana kadar onunla seviştim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Söğüt

Hem Belediye Binası hem de Alba'nın belediye mahkemesi olarak hizmet veren küçük tuğla bina, tarihi bölgede dükkânına bakmayan hemen hemen tüm yerel halkla ağzına kadar doluydu.

Xander, ofisi koridorun tam karşısında olduğu için zaten ev sahibi avantajına sahipti ve koridorun karşısında avukatı Milton Sanders'la birlikte otururken takım elbisesinin içinde fazlasıyla rahat görünüyordu.

Cam ve Simon'ın arkasındaki banka oturdum, iki metre öteden bile duyamadığım bir sohbe dalmışlardı.

"Burada hiç bu kadar çok insan görmemiştim," dedi Charity yanıma geçerken. O da benim gibi sade bir kılıf elbise giymişti ve tıpkı Charity'nin yanına geçen annemiz gibi inciler takmıştı.

"Ya da çok fazla duydum," diye ekledi annem. "Scott Malone kapıda insanları geri çeviriyor."

Babamın zamanını burası ve Salida arasında paylaştırmaya istekli olması nedeniyle aktif bir adliyemiz olduğu düşünüldüğünde, böyle bir kamu davası için tam olarak inşa edilmemiştik veya personelimiz yoktu. Başka hiçbir yargıç geçide gelmeye gönüllü değildi.

Charity başını sallayarak, "Tabii ki Genevieve Xander'ın arkasında oturuyor," dedi.

"Ama Pat, Gideon ve John arkamızdalar," diye bildirdi annem omzunun üzerinden hızlı bir bakış attıktan sonra.

"Günaydın hanımlar." Walt, Dorothy Powers'la birlikte arkamızdan geldi. "Sizi tecrit etmediler mi?" Annem kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır. İfade dün alındı," diye yanıtladı Dorothy. "Art'ın psikologla görüşmesi bitmek üzere, sonra o da gelecek."

"Yine mi?" Charity sordu.

"İfade verecek kadar akli başında olmasını umuyorlar." Gözlerimi ileri diktim ve Simon'ın başını salladığını gördüm. Cam bu cevap her neyse pek memnun görünmüyordu. "Doktor onunla ilk görüştüğünde her şey yolunda değildi ama geçen haftaki randevuda akli oldukça yerindeydi. Neden buraya gelmiyorsunuz?" İlk kez omzumun üzerinden geriye baktım ve kapıları kapattıklarını gördüm.

"Onu sinirlendiriyorum." Walt gözlerinde parlayan gururla oğluna doğru başını salladı.

Scott Malone Art'ı içeri aldı ve Dorothy geri dönerek ona koridorda rehberlik etti, sonunda mahkeme salonunun diğer tarafındakilerin homurdanmaları arasında Cam'in yanına oturdu. Art'ın Xander'a karşı Cam'in tarafını tuttuğunu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim için bu görüntüyü hafızama kaydettim.

Kapılar yeniden açıldı ve Julie Hall elinde bir zarfla aceleyle koridordan aşağı indi. Zarfı Cam'e uzattı, Cam teşekkür ederken gerildi ve zarfı açmadan önündeki dosyanın içine koydu.

Bu kesinlikle merakımı uyandırdı.

Mübaşirimiz Peter Mayville mahkemenin önüne geldi ve hemen ardından Mary Murphy de kayıt masasındaki yerini almak üzere içeri girdi. Başlamaya hazırдық.

Başıma gelecekleri düşündükçe kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bu konuda Cam'e karşı karar verdiği için babamı nasıl affedebilirdim? Art'a karşı?

Cam bana baktı ve göz kırptı.

Seni seviyorum, diye mırıldandım.

Seni seviyorum, diye yankılandı arkasını dönmeden önce.

"Siz ikiniz mide bulandırıcısınız," diye mırıldandı Charity. "Sonunda kafalarınızı kışlarınızdan çıkardığınız için mutlu olmadığımdan değil, çünkü bu hayatımda gördüğüm en uzun yavaş yanma olmalıydı."

"Hayırseverlik! Konuş!" Annem

tersledi. O sadece gözlerini devirdi.

"Neler olup bittiğini bilen tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun," diye mırıldandı annem. "Willow, babanla konuşurken dikkatini kim dağıttı sanıyorsun?"

O gece Cam'in eşyalarını kurtarmak için gizlice mi kaçtın? Huh?"

İkimiz de yavaşça başımızı çevirip iri gözlerle ona baktık. "Ne yaptınız?" Babam yanıma kayarken sordu.

"Endişelenmene gerek yok," dedi ona, bilmemesinin daha iyi olacağını söyleyen bir eş gülümsemesiyle.

"Cam'in yıllardır dolabına yığıldığı eşyalarla dolu kutulardan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Hepimiz aval aval ona baktık. "Biliyor muydun?"

Ben sordum.

Çenesi iki kez büküldü. "Ben inatçıyım, Willow. Aptal değil."

kırıptım ve sonra anladım. "Bekle, ne yapıyorsun-?"

"Herkes ayağa kalksın!" Peter Mayville seslendi ve biz de öyle yaptık. "Alba Belediye Mahkemesi şu anda Sayın Yargıç Deborah Wilson başkanlığında toplanmıştır."

Bakışlarım, ustalıkla düğümlemiş kravatının üzerinde çenesini kaldırmış, bankta başka birinin oturmasını izleyen babama kaydı.

"Oturabilirsiniz," kadınsı bir ses.

Zaten kıcıma tekme yemiş gibi hissettiğimi düşünürsek, buna çok sevinmiştim.

Peter davayı açıkladı ama tek duyduğum kafamın içindeki uğultuydu. "Baba?" Başka bir yere bakamadan fısıldadım.

Bana gergin bir gülümseme verdi ama konuşmadı.

"Günaydın, Bay Daniels'ların üçü de," diye selamladı Yargıç Wilson karşıdaki adamları ve ben onu ilk kez içime aldım. Babamla aynı yaşlardaydı, klasik güzel Kore yüz hatlarına sahipti ve saçları da bir o kadar klasikti.

"Sayın Yargıç, izin verirsiniz." Milton Sanders ayağa kalktı. "Bize bu davanın Yargıç Bradley tarafından görüleceği söylendi." Sözlerini bitirirken sesi her zamankinden daha tizdi.

Bize doğru yönelen binlerce bakışın ağırlığını hissettim.

Yargıç Wilson gülümseyerek, "Evet," diye cevap verdi. "Karışıklık ve son dakika değişikliği için özür dilerim. Yargıç Bradley beni bilgilendirdi.

Kendisini geri çekmesi gerektiğini söyledi ve tarihe bu kadar yakın bir zamanda yeniden randevu almak yerine davayı dinlemeye gelmemin bir sakıncası olup olmadığını sordu. Boş yerim olduğu için kabul ettim."

Milton'ın rengi soldu. "Açıklama için teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Bize talebin ne zaman yapıldığını söyleyebilir misiniz?"

"Dün gece. Görünüşe göre kızının taraflardan biriyle ilişkisi varmış ve tarafsız olamayacağını düşünmüş." İnce çerçeveli gözlüklerini düzeltti. "Dava dosyası internette güncellendi, doğal olarak."

"Elbette, Sayın Yargıç." Mahkeme salonu boğuk yorumlarla çınlarken eğildi ve Xander'la konuştu. "Sayın Yargıç, müvekkilim duruşmanın ertelenmesini talep ediyor."

"Hangi gerekçeyle?" diye sordu.

"Bu son dakika değişikliğinin bizi dezavantajlı duruma düşürdüğü ve hazırlanmak için ekstra zamana ihtiyacımız olduğu gerekçesiyle." Milton'ın sesi gerekçesinden daha sertti.

"Talebiniz reddedildi. Tarafsız bir yargıç tarafsız bir yargıçtır ve sizi temin ederim ki Yargıç Bradley'nin nerede oturduğu umurumda değil. Ayrıca, mahkeme psikoloğu Arthur Daniels'ın bugün ifade verebileceğine dair bana güvence verdi ve bu, teşhisi göz önüne alındığında kaybetme riskini almak istediğim bir şey değil. Planladığımız gibi devam edeceğiz."

Otururken Milton'ın omuzları çöktü.

Yargıç Wilson, "Bay Robinson, müvekkiliniz Arthur Daniels'ın vasiliğini değiştirmek için harekete geçtiğine göre, söz sizindir," dedi.

Simon açılış konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktığında babama baktım. "Kendini geri mi çektin?" Duygularım dilime dolandı ve boğazımı tıkadı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve katlanarak yumuşadı. "Ben inatçıyım, Willow. Aptal değil," diye tekrarladı alaycı bir gülümsemeyle. "Binlerce davaya başkanlık ettim ve hiçbirisi -bu dava da dahil olmak üzere- kızımı kaybetmeye değmez." Kafamın etrafına baktı. "Kızlarımdan herhangi biri."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Sadece seninle oturduğumu unutma, Willow. Sen, Charity ve annenle. Onunla değil." Cam'e doğru başını salladı. "Sen."

"Bu kadarı yeter de artar bile." Yavaşça gülümsedim ve Simon'ın teslimata başlamasını izlemek için döndüğümde Charity'nin babama başını salladığını gördüm.

Her iki taraf da Art'ın vasisinin neden kendi müvekkilleri olması gerektiğine dair görüşlerini açıkladılar. Her ikisi de DNR'a karşı duruşlarında kararlıydılar.

Kürsüye ilk çıkan Cam oldu.

Simon'ın sorularını kolayca cevapladı, hâkime kendisini eve getiren sesli mesajı ve karbon monoksitten zehirlendikten sonra Art'ı solunum cihazında görmenin nasıl bir şey olduğunu anlattı.

Milton Cam'i sorgulamak için ayağa kalkarken babam, "İyi iş çıkardı," diye fısıldadı. "Güçlü, net bir ses, sağlam bir muhakeme ve Xander'a karşı kötü niyet beslemiyor. Çok iyiydi."

"Eğer kürsüyü bırakmaya karar verirsen, her zaman mahkeme salonunda yorumculuk kariyeri yapabilirsin," diye fısıldadım.

Bana ölmeyi tercih ettiğini söyleyen bir bakış attı.

Milton, Cam'e son on yılda Art ile arasının nasıl olduğunu sorarak sert bir şekilde başladı. Daha sonra Alba'ya dönüşüne geçti ve Cam'in etrafta kalacağına güvenilemeyecek dengesiz bir serseri olduğu resmini çizdi.

"Tam tersine," diye savundu Cam. "Alba'da mülk sahibiyim, Tarih Derneği'nde oy hakkı olan bir üyeyim ve ilçeye dahil iki mülküm var, bunlardan birinin kasabanın gelirini yüzde elli artıracakı öngörülüyor. Kararlı bir ilişkim var ve yakın zamanda Alba'nın enerji tedarikini iyileştirmek için inşaat mühendisliği becerilerimi kasabanın elektrik şirketine sundum. Her iki erkek kardeşimin de yaptığı gibi orduda görev yapmış olmam

-"Bu beni göçebe yapmaz."

Milton'ın yüzü kızardı ve ben neredeyse yumruklarımı .

"Arthur Daniels'ın ölümü halinde nasıl bir maddi kazanç elde edeceksiniz?" Milton dosyasını karıştırarak sordu.

"Soruyu anlamıyorum," dedi Cam, duruşu dik ve yüzü rahattı.

"Demek istediğim, bir hastayı hayata döndürmemek için çok uğraşıyorsunuz."

Elli sekiz yaşında bir adam. Arthur öldüğünde onun hatırı sayılır arazilerinin ve finansal varlıklarının yüzde ellisini alacağınız doğru değil mi?" Milton'ın iması kalabalığın içinde bir mırıltıya yol açtı.

Yargıç Wilson gözlüklerinin üzerinden Cam'e baktı. Cam, "Benim hiçbir çıkarım yok," dedi.

"Üzgünüm ama bu doğru değil. Vasiyetinde üçünüzün eşit pay alacağı yazıyor ve Sullivan vefat ettiğine göre, bu durumda sen ve Xander'a yüzde elli kalıyor."

Cam gözlerini kırıştırdı ve Simon'a baktı.

"Sayın Yargıç, görünüşe göre Bay Sanders, Bay Daniels'ın vasiyetnamesinin eski bir kopyası üzerinde çalışıyor. Hem ona hem de mahkemeye geçerli kopyayı sağlayabilir miyim?" Simon teklif etti.

"Lütfen yap," diye karşılık verdi.

Simon vasiyetnameleri dağıttı. "Gördüğünüz gibi bu vasiyet beş yıl öncesine ait, dolayısıyla daha yeni ve geçerli."

"Sen !" Milton tersledi. "Ne kadar uygun."

"Burası küçük bir kasaba, Sayın Yargıç." Simon Milton'a bir bakış bile atmadı. "Aslında hukuk fakültesinden sonra aldığım ilk belgeydi ve Yargıç Bradley tarafından kabul edildi."

Yargıç Wilson belgeye göz gezdirdi. "Bu geçerli bir vasiyet gibi görünüyor, Bay Sanders."

"Gördüğünüz gibi, küçük kardeşimin ölümünden sonra babam beni vasiyetinden çıkardı. Her şey Xander'a kalacak." Cam gözlerini kardeşine dikti.

Alexander gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, dikkati Art, Cam ve elindeki belge arasında gidip geliyordu.

"Bilmiyor muydu?" Ben sordum.

"," diye doğruladı babam.

Milton düşüncelerini çabucak toparladı ve Xander'a danıştı. Sonra Cam'e döndü. "Bana yatakhane yangını anlatılabilir misin?"

"İtiraz ediyorum!" Simon tersledi. "Önemsiz!"

Kalabalığın homurtuları patladı.

"Sessizlik!" Yargıç Wilson talep etti. "Böyle devam edersen

mahkeme salonu."

"Sayın Yargıç, bu onun karakterinin kalbine gidiyor."

"Neredeyse on yıl önce yaşanmış bir olay onun karakteri hakkında nasıl yorum yapabilir?"

"Hey, müvekkiliniz Tarih Kurumu'ndaki mülkleri gündeme getiren kişi. Üçüncü ve potansiyel olarak kârlı bir mülk olması, geleceğine bakarken önemli."

Yargıç Wilson, "İzin veriyorum," diye karar verdi.

"Yatakhane yangını hakkında bana ne söyleyebilirsin?" Milton ayıyı dürttü.

Cam'in gözleri öfkeyle parladı. "Rose Rowan ranzalarının olduğu yer ailemize ait. Dokuz yıl önce yandı. On dokuz yaşıma bastığım yaz."

"Paha biçilmez bir tarihi alanın bu feci kaybından siz mi sorumluydunuz?"

"Yangının kazara çıktığına karar verildi." Cam'in sesi sertleşti.

"Ve o raporda sizden hiç bahsedilmedi mi? Çünkü okumak istersen burada duruyor." Milton dosyasını karıştırdı.

Cam gözlerini Xander'a kilitledi.

"Bay Daniels?" Milton sordu.

Cam'in yüz hatlarında tam bir ihanet ifadesi belirdi ve kalbim sıkıştı. "Bay Daniels." Yargıç Wilson'ın sesi Cam'in dikkatini tekrar Milton.

"Rapora göre yangın kaza sonucu çıkmış olsa da benim ihmalimden kaynaklanmış." Cam'in çenesi büküldü.

"Peki siz bu rapora katılıyor musunuz?" Milton sordu.

"İtiraf eden ben olduğuma göre, itiraf etmemek zor olurdu, öyle değil mi?" Cam tersledi.

"Sadece soruya cevap verebilirsiniz." Milton başını hafifçe yana eğdi.

"Buna katılıyorum."

Milton başka sorusu olmadığını söyledi ve Simon hemen atladı

yeniden yönlendirme şansı. "Camden, Birleşik Devletler Ordusu'nda kaç yıl görev yaptın?"

"Dokuz."

"Ve bu süre zarfında Özel Kuvvetler'de görev yaptınız ve mühendislik diploması almayı başardınız?"

"Ben yaptım."

"Gelir ve rütbe olarak yükselme potansiyeliniz olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ben . Şimdiden yılda altı haneli rakamların dört iş teklifi aldım."

"Yine de bundan çok daha az bir gelir için tüm bunlardan vazgeçtiniz. Neden?" Simon sordu.

"Çünkü babam benden yardım istedi."

"Ve kayıtlara geçmesi için, hizmetiniz sırasında hangi madalyaları kazandığınızı mahkemeye söyleyebilir misiniz?"

Cam gerildi ve Xander'a baktı. "Bende birkaç tane var."

"Açık konuşayım. Sadece Mor Kalp değil, aynı zamanda hayat kurtarmakla kalmayıp size kolunuzun üst kısmından bir kurşun kazandıran savaştaki kahramanca eylemlerinizi için bir Bronz Yıldızınız olduğu doğru mu?"

Çenem bir santim düştü. Üst kolu mu? İkisi de dövmeyle kaplıydı. Yaralanmış mıydı? Ordunun en yüksek onurlarından biriyle mi ödüllendirilmişti? "Sicilim bunu doğrulayacaktır," dedi Cam yavaşça, gözlerini kaçırarak. "Ama hiç kimseye söylemedin?" Simon sordu.

"Çatışmada doğru olanı yaptığım için bir sıyrık aldım. Bu övünülecek bir şey değil. Böyle bir durumda herkesin doğru şeyi yapacağı varsayılmalı, ödüllendirilmemelidir."

"Anlıyorum. Son soru. Bu atıf size ne zaman verildi?" Cam'in gözleri odaklanamadı. "İki yıl üç ay önce."

"Bu senin karakterin için on yıl önceki bir kazadan çok daha iyi bir örnek gibi görünüyor." Simon omuz silkti.

"İtiraz ediyorum!" Milton bağırdı. "Geri çekildi."

Cam aşağı indi, yerine otururken gözleri benimkileri aradı. Orada

bastırılmış dudaklarında yazılı özürlerdi ve ben ona yumuşakça gülümsedim, açıklama gerektirmeyen şeyi affettim.

"Nasıldı?" Cam oturduğunda babama sordum.

"Güçlü bir bitirişti," diye fısıldadı, "ama yangın? Bu her şeyi berabere yaptı."

Beraberliğin Xander'ı yenmek için yeterli olduğundan emin değildim. Kusursuzla yarışmak zordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Camden

Kendimi Xander'a bakmaya ikna edemedim. Mükemmel seçimleri ve mükemmel planlanmış geleceğiyle mükemmel hayatının mükemmel tanıklığı sırasında değil. Ateşi yüzüme fırlattığında değil.

Bunu bana karşı kullandı, sonra da benim harika bir kardeş ve oğul olduğumu, sadece babam için en iyisinin ne olduğu konusunda yanlış yönlendirildiğimi ifade etti. Ne de olsa, üniversitedeki ilk yılım ve ordudaki yıllarım arasında on yıl boyunca yoktum, bu yüzden onun ihtiyaç duyduğu bakım düzeyini gerçekten nasıl anlayabilirdim? Son üç buçuk aydır geri dönmüş olmak, kalbim doğru yerde olsa bile babamın niyetini yargılamak için bana yeterince iyi bir bakış açısı veremezdi.

Kardeşimden hiç nefret etmemiştim. Belki ailenin atanmış meleği olduğu için biraz kıskanmış olabilirim ama onun kötülüğünü hiç istemedim.

Şu anda onu tekrar benzin istasyonunun camından aşağı atmak istiyordum, özellikle de o anı gündeme getirdiğinden beri. Simon'ın eklediği bağlamla bile, bir pislik gibi göründüm.

Sırada doktor vardı ve babamın Alzheimer teşhisini, bunama seviyesini ve karar verme yeteneğini gözden geçirdi. Ona göre babam günlük rutini ve bakımıyla ilgili kararlar alabilse de, uzun vadeli kararların günlerinin yarısından fazlası üzerindeki etkisini anlayamıyordu.

Doktor konuştuğu babam daha da telaşlanıyor, koltuğunda kayıyor ve başını sallıyordu.

"Babanın oraya çıkmasını istediğinden emin misin?" Simon bana sessizce sordu.

Tabii ki emin değildim. Duruşma ilerledikçe, kardeşimin ahlakı da dahil olmak üzere hiçbir şeyden emin değildim.

"Doktor bugün yeterince akli başında olduğunu söylüyor, ya da en azından bu sabahki görüşmede öyleydi. Bu onun hayatı. Sen ona sor." Eğer Xander bu konuda kararlıysa

Babamın hayatıyla ilgili kararlar almasını engelliyorsam, en azından ona bu seçeneği sunabilirim.

Birkaç dakika sonra Simon eğildi. "İstedliğini söylüyor"

" zaman bırakalım yapsın. En azından hiçbir şeyi ateşe vermedi." Xander'a tam olarak ne istediğini söyleyebilmesi için tek şansı bu olabilirdi ve tanıklar onu toplumsal olarak sorumlu tutacaktı.

Doktor inip babam kürsüye doğru yöneldiğinde Willow'a dönüp baktım.

Bana güven verici bir gülümseme verdi - her şeyin yoluna gireceğini değil ama girmese bile yanında olacağını söyledi. Bu ifadeye karşılık veremedim ve onunki anlayışla yumuşadı.

Orada kürsüde olmak, askeri sicilimin bu şekilde ortaya dökülmesi, birbirimizi hücresel düzeyde tanıyor olsak da, ayrı geçirdiğimiz yılların tüm ayrıntılarını yakalayamadığımızı hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Ama bunun için zamanımız olacaktı... en azından Julie'nin bana verdiği zarf öyle karar verdiyse.

Bakmıyordum. Bu iş bitene kadar.

Simon babamı sorguladı ve babam şaşırtıcı derecede iyiydi. Cevapları açık ve netti ve aslında tamamen akli başında görünüyordu. Bunu yapmak için daha iyi bir gün umamazdık.

"Art, söyle bana: Hayata döndürmeme emri almak istediğinden emin misin?" Simon sordu.

"Göğsüme dövme yaptırdığıma göre çok eminim diyebilirim," diye ısrar etti babam. "Bu senin seçimin değil Alexander." Babam dönüp kardeşime baktı ve karnım sıkıştı. "Ben bir çocuk değilim. Vücuduna ne olacağını kontrol etme onurunu hak eden bir adamım."

"İtiraz ediyorum," diye seslendi Milton.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorsun," diye devam etti babam ve şimdi midem bulanıyordu. "Sana başka bir insanı bağlayıp istemediği şeyleri vücuduna zorla sokmamayı öğrettim. Sen bana bunu yaptın!"

Arkadaki kalabalık da aynı anda konuşmaya başladı.

"İtiraz ediyorum!" Milton bağırdı.

Kahretsin. Raydan çıkıyordu.

"Başka sorum yok," diye bitirdi Simon, sonra yanıma oturdu. "Başka bir şey yoksa, tüm kasaba bir süre bunu konuşacak."

Milton babama yaklaşırken kaslarım kilitlendi. Yavaşça başladı, Xander'ın DNR'si dışında diğer her konuda ona göre mükemmel bir vasi olduğu temelini attı. Ve DNR kötü niyet ya da ihmal meselesi değil, fikir meselesiydi.

Babamı orada kaybetti.

Babam, "Birinin kendi bedeniyle ilgili isteklerini doğrudan görmezden gelmenin kötü niyetli olduğunu düşünüyorum," diye karşı çıktı.

"Katılıyorum," dedi Milton. "Ama bunların senin isteklerin olduğundan emin misin?" "Eminim." Babam başını salladı.

"Bugün öylesin. Peki ya yarın? Gelecek yıl? Hafızan her zaman seni desteklemiyor Art, değil mi?"

Babamın alını büzüldü. "Bazı günler... hatalı oluyor."

"Camden'ı vurduğun gün gibi mi?"

Kalabalığın homurtuları üzerime çökerken gözlerim kapandı.

"I..." Başını iki yana salladı. "Bu konuda pek bir şey hatırlamıyorum." İtirafı sessizdi.

"Birkaç ay önce küçük kardeşini öldürmemen için silahı elinden alan Alexander'dı. Bu doğru mu?"

Babam yere baktı, bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor, hatırlamaya çalışıyordu. "Bana söylenen buydu."

"O anı hatırlamıyor musun?"

"İstedğim kadar net değil," diye itiraf etti babam.

"Tamam, hafıza kaybınızı tespit etmek adına, bana oğlunuz Sullivan'ın nasıl öldüğünü anlatabilir misiniz?"

Neredeyse derimden çıkacaktım.

"İtiraz ediyorum!" Simon bağırdı. "Önemsiz. Biz zaten var teşhisi dosyada."

"Bu, vasinin uygunluğuyla ilgili, Sayın Yargıç." Milton, mahkemenin

son okuduğu üniversitenin transkriptini istiyormuş gibi yargıladı, babamı .

Yargıç Wilson, "Tasmanız çok kısa Bay Sanders," diye uyardı.

"Evet, Sayın Yargıç. Art, Sully'nin nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?"

Ellerim masanın altında yumruk şeklinde kenetlendi ve tırnaklarımdan gelen acının tadını çıkardım, bunu beni topraklamak ve odaklanmak için kullandım.

"Sully..." Babam başka tarafa baktı.

O bakışı biliyordum. Onu kaybetmek üzereydik. "Bunu durdurmalısın," diye fısıldadım.

"Yapamam." Simon içini çekti. "Çok özür dilerim. Xander'ın Sully'yi kullanacağını hiç düşünmemiştim."

"Sullivan Afganistan'da öldü, değil mi?" Milton itti.

"Doğru," diye onayladı babam, başını salladı ama hâlâ yere odaklanmıştı. "Afganistan. Vuruldu."

"Boynundan, değil mi?"

Milton'ın kafasını omuzlarından ayıracaktım. "Doğru. Boynu."

Babam hafifçe sallanmaya başladı.

"Oğullarınızdan biri daha onunla birlikteydi. Hatırlıyor musun?"

Babam yavaşça bana doğru baktı, gözleri acı dolu bir kederle doluydu ve boğazım düğümlendi. "Cam. Cam onunlaydı."

"Camden'in, Sullivan'ın hayatını kaybettiği çatışmada Sullivan'ın ekibine emir verdiği doğru mu?"

"Evet."

Solumda. Sağım yerine solumda duran adamı seçmiştim. Bir saniyenin içinde yapılan bir seçim. Kasırgayı başlatan kelebeğin kanat çırpışıydı. Ve hepimiz hala boğuluyorduk.

"Cam'in Sully'yi eve sağ salım getiremediğini bilmek zor olmalı." Milton'ın sesinden acıma damlıyordu.

Babamın yüzü buruştu ve nefes almakta zorlandım. "İtiraz ediyorum!"

"Sullivan'ın ölümü için Cam'i suçladığınız doğru değil mi?"

"Tanığı yönlendirmek!"

"Ben... Evet. Emri o verdi. Emri sen verdin." Babam bana doğru baktı, gözleri parlıyordu.

Gerçeği nasıl tartışabilirim ki?

"Geri çekildi." Milton hemen elini Simon'a uzattı, sanki sakinleşmesi gereken oymuş gibi. "Art, bana bu sabah kahvaltıda ne yediğini söyleyebilir misin?"

"Ne?"

Kalbim yere düştü.

"Kahvaltı mı? Ya da dün yemeği? Ya da belki televizyonda ne izlediniz? Bana bunlardan herhangi birini anlatabilir misin?" Milton gerçekten umursuyormuş gibi yumuşak bir sesle sordu. "Ben... Yumurta mıyım?" diye tahmin etti.

"Evde bakım personelinize göre Fransız tostuydu. Bana tarihini söyleyebilir misiniz?"

Babam sallandı. "Bu Haziran. Haziran olduğunu biliyorum."

"Haziran ne? On beşi mi? Yedisi mi? Yirmi sekizinci mi?" "Haziran'dayız!" Babam bağırdı.

Gözlerim diken diken oldu ve babamın çözülüşünü izlerken gözlerimden akan nemi geri kııptım.

"Ama Haziran'ın hangi günü?" "Bilmiyorum!"

"Anlıyorum, Art. Bana evde bakım yapan personelin isimlerini söyleyebilir misin?" Milton babama toparlanma fırsatı bile vermedi.

"Birkaç tane var," diye cevap verdi babam, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki içgüdülerim onu kürsüden indirmek için çılglık atıyordu.

"Ama onlar kim?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum."

"Şu anda günün her saati bakımınızdan sorumlu olan kişileri tanımıyor musunuz?" Milton sorguladı.

"Hayır! İstemiyorum! Onlar evimdeki insanlar. Her zaman oradalar. Artık beni hiç yalnız bırakmıyorlar!" Sesi kırıldı ve ruhumu da beraberinde götürdü.

"Sorun değil Art. Son bir şey daha deneyelim. Camden senin bıraktığın bir sesli mesajın onu eve getirdiğini söylüyor. Bunu hatırlıyor musun?"

Babamın gözleri parladı. "Evet. Sesli mesajı hatırlıyorum. Eve gelip bana yardım etmesini istedim. Xander DNR yaptırmama izin vermedi."

"Bu doğru. Sesli mesajı ne zaman bıraktığını biliyor musun?" Kahretsin. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"I..." Babam çaresizce bana baktı.

Son yirmi dakikayı geri istedim. Simon'a "*Hayır, onu kürsüye çıkarma*" demek istiyordum. Söyleyeceklerini söylemeyi hak etmediği için değil, Milton'ın şu anda ona yaptıklarını hak etmediği için.

"Bana bakın Bay Daniels," diye yumuşak bir sesle emretti Milton, sanki üç oğul yetiştirmiş ve birini gömmüş, ayrıca karısı ve erkek kardeşi olan yetişkin bir adamla değil de bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Mesajı ne zaman bıraktığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Bu yıl oldu. Bunu biliyorum." Babam başını salladı. "Ben de biliyorum. Biliyorum. Bu yıl. Bu yıl. Biliyorum."

"Bay Daniels, o mesajı bıraktığınızı hatırlıyor musunuz?" "Bu yıl. Öyle olmalı."

"Bay Daniels?"

"İtiraz ediyorum. Sayın Yargıç, bu..." Simon sadece başını salladı. Zalimce. Zalimceydi.

"Bu son sorunuz Bay Sanders. Korumamıza ihtiyacı olanlara işkence etmek için burada değiliz," diye uyardı Yargıç Wilson.

"Evet, Sayın Yargıç. Sanat mı?" "Ne?" Babam fısıldadı.

"Cam'e o sesli mesajı bıraktığını hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Yani burada yaptığımız her şey, Cam'in kariyerini bırakmasından bu duruşmaya kadar, hatırlayamadığınız bir şey yüzünden mi başladı?"

"Bay Sanders, bu kadar yeter," diye emretti Yargıç Wilson. "Bitirdim," diye söz verdi Milton ve yerine oturdu.

Babamın bakışları odanın içinde tavana ve yere doğru geziniyor, hiçbir zaman tek bir kişiye ya da şeye odaklanmıyordu.

"Sayın Yargıç, babamın inmesine yardım edebilir miyim?" Bunun benim görevim olmadığını bilerek sordum.

konusmak için bir yer ve yine de riske atmak.

"Evet, Bay Daniels," diye kabul etti, sesi öncekinden daha yumuşaktı.

Masadan kalkarken sandalyem cilalı zeminde çığlık atana kadar mahkeme sessizdi. Dizlerim titreyerek babama yaklaştım, gözlerim akıtamadığım yaşlarla doldu. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz.

Tanık kürsüsünün yanında dururken, "Baba, sana yardım edeyim," dedim.

"Bilmiyorum... Neden...?" Sonunda bana baktı. "Neden buradayım? Eve gitmek ."

"Evet, baba, seni oraya götüreceğiz, söz veriyorum. Aşağı gel." Elimi uzattım ama elimi tutmayı reddetti ve bunun yerine kürsüden sendeleyerek indi.

"Hayır. Ben iyiyim. Dokunmayın bana. Ben iyiyim!" Dengesini sağlayarak yanımdan geçip gitti.

"Walt?" Simon seyircileri bu cehennem çukurundan ayıran kapıyı açarken . Nikki yardım etmek için onunla birlikte yürürken Walt, "Onu yakaladım," diye söz verdi. "Sen," diye fısıldadı babam, eşikte bana dönerek.

"Benim, baba. Cam. Buradayım."

Gözleri soğudu. "Sullivan'ımı öldürdün." Fısıltısı ancak duyabileceğim kadar yüksekti ama duydum ve bu beni derinden yaraladı.

"Hadi, Art. Seni eve götürelim." Walt kolunu en iyi arkadaşına doladı ve onu mahkeme salonundan çıkardı. Kalabalığın sesi yeni bir boyuta ulaştığında tökezleyerek yerime oturdum.

Mantık bana aksini söylüyordu ama göğsümdeki parçalanma onu bastırdı. Ailemin her üyesini kaybetmiştim. Sullivan ve annemi ölümden. Babamı Alzheimer'dan. Alexander'ı kendi çarpık iyi ve kötü anlayışıyla.

Omuzlarımda ellerimi hissettiğimde yargıç emir verdi. Döndüm ve Willow'u parmaklıklara yaslanmış buldum.

"Seni seviyorum," diye söz verdi, ela gözleri kızarmış ve yanakları lekelenmişti. "Seni seviyorum." Başparmakları yüzümü okşadı. "Beni anlıyor musun, Camden Daniels? Senin gerçeğini biliyorum. Seni seviyorum ve seni her zaman sevdim. İlk ve her zaman. Seni."

Yargıç tekrar "Sessizlik!" dedi ve gürültü azalmaya başladı.

Willow'a odaklanmaya devam ettim, kendimi onun gözlerine sabitledim ve kaynayan duygularımı yavaşça yumuşak bir kaynamaya bıraktım.

"Willow," diye fısıldadım.

Elime bir şey sıkıştırmak için yüzümü bıraktı. "Ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum." Sonra koltuğuna geri oturdu, babası da kolunu ona doladı. Babası, ben onun kızı olduğum için davadan çekilmişti. Büzülmüş dudakları ve kederli gözleriyle bana baktı.

Kalabalık sessizleşti ve bana ne verdiğini görmek için avucumu açtım.

Beyaz oniks vezirdi. Tahtadaki en çok yönlü taş. Şahın koruyucusu. Ciğerlerimden derin ve eşit nefesler almaya zorladım.

Yumuşak bir hıçkırık kulaklarıma ulaştı ve Xander'ın başını ellerinin arasına aldığını, ağlarken omuzlarının titrediğini görmek için döndüm. Simon ve Milton kapanış konuşmalarını yaparken ben Xander'a baktım. Kardeşimin bana bakması Milton'ın konuşmasının sonuna kadar sürdü

Bunu yaptığında, irkildi.

Öfkemi, nefretimi ve tiksintimi gösterdim. Yargıç Wilson kararını açıklayana kadar bizi gönderdiğinde, kalabalık koridora boşaldı.

Willow'a, "Birazdan orada ," diye söz verdim.

Başını salladı, ailesinin beklediği yere giderken yanımdan geçerken elimi sıktı.

Sonunda Julie'nin bıraktığı zarfı açtım.

Titreyen ellerimle, eklediği üç sayfayı okudum ve aynı anda hem rahatlama hem de üzüntü hissettim. Derin, iç burkan bir keder.

"İyi misin?" Simon sordu.

"Hayır. Bunların hiçbiri doğru değil." Kâğıtları zarflarına geri koydum, sonra ağabeyime, idolüme, sevgi ve bağışlamanın mükemmel örneğine doğru yürüdüm ve gitmek için ayağa kalktığında ona açıkça baktım.

"Cam," diye uyardı Simon.

"Kardeşimle bir dakikaya ihtiyacım var." Gözlerimi Xander'dan ayırmadım. "Alexander mı?" Milton araştırdı.

" değil. Seninle orada buluşuruz," diye Xander.

Mahkeme salonu, savaşı gittiğimiz masaların arasında sadece biz kalana kadar boşaldı.

"Ne olursa olsun, neye hükmederse etsin, az önce olanlar için seni asla affetmeyeceğim. Senden utanıyorum ve Sullivan da utanırdı. Onu nasıl böyle kullanabildin? Ateşi kullanmayı?"

Xander kafasını şaşkınlıkla bana doğru salladı. "Beni affedecek misin? Doktorlar babamın zihinsel olarak bu seçimi yapabilecek durumda olmadığını söylediği halde onu öldürmeye çalışan sensin. Ve bunun için beni mi suçluyorsun? Aklını yitirmeden önce verdiği kararlara bağlı kalmaktan başka seçeneğim yok, çünkü kürsüde gördüğümüz o adam artık bizim babamız değil!"

"O hala babam! Tüp ve solunum cihazı istemiyor! Bu seçimi yapmanın onurunu istiyor ve siz ona bunu bile veremiyor musunuz? Tüm kasabanın önünde gururundan geriye kalanları da mı parçalamanız gerekiyor?" Sesim yükseldi.

"Bunu bana sen yaptırdın!" Xander bağırdı. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Bunlardan herhangi birini? İstemedim! 'Hey, baba, bir ameliyat ya da başka bir şey için imza atacak birine ihtiyacın olursa diye bir tıbbi vekaletnameye ihtiyacın var' dedim. Bunun ne zaman olduğunu biliyor musun?" Öfkeden titriyordu. "Beş yıl önceydi, Sully öldükten sonra! Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim! Bunu hiç istemedim!" Mahkeme salonunu işaret etti. "Onun bakımından sorumlu olmayı, onun yaşamı ya da ölümü anlamına gelecek kararları tekrar tekrar vermeyi hiç istemedim. Ama olan bu, çünkü sen kahraman olmakla o kadar meşguldün ki kışını eve getiremedin! Ama evde kaldığında sana madalya vermiyorlar, değil mi?"

Sesi boş odada yankılandı ve anlamaya başladım. Tepesinde çökmekte olan iskambil kâğıtlarından eve o kadar odaklanmışım ki durup temele bakmamıştım. Xander kazanmama asla izin vermeyecekti, çünkü o böyle görüyordu.

"Gerçekten de gelecekleri seçmeyi hak etmediğini düşünüyorsun," usulca.

"O seçim yapabilecek durumda değil. Onun yerine ben seçmek zorundayım. Her zaman olduğu gibi adım atmak zorundayım, çünkü sen kolay yolu seçmek istiyorsun. Pekala, yaptım ve yapacağım ve onun için yaptığım her seçim onun hayatıyla ilgili olacak ve

sağlığını düşünerek. Babamızı elimden geldiğince hayatta tutmaya çalışıyorum Cam. Bir oğul babası için bunu yapar."

"Öyle mi? Peki bir kardeş, kardeşi için ne yapar?"

"Ne demek istiyorsun?" Xander sordu. "Ben de senin için savaşırdım." Tanrım, umarım öyle değildir.

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ona ve arkama bile bakmadan mahkeme salonundan çıktım. Simon beni sessiz bir odaya götürdü, orada Willow'la oturdum, eli elimde sabitti, başı omzumdaydı.

"Açılış gününde babana yalnız olduğunu söyledim," dedi bana. Ben başımı çevirdim, o da kendi başını kaldırdı.

"Bütün büyük ve değerli şeylerin yalnız olduğunu söyledi."

Kaşlarım birbirine çarptı ve o da başını salladı. O cümle... Vay anasını. Çocukken burnum hep bir kitapta olduğu için benimle alay eden adam, en sevdiğimi ilan ettiğim kitabı okumak için zaman ayırmıştı, hem sadece bir kez değil, o satırı hatırlayacak kadar.

Minnettarlıkla alnından öptüm ve yargıcın babamın kaderine karar vermesini beklerken onu yanımda tuttum.

...

Yargıç Wilson dört saat sonra bize "Bu dava kesinlikle kolay bir dava değil" dedi. Salon nefesini tutmuştu.

"Bay Daniels," dedi bana. "Babanıza olan sevginiz çok açık. Eve taşınarak ve bu işi sonuna kadar götürerek gösterdiğiniz özveri takdire şayan. Gerçekten de onun için en iyisi olduğunu düşündüğünüz şekilde hareket ettiğinizi düşünüyorum ve arayan babam olsaydı ben de aynısını yapardım."

Mide bulantısı midemi safra ve umut çukuruna çevirirken başımı salladım.

"Ama şu anki vasiliği değiştirebilmem için kardeşinin ihmalkarlığı kanıtlanmalı ve öyle değil. Babanıza bakma konusunda kanıtlanmış bir geçmişi olan istikrarlı biri. Ne kadar istesem de size vesayet vermek için yasal bir gerekçe bulamıyorum."

Umutsuzluğun ekşi tadı dilime vururken midemdeki o çukur korku ve yenilgiyle doldu.

"Bay Daniels," diye hitap etti kardeşime. "Babanızın cesediyle ilgilenerek mükemmel bir iş çıkardınız. Ne kadar zor durumda olduğunuzu anlıyorum. Ebeveyn bakıcısı olmak kolay değildir. Geçmişinize dayanarak vasiliğinizi sürdürmeyi hak ediyorsunuz. Ancak, babanızı dinlemenizi tavsiye ederim. Yasal olarak, onun adına DNR emri vermem için yeterince yetkin kabul edilemese de, fikrinizi değiştirmenizi içtenlikle umuyorum.

"Bedenimize ne olacağını kontrol etme ve geleceğimizi seçme yeteneği kişiliğimizin özüdür. Özgür irade sahip olduklarımızın en değerlisidir ve onu kaybetmek eşi benzeri olmayan bir trajedidir. Ancak bu kontrolden yoksun olanlara gösterdiğimiz şefkat -hem henüz bu kontrolü elde edememiş çok gençlere hem de bunu kaybetmekle yüz yüze olan çok yaşlılara- insanlığımızın özüdür. Merhametten yoksun olduğunuzu düşünmesem de, babanızın durumuna empati duymadığınızı düşünüyorum ve umarım babanız tekrar acı çekmeden önce bunu bulursunuz.

"Arthur Daniels'ın vesayetini elinde tutacak olan davalının lehine karar veriyorum." Tokmak kürsüye çarptı.

Babamın artık hayatının geri kalanında söz hakkı yoktu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Söğüt

"Peki nasıl seçim yaptın?" Kendisini ortasında bulduğu aşk üçgenini anlatmayı yeni bitirmiş olan Rose'a sordum. Görünüşe göre okulunun öğle yemeği masasında oturduğunuz yer nişan yüzüğünden önceki adımdı ve her zaman en iyi arkadaşı Addison'ın yanına otururken, diğer tarafı Alba İlkokulu'nun en gözde malıydı.

Madende kurdele kesimi için toplanan kalabalığın arasından geçerken bana "Henüz yapmadım ama bir planım var" dedi. Bugünün 4 Temmuz olduğuna inanmak zordu ve Cam'in bu yumuşak açılış için yeterince ilerleme kaydetmiş olması daha da inanılmazdı. Daha önümüzde birkaç saat vardı ama hem yerel halk hem de turistler Rose Rowan'a doğru yola çıkmıştı bile.

"Nedir bu plan?" Cam gizlice yaklaşarak sordu. "Selam, Cam!" Rose'un gülümsemesi anında ve parlaktı.

"Merhaba Rosie." Cam beni çabucak öpmeden önce onu kucakladı.

"Görünüşe göre Rose iki erkek arasında seçim yapmak zorunda," dedim elimi tutarken.

"Ne? Senin yaşında erkeklerin mikrop kaptığını falan sanıyordum."

Rose gözlerini devirerek ona baktı. "İşte oradalar." Çok da imalı olmayan bir şekilde punç masasının yanında duran iki çocuğu işaret etti.

"Bekle, bu hesaplaşma burada mı oluyor?" Ona ihtiyacım olduğunda annesi neredeydi? Charity'nin kalabalıkta göze çarpıp çarpmadığına bakmak için parmak uçlarımda yükseldim, ama Cam kadar uzun olmayan birini bulmak için çok kalındı.

Uzun boylu demişken, Alexander podyumun yanında fotoğraf çektiriyordu. Şimdi gözlerimi deviren bendim.

"Bu bir hesaplaşma değil. Kolay olacak, anladın mı?" Rose Rowan sırt çantasını omzundan indirdi ve iki tane ışıltılı tek boynuzlu at çıkardı. "Ben

bir deney yapıyordum ve şimdi hipotezimi test etme zamanı..." Alnı buruştu.

"Hipotez," diye teklif ettim.

"Evet!" Sırttı ve çantasını geri .

"Açıklamak ister misin?" Çocuklardan birinin daha kısa boylu, gözlüklü ve klasik mazlum saç kesimine sahip olduğunu, diğerinin ise *Fourth Grade Weekly* ya da her neyse onun için modellik yapabileceğini belirterek sordum.

"Sonra," diye söz verdi.

"Kas gücüne ihtiyacın var mı?" Cam çocuklara bakarak teklif etti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, ama teşekkür ederim!" diye seslendi omzunun üzerinden çocuklara doğru yürürken.

"Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandım. Elimi sıkarak "Aynen öyle," diye onayladı.

Rose'un çocuklara iğnelerini takmasını izledik. "Keşke ne dediklerini duyabilseydik."

"Bilseydim, bir mikrofon bağlardım." Gözleri kısıldı ve süpersonik işitmeyi dileyebilecekmiş gibi öne doğru eğildi.

Uzun boylu olan iğneyi aldı ve gülümsemeye zorladıktan sonra kot pantolonunun ön cebine soktu. Kısa boylu olan ise Rose'a sırttıktan sonra iğneyi *Star Wars* tişörtünün önüne taktı.

Rose kısa boylu çocuğa gülümsedi, onun daha da geniş sırtmasına neden olan bir şey söyledi ve sonra bize doğru koştu.

Onun ne yaptığını ve sevdiğim adamın istemeden onun için ne yaptığını fark ettiğimde kalbim eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüştü.

"İşe yaradı!" dedi, gözleri çocukluğun bilgeliğiyle parlıyordu. "Ne işe yaradı?" Cam bakışlarını tekrar çocuklara çevirerek sordu.

"Benim denemem!" Ellerini zaferle kaldırdı.

"Sanırım işler ilginçleşmek üzere," dedim uzun boylu çocuğun geldiğini görünce. İğneyle uğraştı ama sonunda polosunun arkasından geçirip bağladı.

"Rose!" diye seslendi, coşkuyla el sallayarak. "Bak!" İğneyi işaret etti.

İçini çekti ve başını salladı. "Üzgünüm Drake ama artık çok geç." "Ve çok erken," diye mırıldandı Cam, dirseğimle onu dürterek. "Ama hoşuma gitti! Gerçekten hoşuma gitti!" dedi kocaman mavi gözleriyle.

"Hayır, ." Başını sertçe salladı. "Sadece hoşuna gittiğini düşünmemi istiyorsun. Arada fark var."

"Yanmak," dedi Cam.

"Artık kimse bunu söylemiyor," diye Rose ona ders verdi ama bunu gülümseyerek yaptı.

"Peki," diye tersledi Drake, gömleğindeki iğneyi söküp kumaşta bir delik açarak. "Aptal tek boynuzlu atın sende kalsın. Zaten onu istemiyorum." İğneyi Rose'a doğru itti ve Rose iğneyi geri almayınca Cam uzanıp iğneyi onun yerine aldı.

Çocuk yukarı, yukarı baktı ve sonunda Cam'in gözleriyle karşılaştığında gözleri büyüdü. Sonra koşmaya başladı.

"Hipotezimi kanıtladığın için teşekkürler!" Rose onun ardından bağırdı. "İşte bu! İyi işti!" Ona beşlik çakarak söyledim.

Cam giydiği düğmeli gömleğin Rose Rowan logosunun üzerindeki iğneyi çoktan takmıştı. Beyaz kumaşın ilk tren seferinin sonunda kirle lekeleneneğinden hiç şüphem yoktu, ama kollarını sıvamış olmasına bayıldım, kimsenin dövmeleeri hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

"Camden, gazete Denver'dan buraya kadar geldi. Seninle, Xander'la ve belki de babanla bir röportaj yapmayı umuyorlar?" Walt biraz tereddütle sordu. "Hayır demek istemen ya da kamerasını kardeşinin kafasına şiddetli bir şekilde vurmak için kullanmak istemen anlaşılabilir bir durum."

Cam'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve içini çekti. "Sorun değil, Walt. Maden için iyi bir şey ve evde bakımın maliyeti düşünülduğünde, alabileceğim tüm bedava reklamları alacağım."

"Çok fazla eğlenme," dedim ona.

Cevap olarak beni öptü. Bunu artık daha sık yapıyordu - beni herkesin içinde öpüyor, kimsenin onun ya da bizim hakkımızda ne düşündüğüne aldırmıyordu. Bu, gençken olduğu gibi bir isyan eylemi değildi. Artık öyleydi çünkü

Kimsenin ne düşündüğünü gerçekten umursamıyordu ve benim de umursamadığımı biliyordu.

Mutluyduk ve bu her şeyi .

"Senin için de bir tane getirmeliydim," diye mırıldandı Rose.

"İhtiyacım yok," dedim ona, Charity'nin erkek arkadaşıyla durduğunu görerek. "İnsanların hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı zaten biliyorsun."

Gözleri büyüdü. "Sen ." "Cam?

Buz torbası mı?" Ben sordum.

"Önce bir soruya cevap vermelisiniz." İnsanlar etrafımızda dolaşp büfeye ya da tarihi resimlerin sergilendiği bölüme doğru ilerlerken bakışlarıyla beni sabitledi.

"Tamam mı?"

"Tek boynuzlu at rozetin. Onu sana kim verdi? Hani şu madende kaybettiğin?" Başını Rose Rowan'a doğru eğdi.

"Cam. O yıl okuldaki Anneler Günü mağazasından iki tane almıştı. Biri benim için, biri de annesi için." Lillian kendininkiyle birlikte gömülmüştü.

Kaşlarını çattı. "Eminim onu gerçekten özölüyorsundur."

"İğne mi? Elbette ona sahip olmak güzel olurdu ama onu kaybetmeyi uzun zaman önce kabullenmişim." Bunun onu ne kadar üzdüğünü görünce ileri atıldım. "Ama biliyorsun, maden bugün açılıyor! Birinin onu bulma ihtimali her zaman var. Kim bilir! Nerede olduğumu hatırlamıyorum ama Cam 1880 tüneline keşfe hazır hale getirdi, yani bu binlerce turistten herhangi biri tesadüfen bulabilir."

"Ama ya içlerinden biri bunun hazine olduğunu düşünür ve saklarsa?" diye sordu.

"Bunu gerçekten kontrol edemem." Sesimi yumuşak tutarak onu yatıştırmaya çalıştım. "Neden onu aramadın?"

"Çok korkuyordum," diye itiraf ettim. "Şimdi bile maden beni zaman zaman korkutuyor.

Bana kapana kısılmış, kaybolmuş ve incinmiş

olmayı hatırlatıyor." "Hâlâ mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Bazen korkular sadece siz büyüdüğünüz için ölmez. Onlar da büyür." Omuz silktim.

Sanki kafasında bir şeyler düşünüyormuş gibi başını salladı. "Ben gidiyorum

"Annemi bul, tamam mı?"

"Elbette. Tam şurada." Yalnız kavak ağaçlarının olduğu koruyu işaret ettim ve gitmeden önce bana sarıldı.

Annem ve Ivy'nin ekibinin yanına çağrılmadan önce babam ve John Royal ile konuşmak için durdum. Hepsi Milton Sanders'ın sergilediği o korkunç gösteriden sonra Cam'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu.

Hiçbiri bunu Xander'ın isteği üzerine yaptığından bahsetmedi. Bu bakımdan, geçen ayki duruşmadan tertemiz çıkmıştı. Elbette, Art'a DNR vermemesi üzücüydü ama doktorlar ve yargıç Art'ın ne istediğini bilmediğini söylediye, o zaman gerçekten de babasının hayatını savunan bir evlattı.

Yaklaşık yirmi beş dakika bu saçmalıklarla uğraştıktan sonra, mazeretlerimi bildirdim ve annem "*Koş*" diye bağırırken onların dedikoducu pençelerinden *kaçtım*.

Julie Hall ile sohbet ettim ve Oscar Hudgens geçerken onu tersledim, sonra Julie ve çocuklarını Thea ve Jacob ile birlikte trenleri görmeye götürdüm ve onlara cevher arabalarının tarihini anlattım.

"Willow, Rose'a şimdi mi yoksa törenden sonra mı yemek yemek istediğini sorar mısın?" Charity erkek arkadaşının yanına giderek sordu.

Sonunda onu insan içine çıkardığını ve Salida sakininin tek boynuzlu at rozeti taktığını gülümseyerek fark ettim.

"Ne? Sen ona sor," diye takıldım. "Merhaba, ben Willow," diye kendimi tanıttım. "Travis." Elimi sıkarken gülümsedi. "Sonunda tanıştığımıza sevindim.

sen."

"Ben de."

"Evet, evet, artık birbirinizi tanıyorsunuz. Willow, cidden, Rose'u benim için yakala." Trene baktı ve Thea ile Julie'ye el salladı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Rose seninle birlikte."

Charity güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaldırdı. "Hayır. O benimleydi. Çocuklarla bir tür cevher avı için ona ihtiyacın olduğunu söyledi ve seni bulmak için kaçtı."

Dehşet vücudumdaki her hücreyi doldurdu ve kalabalığın gürültüsü kafamın içinde kayboldu, sadece kulaklarımda bir kükreme ile yer değiştirdi.

"Ne zaman?"

"Bir saat önce olmalı." Gözleri inanılmaz irileşmişti. "Willow, Rose nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, başım sağa sola dönerek onun tanıdık örgüsünü arıyordu.

"Peki, cevher avı ne zaman? Belki de bunun için hazırlık yapıyordur?" Travis sordu.

"Cevher avı falan yok." Charity'nin gözlerinin içine baktım. "Ondan bu konuda bana yardım etmesini hiç istemedim çünkü böyle bir şey yok."

"Aman Tanrım." Beni itti ve bilet gişesi ve trenin kalkış rampası olarak hizmet veren yeniden inşa edilmiş kapı binasına doğru koştu.

"O asla yalan söylemez," dedim Travis'e. "Bir var."

"Affedersiniz," dedi Charity mikrofona ve sesi Cam ve ekibinin etkinlik için hazırladığı hoparlörlerden kalabalığa yayıldı. "Rose Maylard'ı gören var mı?"

Kalabalık mırıldandı ama kimse elini kaldırmadı ya da cevap vermedi.

"Rose?" Charity mikrofona doğru bağırdı, sesindeki panik kalbimi kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırdatıyordu.

Kalabalığı tekrar taradım, sonra trenlere baktım... ve trenlerin yanından geçtim. "Olamaz." Kalbim sıkıştı. "Charity'ye burada beklemesini söyle," diye emrettim Travis'e. Sonra kalabalığın içine daldım, en kalabalık kısımları iterek geçtim ve inşaat alanının uzak ucuna taşınmış olan inşaat römorklarına ulaştım.

kalabalığı yerleştirmek için yer açtı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve kapıyı açtım. İlk bakışta her şey aynı görünüyordu. Ama orada, Cam'in masasının üstünde. Hayır. Orada Cam'in bareti ve benim baretim duruyordu ama Rose'unki yoktu.

Karavandan fırlayıp merdivenlerden atlayarak kapıya çıkan merdivenlerde yoğunlaşan kalabalığın arasından hızla geçerken ayaklarımın altındaki zemini zar zor hissediyordum.

Biri yolumu kesince "Çekil," diye emrettim.

"Özür dilerim hanımefendi, ama sadece-"

"Kapa çeneni ve çekil Scott!" Sınıfımdaki en büyük zorba olan adama bağırdım.

"Willow, üzgünüm, seni görmedim."

Onu iterek geçtim ve Charity'nin babamın kolunun altında durduğu merdivenlerden yukarı koştum. Cam ve Gideon, Xander ve Tim Hall ile görüşürken annem ve Travis endişeyle onları izliyordu.

"Cam!"

Bana baktı ve hemen geldi. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Nereye?" Tim Hall sordu ama Cam sadece beni izledi, sabit ve sakindi.

"Bareti gitmiş," dedim ona.

Gözleri irileşti ve madenin uzun siyah tüneline aşağı bakmak için döndü.

"Neden yapsın ki?"

"O iğnenin bende olmasıyla ilgili bir şeyler söyledi. O gün kaybettiğim.

Birinin onu önce bulabileceği için çok üzgündü." Dizlerimin bağı çözülde.

"Cam, sanırım havalandırma boşluğunu arıyor."

Madene bir göz attı ve herkes sorulara ve taleplere boğulduğunda o çoktan gitmiş, zihinsel olarak o kuyuya inmişti.

"Ne yapacağız?" Babam Tim Hall'a sordu.

Tim, "Arama ekiplerini harekete geçiriyoruz," diye cevap verdi.

"Kuyu ne kadar uzaktaydı, Willow?" Charity kollarımdan tuttu. "Ne hatırlıyorsun?"

"Sen oradaydın!" Sesim tizleşti. "Olmayana kadar benimleydin!"

"On bir yaşındaydım," diye fısıldadı. "Tek hatırladığım çok yürüdüğümdü ve sonra... karanlıktı, lambanın pili bitmişti - en azından biz öyle sanıyorduk - ellerimizi tüneline duvarına koyduk ve geri yürümeye başladık. Far tekrar , siz gitmişsiniz. Sadece biz vardık. On bir yaşındaydım, Willow. Cam bizi girişin yakınında bulana kadar gerisini hatırlamıyorum."

"Dokuz yaşındaydım," diye

fısıldadım. Rose ile aynı

yaşaydım.

Cam, "Herkes karavana binsin," diye emretti. "Gideon, sen etrafı toplamaya başla.

aramak için gönüllüler toplayın."

"O düşüş ne kadar uzaktaydı?" Karavana doğru yürürken babam Cam'e sordu, biz yaklaştıkça kalabalık dağılıyordu. "Willow'u yukarı ittiğin kuyu mu?"

"En az elli metre," diye cevap verdi. "Nasıl hayatta kaldı bilmiyorum." Elimi tuttuğunda ona "Sen de kurtuldun," dedim.

"Bir kafa lambam vardı ve aşağıya doğru kayarak inebildim. Sadece burnunu kırmış olman bir mucizeydi."

Karavana girdik ve Cam, Rose Rowan'ın planlarını çizim masasının üzerine koydu. "Kuyunun bu ikisinden biri olması gerektiğini düşündük." Madendeki en uzun havalandırma bacalarını işaret etti. Madenin üç katından geçiyorlardı. "Xander, ne hatırlıyorsun?"

Xander planları incelerken başını iki yana salladı. "Tanrım, çok uzun zaman önceydi."

"On dört yaşındaydın!" Charity ağladı. "Bu hepimizden daha büyük. Hatırlamak zorundasın!"

Art, peşinde Walt ve Nikki olduğu halde karavana doğru yürürken, "Onu bulabilirim," dedi.

Xander nazıkçe, "Baba, şimdi olmaz," dedi.

"Tim, eğer beşer kişilik on arama ekibi oluştur. Elimizde bu kadar baret ve lamba var." Cam polis şefine baktı. "Şimdi, Tim!"

Tim başıyla onayladı ve gitti.

"Onu bulabilirim!" Art tekrar ilan etti.

"Baba, ne demek istiyorsun?" Cam, Art'ın yaklaşabilmesi için Travis'i yoldan çekerek sordu.

"Kimse o madeni benim kadar iyi bilemez. Sanırım nerede olduğunu biliyorum." Art planlara baktı. "Haritada yok. En azından bu haritada."

"Baba, bunun için zamanımız yok. Neden Nikki'yle gitmiyorsun?" Xander ısrar etti.

Art onu görmezden geldi ve planları işaret etti. "Tam şurada olmalı. Başka bir sette gördüğümü biliyorum." Alnı buruştu. "1880'lerin 1930'larla buluştuğu yer."

Xander, "Baba, o tüneller kesişmiyor," diye karşı  ıktı.

"Sessiz ol. Gençken maden hakkında beni hiç dinlemek istemedin. şimdi neden dinlemeye başladığını anlamıyorum." Cam'e bakmak için döndü. "Onu bulabilirim. Beni de götür."

"Asla olmaz!" Xander bağırdı.

Art, Xander'a bakma zahmetine bile katlanmadan, "Beni al," dedi.

"Onu duygusal baskı altına almak ne yapar biliyorsun! Orada kendini kaybedecek ve sonra ikiniz de  leceksiniz." Xander kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Camden, ben onun en büyük umuduyum. Orada bulunan sadece dört kişi var." Kaşları kırıştı. "Willow'u da sayarsan beş."

Ben. Xander. Charity. Cam. Beşinci kimdi?

"Ben giderim," dedim, baretimi ve Cam'inkini almak için harekete geçmiştim bile.

"Madenden korkuyorsun," diye karşı  ıktı Charity, gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akarken.

"Oradan ilk düşen benim," dedim ona. "Cam ve ben oraya gerçekten gitmiş olan tek kişileriz."

"Ben de o yollardan geçtim. Ben de bunu söylüyorum," diye araya girdi Art.

"Doğru. Ve Art." Lanet olası maden konusunda uzman olduğu için çok mantıklıydı. "Charity, başka bir grubun onu geri getirmesi ve bizden önce bulması ihtimaline karşı burada kalmalısın."

"Emin misin, Pika?" Cam sordu.

"Eminim." Baretini ona uzattım, sonra kendiminkini masanın üzerine koydum ve saçlarımı örmeye başladım.

"Beni al, Cam. O küçük kızı canlı bulmak için elindeki en iyi şans benim." Art doğrudan Cam'in önüne geçti.

"Rose'un havalandırma bacasını bulabileceğinden bile emin olamazsın! Sen bile bulamadıysan, o nasıl bulabilir? O zamanlar Willow'a rastlaman bir mucizeydi!" Xander karşı  ıktı.

"Ona oraya nasıl gideceğini söyledim," diye itiraf etti Art. "Elimdeki haritada da yoktu ama ona nerede olması gerektiğini gösterdim."

"Haritada yoktu çünkü orada değil. O gitmiyor. Ben yasakladım.

Ben onun koruyucusuyum." Xander'ın sesi her kelimeyle birlikte yükseldi. "Onu oraya götüremezsin!"

Cam uzun bir süre babasıyla göz göze geldi, sonra başını sallayarak Xander'a doğru ilerledi. İkisi arasında fiziksel bir benzerlik yoktu ve Xander bunu biliyordu, ama Cam bunu daha önce hiç kendi avantajına kullanmamıştı. "Durdur beni."

...

On dakika sonra Cam, Art, Gideon, babam ve ben trene doluştuk. Cam bizi madene doğru sürdü, Rose'un bizimle olduğu zamankinden daha hızlı gidiyorduk. Gözlerim onun soluk pembe ceketini ve sarı kaskını aradı ama bulamadım.

Tünelin bayat havasını yarararak ilerledik ve ışıklandırılmış halinin yarattığı farka aval aval baktım. Durduğumuz ilk antreyi geçtik, ardından iki havalandırma bacasının ve Cam'in tarihsel olarak doğru madencilik ekipmanlarıyla kurduğu birkaç ekranın önünden geçtik.

Sonunda durduk ve yıllar önce bu kadar yürümeyi başardığımıza hayret ettim, eğer gerçekten düştüğüm yer burasıysa.

Cam babama treni nasıl çalıştıracığını gösterdi, böylece daha fazla arama ekibi için geri götürebilecekti. "Bundan emin misin?" Cam elleriyle yüzümü kavrayarak bana sordu.

"Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin," diye cevap verdim. "Ben de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Şapkasını benimkine yasladı ve derin bir nefes aldı. "Sadece bana yakın duracağına söz ver. Seni burada bir kez neredeyse kaybediyordum ve bu bir daha olmayacak."

"Söz veriyorum."

Başını salladı ama benim burada olmamdan memnun olmadığını biliyordum. Eğer babamın bana bakışı bir gösterge ise, bu üç kişi olduğumuzu gösterir.

"Sorun yok, baba. Git hadi."

"Seni seviyorum. Palton çok büyük. Yeterince sıcak olacak mısın?"

"Ben de seni seviyorum. Ve ben iyiyim. Bu Cam'in." İfadesinin mantığını tartışmaya zahmet etmedim.

Camden'a bakmak için döndü. "Onu bu madenden bir kez çıkardın ve bunu tekrar yapmanı bekliyorum. Beni anlıyor musun? Onu ve Rose'u dışarı çıkar."

"Fikrini ne değiştirdi?" Cam çantasını omuzlarına kaldırarak sordu.

"Burnunu kırmadığını ne zaman anladım?" Babam sordu.

Cam başını salladı.

"İlk olarak siz çıkmaya başladığınızda röntgenlerini çektim. Kırık çok simetrikti. Sanki yüz üstü düşmüş ya da duvara çarpmış gibiydi. Sonra o lanet röntgenlere ihtiyacım olmadığını fark ettim. Willow akıllı bir kız ve ona zarar verseydin canına okurdu."

Cam yine başını salladı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Babamın son yirmi yıldır ona karşı yaptığı eşeklik için özür dilemesini talep etmedi; sadece babamın hatalı olduğunu bildiğini kabul etti.

Elini tuttum ve babam ray anahtarını alıp madenin girişine geri dönerken ona el salladık.

Işıklar yanıyordu ama kokular, sesler... Hepsi aynıydı. "Burnunuzdan nefes alın ve ağzınızdan verin," Cam yürümeye başladığımızda nazikçe önerdi.

"Bu taraftan," dedi Art rastgele bir koldan.

"Baba..." Cam dedi ki. "O kuyuyu bulana kadar bu tarafa geldiğimi ya da yokuş aşağı bir yol izlediğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü uzun yoldan gittin. Küçük Rose'una kestirme yolu nasıl bulacağını söyledim." Sesi bir nöbete giriyormuş gibi geliyordu ama gözleri net ve kesindi.

"Ne kestirmesi?"

"Bu bir havalandırma bacasıydı. Neyi havalandırdığını sanıyordun? Bakın, bana ister güvenin ister güvenmeyin. Sana bu olduğunu söylüyorum." Art döndü ve yürümeye başladı.

"Bu cenazemde anlatılacak harika bir hikâye olmalı," diye mırıldandı Gideon.

"Tamam, sanırım sana güveneceğiz," dedi Cam, sonra elimi tuttu ve babasını takip etti.

"Ne kadar uzakta olduğunu düşünüyorsun?" Gideon sordu.

"Sızlanmayı bırakıp yürümeye başlarsan muhtemelen on dakika sürer," diye azarladı Art.

Cam gülümsedi ve Gid'e omzunun üzerinden bilmiş bir bakış attı.

Tünel daraldı ve güçlendirildiği yerin sınır çizgisini geçtik. Işıklandırma sona erdi ve tünel dağın içine doğru dik bir inişe başlarken bizi sadece kafa lambalarımızla baş başa bıraktı. Kenarları ve çatıyı destekleyen kirişler çoğunlukla sağlamdı ama üzerinden tırmanmam gereken birkaç tane vardı.

Art sırtarak, "İşte burada iş sportifleşmeye başlıyor," dedi.

Başlıyor mu? Burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim ve Rose'u zamanında bulabilmek için dua ederek kişisel cehennemime doğru ilerledim... ya da hiç bulamadım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Camden

O kadar dar bir tünelden aşağı indik ki kollarımı genişçe açsam iki tarafa da dokunabilirdim. Eğim dikti ve bastığımız yerde gevşek çakıl parçaları kayıyordu ama en azından zemin kuruydu.

"Baba, bunun doğru yol olduğuna emin misin?" Aklının kayacağına dair korkum her geçen dakika artarken sordum.

"Olabildiğim kadar eminim. Bugünün 4 Temmuz olduğunu biliyorum, sen Camden'sın ve Willow Bradley'ye sıkı sıkı tutunuyorsun, yani aklım başımda, eğer sorduğun buysa." Arkasına bile bakmadı, sadece toprak kaplı zeminde ilerlemeye devam etti.

Willow elimi sıkıca kavradı ama tünel yan yana yürüyemeyeceğim kadar daraldı ve o da arkama düşmek zorunda kaldı. Onu görememekten nefret ama madenin bu kadar içinde, ağırlığımın test etmediği bir zeminde yürümesine izin veremezdim.

İleriden gelen hava kıpırdadı ve babam başını sallarken ışığı parladı. "Gördün mü?" Yol düzleşip başka bir büyük odaya doğru genişlerken sağımızda beliren tüneli işaret etti. "Bu 1930'lardan birinin bir dalı."

"Haritaların hiçbirinde yok," dedim kendi kendime, geniş tüneli ve sağlam kirişlerini incelerken. Sol tarafta düzinelerce küçük oda vardı; bazıları ahşap yarım duvarlı, dikey demir çubuklarla süslenmiş ve tepesinde aynı şekilde yapılmış sallanan kapılar vardı, bazıları ise keşif patlamalarından arta kalan çorak odalardı.

"En azından bir haritada olduğunu biliyorum," diye yanıtladı babam. "Sadece nerede olduğunu hatırlayamıyorum." Alnına dokundu. "Sana verdiğimi sanıyordum ama bu doğru olamaz."

Endişe mideme bir tuğla gibi indi. "Baba, iyi misin?"

"Evet. Tabii ki iyiyim. Ben iyiyim." Ama alnındaki çizgiler bana aksini söylüyordu.

"Ne kadar derinde olduğumuzu düşünüyorsun?" Gideon sordu.

"Alt kat üç," diye ilan etti babam, farıyla duvarın her iki yanında ışığın ulaşabildiği kadar uzanan mayınlı oyuklarla dolu genişliğini aydınlatırken, oda iki yana uzanan iki tünele doğru daraldı. "Burada çok değerli olmayan bir damar bulduk ama bir şey hiç yoktan iyidir. Ama madencilerin havaya ihtiyacı vardı."

Farı önce sağa, sonra sola parladı. Buradan hangi cehenneme gittik?

"Onlar ve ben," dedi Gideon, babamın yanından geçip tünelin kıvrımını takip ederek.

"İyi misin?" diye sordum. Willow'a göğsünün inip kalkmasının arttığını fark ederek sordum.

"Sadece onun adını haykırmak istiyorum."

Gideon ışığını odanın sol arka tarafındaki moloz yığınının tutarak, "Ben olsam bunu beklerdim," dedi. "Orası tamamen çökmüş durumda."

"Yıllardır böyle," diye mırıldandı babam. "Orada öylece durma, aramaya başla. Kayaları yerinden oynatmayın ya da başka bir göçüğe neden olmayın."

"Sol mu sağ mı?" Gideon sordu. Boğazım düğümlendi.

"Fark etmez," dedi babam, başını sallarken farı sallanıyordu. "Bu yarı yarıya bir şans. Birini seç ve aramaya başla."

Willow elini benimkinin içine sokarken, "Önemli," diye karşılık verdim.

"Ayrılın ama bu bölümde kalın," diye emretti babam. "İki kat daha hızlı arama yapabiliriz."

Sol mu sağ mı? Her iki tarafa da baktığımda belirgin bir seçenek yoktu. Yazı tura ikilemiydi.

"Sola," dedi Willow, lambası parmaklıklı odaların üzerinde parlarken. "Emin misin?" diye sordum.

"Sol," diye tekrarladı, bu sefer daha sessizdi.

"Biz sağdan gideceğiz," dedi babam ve Gideon'la birlikte yola koyuldu.

topuklarını.

İlk oyuk boştu, ahşap bir masa ve bir tür yatak olarak kullanılmış olması gereken düz, yükseltilmiş bir yüzey dışında.

Willow, ellerini demir parmaklıkların üzerinde gezdirirken, "Cam," diye fısıldadı. "Bunu hatırlıyorum."

"Emin misin?" diye sordum. diye sordum ama yüzündeki kanın çekilme şekli emin olduğunu gösteriyordu.

Başını salladı. "Parmaklıklardan gelen gölgeler, sonra karanlık. Charity çığlık atıyordu. Xander sakın olmamı söyledi... sonra düştüm..." Odadan çıkarken sesi kesildi ve onu bir sonraki odaya kadar takip ettim, bu oda raflarla ve tozla kaplı konserve ürünler dizisiyle kaplıydı. "Çok sert vurdum. Tanrım, burası hâlâ aynı kokuyor. Burası değil," dedi Willow ve beni iterek yanından uzaklaşırken ben de yolundan çekildim. "Ya da bu," dedi bir sonrakinde ve bir sonrakinde.

"Kuyuyu bulduk!" Gideon beni korkutacak kadar yüksek sesle bağırdı. Bağırmanın bir göçük yaratacağını düşünmüş müydüm? Hayır. Emin miydim? O da hayır.

Yine de içimde bir rahatlama hissettim. Ama... bekle. Rose onları duysaydı seslenmez miydi? Tanrım, ya burada bile değilse? Bu yerde kilometrelerce tünel vardı. Ya kötü havaya rastladıysa?

"Dur," diye fısıldadı Willow, odanın içine doğru bir adım daha atarak.

"Willow, onu buldular." Elimi uzattım, zaten Gid ve babama doğru gitmeye odaklanmıştım.

"Bu bir kapı." Omzunun üzerinden baktı. "Cam, bu bir kapı!"

Beynimdeki, babamla birlikte kuyuya inmem için bağırın mantığı görmezden gelerek, Willow'un paslı bir demir kapıyı çekerek açtığını görmek için odanın içine doğru ilerledim. Kapı yerden kurtuldu ve Willow kapıdan içeri adımını attığında kalbim durdu.

"Rose!" Willow ağladı.

Düşen bir kirişin üzerinden atladım ve kapanmadan önce ağır kapıyı yakaladım.

"Bu taraftan açılmıyor!" Rose feryat etti ve ben neredeyse kendimi

saf bir şaşkınlık ve dizleri titreten bir rahatlama.

Çıkıntıda durmuş, sırtı havalandırma boşluğuna dönük, kocaman gözleri ve gözyaşı dolu yanaklarıyla bize bakıyordu. Yaşıyordu. İyiydi.

Willow yumuşak bir sesle, "Rose, kenardan uzaklaş," dedi. "Buraya gel." Kollarını uzattı ve Rose'un kuyudan attığı her adımda kalp hızım düştü.

Rose, Willow'a ulaşip teyzesinin üzerine yığılırken, "Çok özür dilerim," diye ağladı. "Sadece iğneni bulmak istemiştım."

Willow ona sıkıca sarılıp çenesini Rose'un başının üstüne koyarken, "Her şey yolunda," diye söz verdi. "Her şey yolunda."

"Onu bulamadım. Tüm bunları yaptım ama hâlâ burada değil."

"Rose?" Gideon kuyunun öbür ucundan seslendi. Bu seviyede başka bir giriş daha mı vardı?

"Onu yakaladık!" Onayladım. "Hadi hanımlar. Sizi buradan çıkaralım." Onları o lanet olası şafttan olabildiğince uzağa götürme ihtiyacı içimi tırmalıyordu.

Willow, Rose'un elini sıktı ve sonra onu nazıkçe ileriye, tünelin kapıya doğru daraldığı yere doğru itti.

"Merhaba Cam," dedi Rose yanımdan geçerken usulca.

"Hey, Rosie." Onu kucağıma almak istedim ama kapıyı bırakıp Willow'un üzerine kapanmasına izin veremezdim.

Yanımdan geçip yanağımlı öperken dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok," diye cevap verdim ve o içeri girdikten sonra kapının kapanmasına izin verdim. Metal ağır bir çarpmayla çerçeveye buluştu.

Sonra Rose'u yakaladım ve ona sarıldım. "Bizi korkuttun."

Minik omuzları çöktü. "Çok özür dilerim. Kapı arkamdan kapandı ve kolu da yok."

Bizi korkuttuğu için, buraya geldiği için, aklını çoktan yitirmiş bir adamın saçmalıklarını dinlediği için ona bağışlamak istememin otuz yolu vardı - bu durumda neden bahsettiğini gerçekten biliyor olsa bile. Ama annesi biz buraya gelir gelmez bunu yapabiliirdi.

onu tekrar yüzeye çıkardım. Sadece bir saniyeliğine nefes aldığını hissetmem gerekiyordu.

"İyisin," diye söz verdim ama bunu kollarımdaki küçük kıza mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim.

Boynuma doğru başını salladı.

Willow'a baktım ama gözleri kapıdaydı, kaşlarının arasında iki çizgi oluşmuştu. "Pika?"

"Hatırlayamıyorum ama burada olduğumu biliyorum." Rose ile aynı boydaydı ama çok daha uzun saatler boyunca yalnızdı. Kırık, kanamalı ve o kadar soğuktu ki teni benimkine buz gibi gelmişti.

"Bana bir saniye izin ver," dedim ve Rose'u Gideon ile babamın odaya yeni ulaştıkları yere götürdüm. "Sende kalsın," dedim Gid'e. Rose'u ona teslim ettikten sonra Willow'un yanına döndüm.

Kapıyı açık bırakmış, farıyla tünelin ötesini aydınlatıyordu. "Onu görmek istiyorum. Bu garip mi?"

"Anlaşılabilir." Duvarda bir kanca vardı ve kapıyı Willow'dan alıp sonuna kadar ittiğimde, demir kapıdaki halkanın içine girerek kapıyı açık tuttu. "Ben de seninle geliyorum."

"Teşekkür ederim."

Elini tuttum ve kapıdan içeri ilk ben adım attım, o arkamdan gelirken teması korudum. Tünel genişledi ve on metre genişliğindeki havalandırma boşluğuna bakan küçük bir çıkıntıya açıldı ve Willow yanıma geldi.

"Hani bir yetişkin olarak bir yere gidersiniz ve 'Çocukken çok daha büyükmüş' dersiniz ya?" diye sordu.

"Bu değil," dedim, bir sonraki alt kata kadar olan elli metre kadar yukarıya bakarak. Tanrı'ya şükür dikey değildi, yoksa ikimiz de ölürdük, ama eğim o zamanlar kendi cesaretime şaşmama neden olacak kadar dikti.

"Hayır, hatırladığım kadar korkunç." Kenara yaklaştı ve aşağı baktı, onu yaklaşık on metre aşağımızda bulduğum sivri çıkıntıya odaklandı. "Cam, bütün yol boyunca düşmedim." Kuyudan yukarı, yüzeyi işaretleyen küçük ışık noktasına baktı. "İşte bu yüzden

daha fazla

kırılmadı."

Boynu gibi.

"Buradan düştün." Ayaklarımın hemen ötesindeki küçük kayalardan birinin yerçekimine yenik düşüp düşmesini izleyerek bir araya getirdim. Çıkıntıya çarptı, sonra da karanlığın içine düştü. Willow'un elinden tutup onu bir adım geriye çektim. Bu şey hiç de dengeli değildi.

"Ama sen gelmedin. Tüm yolu geldin." Başını sallayarak tekrar yukarı baktı. "Nasıl yaptın bunu? Buraya inip ikimizi de dışarı mı çıkardın?"

"Saf irade gücü." Elini daha da sıkı tuttum.

"İnanılmazsın. Bunu biliyor musun?"

Kiriş gözüme çarpmasın diye kaskını yukarı doğru ittim. "Pek sayılmaz."

"Çaresizlik ve aşk sıradan insanlara kahramanca şeyler yaptırır," dedi babam arkamızdan, dengesiz çıkıntının kenarında Willow'un yanında durmak için hareket ederek. "Sen asla sıradan biri olmadın ve her ikisine de sahiptin." Bunu bir iltifat gibi değil, bir gerçekmiş gibi söyledi ve etrafı incelemeden önce bana baktı.

"Bu çıkıntıyı görmemiştim," diye itiraf ettim. "Ya da yolun karşısındakini. Onca yolu bir hiç uğruna tırmandık."

"Kapı bu taraftan açılmayacağı için bu pek işinize yaramazdı." Babam parmağıyla kapıya doğru döndü. "Ve diğer açıklık da küçük. Burası ne kadar karanlık olsa da göremezdin. Üç tane farımız var Camden, bir tanesi o zamanlar sahip olduklarımızın yirmisinden daha parlak."

Daha dikkatli olmadığım için, zaten bu kadar incinmişken ona daha fazlasını yaşattığım için kendime kızdım.

"Dur," diye tersledi babam, suçluluk duygumu görünce. "Işığa odaklandın ve tırmanmaya başladın, tıpkı herkesin yapacağı gibi."

"Beni kurtardın." Willow bana gülümsedi.

"Hey, bu- değil mi?" Çıkıntı babamın altında kaldı.

"Art!" Willow çığlık attı ve kayalar aşağıdaki bilinmeyen dibe çarparken babasına tutundu.

"Hayır!" Ses boğazımdan yırtıldı.

Kalçasını yere çarparak yana düştü ve sürüklenir gibi kenara doğru kaydđ. Arkasından hamle yaptđm, karnđma çarpmadan önce ellerimin ve ayaklarđmın üzerine düştüm, sonra onu geride tutmak için kolumu beline doladđm. Bacaklarını savurarak ayaklarını kapđya ve çıkıntđnđn daha sağlam kısmına doğru geri getirdim.

"Cam!" diye bađırdđ. "O çok ağır!"

Sürünerek ilerlediğimde babamın elini tuttuğunu ve kolunu hızla kıracak bir açıyla büktüğünü gördüm.

"Baba!" Willow'un kolunu takip ederek ona doğru uzandđm.

"Bırak beni. Onun da benimle birlikte düşmesine izin verme!" diye seslendi.

Willow .

Öldürücü bir sakinliğin üzerime çöktüğünü hissettim ve bunu uzun zamandır görmediğim bir dost gibi karşıladđm.

"Tuttum seni." Sol elimle bileğini kavradđm ve hemen Willow'un kolundaki gerginliğin bir kısmının kalktığını hissettim. Sonra Willow'un elinin arkasına uzandđm, babamın düşmesini engellemeye çalışmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Bırak Pika, böylece onu iki elimle tutabilirim. Onu bu açıyla kaldıramazsđn. Bırak onu." Kalbim göğsüme çarparken bile sesimi yumuşak tuttum.

"Cam?" diye sordu, hâlâ ona tutunuyordu.

"Söz veriyorum, o bende."

Elini bıraktđ ve ben sağ elimle onun elini yakalayamadan babam sola doğru savruldu. "Yakaladđm seni! Willow, Gid'i getir."

Kapđya doğru koşuşturdu.

"Bırakın beni," diye emretti babam.

"Bunun ne kadar derine indiğini bilemezsin baba. Sadece ." Willow'un az önce boşalttıđđ alandaki kayalar parçalandđ.

"Camden."

Gözlerim onunkilerle buluştu ve ne kadar sakin olduğunu fark ettim. Ona benzeyen yanlarıma nasıl da lanet okuyordum ama daha sonra onlar için minnettar oluyordum.

"Gideon geliyor, seni yukarı çekeceğiz. Ben sadece

kaldıraç," dedim ona. "Kaymıyorsun ve ben seni tutabilecek kadar güçlüyüm." Tanrı'ya şükür üzerinde polar bir ceket vardı. Ellerim derisinden kayabilirdi.

"Çıkıntı gidecek. Bunu yapmayın."

"Çıkıntıda bir şey yok," diye bağırdım. "Gideon!" Neredeydi o?

"Seni seviyorum Camden. Ve bunu göstermekte berbat olduğumu biliyorum. Ama sen bana çok benziyordun. Sully ve Xander, onlar senin annendi ama sen... görünüşün dışında her şeyinle bendim. Ve Cal... o sevimli olandı. İyi olan."

Bir başka kaya parçası yerinden oynadı ve ayak sesleri duydum.

Bi

Z. "Baba, bana her şeyi sonra anlatırsın."

"Bırak gideyim."

Sonunda ne dediğini anlayarak nefesimi içime çektim. "Hayır, Baba. Hayır."

"Seni yanımda götürmüyorum."

"Vay anasını," diye bağırdı Gideon, karnına vurarak ve yanıma doğru kayarak.

"Gid burada baba. Seni çıkarabiliriz."

Sessiz kaldı ama yüz ifadesi o kadar hızlı değişti ki ne hissettiğini ya da düşündüğünü anlayamadım. Üzüntü mü? Kızgınlık mı? Kabullenme mi? Hatta mutluluk?

"Sadece diğer elinle uzan."

Gideon cesaret edebildiği kadar öne eğildi ve elini indirdi.

"Baba?" Yalvardım. "Bunu senin için yapamam. Bu senin seçimin."

Gideon'un bakışları önce bana sonra da babama kaydı ve elini bir santim daha indirmeyi başardı.

"Seçmek zorundasın baba."

İşte buydu: istediği an. Karar onundu. Çıkıntının bir bölümü daha çöktü, kolum başlamadan hemen önce sona erdi ama yine de gözlerimi o gözlerden ayırmadım. Sullivan'ın gözleri.

Dudakları büzüldü ve kaşları çatıldı. Sonra kükredi ve yukarı doğru savruldu.

Sol eliyle. Gideon onu yakaladı ve ikimiz de hemen kaldırdık, babamı sert yüzeye geri çekerken önce kollarını, sonra göğsünü ve karnını çıkıntının kenarına sürttük. Dizlerinin üzerine çöktüğünde öne doğru düştü ve hepimiz Willow'un beklediği kapıya doğru koştuk.

Babam bana dönüp bilmiş bir şekilde başını salladı ve az önce olanlar hakkında söyleyeceği tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Sanırım bu size ait, genç bayan," dedi ve kapıdan çıkmadan önce Willow'un avucuna bir şey sıkıştırdı.

"Bir biraya ihtiyacım var," diye mırıldandı Gideon, babasını takip ederek.

Willow'u kendime çektim, göğsüme yasladım ve kaskının ceketimin katmanlarını delerek altındaki deriye baskı yapmasını umursamadım. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, elleri sırtımdaki kumaşı kavırıyordu.

"Hadi seni buradan çıkaralım." Hayatımın sonuna kadar onu hiç görmeyebilirdim.

Madenin bu kısmını tekrar. Benim için sorun olmazdı. Başını salladı ve odaya geri döndük.

"Bak baban ne buldu." Tek boynuzlu at iğnesini havaya kaldırdı. Küçücük bir şeydi, ancak bir çeyreklik büyüklüğündeydi.

"Şuna bak." Başparmağımı avucunun üzerinde gezdirdim ama kafamı kaldırdığımda sağındaki bir şeye odaklanmıştı. Kapıya. "Ne oldu?"

İğneyi cebine soktu ve yüzünü ağır demir kütleye döndü. Sonra bir şeyi ölçüyormuş gibi elini çenesinden aşağı indirdi ve göğsünün ortasına ulaştığında elini kapının üzerinde aynı seviyeye getirdi.

"Cam," diye fısıldadı.

Pasın içinde iki koyu leke vardı. Kan.

Öfke üzerime çöktü, hiç istemediğim bir bilgiyle el ele tutuştum. Ve her şey anlam kazandı. Tüm o gün, ondan önce gelenler ve onu takip edenler.

Gözlerimiz kilitlendi, onunki şokla irileşmişti ve kapıyı kapattım, tatmin edici bir çarpmayla kapanmasına izin verdim.

O lanet haritanın nerede olduğunu biliyordum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Söğüt

Madenden çıkarken Cam neredeyse sessizdi. Bana kafesteki bir kaplanı anımsattı, parmaklıkların kenarlarında geziniyor, serbest bırakılmayı bekliyordu. Rose'un elini elimde tuttum ve ne bulduğumuzu ve neredeyse ne kaybettiğimizi düşünmemeye çalıştım.

Alt katlara tırmanırken Gideon telefonun çekip çekmediğini kontrol etti ve yerin bu kadar altında telefon çekmemesi beni şaşırtmadı.

Art gün batımı belirtileri gösteriyordu ve neden burada olduğunu hatırlayamadan önce onu madenden çıkarmamız gerektiğini biliyordum. Ben de unutmadan önce bu madenden çıkmalıydım.

Ana 1880 tüneline ulaştık ve neredeyse kendimi rahat bırakacaktım. Hepimiz burada yığılıp kalsak bile birileri bizi bulurdu. Trenin beş dakikada kat ettiği mesafeyi yürümek yirmi dakika sürüyordu. Tünellerin üç yöne ayrıldığı ilk odaya ulaştık ve babam bağırarak peşinde bir arama ekibiyle bize doğru koşmaya başladı.

"Büyükbaba!" Rose elimi bıraktı ve ona doğru koştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını ona doladı, omuzları titriyordu. "Ben iyiyim," diye söz verdi.

Yorgunluk üzerime çöktü ve onlara yaklaşırken adımlarım yavaşladı. "Onu bulduk-"

Babam montumu tuttu ve çekti. Yere düştüm ve o da kolunu sırtıma doladı. Nefesleri kesilmişti ve o kendine gelirken başımı omzuna koydum.

"Teşekkür ederim."

Cam'le konuştuğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

"Bu sefer onu taşımak zorunda kalmadım," diye cevap verdi Cam ve kemiklerime işleyen yorgunluğa rağmen gülümsedim.

Babam ayağa kalkacak kadar kendini toparladığında trene doluştuk. Art, Cam'e ne yaptığını çok iyi bildiğini söyledikten sonra arabayı sürdü. Babam Rose'u kolunun altına alarak karşıma oturdu, ben de başımı Cam'in göğsüne yasladım.

Tren hareket ederken ona "Çok yorgunum," dedim.

"Adrenalin düşmesi." Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sen de mi?" Tren ışığa ve taze, temiz havaya doğru hızla ilerlerken sordum.

"Daha işim bitmedi." Kasları gerginlikle gerilmişti ama yine de kapı girişinde durduğumuzda bana nazikçe sarıldı.

Xander binada durmuş, bir haber kanalına röportaj veriyordu ve ben ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordum. Kalabalık bizi görünce patladı ve Charity tünelin kenarından koşarak kızına doğru koşarken sözsüz bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Babam Rose'u arabanın kenarından kaldırdı ve Charity onu kollarıyla sardı.

"Teşekkür !" diye bağırdı babasına, sonra yüzünü inceleyecek kadar Rose'dan uzaklaştı.

"Cam'e teşekkür ederim," diye yanıtladı babam.

Ama Cam buluşmayı izlemiyordu. Gözlerini Xander'a dikmişti, kötülük dalgalar halinde ondan akıyordu.

"Cam," diye fısıldadım.

Gözlerini benimkilere dikti ve yumuşamadı ama parmak ucuyla burnumun kenarını hafifçe okşadı, sonra babama baktı.

"Olacaklar için hiçbir mazeretim yok."

Bu bizim tek uyarımızdı. Trenden platforma tırmandı ve Xander'a saldırdı.

"İşte buradasın, Cam! Ben de tam bilgi veriyordum!" Aramızdaki otuz metreye rağmen Xander'ın sesini duydum. Sonra Cam onu binanın kenarına sıkıştırırken nefesinin fişkırarak dışarı çıktığını duydum.

"Cam!" Gideon koşarak bağırdı. Güverteye tırmandım ve koşmaya başladım.

"Bunu nasıl yaparsın?" Cam ılık attı. "Bunu ona nasıl yaparsın? O daha dokuz yaşındaydı, seni pislik! Dokuz! Ve sen onu o tünele ittin ve kapıyı lanet olası suratına kapattın!"

Cam'in de bunu anladığını fark ederek durdum. Buraya gelirken o kadar sessizdi ki, kan lekelerini gördüğümde onun da benimle aynı sonuca varıp varmadığını merak ettim. Benim kan lekelerim.

"Ne?" Gideon hemen hemen herkesin düşüncesini dile getirerek sordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşı çıktı Xander, ellerini kayaya dayayarak burada saldırgan tarafın kendisi olmadığını tüm dünyaya gösterdi. "Farını öldürmenden ve Willow'u o lanet tünele bahsediyorum. Onun burnunu kıran sendin! Neden? Neden Bunu neden yaptın? Onu neden orada bıraktın?"

"Hiçbir kanıtın yok! Babam kadar deli gibi konuşuyorsun!" Xander'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Hatırlıyorum," dedim Xander'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. Gözleri benimkilere kaydı. "Far söndü ve sen ellerimizi duvarda tutmamızı söyledin. Ama sonra bir hava akımı oldu ve sen beni ittin. Tökezledim ve bulunduğumuz yere geri dönmek için ileri doğru koşmaya çalıştığım da kapıyı çarptın. Yerde uyandım ve geri çekildiğimde karanlıkta çıkıntıyı görmedim ve üzerinden yuvarlandım." Cam beni bulana kadar saatlerce orada yattım, beni oraya neyin getirdiğini tam olarak hatırlamıyordum.

Xander başını salladı. "Hayır Willow, kafan karışmış olmalı."

Cam ön kolunu Xander'ın boğazına bastırdı. "Tekrar dene."

Gideon öne doğru bir adım attı ama babası elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"Değ ilim," diye tersledim. "Kanı görene kadar hatırlamıyordum. Kan hâlâ kapının üzerinde, Xander."

Yüzü kızardı. "Senin için geri dönüyordum!" Gözleri Cam'inkilere kaydı. "Onun için geri dönüyordum. Birkaç saatliğine kaybolursa ve onu bulursam..." Başını iki yana salladı. "On dört yaşındaydım! Aptal bir çocuktum!"

"Dokuz yaşındaydı!" Cam bağırarak Xander'ı çerçeveye doğru daha sert itti. "Dokuz! Geri dönüp onu kurtarmak için onu orada kanlar içinde ve yaralı mı bıraktın? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"O ! Bak, o iyi!"

"Çünkü onu ben buldum! Çünkü bir maden kuyusunun elli metresinden aşağı kaydım ve sonra onu çıkarmak için her metresini yukarı ittim. O benim sayemde iyi!" Cam'in boynundaki damarlar şişti ve ilk kez Xander'ı gerçekten öldürebileceğinden endişelendim.

"Farımı kafamdan söküp kaçmasaydın onu bulacaktım!" Xander bağırdı. "Onu mahvettin. Her şeyi mahvettin."

Cam, Xander'ı iterek aralarında bir karış boşluk bıraktı ve Gideon yanımda rahatladı. "Gerçekte böyle misin? Tüm o cıllanın ve halkla ilişkilerin altında sadece bir bok yığının." Cam başını salladı. "İçimizde en iyisi olduğunu sanıyordum. Sen altın çocuktun. Dünyayı değiştirecektin Xander. Bu yüzden o gece yatakhane'yi ateşe verdiğinde senin için suçu üstlendim."

Toplu bir nefes alış veriş oldu ve kalbim kırıldı. Bu kasabada mahkûm edildiği şey onun günahı bile değildi. Onu kardeşinden almıştı.

"Bu değil-"

"Kapa çeneni! Seni gördüm! Meşale'yi fırlattığını görene kadar madenin su deposundan gelen hortumla ne yaptığını anlayamadım."

Başım hafifledi ve ayaklarımın üzerinde sallandım.

"İçeride kimse yoktu! Herkes dışarıda şenlik ateşinin başındaydı." Gözleri bana doğru kaydı. "En azından öyle olmaları gerekiyordu."

"Ne yani? Yangını söndürüp kendine kahraman mı diyecektin?" Cam bağırdı. "Onun yerine orada oturdun. Vay anasını. Sully'nin sürünerek çıkmasını izledin. Benim içeri girmemi izledin. Hep orada durdun, değil mi?"

Xander yutkundu. "Bak, olması gerekenden çok daha hızlı yakalandı."

"benim üstlenmeme izin verdin! Suçu benim üzerime atmalarını izledin ve

Sonra da babamın davasında bunu bana karşı kullandın." Cam başını salladı. "Senin neyin var böyle?"

Ona vurma. Ona vurmayın. Kalabalık ve kameralar varken bunu yapamaz.

"Sanki anlayacaksın da!" Xander bağırdı. "Sen, beladan uzak duramayan sen. Onu savunurken yumruk yumruğa kavga eden sen!" Beni işaret etti. "Ve onu kanlar içinde bir madenden çıkarmayı başaran. Ve eğlence olsun diye tüm kasabayı parçalayan ama sonra yanan bir ahırdan Willow'u kollarına alarak çıkan sen. Hayattan daha büyük olmak senin için çok kolaydı! Ben de iyi olmak için elimden geleni yaptım. Olmam gereken buydu ama asla yeterli olmadı. Asla yeterince iyi olamadım. Ve sen on yıl sonra ordu madalyalarıyla eve geldin ve onu tekrar kurtarabileceğini, babamı kurtarabileceğini, şimdi de Rose'u kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Kahretsin, tüm bu lanet kasabayı kurtar!"

O gün adliyede başlayan farkındalık tam bir daire çizdi. Onun için her şey algıyla ilgiliydi. Bir kahraman gibi görünmeye çalışmaktan kendini o kadar kaptırmıştı ki kahraman olmayı unutmuştu.

Cam başını salladı ve bir adım daha geri çekildi. "Flaş haber, Xander. Bunların hiçbirini istemedim. Sadece onu istedim."

"Sadece bir madalya istedim. Bir an."

"Sullivan'ı geri almak için o üniformadaki her madalyayı takas ederdim."

Xander'ın kafası bir yumrukla yana savruldu, ama bu bir yumruk değildi. Duvara doğru kayarken Cam onun üzerinde duruyordu. O benim babamdı.

Gideon ve Tim hemen harekete geçti, biri Xander'ı diğeri de babamı kelepçeledi.

"Alexander Daniels, kundakçılıktan tutuklusun," diye homurdandı Gideon ve Xander'ı boynundan tutarak merdivenlerden aşağı indirdi.

"Gid!" Bağırdım ve o da arkasına baktı. "Mikrofonunu çıkarmak isteyebilirsin."

Xander başını kaldırıp her şeyi hoparlörlerden duyan bin kişilik kalabalığa baktı. Gid, Xander'ın gömleğinin önündeki küçük mikrofonu çıkardı ve bana teşekkür ederek başını salladıktan sonra muhabire fırlattı.

Tim Hall sessizce, "Bunu yapmak istemiyorum, Noah," dedi. "Ama lanet olası kameralar üzerimizde."

Babam bana bakarken Tim'e, "Kanun siyah ve beyazdır," diye cevap verdi. "Ve buna değdi."

"Noah Bradley, saldırı suçundan tutuklusun." Annem peşinden giderken o da Miranda haklarını tamamladı.

"Kefalet parasını getireceğim!"

Cam kolunu bana doladı ve ben de onun göğsünde eridim. "Beni eve götürür müsün?"

"Memnuniyetle." Başımın üstünü öptü.

"Sanırım turistler için iyi bir gösteri yaptık," dedi Dorothy Powers, kolu Art'inkine dolanırken. "Hadi seni eve götürelim Arthur."

Art Cam'e baktı ve madende sahip olduğu berraklığın hızla kaybolduğunu anladım. "Harita," dedi sessizce.

Cam, "Xander'ın yatağının üzerinde çerçevesi," diye açıkladı.

Gözleri benimkilere doğru kaydı. "Denge." Sonra son bir saat içinde on yaş yaşlanmış gibi görünen Dorothy ile birlikte yürüdü.

"Madeni açalım mı?" John Royal turistlere eliyle işaret ederek sordu.

Cam inledi.

"Önce turistler," diye fısıldadım kalabalığa bakarak. Bunu o yapmıştı -Alba'nın sadece hayatta kalmaya devam etmesini değil, gelişmesini de mümkün kıldı. Tüm bunlar, herkes yanlış olduğunu haykırırsa bile, tek başına durmaktan ve doğru olduğunu bildiği şey için savaştan korkmadığı için oldu.

"Sanırım onu ." Sonra herkesin önünde beni öptü ve kalabalık kükredi.

"O kadar iyi bir gösteri yapmamıza gerek yok," diye mırıldandı Dorothy. Cam bana gülümseyerek, "O sadece eğlence içindi," diye cevap verdi.

Hiçbir zaman bir şeylerin nasıl görüldüğünü önemseyen biri olmamıştı ve bu yüzden onu daha fazla sevemezdim.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Camden

Ben ayağa kalkıp altı yıl sonra ilk kez küçük kardeşimle yüzleşirken kavakların yaprakları mezar taşlarının üzerinde gölgelerle dans ediyordu.

Gri mermerin üstünden düşen yaprakları fırçalarken ona, "Sana bilgi vermeme gerek yok," dedim. "Her zaman etrafta takılıyormuşsun gibi hissettim. Seninle yeterince konuşuyorum. Tabii ki çok sık takılmadığını umuyorum, çünkü..." Willow'un her gece yatağında olduğu gerçeği göz önüne alındığında. "Ama umarım bizim için mutlu olursun ve olmasan bile mutluymuşsun gibi davranacağım, çünkü bana kızgın olman bile beni ondan uzak tutamaz."

"Nikki bana burada olduğunu söyledi."

Omzumun üzerinden bakınca babamın hafif yokuştan yukarı çıktığını gördüm, hemşiresi bizi biraz yalnız bırakmak için birkaç düzine metre geride duruyordu.

"İyi görünüyorsun," dedim ona, yanıma, annemin taşının tam karşısına geldiğinde.

"Giden benim aklım oğlum, yüzüm değil." Elini annemin adının üzerinde gezdirmek için öne çıkmadan önce sırtıttı. "Yine de bu kısım için burada olmadığına sevindim. Hiç kimse sevdiği kişinin gözlerinin önünde yok oluşunu izlemek zorunda kalmamalı."

Hızlı bir değerlendirme yaparak ona baktım. Geçen hafta onun için bıraktığım yeni Rose Rowan gömleğini giymişti, saçları taralıydı ve kendisi gibi görünüyordu.

"Nikki ayrıca son birkaç kez uğradığınızda sizi tanıyamadığımı söyledi." Babam çömeldi ve annemin taşındaki yaprakları temizledi.

"Ama bugün var mı?" Yavaşça sordum.

İçini çekti ve ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna sildi ve Cal Amca'nın taşına doğru bakarak anneminkini biraz geçti. "Ben kendim için yeterliyim

her zaman kendim olmadığının farkındayım."

"Peki ya birkaç hafta önce olanlar?" Araştırdım.

"Kardeşinin kefaletle serbest bırakıldığını biliyorum, eğer sorduğun buysa," homurdandı. "Siz çocukken Willow'u gerçekten madende mi bıraktı?"

"Evet." Bu konuyu her düşündüğümde kabaran öfkemi bastırdım.

o.

"Ve yatakhaneyi ateşe mi verdi?"

"Yaktı."

Babam yüzünü bana döndü. "Ve suçu sen üstlendin."

"O zamanlar gerekçelerim sağlam görünüyordu." Başka tarafa baktım.

Birbirimize çok yaklaşmıştık.

Eve döndüğümünden beri çok yol kat etmiştim ama yine de çok garipti.

"Yemin ederim, sen her zaman diğer insanların ne düşündüğünü çok az önemsiyordun, Xander ise çok fazla önemsiyordu." Başını iki yana salladı.

"Madende bir kız vardı..."

"Rose," diye

ekledim. "Doğru. O

iyi mi?"

"Öyle. Sanırım yere çakıldı ama fiziksel olarak iyi. Onu sen kurtardın. Siz olmasaydınız onu asla bulamazdık."

Yorumlayamadığım bir cevap homurdandı.

"Senin için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm," dedim usulca ve onunla geçirdiğim zamanı kaybetmeden önce tükürdüm.

Bakışları benimkilere doğru kaydı. "Daha fazla ne?"

Kahretsin.

"DNR," diye hatırlattım ona. "Yargıç bizi reddetti. Hatırlıyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Walt'un bana yargıcın kararını söylediğini hatırlıyorum. Ama elinden geleni yaptığını biliyorum. Tanrı aşkına, madeni sen açtın. Hatırladığım kadarıyla Yargıç Bradley'e karşı koymuş ve onu kazanmıştın."

"Yeterli değildi." Ağırlığımı değiştirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Cam, diğer insanların yaptığı seçimleri kontrol edemezsin. Elinden gelenin en iyisini yaparsın ve sonra bu senin elinde değildir."

Bakışlarım Sullivan'ın taşına kaydı.

"Peki yanlış seçim yaptığında ne olur?" Boğazımdaki sıkışma hissini hafifletmek için boynumu hafifçe kavislendirdim. "Madende dururken ve seçiminizi gerekçelendirmenin hiçbir yolu olmadan bir saniyede solu ya da sağı seçmek zorunda kaldığınızda ne olur?"

"Sola gittin ve kızı buldun. Neden kendini suçluyorsun? Sonunda işe yaradı."

Willow solu seçti. Ben de onu takip ettim.

"Aynen böyle bir karar verdim. İki adam öne çıktı, soldaki adama işaret ettim ve Sullivan öldü."

Babam nefesini içine çekti. "Camden..."

"O gün neler olduğunu bilmeni istiyorum ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Endişelendiğin şey buysa, beni affedemeyeceğini anlamaya başlıyorum. Bilmeni istediğim şey şu: Sully'nin ölümünden ben sorumlu olsam da, seçtiğim kişinin onun takım lideri olduğunu bilmiyordum." Kafamdaki görüntü sağanağına karşı gözlerimi kapattım. Sullivan'ın gülümsemesi, kahkahası, kan kaybından ölürlen boşalan gözleri. "Bilmiyordum." Sesim fısıltıya dönüştü.

Uzun bir süre boyunca tek ses tepemizdeki yaprakların hışırtısı ve rüzgârın belli belirsiz uğultusuydu.

"Geri döndüğünde bir anlaşma yapmıştık."

Babamın yorumuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı ve karnım sıkıştı. "Yaptık ama seni buna zorlamıyorum. Dinlemeni istiyorum ama seni zorlamayacağım." Her ne kadar dinlenilmeyi hak ettiğimi bilsem de, babam bu konuda kendi seçimini yapmayı hak ediyordu. Sullivan onun oğluydu.

"Bana ne olduğunu anlat."

Sullivan sadece birkaç metre uzaktayken, yaptım.

"Bir karakolun istila edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ihbarını aldık ve gittik. Ağır ateş altında iniş yaptık ve yerdeki durum berbat. Bir ay önce yeni bir bölük gelmişti ve havadan gördüğümüz kadarıyla sayıca çok üstündüler. Ekibimiz farklı hedeflere ulaşmak için ayrıldı. Komutanım ne yaptığımızı aktardığında

O bölüğün komutanına göre, düşmek üzere olduğunu gördüğümüz çevre bölümünü takviye etmek için başka bir operatörle birlikte bir manga almam emredildi - bütün bir müfrezeği ayıramazlardı. Dakikalardan bahsediyorum, saatlerden değil."

Silah seslerinin kokusu burnuma doldu ve kendime bunların hepsinin kafamda olduğunu söylesem de kalp atışlarım hızlandı.

"İki manga lideri kaptanlarının isteğine cevap verdi. Öne çıktılar ve ben de soldaki adamı işaret ederek hareket etmemiz gerektiğini söyledim." Bu anıyı kafamda defalarca canlandırmıştım ama yine de kendimi o noktada Sullivan'ı kaçırdığıma dair bir işaret ararken buldum. "Adamlarını çizgiden çekti ve biz de koştuk."

Babama doğru baktım, Sullivan'ın taşına odaklanmıştı ama dinliyor gibi görünüyordu, ben de ilerledim.

"Kafamda çok fazla kurcalıyorum," diye itiraf ettim. "En azından psikologların isteyeceğinden daha fazla. O an sağdaki çavuşu seçmiş olsaydım Sullivan vurulmayacaktı."

Babam irkildi.

"Elime geçen bir sonraki fırsat koştüğümüz zamandı. Elbette karakolu daha iyi bildiği için çavuşlarının önden gitmesine izin verdim ama adamları takip ederken ve Vasquez arkadan gelirken adım adım ona ayak uydurdum. Eğer yer değiştirseydik, belki de onun koşma şeklini tanıyabilirdim." Tekrar sıkışan boğazımı temizledim. "Duvar boyunca yayıldık ve ateşe karşılık vermeye başladık." Ayrıntıları atlادم. "Birkaç dakika sonra Vasquez'in bir doktor çağırdığını duydum. Dürüst olmak gerekirse, çağrısını hâlâ duyabiliyorum. Neden baktığımı bile bilmiyorum ama baktım."

Başımı çevirdim ve babamın gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim.

"Sullivan'dı. O kocaman gözleriyle orada duruyordu, kan akarken boynunu tutuyordu..." Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes daha aldım. "Adını haykırdım ve olabildiğince hızlı koştum ama düşerken onu yakalamak için zar zor yetiştim. Üç metre. Bizi ayıran tek şey buydu. Lanet olası on ayak."

"Çabuk mu oldu?" Babam sordu, sesi kalındı.

"Sadece birkaç dakika."

"Peki yalnız değil miydi?" Son kelime kırıldı.

"Tüm zaman boyunca onunlaydım. Ben olduğumu biliyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Kelimeler ağzımdan dökülürken farkına vardım. "Altı yılımı o anları yeniden yaşayarak geçirdim ve vurulduktan sonra onunla kalmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve öyle de yaptım. Nakil sırasında ve Dover'da onunla kaldım ve onu annemin yanına yatırana kadar yanından ayrılmadım."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama babamın onun yüzüne vurduğunu gördüm.

"Sullivan'ı severdim, baba. Gözümü kırpmadan onunla yer değiştirebilirdim. Tanrı biliyor ya, sonraki yıllarda ona katılmak için elimden geleni yaptım. Bilseydim asla onun takımını seçmezdim. O karakolun ortasında, duvardan uzakta, onun inatçı kışının üzerine oturdum. Onu öldüren seçimleri ben yaptım ama bilmiyordum. Bilmiyordum."

Orada ne kadar durduğumuzu söyleyemem ama babam konuştuğunda öğleden sonra güneşi .

"Benim bağışlamamı istemiyor olabilirsin Camden, ama buna sahipsin." Dizlerimin bağı çözüldü ve sallanmaya başladım.

"Onun ölümünün bir parçası mıydınız? Evet, ama sadece bir dişlinin saatin ibrelerini hareket ettirdiği şekilde." Bakışları benimkilerle kısa bir süre buluştuğunda çenesi kasıldı. "Gerçek şu ki, suçu sana yüklemek daha kolay olsa da, hepimiz onun ölümüne yol açan seçimler yaptık. Askere gitmesine ben izin verdim - onu durdurabilirdim de. Bunu her gün düşünüyorum. O çocuk senin bastığın yere tapıyordu. Tıpkı senin gibi olmak istiyordu. Hatta aynı kıza aşık oldu."

"Onun için daha iyi olurdu," diye itiraf ettim.

"Belki," diye itiraf etti babam başını sallayarak. "Ama belki de değil. Ve sen ona karşı daha iyi olacaksın. Bir şeyin ne kadar değerli olduğunu fark ettiğinizde onu koruma eğiliminde olursunuz."

"Kazanacağım." Willow'u kaybetmek bir seçenek değildi ve belki onu hak etmiyordum ama onu her gün kazanacağımdan emindim.

"Annen bir keresinde bana 'Kendi seçimlerini yapmakta özgürsün ama bu seçimlerin sonuçlarından özgür değilsin' demişti." Dudakları kıvrıldı

tekrar düşmeden önce hafifçe. "Sullivan seçimini yaptı. Xander da öyle. Hepimiz yaptık. Her gün. Sen de farklı değilsin. Seçimlerini sevmelisin Camden, ne olursa olsun, çünkü seçme özgürlüğüne sahipsin." Gözlerimin içine baktı. "Onları da boşa harcama, çünkü ne zaman sonuncusunu yapacağını asla bilemezsin. Düşündüğünden daha hızlı geçer."

Döndü ve tepeden aşağı indi.

"Baba!" Seslendim. "Bir şey beni rahatsız ediyor."

"Neymiş o?" Durakladı ama dönmedi.

"Madendeki kapı. Ne için oradaydı?"

Omuz silkti. "Kim bilir. Büyük büyükbabanın aklı pek yerinde değildi."

Küçük bir kahkaha attım ve uzaklaşmasını izledim. Bir sitcom ailesi olmayabilirdik ama en azından artık bana ateş etmiyordu.

Cipime doğru ilerlerken telefonum çaldı ve sırtımdan kontrol ettim.

Willow: Bir tasarımı bitiriyorum ve sonra senin evine gidiyorum. Kulağa harika geliyor. Sadece bir işim var. Seninle orada buluşuruz.

Willow: Seni seviyorum.

Sırttım. İşte seçimlerim -iyi ve kötü- tam da buydu.

-Beni kazanmıştı.

Cam: Seni seviyorum.

Telefonumu cebime geri koydum ve cipe tırmandım.

Bugün yapılması gereken bir seçim daha vardı ve bu Xander'ın seçimiydi.

On dakika sonra kardeşimin evinin zilini çaldım. Alba'daki en yeni binalardan biriydi, pırıl pırıl yeniydi ve batan güneş pırıl pırıl pencerelerden yansarak mükemmel bir görüntü oluşturuyordu.

"Cam." Kapıyı açtı, hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Sanki kefaletle serbest ya da suçunu kabul etmezse on yıl hapis cezasıyla karşı karşıya değilmiş gibi. "Buraya böbürlenmeye mi geldin? Az önce CNN'de Rose'un kurtarılma haberini izledim, eğer zaferinin tadını çıkarmak istiyorsan."

"Hâlâ ." Elimdeki zarf buruştu ve sadece kopyalarını getirmiş olduğuma sevindim.

"Ne istiyorsun?"

"Babam hakkında-" Konuyu nasıl açacağımı bilemediğim için ağırlığımı değiştirdim.

"Beni tekrar mahkemeye vermek istemediğin sürece hala onun vasisiyim. Yine de, şimdi bu benim başıma geldiğine göre, belki bu sefer vasiliği sen alırsın."

Bariz olanı, yani kendi kendine yaptığını söylemedim.

"Babam ölmek istemiyor. Bunu biliyorsun, değil mi? O sadece seçim yapmak istiyor. Ona göre hayatı yaşamaya değer kılan şey bu. Seçim."

Xander kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben onun yaşamasını seçiyorum. Ve eğer bunun bencillik olduğunu düşünüyorsanız, umurumda değil. Babamı kaybetmek istemiyorum. Bunun olmasına izin veren oğul olmayacağım."

"Ya sen olsaydın?" Sessizce sordum. Gözleri kısıldı ve ben devam ettim. "Ya kendi seçimini yapamayan sen olsaydın?"

"Bunu düşünmeme gerek yok. Otuz bir yaşındayım." Omuz silkti. "Ama düşünseydin," diye zorladım. "Ne isterdin?"

"DNR isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

"Senden bunu düşünmeni istiyorum," dedim yavaşça, zarfı tutarak, "çünkü bir gün seçme şansın olmayabilir. Kendi bedeni üzerindeki hakkı için babamla savaşmanın ironik yanı, kendine genetik hakkında soru sormayı hiç bırakmamış olman."

Xander dondu kaldı.

"Ben yaptım." Omuz silktim. "Willow'un bana göre olduğunu, evliliği, çocukları ve tüm aile paketini istediğimi anladığımda okumaya başladım. Tahmin et ne oldu, Xander? Babamın Alzheimer'ı genetikmiş. Presenilin-bir mutasyonu."

Yüzünün rengi soldu. "Yani bu, onu alabileceğimiz anlamına geliyor."

"Sullivan yaptı," diye açıkladım ve zarfı ona uzattım. Reddetti al. "Üçümüzün de sonuçlarını duruşma günü aldım."

"Nasıl?" Zarfa dişleri çıkacak ve onu ısıracakmış gibi baktı, ki bu uzun zamandır onu gördüğüm en mantıklı tepkiydi.

"Annem tüm süt dişlerimizi dolabındaki o küçük hatıra kutularında saklardı. İğrenç ama kullanışlı."

"Bunu benim iznim olmadan yaptın." Bana ters ters baktı ama gözlerinde korku vardı, keskin ve keskin.

"Yaptım. Ama laboratuvar bunu bilmiyor. Sonuçlar orada. Hastalar S, C ve A. Tamamen anonim." Sonuçları tekrar salladım. "Bilmek istemiyor musun?"

"Bilmiyorum." Gözlerini zarfa dikti. "Sana söyleyebilirim. Okudum."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, geniş ve öfkeliydi. "Yapma."

"Neden? Seçimlerinizin alınmasından hoşlanmıyor musunuz?" diye sordum. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim. Ama bende yok."

Dudakları büzüldü. "Bu beni nasıl daha iyi hissettirir?"

"Küçük kardeşinin erken başlangıçlı Alzheimer'a yakalanmayacağını bilmek dışında mı?" Azarladım. "Bu seni rahatlatmalı çünkü o zarfta ne yazarsa yazsın, ben sen olmayacağım. Seni dinleyeceğim. Babama vermediğin seçenekleri sana vereceğim, çünkü insanların ne dediği ya da dünyaya nasıl görüldüğüm umurumda değil. Ben kim olduğumu biliyorum. Seçimlerimle barıştım."

Zarfi göğsüne doğru ittim ve o da yavaşça aldı.

"Seninkiyle barış, Xander." Başımı salladığımda vücudu gerildi, sonra arkamı dönüp cipime doğru ilerledim.

"Bana bir tür ceza olarak söylemeyecek misin?" diye seslendi arkamdan.

"Seni cezalandırmak benim işim değil, Xander. Öfkeyle değil. Kıskançlıkla değil."

Asla. Oku. Okumayın. Bu senin seçimin, benim değil." Ne yazdığını zaten biliyordum.

...

Bir hafta sonra, babamın vesayet belgeleri madene ulaştı. Xander her şeyi bana devretti.

Yargıç resmileştirmek için.

Yığının en altında imzalı bir "hayata döndürmeme" emri vardı.

Bana teşekkür edip hemen kapatan babama söyledikten otuz dakika sonra, Willow'un çoktan burada olduğu anlamına gelen ışıkların yanıyor olmasına gülümseyerek garaj yoluna girdim.

"Tatlım, ben ," diye seslendim içeri girerken.

"Kütüphanede!" diye cevap verdi.

Akşam yemeği için getirdiğim pizzayı mutfak masasına bıraktım ve içeri girdiğimde onu şövalenin başında çizim yaparken gördüm. Elleri Rose'un yüzünde zarifçe hareket ediyor, başını bir o yana bir bu yana eğerken ayrıntılar ekliyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, kalemi yere bıraktı ve kollarını boynuma dolamak için yanıma geldi.

"Bende Alzheimer geni yok."

"Tamam mı?" Kaşları şaşkınlıkla aşağı indi.

"Babamınki genetik olduğu için test yaptırdım. Bende yok." Kollarımı beline doladım, aylar sonra bunu yapabildiğime hâlâ şaşırıyordum.

"Oh, güzel." Eğildi ve beni öptü. "Bu bir yük."

"Bekle, bunu düşündün mü?" Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim.

"Test yaptırmak istersen yaptırırsın, istemezsen de sorun olmaz diye düşündüm." Omuz silkti.

"Peki ya bende olsaydı?" Bir gün onu tanıyamayacağım düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

"O zaman elimizdeki yılları en iyi şekilde değerlendiririz."

Onu kollarıma aldım ve koltuğa doğru yürüdüm, kucağıma oturması için onu ayarladım. "Ama şimdi bana uzun yıllar boyunca sahipsin."

"Öyle görünüyor," dedi sırtarak ve benim sözlerimi bana geri fırlattı. "Walt'un babanın Tarih Derneği konseyindeki yerini alman için aradığından bahsetmiş miydin?" diye sordu burnunu buruşturarak.

"Hayır." Başımı salladım.

"Hayır, sana söylemedim mi, yoksa hayır, istemiyor musun?"

Başımı kanepeye yaslayarak inledim. "Hayır evrensel bir cevap olabilir mi?"

"Eğer iyi bir şey yapmak istiyorsan, hayır." Burnumu öptü.

"Sen benim iyimsin." Ellerimi kalçalarına yerleştirdim ve onu kendime çektim.

Hayat seçimlerimizden oluşuyordu. Benimkiler her zaman iyi olmamıştı ama hepsi de kötü değildi. Ve tek bile pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum, özellikle de kollarımdakinden.

Onu derin ve uzun bir şekilde öptüm, bu yılların her birinin bizi buraya getiren her şeye degeceğine yemin ettim.

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! Entangled'ın en çok satan kitaplarından birini [buradan](#) !indirin

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, beni her türlü ölçünün ötesinde kutsadığı için Cennetteki Babama teşekkür ederim.

Kocam Jason'a benim insanım olduğu için teşekkür ederim. Her zaman bizi seçtiğin için. Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi seçimsin ve seni her şeyin ötesinde seviyorum. Teslim tarihlerine, imzalara ve fırlatıldığımız falsolu toplara uyum sağlayan çocuklarıma teşekkür ederim. Kız kardeşim Kate'e, çünkü sonunda çocuklarımızı birlikte büyütebileceğiz. Bana bir kadının yerinin istediği yer olduğunu öğrettiği için anneme. En iyi arkadaşım Emily Byer'a, son yirmi küsur yıldır benim kasam olduğu için.

Bu kitabın ve hayatımın büyük bir kısmına ilham verdiği için babama teşekkür ederim. Büyükbabam Alzheimer'a doğru sürüklenirken ona gösterdiğin sevgi ve büyük lütuf için. Beni önce bir asker çocuğu, sonra da bir madenci kızı olarak yetiştirdiğin için. Madencilik tarihine olan inanılmaz sevginiz ve kütüphanenizi paylaşma isteğiniz için. Ofisinizi her zaman oyuncak odamda tuttuğunuz ve bebeklerimin yanlış adamlarla birlikte olabileceğini düşündüğünüzde kendi hikaye satırlarınızı araya soktuğunuz için. Bir hayalperest yetiştirdiğin için teşekkür ederim. Sen benim tüm erkekler için bir standartsın.

Entangled ve Macmillan'daki ekibime teşekkür ederim. Liz Pelletier'e sadece editörlük yaptığı için değil, beni bu kitabı yazmaya teşvik ettiği için de. Büyük desteğiniz için inanılmaz minnettarım. Bitmek bilmeyen e-postalarımın cevap veren Heather ve Jessica'ya. Olağanüstü menajerim Louise Fury'ye, ona bir orman perisi olmak istediğimi söylediğimde hemen hemen başını salladığı ve sonra bir şekilde bunu gerçekleştirdiği için. Karen'a, her zaman telefonu açtığı için.

Karıma, kutsal olmayan üçlümüze, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e, akıl sağlığımı yetenekli ellerinde tuttukları ve beni anahtarların başında tuttukları için teşekkür ederim. Güvenli yerim ve tavşanıma kurt olduğu için Jay Crownover'a. Tek boynuzlu at beynime katlandıkları için Shelby ve Mel'e. Linda Russell'a sincapları kovaladığı, saç tokalarını getirdiği ve

Dağılmaya hazır olduğum günlerde beni bir arada tutan. Jen Wolfel ve Cassie Schlenk'e, ben yazarken bunu okudukları ve küçük bir şehre güç verecek kadar coşkuyla beni destekledikleri için. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okuyucuya. Okur grubum Flygirls'e, bana her gün neşe kattıkları için.

Son olarak, sen benim başlangıcım ve sonum olduğun için Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Kahramanlarımla bu kadar baygın olmasının sebebi sensin. Emekliliğe ve oturma odasındaki s'mores'a içelim.

YAZAR HAKKINDA

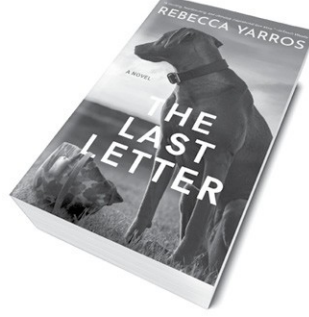
Rebecca Yarros umutsuz bir romantik ve kahve, çikolata ve paleo ile ilgili her Şeyin aŐıŐı. The Last Letter, Renegade serisi ve Full Measures, dll Eyes Turned Skyward, Beyond What is Given ve Hallowed Ground kitaplarını içeren Flight & Glory serisinin yazarıdır. Askeri kahramanları seviyor ve on sekiz yıldır kendi kahramanıyla mutlu bir evliliğı var.

Yazmadığı zamanlarda dört oğlu için hokey pateni bağlıyor, gitar alıyor ya da iki kızıyla Brat Pack filmleri izliyor. Colorado'da, gelmiş geçmiş en ateşli Apai pilotu, Őamatai çocukları ve tatlıdan çok inati bir İngiliz buldoguyla birlikte yaşıyor. En küçük kızını evlat edinen Rebecca, kr amacı gütmeyen One October adlı kuruluŐu aracılığıyla koruyucu aile sistemindeki diğer kiŐilere yardım etme konusunda tutkulu.

Rebecca'nın bir sonraki sürümünden haberdar olmak ister misiniz? Onun posta listesine katılın! Ya da www.rebeccayarros.com adresinden evrimii olarak kontrol edin.

**HAYRANLARI İÇİN DUYGUSAL,
DOKUNAKLI BİR HİKAYE
NICHOLAS SPARKS.**

"Çarpıcı, duygusal bir romantizm."

-Jill Shalvis, NYT çoksatan yazarı

"Yarros'un romanı derinden hissedilen ve duygusal açıdan incelikli bir çağdaş aşk romanı..."

-Kirkus yıldızlı inceleme

"Son Mektup unutulmaz, yürek parçalayıcı ve nihayetinde ilham verici bir aşk hikâyesi."

-InTouch Weekly

"Bu hikâyenin olmadığı bir dünya hayal edemiyorum."

-Hypable

USA Today çoksatan yazarı Tawna Fenske'nin yeni romantik komedisinde duman süveterleri ve ateşli bir aşk çarpışıyor.

İKİ RANDEVU KURALI **TAWNA FENSKE**

Willa Frank'in basit bir kuralı vardır: Asla biriyle iki kereden fazla çıkma. Bağlanmak yok, kalp ağrısı yok. Şimdi işini kurup yürütmeye ve her zaman istediği istikrarlı hayatı yaratmaya odaklandığından, dikkatinin dağılmasını göze alamaz. İki randevu kuralı onu gayet iyi koruyacaktır... ta ki duman atlayıcı Grady Billman ile tanışana kadar.

Bir randevudan sonra - muhteşem, unutulmaz bir randevu - Grady, kendi bağlanmama politikasına rağmen ayrılmaya hazır değildir ve her ikisinin de kurallarını aşmanın sinsi bir yolunu bulmuştur.

Bira sürahileriyle oluk topları atmak mı? Gerçek bir randevu değil. Herkes bowlingin sayılmadığını bilir.

Yerel bir gösteride çalan bir grubu mu izliyorsunuz? Sadece aynı müzik zevkine sahipler. Kesinlikle bir randevu değil.

Yürüyüş mü? Hayır. Egzersiz nasıl randevu olarak kabul edilebilir?

Grady'nin önerdiği her "randevu dışı" şeyle birlikte, onun mantığı daha da saçma bir hal alır ve Willa da bu oyunda eğlendiğini kabul etmek zorunda kalır. Ancak birlikte geçirdikleri zaman Willa'nın iki kritik müşterisine mal olduğunda, önemli olan tek şeye, geleceğine odaklanması gerektiği açıktır. Ve gerçekten, o da aynısını yapmalıdır.

Ama Grady olmadan gri görünen bir gelecekle ne yapması gerekiyor?

AMARA
an imprint of Entangled Publishing LLC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.